

1/2 Hoàng Tử

Contents

1/2 Hoàng Tử	1
1. Q.1 - Chương 1: Hoàng Tử Ra Đời	2
2. Q.1 - Chương 2: Truyền Thuyết, Bắt Đầu	17
3. Q.1 - Chương 3: Sói Dịu Dàng	26
4. Q.1 - Chương 4: Pháp Sư Vong Linh Và Thi Nhân Lãng Du	34
5. Q.1 - Chương 5: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung	45
6. Q.1 - Chương 6: Ma Pháp Sư Bình Thường?	53
7. Q.1 - Chương 7: Vương Miện Đắm Máu	57
8. Q.1 - Chương 8: Ngoại Truyện: Vũ Liên Vs. Sứ Lang	61
9. Q.2 - Chương 1: Đại Hội, Bắt Đầu	65
10. Q.2 - Chương 2: Đồ Ăn Vô Dịch	71
11. Q.2 - Chương 3: Đội Phi Thường Phát Huy Sức Mạnh	78
12. Q.2 - Chương 4: Nghiệt Duyên	87
13. Q.2 - Chương 5: Trắc Linh Bân Và Âu Dương Mai	98
14. Q.2 - Chương 6: Chân Tướng, Bị Phát Hiện?	102
15. Q.2 - Chương 7: Chiến Đấu Không Hối Tiếc	113
16. Q.2 - Chương 8: Ngoại Truyện: Nhật Ký	122
17. Q.3 - Chương 1: Người Chiến Thắng Cuối Cùng	127
18. Q.3 - Chương 2: Vô Ngân Thành	131
19. Q.3 - Chương 3: Toàn Thể Tập Hợp	138
20. Q.3 - Chương 4: Tinh Và Vân	143
21. Q.3 - Chương 5: Quỷ Vương Kenshin	153
22. Q.3 - Chương 6: Hắc Ám Ma Thần	165
23. Q.3 - Chương 7: Cuộc Chiến Bắt Đầu	176
24. Q.3 - Chương 8: Ngoại Truyện: Thẻ Mãi Đi Theo	186

1/2 Hoàng Tử

Giới thiệu

Truyện nhắc nhở bạn đọc đến những yêu thương những gì còn đọng lại, mời bạn đọc truyện để đi tìm

1. Q.1 - Chương 1: Hoàng Tử Ra Đời

Năm 2100 sau công nguyên, game online phát triển mạnh mẽ. Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, công nghệ thực tế ảo (1) được khai thác, máy chơi game trong lúc ngủ cũng được phát minh. Mức độ chân thật của game online từ 50% lên đến 60% 70% đến 80%. Hiện tại hai game Thế Giới và Nhân Sinh có mức độ chân thật lên tới 85% đang chiếm lĩnh thị trường, tỉ lệ người chơi đạt mức 80%. Làm quen với bạn mới thì câu hỏi phổ biến nhất là “Bạn chơi Thế Giới hay Nhân Sinh?” Nhưng giờ đây mọi việc đã đổi thay, công ty khoa học kỹ thuật Tuấn Vũ trải qua mười năm nghiên cứu phát triển đã cho ra đời game mới Cuộc Sống Thứ Hai với mức độ chân thật lên tới 99%. Tin tức vừa đưa ra đã trở thành đề tài nóng hổi, toàn Thế Giới đều ngẩn cổ mong ngóng.

(1) Thực tế ảo hay còn gọi là thực tại ảo (tiếng Anh là virtual reality, viết tắt là VR) là thuật ngữ miêu tả một môi trường mô phỏng bằng máy tính. Đa phần các môi trường thực tại ảo chủ yếu là hình ảnh hiển thị trên màn hình máy tính hay thông qua kính nhìn ba chiều, tuy nhiên một vài mô phỏng cũng có thêm các loại giác quan khác khác như âm thanh hay xúc giác.

Trong game Thế Giới

“Em trai, nhóc xem, đây là cái gì?”

Tôi là Phong Tiểu Tiểu, đang khoe khoang bảo vật Trượng ma pháp Trạm Lam Nữ Thần của cao thủ cho thằng em trai song sinh xem. Haha... Công kích ma pháp của nó là 120, thuộc tính là gia tăng công kích ma pháp + 20%. Thật đúng là vật báu của ma pháp sư. Nhưng tôi lại giành được ~ Phải tốn bao công mới vùi vĩnh ông xã được đây.

“Trạm Lam Nữ Thần? Woaaa, bà chị giàu thật đấy~~ Đến mức này thì giá thấp nhất cũng phải mười vạn vàng, bà lôi đâu ra thế?” Phong Vô Tình, chính là thằng em ngoài đời thật của tôi. Nhìn Trạm Lam Nữ Thần trong tay tôi bằng đôi mắt lóe sáng.

“Đương nhiên là ông xã cho chị rồi.” Tôi đắc ý khoe khoang.

“Lại là anh rể, con gái có khác, trang bị cũng không cần vất vả ra sức giành về, lại còn có người tự động dâng tới miệng.” Phong Vô Tình lẩm bẩm.

“Mày nói gì?!” Tôi cau mày, một chiêu ma pháp trung cấp Băng Chùy nhằm thẳng vào người em tôi.

Là một chiến sĩ, phòng thủ ma pháp của Phong Vô Tình dĩ nhiên là thấp rồi, lượng máu hiện tại, cũng chính là HP, giảm xuống một nửa ngay lập tức. Tuy cảm giác đau trong game chỉ bằng 20% Thế Giới thật. Tính qua tính lại, chiêu Băng Chùy này có lẽ chỉ đau ngang vết dao cứa mà thôi! (Nghĩ lại thì cũng rất đau thì phải.....!?)

“Oái, đau quá, đừng làm loạn nữa được không?” Nhìn thấy bản thân không còn đến một nửa lượng máu, Phong Vô Tình cầm lấy bình máu uống ừng ực “Bà chằn....”

“Gì cơ.....?”

Dám chửi tôi là bà chằn, nói đúng ra là, một chiến sĩ cấp 95, lại dám chửi tôi – một ma pháp sư cấp 115, muốn chết rồi! Tôi tức giận chẳng cần để ý phía trước là ai, một chiêu ma pháp cao cấp Bạo Phong Tuyết cho nó out luôn. Tôi đánh xong mới nghĩ đến, gay to rồi, Vô Tình sẽ không mất mạng chứ?

“A.....” Tiếng kêu thảm thiết của thằng em trai tôi vọng đến, chắc là phải đau lắm..... Xin lỗi em trai nhé.

“Bà đúng là bà chằn, cộp cái, bà già đáng chết, bà muốn giết tôi đấy à!” Phong Vô Tình đang nằm bẹp dưới đất thở hồng hộc, sống dở chết dở. May mà còn sống, mừng quá đi mất.

“Ai bảo mày chửi chị là bà chần chừ. Hơn nữa cấp bậc thì thấp, trang bị cũng cũ mèm rồi, một phát Băng Chùy và Bạo Phong Tuyết cũng đủ làm ày nằm bẹp dưới đất. Nếu chị đập mày một cước nữa, mày sẽ may mắn trở thành chiến sĩ đầu tiên bị ma pháp sư giẫm chết đấy.”

Thấy Vô Tình không chết, tôi không kiềm chế được lại cười nhạo nó vài câu.

Nằm bẹp dưới đất, hình như Phong Vô Tình cũng tức giận lắm, thế chỉ nói với tôi lạnh lùng: “Ai không biết xấu hổ giống bà chứ. Lúc nào bà cũng đòi người ta trang bị, còn đòi kéo bà đi thăng cấp nữa. Lúc tổ đội thì trốn tít đằng sau, vật phẩm ngon thì bà nhặt. Cấp bậc bà không cao, trang bị không tốt mới lạ đấy”

Tôi tức giận đến mức mặt đỏ bừng. “Chị..... chị.” Có chút tội lỗi >”

Thấy tôi không nói nên lời, Phong Vô Tình lại càng giậu đổ bìm leo. Tôi nghi ngờ không biết nó có phải là em trai của tôi thật không nữa? Nói lời dửng dưng như vậy “Không có gì để nói chứ gì, con gái các người chỉ biết đòi người ta dẫn theo, đòi trang bị, lại còn chọn nhân vật có thể trốn ở đằng xa mà vẫn ăn được kinh nghiệm.”

Tôi giậm chân. “Không thì chúng ta luyện lại đi, xem ai luyện cấp nhanh hơn!”

Phong Vô Tình hừ vài tiếng. “Thôi bỏ đi, luyện lại thì có ích lợi gì, không phải anh rể sẽ giúp bà sao, hơn nữa không phải sẽ có một đồng các anh trai muốn dẫn bà theo và cho bà trang bị sao?”

“Là do bọn họ muốn dẫn chị theo đấy chứ, liên quan gì tới chị!”

“Vậy thì bà đừng nhận nữa, tự luyện đi!”

“Không lấy thì phí của.....” Tôi nói với vẻ tội lỗi.

“Hừ!” Phong Vô Tình nhìn tôi với vẻ lạnh lùng. Tôi nổi giận bừng bừng, đang định mở miệng cãi lại nó.

Một con BOSS Hỏa Hầu Vương nổi tiếng vì tốc độ lao đến từ sau lưng em tôi. Nó dùng tốc độ nhanh như chớp, một chớp mắt giáng xuống đầu em tôi (Chẳng lẽ là báo ứng.....).

.....Tôi ngây ngẩn cả người, trơ mắt nhìn em trai biến thành ánh sáng bay về trời (Trong game, sau khi chết sẽ biến thành ánh sáng trắng bay trở về điểm hồi sinh). Trời ơi! Thăng em tôi toi rồi. Xong đời, căn cứ theo quy định biến thái của game Thế Giới, khi bị quái vật đánh chết thì sẽ trở lại cấp 1. Nó mắng tôi chết mất, đầu tôi chột đổ mồ hôi lạnh! Mà tôi lại quên mất con boss kia còn ở trước mặt, lại còn phát hiện ra một ma pháp sư không có chiến sĩ làm đệm thịt là tôi nữa chứ.....

“A.....” Tôi chưa chết bao giờ, lần đầu tiên được ném mùi thì ra là khủng khiếp như vậy..... Tôi vội vàng bỏ mũ game ra rồi nôn khan.

“Bà toi rồi hả?” Vừa ngẩng đầu đã thấy vẻ mặt khó tin của thằng em trai, kẻ mới chạy tới chỗ tôi từ phòng nó, vốn định tới để mắng tôi vì tội hại nó rất cấp, nhưng bây giờ lại mắng: “Bà ngu ngốc thế hả, thấy tôi chết rồi sao còn không dùng sách hồi thành hả?”

“Chị thấy mày chết thì ngẩn cả người!”

Tôi nhìn nó với vẻ mặt tủi thân. Tôi nào biết mới có đơ ra một lát mà con boss đáng chết kia cùng với con cháu nhà nó đã biến tôi thành ánh sáng trắng trong chớp mắt. “Thật là ngại quá, hại mày mất mạng.....”

“Thôi, dù sao tôi cũng không chơi Thế Giới nữa.”

“Gì cơ? Sao mày không chơi nữa?”

Em trai của tôi, nhân tiện nhắc tới, tên thật của nó là Phong Dương Danh còn tôi là Phong Lam. Nó nhìn tôi bằng vẻ mặt không đỡ được. “Bà không biết Cuộc Sống Thứ Hai sắp ra mắt sao?”

“Cuộc Sống Thứ Hai?” Tôi nhìn nó với vẻ khờ khạo.

Mặt thằng em tôi chột lộ vẻ khinh bỉ.....

“Cuộc Sống Thứ Hai là game thực tế ảo mới nhất, độ chân thật lên tới 99%. Nghe nói có thể cảm nhận được gió thổi trên mặt, tiếng kêu của côn trùng.... đến mức mà cảm giác gần như chân thật.”

Tôi nhú nhú mày. “Như vậy không phải là đau lắm sao? Nếu mà bị đánh thì”

“Hơ hơ ~~ con gái các người chỉ biết sợ đau, độ chân thật 99% đó, đau chút thì có hề gì?” Thằng em đáng đánh nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, rồi chêm vào một câu. “Yên tâm đi bà, cảm giác đau cũng chỉ nâng cao tới 30% mà thôi.”

Tôi Ah~ một tiếng, lại không kìm được mà nghĩ, hừ ~ vừa này không phải kêu đau ầm ỹ sao, nếu mà tăng mức độ tới 99% thật, chị không đời nào tin mày dám nói đau chút thì có hề gì, chẳng qua vừa mới hại nó mất một mạng, bây giờ có tức điên lên cũng không dám ho he một tiếng.

“Mày không chơi Thế Giới nữa à?!”

“Làm ơn đi, bây giờ người chơi Thế Giới và Nhân Sinh đều đang chờ đợi Cuộc Sống Thứ Hai phát hành, sau khi Cuộc Sống Thứ Hai được phát hành, chắc là Thế Giới và Nhân Sinh cũng bị đóng cửa ngay thôi!”

“Vậy thì chắc chị cũng chơi” Độ chân thật lên đến 99% nghe hấp dẫn quá đi. Dù sao cũng phải luyện lại từ đầu, vậy thì đi luyện Cuộc Sống Thứ Hai cũng được.

“Lại muốn phát huy kỹ năng đòi trang bị và đòi người kéo của bà hả?”

Tôi giận: “Phong.Dương.Danh, chị cảnh cáo mày, lần này chị tuyệt đối không cần người kéo, cũng không đòi người ta trang bị. Đừng có luyện thua chị đấy nhé.”

“Còn lâu tôi mới luyện thua bà”. Ánh mắt thằng em của tôi bắn ra tia chớp. Mắt hai chị em tôi giao nhau tạo thành những tia lửa điện xoàn xoẹt.

Cầm chip game trên tay, tôi lầu bầu tức tối. Thằng em xấu xa, chắc chắn chị sẽ thắng mày, chắc chắn ~~ sẽ khiến mày không biết nói gì luôn. Tôi tức tối nhét chip vào trong mũ chơi game. Nhìn đồng hồ đã chỉ đến giờ, tôi đội mũ game, định chạy ào vào luyện cấp cho nó khỏi đuối kịp luôn. Nhưng mà tôi quên mất một chuyện. Để cho đúng giờ, tôi luôn đặt đồng hồ chạy nhanh 5 phút Sao lại đen thui thế kia? Trong khi đầu óc tôi đang đầy nghi vấn, trước mắt đột nhiên tỏa ánh sáng chói lòa. Một người đẹp lung linh xuất hiện trước mắt tôi. Hừ! Lại là người đẹp, tức chết đi được. Công ty game online không biết nữ giới cũng chơi game hả, tại sao không tạo ra một anh trai để làm vui lòng đồng bào nữ giới chứ?

“Chào mừng tới Cuộc Sống Thứ Hai. Xin chào. Đây là lần chơi đầu tiên của bạn. Phiên bản đợi trong giây lát để chúng tôi dùng tia hồng ngoại quét hình dáng và ghi lại giọng nói của bạn. Những lần sau chỉ cần đội mũ game là bạn có thể vào thẳng trò chơi.”

Tôi lẳng lặng chờ quét xong.

“Đã xong. Bây giờ có thể bắt đầu tạo nhân vật. Trước khi tạo nhân vật, tôi xin nhắc nhở bạn, bạn chỉ có một cơ hội tạo nhân vật. Một khi đã tạo nhân vật, chủng tộc, tên truy cập, vẻ ngoài của bạn không thể sửa đổi.”

“Vậy là không thể tạo lại nhân vật sao?” Quy định nghiêm khắc như vậy không phải quá cười độn sao?

“Để tạo nên sự chân thật cho Cuộc Sống Thứ Hai, mỗi người chỉ có một tài khoản duy nhất, chỉ có thể có một nhân vật mà không thể sửa đổi.”

“Vậy nếu nhân vật chết thì phải làm sao?” Tôi nghi hoặc, chả lẽ không thể chơi tiếp nữa sao

“Nhân vật tử vong sẽ trở lại điểm hồi sinh, trừng phạt giảm một cấp.” Quy định thật kì quặc, hoang mang quá.

“Xin hỏi bạn muốn bắt đầu tạo nhân vật chưa ạ?”

“Ồ, bắt đầu đi!”

“Mời lựa chọn chủng tộc.” Lời nói của NPC xinh đẹp vừa dứt, trên khoảng không trắng xóa đột nhiên xuất hiện mấy chục nhân vật sống động ọ ọ tạo dáng trước mặt tôi. Có tộc người, tộc tinh linh, tộc tinh linh đen, tộc người lùn, tộc ma, tộc thần, tộc người thú (Bao gồm tộc sói, tộc người có cánh, hổ báo vân vân

mây mây...), tộc yêu quái (Tộc yêu quái còn chia thành mười tộc: thú yêu, hoa yêu....) Hoa hết cả mắt. Trời ạ, thế nào đây? Một đồng chủng tộc loạn xì ngầu lên hết cả thế kia là sao?

Thấy mắt tôi hiện những vòng xoáy mơ hồ, NPC xinh đẹp tốt bụng hướng dẫn tôi: “Bạn có thể chọn một tộc bạn thích nhất trước, tôi sẽ giải thích rõ hơn cho bạn. Bạn cứ từ từ chọn lựa bởi vì không thể sửa đổi được.”

Tôi nhìn người đẹp bằng ánh mắt biết ơn, thấy cô ấy còn xinh đẹp hơn lúc trước

“Tộc người có đặc điểm gì?”

“Đặc điểm của tộc người là cân bằng. Ví dụ như, thể chất của người không bằng người thú, nhanh nhẹn không bằng tinh linh, nhưng nhanh nhẹn hơn người thú, thể chất cao hơn tinh linh.”

“Ồhhh.....” Đặc điểm cũng na ná các game online khác. Tôi bắt đầu thấy nhức đầu, không thể sửa đổi chủng tộc được. Tôi cố gắng tự hỏi nên chọn tộc gì đây? Lần này tôi phải làm chiến sĩ, bị thằng em nói khích Thằng em đáng chết, dám nói tôi chỉ biết sợ đau và trốn tránh, lần này chị chọn chiến sĩ ày xem. Nghe nói chiến sĩ thì tộc người hoặc người thú là tốt nhất.....

“Vậy có thể cho tôi xem bản thân trong dạng người hoặc người thú có được không?” Đánh giá con người qua vẻ ngoài là không hay, nhưng bản chất của con gái là yêu cái đẹp.....

“Có thể.” Người đẹp vừa dứt lời, hai hình ảnh của tôi liền xuất hiện. Rõ ràng là tôi là người thì đẹp hơn. Lúc tôi định chọn tộc người, lời nói của thằng em đáng chết chợt hiện lên trong đầu tôi: “Thôi bỏ đi, luyện lại thì có ích lợi gì, không phải anh rể sẽ giúp bà sao, hơn nữa không phải sẽ có một đồng các anh trai muốn dẫn bà theo và cho bà trang bị sao?” Tức chết đi được. Nếu tôi lại xuất hiện trước mặt nó một cách đẹp đẽ, chắc chắn không tin tôi tự luyện. Nghĩ vậy tôi – tôi xúc động – thốt lên: “Có thể làm cho tôi trở nên nam tính chút không?”

“Bạn muốn chuyển thành nam giới sao?” Người đẹp ngẩn người, khuyên bảo tận tình: “Bạn nên suy nghĩ cẩn thận, bạn không thể thay đổi vẻ ngoài.”

Tôi hơi dao động.....

“Ngoài ra nữ giới chơi game cũng dễ hơn, có người kéo lại có người thương yêu”

Nghe vậy, tôi càng giận

“Tôi mặc kệ.”

“Bạn đợi chút, tôi sẽ bàn bạc với cấp trên.” Người đẹp đột nhiên cứng đờ không nhúc nhích.

Thì ra là GM, biểu cảm thật gượng gạo, cứ tưởng là NPC cơ!

Một lát sau, người đẹp động đậy trở lại, sắc mặt do dự. “Vốn là không thể thay đổi giới tính, nhưng bạn là người chơi đầu tiên đăng nhập vào trò chơi. Lúc trước chúng tôi đã quyết định phần thưởng là sẽ thực hiện một yêu cầu thích đáng của người chơi đầu tiên. Còn về yêu cầu này..... chúng tôi vừa mới thảo luận qua. Dù sao bạn cũng là trường hợp đặc biệt duy nhất, nên không ảnh hưởng đến trò chơi, chúng tôi đồng ý với bạn.” Lời vừa nói xong, tôi lập tức biến thành một chàng trai thanh tú tuấn nhã. Woa, đẹp trai quá..... Xem ra tôi làm con trai còn hợp hơn làm con gái ý chứ

“Bạn quyết định đẹp lên 30% hay xấu đi 30%?”

Còn phải nói nữa sao, đương nhiên là..... “Đẹp lên 30%.”

Lời vừa dứt, một chàng trai đẹp lung linh lập tức xuất hiện trước mắt tôi. Tôi đây sao? Trời ơi, đẹp trai quá..... Tôi nhìn mình mà chảy nước miếng, là tộc người mà đẹp như vậy, vậy thì..... “Tôi muốn xem tôi trong dạng tinh linh.”

Một tinh linh với đôi tai thon dài xuất hiện tại trước mắt tôi. Dáng người cao cao thanh mảnh phối hợp với khuôn mặt điển trai thanh nhã “Đẹp trai quá...” GM xinh đẹp cất tiếng cảm thán cùng với tôi.....

“Bạn còn do dự với việc chuyển giới tính không? Nếu bạn chuyển giới, tôi sẽ trở thành bạn gái của bạn ngay lập tức.” GM xinh đẹp không kiềm chế được mà nói với tôi.

Tôi nên nói gì đây.....

“Được rồi, quyết định thế nhé, chọn tộc tinh linh!” Những lời này không phải tôi mà là GM xinh đẹp nói.

“Cái này.....” Tôi ngẩn ngơ. “Cơ mà tôi muốn làm chiến sĩ.....”

“Ai dà ~ được rồi, bạn thấy bạn đẹp trai như vậy, không làm tinh linh thật là phí của trời. Mặc kệ, bạn nhất định phải làm tinh linh.” GM xinh đẹp lại có thể làm nũng với tôi..... Tôi nổi hết cả da gà. Xem ra cô ấy đã không còn coi tôi là con gái nữa rồi..... Chẳng qua, tôi ngấm mình trong dạng nam giới, đẹp trai quá đi. Xong đời, tôi có thể vào game với việc duy nhất là soi gương được không?

“Quyết định như vậy đi, bạn có muốn thay đổi kiểu tóc hay chiều cao không?” Ê ê ê, không phải cô là GM sao? Sao lại quyết định thay tôi như đúng rồi vậy?

“Cô xem màu vàng được không?”..... Tôi bất đắc dĩ.

Trải qua hai giờ nói qua nói lại, hai người chúng tôi mới quyết định xong xuôi..... về ngoài. GM xinh đẹp còn mỹ hóa tôi lên 40%. Tôi bắt đầu nghi ngờ không biết cô ấy có phải là GM thật không? Tôi nhìn tinh linh tóc ngắn màu bạch kim siêu đẹp trai, cho dù có là trong game thì tỉ lệ quay đầu cũng phải là 200%. Nhìn đi nhìn lại, mắt tôi biến thành hai hình trái tim. Trời ạ, đây có phải là tự luyện không?

“Xong. Thật hoàn mỹ”. Tiểu Long Nữ nói với vẻ hài lòng. Tiểu Long Nữ chính là tên của GM xinh đẹp..... Cô ấy nói với tôi nếu có rảnh thì nhất định phải PM cho cô ấy

“Làm ơn..... Chúng ta tới bước tiếp theo đi..... Tạo mỗi nhân vật mà hai tiếng còn chưa xong, từ trước đến nay chưa từng có.”

“Vậy..... Bạn muốn đặt tên là gì? Cảnh cáo bạn không được chọn mấy cái tên không hay đâu nhé!”

..... Lại còn cảnh cáo tôi. Tôi không nói gì. Gay to, trước nay mỗi khi chơi game tôi đều dùng tên Phong Tiểu Tiểu. Bây giờ xem ra là không thể dùng được nữa. “Bạch Mã Hoàng Tử nhé.”

Tiểu Long Nữ trừng mắt. “Bỉ quá đi, không được không được.”

“Vậy thì cô đặt tên giúp tôi đi”. Tôi tỏ thái độ bất cần, bây giờ ai mới là người chơi đây?

“Được rồi, bỏ chữ Bạch Mã đi, Hoàng Tử là được rồi! Ok, chọn vậy nhé.”

Nhìn trên đầu nhân vật nam của tôi hiện lên chữ “Hoàng Tử”, tôi..... không biết nói gì nữa.

“Bạn muốn xuất sinh ở đại lục nào? Có năm đại lục đông tây nam bắc trung.” Tiểu Long Nữ cười hì hì nói với tôi.

“Tùy cô.....”

“Được rồi, bạn có thể xuất sinh.” Cô ấy nói xong, nhân vật nam phía trước đột nhiên bỏ nhào về phía tôi, rồi hợp nhất với tôi. Tôi cảm thấy mình bỗng rơi xuống..... “Ê, từ từ đã, tôi còn chưa phân phối điểm số?” Tôi hét lớn.

“Nhất định là bạn chưa xem trang web, điểm số phân phối random. Còn nữa, anh trai nhất định phải PM cho em đây nha. PM rồi em sẽ thưởng choa!”

Tôi ngất đi

Cuối cùng cũng rơi xuống đất, tôi hít một hơi, lập tức nhớ tới, bây giờ thứ cấp thiết nhất là.... gương. Gương đâu rồi? Tôi muốn xem thử mình có đẹp trai như vậy không.....

“Anh trai à, đẹp trai thế!” Tôi quay lại theo tiếng nói thì thấy một cô gái đang nhìn về phía tôi bằng đôi mắt đã biến thành hình trái tim. Tôi nhìn trái nhìn phải theo phản xạ. Ở đâu? Trai đẹp ở đâu? Hóng với. Lúc tôi đang nhìn trái nhìn phải, chợt phát hiện có người nắm lấy tay tôi. Kẻ nào bất lịch sự như vậy? Không biết là không thể cầm tay con gái bữa bãi sao? Tôi gườm gườm nhìn về phía người không biết sống chết kia. Ah, là một cô gái đáng yêu. Hiểu lầm, tôi còn tưởng rằng là tên yêu râu xanh nào chứ!

“Uhmمم, em vừa mới chơi trò này, anh có thể dẫn em theo được không?” Cô gái đáng yêu nhìn tôi bằng đôi mắt khát vọng.

“Đây cũng là lần đầu tôi chơi trò này, e rằng không giúp gì được cho bạn.” Không phải trò chơi vừa mới mở được hai tiếng thôi sao, ai mà dẫn cô theo được chứ. Cô gái ngốc này chẳng chuyên nghiệp gì cả. Bây giờ việc nên làm là chạy đi luyện cấp ngay lập tức, phải có ông xã ngon, khuôn mặt là số một, cấp bậc là tất yếu, làm nũng phải vô đối, wa ha ha ha.....(Phong Vô Tình: Tin tôi đi, đàn ông con trai trên Thế Giới tốt hơn là nên tránh xa chị tôi ra, nếu không thì anh sẽ bị bà ấy ăn dần ăn mòn, đến xương cũng chẳng còn.....)

“Vậy chúng ta cùng luyện nhé.” Cô gái tỏ vẻ đáng thương.

“Em luyện với.”

“Em cũng muốn ~”

Bây, bây giờ lại sao thế này? Tôi nhìn thấy một đồng chí em giương lên đôi mắt đáng sợ, giống như sói đói nhìn thấy thịt bò. Rốt cuộc tôi cũng hiểu được tâm trạng của thịt bò, bình tĩnh bình tĩnh! Tôi nói với bản thân con gái luôn e thẹn, tuyệt~~ đối không bỏ nhào vào tảng thịt bò như sói đói. (Đến lúc này, không cần gương tôi cũng biết mình chắc chắn rất đẹp trai.) Tôi hít một hơi thật sâu, nhắc nhở chính mình, bây giờ tôi là đàn ông (Phong Vô Tình: Bà là nhân yêu.....) phải cho ra dáng đàn ông. Chẳng qua tôi thật sự không biết đàn ông khi bị các chị cho là thịt bò sẽ phản ứng thế nào?

Lúc này, tôi nghĩ tới tên mình Hoàng Tử, một khi đã tên là Hoàng Tử, tôi nhất định phải có phong độ của quý ông, nếu không thì thật sự là đã làm nhục cái tên và khuôn mặt này. Tôi nở nụ cười mê người nhất, nói với giọng điệu dịu dàng nhất mà tôi có thể nghĩ tới: “Các vị tiểu thư, thật là ngại quá, tôi vừa mới vào game mà thôi. Tôi nghĩ trước tiên nên chém quái có cấp bậc thấp nhất như Slime chẳng hạn.....”

“Trời ạ, đẹp trai quá đi

” Tiếng thét thất thanh vang lên, đột nhiên có một cô gái di chuyển, lao tới miếng thịt bò của cô ta. Mà không! Là bỏ nhào về phía tôi, tạo ra phản ứng dây chuyền. Trời ơi, mấy chục cô gái đang bỏ nhào về phía tôi, một chàng trai sẽ phản ứng thế nào đây? Tôi không biết, nhưng mà..... Tôi nghĩ là chạy. “Cứu mạng

” Tôi chạy, tôi chạy!

Trải qua mấy chục phút trốn ở một cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, tôi vô cùng sợ hãi lén lút nhìn ra ngoài. Một đồng chí con gái đang tụ tập ở Tân Nhân Thôn nho nhỏ tìm tôi. Tại sao lại nhiều con gái như vậy chứ? Lúc chạy trốn lòng vòng quanh thôn, tôi nhận thấy rằng đây là Tân Thủ Thôn của tinh linh, tụ tập người chơi tinh linh và nữ giới chiếm đại đa số.

“Xin hỏi quý khách cần gì?” Một giọng nói chọt vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại vừa thấy, trời ạ, là con gái. Tôi sợ tới mức dính chặt lên tường. Nhưng mà cô gái trước mắt lại nhìn tôi với vẻ tò mò, không phải là vẻ mê muội..... Căn cứ quan sát vừa nãy của tôi, cứ mười cô gái thì có đến mười cô bị tôi hấp dẫn, cho nên người trước mắt này tuyệt đối là.....NPC. Tôi thở phào, chớ sợ chớ sợ, nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện đây là cửa hàng bán thuốc. Thảo nào không có ai. Bây giờ chắc là vẫn chưa có ai mua được thủy nhĩ? Haiz, chơi được hơn ba tiếng rồi mà tôi còn chưa đi luyện cấp được. Lát nữa out ra nhất định sẽ bị thằng em cười. Tức chết mất, đi luyện cấp thôi. Nhưng mà trước hết phải đi hỏi xem chỗ nào luyện cấp tốt đã. “Tiểu thư, xin hỏi cô có biết luyện cấp ở đâu tốt không?”

Bà cô NPC nghe xong biết không phải là khách nên sắc mặt không còn thiện ý, trả lời uể oải “Ngoài cửa Tinh Linh Thôn có Slime và Địa Tinh Xanh là có thể đánh. Cấp bậc của cậu chỉ có thể đánh những quái đó thôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt “Đừng làm phiền tôi” của cô ta, tôi có xúc động muốn vội vã quay đầu bước đi, nhưng ngậm lại..... Không nên bước bừa ra khỏi đây, tôi đành phải phát huy kỹ năng mặt dày, cố gắng mỉm cười. “Vậy xin hỏi cô biết làm thế nào để mở Menu hệ thống lên không?” Tôi muốn xem thuộc tính của mình như thế nào.

“Nói hệ thống là được, đơn giản như vậy mà cũng không biết”

NPC đáng chết. Tôi âm thầm thăm hỏi cha mẹ cô ta (Kỹ sư thiết kế chương trình?), nhưng ngoài mặt vẫn tiếp tục mỉm cười “Thật sự cảm ơn cô”

Vừa nói “Hệ thống” xong, mắt trái của tôi lập tức xuất hiện số liệu cơ bản.

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc:1

Chủng tộc: Tinh Linh

Nghề nghiệp: Không

Danh vọng: 0

HP: 60

MP: 20

Thuộc tính cơ bản:

Sức mạnh: 10 (.....Sức mạnh của tinh linh là 10? Xem ra ông trời cũng muốn tôi trở thành chiến sĩ rồi, lại còn là kiểu chiến nữa chứ)

Thể chất: 6

Nhanh nhẹn: 9

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10 (..... Mị lực của tôi thật đúng là cao, liên quan tới ngoại hình thì phải? Tôi ngờ vực)

May mắn: Không xác định

Kỹ năng: Không

Tôi thở phào, các thuộc tính cơ bản max là 10. Xem ra thuộc tính của tôi cũng được, có tiềm năng của chiến sĩ.

Tôi mở túi ra. Bình thường tân thủ đều có trang bị cho tân thủ. Quả nhiên là có: một cái quần cộc phòng ngự +2, một áo khoác ngăn phòng ngự +1, và một thanh tiểu đao lực công kích +1 Đúng là một thanh tiểu đao, chiều dài chắc không quá 15 cm.

“Ê, nếu cậu không mua thì mau đi đi, cậu đang chắn đường đấy!” Á à, NPC này giỏi lắm!

Tôi sẽ nhịn bà cô này. Hừ! Gái tốt không đấu cùng NPC, tôi giữ nguyên phong độ của gái ngoan. À nhầm! Là phong độ của quý ông, khoe miệng nhếch lên 30°, nói dụ dàng. “Thật sự cảm ơn chỉ dẫn của cô.”

..... Sốc, kỹ năng quái gì vậy? Tôi vội vàng xem phần thuyết minh. Ngất mắt thôi Mặc kệ, đi luyện cấp trước đã, bằng không sẽ bị thằng em cười chết mất. Tôi lén lút đi men theo rìa thôn, không dám đi đường lớn, đành phải vượt qua hàng rào. Hàng rào của Tân Thủ Thôn thấp đến mức gần như là không tồn tại. Men theo đường triền núi rời khỏi thôn, Slime, chị đến đây

~~Nhìn thấy một con Slime. May mà chúng nó không thuộc dạng chủ động công kích, không thì liệu mình xông lên như vậy, tôi chắc chắn sẽ sợ hãi mà chết mất. Nhìn tiểu đao trong tay, tôi phát hiện ra hình như mình không hề có kinh nghiệm về tấn công vật lý. Tôi rón ra rón rén tiến tới phía sau một con Slime, cầm tiểu đao đâm mạnh về phía nó.....

Ya~~ công kích thành công, trời ơi, tôi cảm động quá. Tôi giỏi quá đi mất, xem ra tôi thật sự có tiềm năng trở thành chiến sĩ. Tôi mơ mộng về cảnh tượng mình khoác áo choàng màu trắng, tay cầm thánh kiếm màu trắng, giẫm nát thằng em dưới chân, wa ha ha ha..... Đau quá! Tay tôi đột ngột bị cắn một nhát.

Tôi đau chảy cả nước mắt, giơ tay lên thì thấy Trời ạ, nhiều nước bọt thế này. Tởm quá đê, Slime xx nhà mày, dám cắn tao, lại còn chảy nước bọt lên bàn tay hiền thực của tao nữa. Tôi, tôi giận, bắt chắp trên tay còn một thanh đao, tôi giơ chân lên. Tôi giẫm! Tôi giẫm! Tôi giẫm giẫm giẫm! “Ai bảo mày dám nhả nước bọt, dám nhả nước bọt lên tay tao, mày không muốn sống nữa rồi, không nhận được nữa rồi!” Tôi vừa giẫm vừa tức tới mẩn mẩn.

(2) Bạo kích: Bạo kích thường xảy ra với xác suất nhất định. Một khi có bạo kích thì lực công kích – Damage sẽ tăng lên với trị số gấp bội

Vẫn chưa hết bực mình, tôi không thèm để ý tới kỹ năng mới, nhìn đám Slime la liệt trên núi, tôi nở nụ cười lạnh, cầm tiểu đao trong tay. Slime đáng chết, cho chúng mày nếm mùi. Đến mẹ tôi còn phải chào thua với công lực chặt chém của tôi. Slime hử? Wa ha ha, trong mắt tôi đã không còn là quái vật nữa rồi, chỉ là một đồng rau củ mà thôi.

Tôi chém

Tôi chém

Tôi chém

“Wa ha ha, chúng mày biết sợ rồi sao! Xem chúng mày còn dám nhả nước bọt vào tao nữa không.” Tôi vừa đuổi theo đám Slime vừa gào thét.

Phù, mệt quá. Chém quái cũng hơi mệt, tôi ngồi xuống đất, nhìn sườn núi sạch bong không thấy bóng dáng Slime đâu cả thì hơi giật mình. Tôi không có khuynh hướng bạo lực chứ?! Quên đi, dù sao bây giờ tôi cũng là đàn ông (Phong Vô Tình: Là nhân yêu!). Lúc này quay đầu lại, tôi phát hiện ra vật phẩm trải đầy đất. Tôi nhặt lên vội vã. Đùa à, chỗ này đều là những đồng tiền đáng yêu! Tôi xem lại, mặc dù đều là đồng đồ bỏ đi, nhưng cũng đủ dùng cho tân thủ như tôi. Tôi thay tiểu khảm đao(3) công kích +3, đi đôi xăng đan phòng ngự +1, hộ oản(3) lực công kích +5%, đội mũ phòng ngự +1, xỏ đôi tất dài phòng ngự +3, đeo hai chiếc nhẫn phòng ma pháp +1. Nhặt được hơn 100 đồng. Nghe nói đồ ăn rẻ tiền nhất ở đây là bánh bao, một chiếc cũng tốn 5 đồng. Slime nghèo quá đi mất. (1 pha lê = 10 vàng = 100 bạc = 1000 đồng. Tóm lại là các bạn cứ thêm một số 0 – Tác giả lười lắm . .)

(3) Tiểu khảm đao: Dao phay

(4) Hộ oản: Đồ bảo vệ cổ tay

Ngồi hóng gió cho đỡ toát mồ hôi, tôi bắt đầu thấy thích làm chiến sĩ. Cảm giác thật thoải mái. Giờ đây tôi cũng cảm thấy được điểm tốt của độ chân thật 99% này. Rạng mây trời chiều tuyệt đẹp như vậy. Nhưng tôi cũng phát hiện ra khuyết điểm của độ chân thật 99%. Đói quá đi! Tôi lấy ra hai chiếc bánh bao trong túi tân thủ. Vừa gặm vừa nghĩ, không biết Slime có ăn được không

Tôi mở hệ thống ra, muốn xem thành quả cố gắng bấy lâu của mình.

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 8

Chủng tộc: Tinh linh

Nghề nghiệp: Không

Danh vọng: 0

HP: 140

MP: 45

Thuộc tính cơ bản: 21 điểm

Sức mạnh: 10

Thể chất: 6

Nhanh nhẹn: 9

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10

May mắn: Không xác định

Kỹ năng:

Mặt dày cấp 1: Mị lực +5%

Phật Sơn Vô Ảnh Thoái cấp 1: Kỹ năng khi sử dụng chân. Tỷ lệ sử dụng thành công: 10%. Lực công kích tăng lên gấp ba lần (Không cộng lực công kích của vũ khí)

Chặt cấp 3: Sử dụng khi chặt, lực công kích +10%

Liên kích cấp 3: Tấn công liên tục 4 lần

Đầu gấu cấp 1: Phòng ngự của kẻ địch - 10%

Tôi cân nhắc rồi phân phối lại 21 điểm, liền biến thành thể này. . .

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 8

Chủng tộc: Tinh Linh

Nghề nghiệp: Không

Danh vọng: 0

HP: 180

MP: 45

Thuộc tính cơ bản:

Sức mạnh: 20

Thể chất: 10

Nhanh nhẹn: 16

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10

May mắn: Không xác định

Hahaha, tôi muốn trở thành một chiến sĩ tinh linh vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ. Mặc dù tôi đã hạ quyết tâm là không được sợ đau, nhưng nếu tránh không để bị đánh thì vẫn là tốt hơn cả. Còn hai cấp nữa là có thể chọn nghề rồi. Nhìn đám Slime vừa mới xuất hiện, tôi nở nụ cười nhạt trên môi.

Không lâu sau, ha ha, cấp 10 rồi! Cuối cùng cũng có thể chuyển nghề, tâm trạng thật hớn hờ không nói nên lời. Thì ra chuyển nghề nhờ vào sự cố gắng của chính mình mới thật sự đáng quý trọng, cũng được cũng được. Với một khởi đầu tốt thế này, chẳng bao lâu nữa tôi có thể đánh bại thằng em ngu ngốc kia. Vừa

ngâm nga một bài hát, tôi vừa tiến vào cổng lớn Tân Thủ Thôn của tinh linh để tìm người hỏi thăm về cách chuyển nghề. Lúc này tôi phát hiện ra rằng mình đã phạm một đại sai lầm tày trời. Tôi lại có thể đi thẳng vào cổng lớn Tân Thủ Thôn, trời ạ. Nhìn thấy mấy chục con sói đói trước mặt, tôi lại được trải nghiệm cảm giác được làm tăng thịt bò

Lần thứ hai trốn vào cửa hàng thuốc, tôi bi ai nghĩ rằng nếu tôi dùng thời gian làm tăng thịt bò để đi đánh quái thì bây giờ tôi có thể trở thành cao thủ số một rồi.

“Cậu đang làm gì thế?” Một giọng nam vang lên sau lưng tôi (Tôi đang ghé vào cạnh cửa, lén lút xem xét tình hình ngoài kia)

“Hihihi! Người này nhìn ngộ ghê”. Giọng nói của một cô gái đáng yêu cũng vang lên từ đằng sau. Con gái? Híc ~~ tôi không muốn quay đầu lại đâu.

“Xin hỏi quý khách muốn mua thuốc gì vậy?” Giọng nói này, là của mụ NPC siêu XX.

Không trốn được nữa, thế là tôi cúi gằm quay đầu lại, làm thành một mặt phẳng gần như song song với mặt đất. Từ từ quay về phía NPC “Xin hỏi, muốn chuyển nghề thì đi đâu đây?”

“Sao lại là cậu nữa, đây là nơi buôn bán thuốc chứ không phải nơi hướng dẫn tân thủ” Cái đồ lảm nhảm, tôi thầm mắng trong lòng. Sau này lên cấp cao, tôi nhất định phải trở về giết bà một lần, NPC đáng chết.

“Bạn muốn chuyển nghề à?” Giọng nói của cô gái đáng yêu lại cất lên. “Bạn muốn chuyển nghề gì? Có lẽ chúng tôi có thể giúp bạn.”

“Ồhhh. Tôi muốn làm chiến sĩ.” Tôi cúi thấp đầu, trộm ngấm mặt đất phía trước, khẩu trừ NPC, tổng cộng có tám chân, cũng chính là của bốn người, ba nam một nữ.

“Lập dị. . .” Một chàng trai khác lẩm bầm.

Cô gái lại cười khúc khích: “Bạn ngượng à? Sao lại cúi đầu thấp như vậy?”

Tôi biết phải nói gì đây? Haiz, nhanh nhanh hỏi xem chuyển nghề ở đâu đã, tôi muốn chạy biến ngay tức khắc. Không, là đi chuyển nghề ngay tức khắc. “Xin hỏi muốn chuyển nghề thành chiến sĩ thì đi đâu?”

“Nếu muốn chuyển nghề thành chiến sĩ, đi tới phía tây nam quảng trường tìm NPC cầm kiếm và mặc trang phục võ sĩ.” Giọng của chàng trai đầu tiên, cũng là người hỏi tôi đang làm gì, tốt bụng nhắc nhở tôi. “Nhiệm vụ là đánh lấy 10 nanh sói, tốt nhất mang ít hồng được thủy đi, nếu không thì cậu đánh xong một con đã phải nghỉ rồi.”

“Cảm ơn. . .” Tôi vội vàng mua mười bình hồng được thủy loại nhỏ ở chỗ NPC XX, Haiz ~~ một trăm đồng của tôi. Nhét hồng được thủy vào trong túi, tôi chuẩn bị chạy biến.

“Bạn có biết đi đâu để đánh sói không?” Cô gái tốt bụng hỏi tôi. Không đợi tôi trả lời, cô ấy nói tiếp “Đúng lúc chúng tôi cũng phải đi đánh sói luyện cấp, bạn đi cùng nhóm chúng tôi luôn! Bạn đi nhận nhiệm vụ trước, chúng tôi chờ bạn ở cửa hông phía tây, nhanh lên nhé!”

Cảm động quá. Cô ấy đúng người tốt, tôi gật đầu lia lịa “Được”

Tôi đi nghênh ngang đến quảng trường, tìm thấy NPC mặc trang phục võ sĩ, nhận nhiệm vụ chuyển nghề. Gì cơ? Bạn nói làm thế nào mà tôi dám đi nghênh ngang tới quảng trường hả? Không sợ biến thành tăng thịt bò ư? Wa ha ha, bởi vì lúc tôi đến tiệm vũ khí bán một đồng đồ bỏ đi, thì thấy họ có bán mặt nạ (loại che nửa mặt phía trên). Phòng ngự còn +1 nữa chứ! Sợ bị đuổi lần nữa, đương nhiên phải vội vã mua luôn không cần suy nghĩ. Thật cảm động! Cuối cùng có thể thoải mái đi khắp mọi nơi rồi. Tôi đi đến cửa hông phía tây, từ đằng xa đã thấy ba nam một nữ đang đợi, tôi chạy vội tới. “Ngại quá, khiến mọi người đợi lâu”

“Không sao. Đầu tiên tôi xin được giới thiệu. Tôi là Hoa Hồng Tuyết Trắng, gọi tôi là Hoa Hồng cũng được. Tôi là ma pháp sư” Hoa Hồng cười hì hì nói với tôi.

Tôi quan sát kỹ càng. Người đẹp! Người đẹp lung linh. Bản thân tôi cũng có thể được coi là xinh xắn, nhưng tôi không thể không thừa nhận, khuôn mặt của cô ấy xinh hơn tôi, ngực lớn hơn tôi, eo nhỏ hơn tôi, chân dài hơn tôi, da trắng hơn tôi. . . Haiz

Tôi muốn ngồi xổm trong góc vẽ vòng tròn quá. Có sao đâu, Phong Lam, bây giờ mày là đàn ông (Phong Vô Tình: Đã nói bao lần rồi ~~ bà là nhân yêu), không so đo với gái khác.

“Legolas, cung thủ.” Người gầy nhất trong ba chàng trai nói với tôi.

“Tôi là Tinh Linh Cường Tráng Nhất, gọi tôi Tiểu Cường là được rồi (Anh là con gián hả?). Tôi là chiến sĩ, chiến sĩ là nghề nghiệp rất hay!” Tinh Linh Cường Tráng Nhất nói với tôi bằng vẻ mặt thân thiện.

“Tôi là Chuyên Buff(5) Máu, linh mục” Một nhóc non choẹt nhả nhận.

(5) Buff: Tiếng lóng của các game thủ. Chỉ hành động hồi máu, gia tăng các trạng thái (lực công kích, phòng ngực, tốc độ....) cho đồng đội.

“Tôi là Hoàng Tử, chưa chuyển nghề. . . .” Tôi sợ hãi.

Hoa Hồng nhìn mặt nạ của tôi với vẻ tò mò. Bị cô ấy nhìn như vậy, tôi căng thẳng đến độ nuốt vài ngụm nước bọt. “Hoàng Tử, sao bạn lại đeo mặt nạ vậy?”

“Không. . . Không phải mặt nạ cũng tăng phòng ngự sao?” Tôi tỏ vẻ ngơ ngác, ha ha! Giả nai chính là thế mạnh của tôi “Cho nên tôi liền mua “

“Tôi thấy rõ ràng là muốn tỏ vẻ ngầu!” Legolas nói lạnh lùng.

Nghe lời này, tôi chỉ cười ngu ngơ. Trong lòng thầm nghĩ mình đã quá đẹp trai rồi việc gì cần phải tỏ ra ngầu nữa chứ?

“Được rồi, cuối cùng đã tới bờ sông Dã Lang. Buff Máu, trước hết cậu hãy gia tăng phòng ngự ma pháp cho Hoàng Tử đi! Giúp cậu ấy đánh xong mười con sói rồi trở về chuyển nghề.” Hoa Hồng tốt bụng suy nghĩ giúp tôi, trời ạ, tôi cảm động quá. Híc. . . Hoa Hồng, em muốn làm chị em tốt với chị (Phong Vô Tình: Lại biến thành con gái rồi?)

Sau khi nhóc baby niệm xong một đoạn chú, tôi cảm thấy lực phòng ngự đã tăng lên, không khỏi nói lời chân thành. “Cảm ơn.”

“Không có gì, đi đánh mau đi!” Nhóc baby trở lời lịch sự.

Tôi xác định một con sói lạc đàn, đi đến trước mặt nó, lúc này mới phát hiện. Híc

Sói lớn quá nên hơi đáng sợ. Nó nhe răng trợn mắt nhìn tôi. Híc, đáng sợ quá, nhất là còn chảy nước bọt nữa. Xong đời, da đầu tôi đã tê rần, bảo tôi đi chém Slime còn được, dù sao Slime cũng giống như rau củ đông lạnh, nhưng mà sói thì. Tôi đã bao giờ dùng dao bếp chém.... đồ ăn sống bao giờ đâu, làm sao bây giờ ? A a! Sói. . . sói tới đây rồi, răng nanh miệng rộng chảy nước bọt tới đây rồi, đừng mà

Tôi lập tức xoay người, chạy!

“Hoàng Tử, bạn làm gì thế? Mau quay lại đánh đi, đừng sợ, kỹ năng của Chuyên Buff Máu tốt lắm, cậu ấy sẽ hồi máu cho bạn.” Hoa Hồng hét to với tôi.

Vấn đề không phải ở chỗ đó, tôi gào to ở trong lòng, tôi không muốn! Tôi không muốn! Tôi không muốn bị cái mõm sói khùng khiếp đó cắn phải.

“Cậu ta đang làm gì thế.” Legolas trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

“Cái này thì. . . Tôi cũng không biết!” Tiểu Cường ngẩn ngơ nhìn tôi chạy thoát thân bằng tốc độ như bay. “Nhưng mà tốc độ của cậu ta cũng nhanh thật, cấp 10 mà chạy thắng được sói”

“A. . .” Chạy quá nhanh, không cẩn thận trượt chân vấp phải đá. Độ chân thật 99% dở người này. Lúc tôi còn đang tức tối, con sói đã tiến tới, cắn phập vào tay trái của tôi. Đau quá ~~ Híc híc híc ! Thật,

thật lắm nước bọt, kinh quá đi! Lúc này, con sói lại há mồm, định cắn vào mặt tôi, nước bọt của nó lại có thể, lại có thể nhỏ lên mặt tôi. Không thể tha thứ được

~ Phụt! Đường như tôi nghe thấy tiếng dứt phụt của thứ gọi là dây thần kinh lý trí ở trong não. Tôi giận! Tôi giận! Tôi giận! Lúc này, tôi nhớ đến mẹ tôi lúc giết gà đều cứa vào cổ gà, he he he!

“Hoàng Tử, chạy mau, nếu bị đánh vào điểm yếu thì cậu chết mất!” Hoa Hồng cùng ba chàng trai kia đều thay đổi sắc mặt, vội vàng chạy lại phía tôi. Đáng tiếc rằng chỗ của họ cách xa tôi quá.

Tiếp theo, tôi nắm chặt tiểu khảm đao, ra sức vung từ trái qua phải, chém bay đầu sói. Tôi bị con sói đè lên, bị máu sói bắn lên khắp người. Dòng máu ấm nóng cùng với mùi máu tươi thật đáng sợ! Khóe mắt tôi rưng rưng, trong đầu thầm nghĩ tới ba chữ kia, thầm hỏi lúc một người vô cùng sợ hãi thì sẽ xảy ra chuyện gì? Đáp án: Sẽ đánh mất lý trí!

Tôi đứng lên chậm rãi, nắm chặt lấy tiểu khảm đao, nhìn thấy bên bờ sông chỉ có một con sói. Tôi nghĩ chẳng có gì phải sợ hết. Thứ này cũng chẳng khác thịt gà vịt cá là mấy, không làm khó được người giàu kinh nghiệm nấu nướng như tôi, đến đi! Nấu ăn thôi . . . Mất tôi lộ vẻ hung ác, lao tới con sói ở gần nhất. Lúc tôi đang suy nghĩ xem phải xử lý nó như thế nào thì chợt nghĩ tới Phật Sơn Vô Ảnh Thoái, Liên Kích, và cả trò chơi chiến đấu tôi chơi với em trên PS13 dạo gần đây. Ba cái thứ này kết hợp với nhau thì tạo thành gì đây?

Tôi đá thốc lên cổ họng của con sói một phát, rồi đá từ phía bên, sau đó là đá xoay. Cuối cùng dùng gót chân đạp nó xuống đất, đột nhiên có cảm giác mình là Xuân Lệ(6)

(6) Xuân Lệ là một nhân vật trò chơi điện tử được sản xuất bởi Ca . Cô được giới thiệu lần đầu tiên trong Street Fighter II: The World Warrior , sau đó xuất hiện như là một nhân vật chơi được trong hầu hết các phiên bản trò chơi tiếp theo.

Vẫn chưa chết? Tôi cầm tiểu khảm đao bằng hai tay, đâm xuống đầu con sói đang hấp hối . . .

Kỹ năng:

Phật Sơn Vô Ảnh Thoái thăng cấp 2, lực công kích +20

Liên kích thăng cấp 4, liên kích 5 lần.

“Trời ơi, không ngờ lại dùng chân. . .” Tiểu Cường nhìn tôi ngơ ngác, ánh mắt đầy vẻ sùng bái.

“Không thể tin nổi” Legolas méo miệng . . .

“Sao mà nó rất giống chiêu thức của nhân vật nào đó trong game chiến đấu. . .” Nhóc baby cũng chính là Chuyên Buff Máu nhện cười.

“Đẹp trai quá. . .” Hoa Hồng nói. Tôi không khỏi rung mình khi nghe được câu nói của cô ấy.

Đá như vậy thì mệt quá. Tôi lại nghĩ tới cách làm cá, chỉ cần rạch nhẹ dao vào bụng một phát, nội tạng rơi ra liền. Nghĩ đến đây, tôi nở ra nụ cười nhạt, tiến tới con tiếp theo. Đá tung con sói lên không trung rồi đâm tiểu khảm đao từ dưới lên trên. Thấy trên mặt đất đầy những thử đỏ đỏ trắng trắng, không biết ruột sói hầm có ngon hơn ruột heo không nhỉ? Tôi ngẫm nghĩ. Rồi mới tiến tới con sói tiếp theo (Sau này hồi tưởng lại quá trình chiến đấu của tôi, không khỏi bội phục độ chân thật 99% của game Cuộc Sống Thứ Hai. Chỉ cần tốc độ nhanh và đánh trúng điểm yếu là có thể giải quyết đối thủ trong nháy mắt mà không tốn một giọt máu nào. Điều này đã mở lối cho cách thức chiến đấu sau này của tôi.)

Lúc này, khi Hoa Hồng thấy tôi phanh bụng con sói thứ nhất, đã che mắt lại, không dám nhìn nữa. Ba người kia thì nhìn tôi làm đồ ăn với sắc mặt tái nhợt À không, là giết quái. (Phong Vô Tình: Điều này đã dạy cho chúng tôi rằng đừng có bao giờ làm phụ nữ tức giận, nhất là phụ nữ nấu ăn giỏi, coi chừng cô ta sẽ xử lý bạn như đồ ăn.)

Thăng cấp rồi hả? Nhanh thế sao? Tôi xem qua túi, đã đánh được mười cái nanh sói rồi. Ahaha, có thể chuyển nghề rồi, vui quá! Tôi vui vẻ quay lại bên nhóm Hoa Hồng. Phù ~ nấu ăn đúng là việc mệt chết người, tôi mệt đến mức bước đi cũng loạng choạng, gọi to Hoa Hồng từ đằng xa: “Hoa Hồng, tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Hoa Hồng buông hai tay bịt mắt xuống, trợn mắt há mồm nhìn xác chết la liệt khắp nơi, máu chảy thành sông (Máu sói nhuộm dòng sông nhỏ bên cạnh), mấy thứ đỏ đỏ trắng trắng đầy đất, và cả một tinh linh khắp người đầy máu (chính là tôi), tay phải nắm đao, thông thả đi tới phía họ. “Tinh Linh. . . Đẫm Máu.” Cô ấy khẽ hô lên.

Về sau, khi tiếng tăm lan truyền khắp nơi, tôi có khá nhiều biệt danh. Nhưng có hai cái tên mà nhiều người biết đến nhất là, Hoàng Tử Siêu Đẹp Trai, và cả. Tinh Linh Đẫm Máu.

Tạm biệt hội Hoa Hồng Tuyết Trắng, một mình tôi trở lại thôn để chuyển nghề. Tiến vào cửa lớn, tôi vội vã đi tìm NPC chuyển nghề. “Bác à, tôi thu thập được mười cái nanh sói rồi, có thể chuyển nghề được chưa ạ?”

“Sao nhanh vậy, đúng Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết ở trên bãi cát.” Thấy ông bác này hình như lại định lôi hết lý luận trong sách ra, tôi vội vã ngắt lời ông ấy.

“Vâng vâng vâng, lời bác nói đúng quá. Nhưng có thể chuyển nghề cho tôi trước được không?”

“Được rồi, được rồi! Người trẻ tuổi bây giờ thật là. . .” Ông bác NPC vừa nhận lấy nanh sói của tôi, vừa tiếp tục lảm nhảm.

Ánh sáng trắng bao lấy tôi, lúc này tôi nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Tôi vội vã mở hệ thống ra:

Danh tính: Hoàng Tử

Giới tính: Nam

Cấp bậc: 11

Chủng tộc: Tinh Linh

Nghề nghiệp: Chiến sĩ

Danh vọng: 0

HP: 450

MP: 100

Thuộc tính cơ bản:

Sức mạnh: 25

Thể chất: 12

Nhanh nhẹn: 21

Trí lực: 6

Tinh thần: 4

Ngộ tính: 5

Mị lực: 10

May mắn: Không xác định

“Nhóc con, theo quy định cũ sẽ tặng nhóc một vũ khí. Còn có phụ tặng miễn phí ba kỹ năng nữa!” Ông bác NPC bổ sung. “Nhóc có thể lựa chọn chủng loại vũ khí như chủy thủ(7), đao, tề kiếm, song thủ kiếm, rìu..., nhận được cực phẩm hoặc phế phẩm là do số mệnh. Tổng cộng có mười kỹ năng, có kỹ năng bị động Liên Kích, Gia Tăng Sức Mạnh, Gia Tăng Phòng Ngự, Kinh Thân Pháp, Tăng Chính Xác. Kỹ năng chủ động Trọng Kích (Chuyên dùng cho vũ khí song thủ – hai tay, mất 20 MP), Hỏa Diễm Trảm (Vũ khí đơn thủ – một tay, mất 20 MP), Trí Mạng Nhất Kích (Vũ khí loại nhỏ, mất 20 MP), Nhiên Thiêu Đầu Chí (Mất 80 MP, công kích x2, thời gian 20 phút), Phòng Ngự Bích (Mất 80 MP, phòng ngự x2, thời gian 20 phút).”

(7) Chủy thủ: Dao găm

“Vũ khí. dao bếp?” Tôi mơ mơ màng màng

“Gì cơ?” Ông bác NPC ngăn người.

“Ặc. Dao.” Mặc dù tôi cảm thấy tôi dùng dao bếp chắc chắn đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi. Nhưng vì hình tượng tốt đẹp của tôi, tôi liền chịu thiệt dùng dao vậy.

“Tình linh dùng dao, thật là hiếm thấy. Xong, đã bỏ vào nơi chứa đồ của nhóc rồi”

Nghe nói vậy, tôi vội vàng mở túi ra xem, lôi ra một thanh Hắc Dao. Tại sao lại gọi thứ đó là Hắc Dao ư? Bởi chuôi dao cùng vỏ dao đều đen xì? Không. Nguyên nhân chủ yếu chính là ... trên vỏ dao có hai chữ màu vàng Hắc Dao.

Tôi nhớ tới dao khách thời cổ đại, những lúc như vậy sẽ rút dao ra từ từ chậm rãi, sau đó gơ dao lên cao. Dưới ánh sáng mặt trời, lưỡi dao sẽ phản xạ ánh sáng lung linh. Thật đẹp, cho nên, tôi cũng rút dao từ từ chậm rãi. Nhưng trong lúc rút dao, tôi chợt phát hiện ra thanh dao này, thật sự là không thể tin nổi. Không thể ngờ rằng lưỡi dao đen xì. X nhà nó. Thế này thì làm thế nào mà phản xạ ánh sáng mặt trời được! Aaaaaa ~~ phá hoại mong muốn tỏ ra ngầu của tôi, tức chết đi được! Tôi tức tôi thu dao lại.

“Tiểu huynh đệ, đã quyết định chọn kỹ năng nào chưa?”

“Chờ chút, để tôi suy nghĩ cái đã!” Gia Tăng Sức Mạnh, Kinh Thân Pháp, Tăng Chính Xác, và cả Hỏa Diễm Trảm là tôi muốn học. Nhưng mà chỉ có thể chọn ba loại thôi! Thật phiền phức, tôi nhướn mày “Vậy thì Gia Tăng Sức Mạnh, Kinh Thân Pháp, và Hỏa Diễm Trảm.” Ngẫm lại, lúc tôi đánh sói với hội Hoa Hồng, tôi chưa MISS(8) phát nào, tỉ lệ chính xác như vậy là đủ rồi.

(8) MISS và tỉ lệ chính xác: Thông thường các nhân vật công kích vật lý sẽ có tỉ lệ chính xác nhất định, không phải trăm phát trăm trúng.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi ngờ vực, nhưng vẫn ngoan ngoãn rời khỏi game, xem xem rốt cuộc là bị cái gì quấy nhiễu. Vừa mới cõng mũ game ra đã nghe thấy tiếng mắng nhiếc inh ỏi của thằng em tôi “Êeee

Chị có định nấu cơm hay không đây, chín giờ tối rồi đấy, bà muốn tôi chết đói à!”

Nói thêm cho rõ. Bây giờ là nghỉ hè, ba mẹ tôi lại ra nước ngoài nghỉ phép. Thế là còn lại hai chị em tôi nương tựa vào nhau mà sống. Hơn nữa, bảo tôi ăn cơm của em tôi nấu thì tôi thà ... đi ăn Slime còn hơn. Em tôi cũng thấy thế. Cho nên trách nhiệm nấu cơm nặng nề liền trút xuống đầu tôi “Được rồi, chị đi nấu mì được chưa!”

20 phút sau, tôi và em tôi ngồi đối diện ăn mì. Nhân tiện lăm nhăm về game.

“Bà chị, tôi lên cấp 15 rồi đấy! Bà cấp mấy rồi?” Tên Dương Danh đáng chết này. Ăn được mì rồi bắt đầu nói kháy tôi đây.

Tôi không cam tâm nói: “Cấp 11 thôi! Nhưng chị tự luyện đó.”

Nó cười ha ha. “Đã nói rồi mà, làm thế nào bà luyện thăng tôi được!”

“Hơ, nếu không phải vì đẹp trai quá thì làm sao mà chị luyện thua mà được?”

“Gì cơ? Đẹp trai quá? Bà nói gì thế?” Em tôi trưng lên bộ mặt khó hiểu.

Thế là, tôi kể cho em tôi nghe đầu đuôi câu chuyện. Sau đó lại bị mắng. Híc híc híc! “Bà bị ngu à? Có nguyện vọng như vậy lại dùng để chuyển giới. Trời ơi là trời! Ít ra bà cũng phải đòi thần khí, thần sủng hoặc là điểm số cơ bản cao chứ! Không ngờ bà lại làm nhân yêu.” Khuôn mặt của em tôi thật bị phần.

“He he! Không thể nói như vậy được. Thần khí sớm muộn gì cũng có người giành được, thần sủng sớm muộn cũng có người qư được, điểm số cơ bản cũng có khi tăng cấp. Nhưng nhân yêu vĩnh viễn chỉ có mình chị mà thôi” Tôi cườiahaha.

“ Haiz! Mặc kệ bà” Về mặt của em tôi rất chán nản. Vì sao cậu không phải là người có được nguyện vọng? “Tên bà là gì? Ngày mai online tôi PM bà.”

“Không nói ày biết.”

“Vì sao?”

“Bởi vì mày sẽ dùng để uy hiếp chị. Ví dụ, nếu như chị không nấu cơm ày, mày sẽ uy hiếp chị, công khai chị chính là nhân yêu” Em trai à, chị hiểu mày rất rõ.

“Làm sao bà biết được. . . A! Không phải, làm sao mà bà lại không tin tưởng em trai ruột như vậy chứ!”
Thằng em đáng chết giả đồ bộ mặt thê lương. Hơ! Lừa mấy nhỏ nai tơ còn có thể, lừa bà chị đã sống cùng với mày mười chín năm ư, mơ đi nhá.

“Hừ!”

“Được rồi! Không nói thì thôi.” Phong Dương Danh sờ mũi. Xem ra kế hoạch uy hiếp thất bại rồi.

“Ăn xong thì mang bát đi rửa đi. Không thì mai không có bữa sáng mà ăn đâu!”

“Bà định đi chơi Cuộc Sống Thứ Hai à?”

“Không phải, chị muốn đi chơi The King of Fighters 100(9) trên PS13 của mày.” Tôi muốn đi nghiên cứu cẩn thận, khai phá ra thêm chiêu thức, để sống cùng với danh tiếng của Xuân Lệ.

(9) The King of Fighters (• • • Za Kingu obu Faitāzu), viết tắt là KOF, là loạt trò chơi đối kháng của hãng SNK Playmore. Ban đầu trò chơi được phát triển cho phần cứng Neo Geo MVS của SNK, phần cứng hiện tại của loạt trò chơi là Taito Type X2. Các phiên bản arcade và trò chơi The King of Fighters đầu tiên đã được phát triển trên một số hệ máy cầm tay.

Em tôi ngơ ngác nhìn tôi lôi PS13 ra chơi. Nó lằm bằm. “Quái, bà chị của mình thích chơi game đối kháng từ lúc nào vậy? Trước kia đều là bởi vì mình không tìm được người chơi cùng, bà ấy mới bị mình lôi kéo bắt đi chơi cùng đấy chứ.”

Trải qua hơn hai giờ nghiên cứu Xuân Lệ, tôi tràn đầy tin tưởng trở lại Cuộc Sống Thứ Hai, định bắt đầu thăng cấp điên cuồng. Hừ hừ, thằng em chết dẫm cứ từ từ chờ mà chờ chị vượt xa cấp của mày đi, xem mày còn dám cười chị nữa hay không! Đi thôi, đi nấu sồi nào, à không, là giết sồi. Khi tôi định bước ra cửa hông phía tây, đột nhiên bị đập mạnh một phát vào đầu hoa mắt chóng mặt. Gì cơ? Tiểu Long Nữ. X nhà nó, tôi muốn kháng nghị, GM đánh người! Đáng tiếc, tôi chưa kịp nói gì, Tiểu Long Nữ đã quát mắng âm ỉ

“Tôi bảo cậu PM tôi mà cậu không thèm PM. Hại tôi tìm cậu cả ngày trời, lại còn mang cái mặt nạ này nữa. Nếu không phải chiều cao, dáng người và kiểu tóc này là do hai người chúng ta bàn bạc mất hai tiếng thì làm sao mà tôi nhận ra cậu được!”

Tôi quay đầu nhìn Tiểu Long Nữ thì thấy một người đẹp lung linh mặc trang phục tân thủ, không hề mang dáng vẻ GM. Tôi nghi ngờ, GM của game này sao lại bình thường như vậy nhỉ? Thế này thì phân biệt GM với gamer thế nào đây? “Tiểu Long Nữ, sao bà lại mặc thế này? Không phải bà là G.” Còn chưa nói xong, Tiểu Long Nữ vội vàng chặn miệng tôi, kéo tôi vào khu rừng bên ngoài. (Trời ơi, bà định làm gì thế?!)

“Im nào, cậu muốn cho cả Thế Giới biết tôi là GM hả!” Tiểu Long Nữ điên tiết nói.

GM lại sợ người ta biết mình GM? Chuyện gì thế này? Đầu tôi đầy nghi hoặc.

“Cậu hãy nghe cho kỹ đây, thật ra tôi là GM ẩn!” Tiểu Long Nữ biết tôi chưa xem trang chủ của game, cho nên cô ấy giải thích tỉ mỉ “GM ẩn thật ra cũng chỉ là một dạng gamer mà thôi, nhiệm vụ chủ yếu của chúng tôi là báo cáo những khuyết điểm trong quá trình chơi game, bức xúc của gamer, và cả BUG....., bởi vì chúng tôi xen lẫn trong giới gamer bình thường, cho nên có thể phát hiện ra những thứ mà GM bình thường không hay biết.”

“Như vậy không phải là rất bất công sao?” Tôi bực mình, vậy không phải top cao thủ đều là GM ả hết sao?

“Không đâu, mặc dù chúng tôi là GM ả, nhưng công ty game không hề cho chúng tôi quyền hạn đặc biệt gì cả. Chúng tôi gần giống gamer bình thường thôi.” Tiểu Long Nữ lại cốc đầu tôi một phát nữa

“Ồhhhh.” Hiểu rồi. Nghĩa là Tiểu Long Nữ bây giờ cũng giống như gamer bình thường thôi. Ha ha ha, vậy tôi không sợ sẽ đắc tội cô ấy, he he he! “Vậy bà tìm tôi có việc gì thế?”

Tiểu Long Nữ đột nhiên giả giọng quyến rũ “Đương nhiên là tìm trai đẹp như anh để cùng luyện rồi!” Vừa nói vừa dựa thân hình cô ấy lên người tôi, ngón tay còn vẽ vòng tròn trước ngực tôi. Híc híc híc, GM quấy rối tình dục tôi! Tôi vội vã lùi sau ba bước, tránh sau một thân cây.

Tiểu Long Nữ cười khúc khích.”Được rồi, nhìn cậu sợ hãi như vậy chắc chắn là bị con gái rượt đuổi rồi, còn đeo mặt nạ thế kia!”

Nghe vậy, mặt tôi liền xì xuống. Khóc lóc kể chuyện tăng thịt bò bị thương của tôi cho Tiểu Long Nữ, nhưng cô ấy chẳng tỏ thái độ đồng cảm mà còn cười từ đầu đến cuối. Thái độ gì đây. . .

Thấy sắc mặt tôi không tốt, Tiểu Long Nữ vội nói.”Yên tâm đi, bây giờ có tôi bên cậu rồi, chắc chắn tôi sẽ cản đám ong bướm điên loạn kia lại cho cậu. Tôi nhất định sẽ bảo vệ trinh tiết cho cậu!”

. Sao tôi lại cảm thấy có bà ở bên, trinh tiết của tôi lại càng nguy hiểm hơn!

“Hơn nữa, mặc dù tôi không có đặc quyền gì, nhưng mà tôi vô

cùng hiểu rõ game này. Có vấn đề gì cậu đều có thể hỏi tôi!” Tiểu Long Nữ bày ra khuôn mặt nịnh nọt.

Tôi lườm cô ấy. Dù tôi có nói gì đi nữa thì tôi vẫn không thoát được bàn tay của Tiểu Long Nữ.”Được rồi, cùng luyện thì cùng luyện.”

“Vạn tuế

” Cô ấy reo hò ầm ĩ. Có cần phải vui như vậy không? Tôi nghi ngờ.

“Đi thôi! Đi thôi!” Tiểu Long Nữ ngang ngạnh tóm lấy cánh tay tôi.

“Đi thì đi, đừng có bám lấy tay tôi!” Sắc mặt tôi trắng bệch

“Ê ~ đừng vẽ vòng tròn trên ngực tôi nữa.”

“A! Đừng thổi vào tai tôi nữa”

“Bà mà sờ mông tôi nữa thì tôi sẽ trở mặt đấy!”

Híc

trinh tiết nguy hiểm của tôi, ai tới cứu tôi khỏi tay nữ sắc lang này đây!?

2. Q.1 - Chương 2: Truyền Thuyết, Bắt Đầu

“Đúng rồi, Tiểu Long Nữ, nghề nghiệp của bà là gì vậy?” Lại phải lời móng vuốt sói của Tiểu Long Nữ đặt trên mông tôi ra. Tôi nghi hoặc. “Ma pháp sư? Linh mục?”

Tiểu Long Nữ cười haha chói tai. Có lẽ nghề nghiệp của cô ấy là phù thủy! “Làm sao mà tôi chọn nghề nghiệp bình thường như vậy được. Nghề nghiệp tôi chọn là nghề có tiền đồ nhất trong game!”

Lòng hiếu kỳ của tôi lại được khơi lên: “Là gì thế?”

Cô ấy dùng mu bàn tay phải che miệng lại: “A ha ha ha ha a

Còn phải nói nữa sao, đương nhiên là Đạo – Tặc”

“Ừm, rất có tiền đồ. Nhưng tổ đội bao gồm một chiến sĩ và một đạo tặc của chúng ta hình như không được lý tưởng lắm thì phải”

“Yên tâm đi! Từ từ rồi tôi sẽ dạy cho cậu cách chiến đấu chân chính, tiết kiệm máu tiết kiệm tiền tiết kiệm sức lực” Cô ấy nói với tôi với vẻ vô cùng tự tin.

Bình thường chỉ cần 15 phút là có thể đến bờ sông Dã Lang mà chúng tôi phải mất một tiếng. Bởi vì Tiểu Long Nữ lấy lý do ở quanh đây không có ai mà bắt tôi cởi mặt nạ ra. Rồi mặt của cô ấy biến thành hai hình trái tim, nhìn tôi chăm chú mười mấy phút. Cô ấy đưa cho tôi mượn gương, hại chính tôi cũng theo cô ấy, mặt biến thành hai hình trái tim mà nhìn chính mình. Híc ~~ Tại sao! Tại sao! Tại sao mà tôi lại đẹp trai như vậy cơ chứ, trời ạ. Trong số những người tôi đã gặp, chỉ có hai người đẹp trai đến mức khiến tôi phải ca ngợi, một là em trai tôi (không thể không thừa nhận, nó thật sự rất đẹp trai, mặc dù tính nó rất dở hơi), một người nữa là chính tôi. Trời ạ, chẳng lẽ tôi phải chọn lựa giữa yêu em trai và tự yêu mình sao? Haiz! Thở dài, trả gương lại cho Tiểu Long Nữ, đi luyện thôi! Tôi đang định đi đến chỗ sói gần đây để phát tiết mọi cảm xúc bất mãn thì Tiểu Long Nữ gọi tôi lại.

“Cậu xem tôi xử lý con sói thế nào nhé! Phải nhìn cho kỹ đó.” Cô ấy lấy chủy thủ ra, đi tới chỗ con sói.

“Cuộc sống thứ hai là một trò chơi rất chân thực, đánh vào những vị trí khác nhau thì thương tổn cũng khác. Cho nên, muốn đánh quái thì phải tìm điểm yếu của quái trước tiên.” Cô ấy vừa đi vừa giải thích. Nhưng điều này thì tôi biết, giống như làm thịt gà vịt cá thoi. Gà phải cắt cổ, cá phải mổ bụng, lần trước tôi cũng đánh sói theo nguyên tắc này.

Cô ấy nhẹ bước đi tới đằng sau con sói, không hổ là đạo tặc, con sói không hề hay biết. Tiểu Long Nữ dùng hết sức chém vào chân sau của con sói. Tuy nhiên, con sói lập tức quay đầu lại cắn, nhưng sao có thể chạm tới đạo tặc nổi tiếng vì tốc độ, hơn nữa lại chuẩn bị từ trước. Tiểu Long Nữ chạy nhanh vòng quanh con sói, con sói bị thương ở chân sau nên không thể đuổi kịp. Trong khi đó, thỉnh thoảng cô ấy còn xoay người lại chém con sói một nhát. Chém tầm năm sáu nhát thì sói cuối cùng cũng tuyên bố không chơi nữa, thăng thiên luôn

“Hơ, thế nào, không mất một giọt máu đó!” Cô ấy vênh mặt nói với vẻ kiêu ngạo “Kể có kỹ xảo chắc chắn sẽ khác biệt, cậu phải học hỏi nhiều đấy.”

. Tôi gãi mặt, rút Hắc Dao ra. Tới chỗ con sói ở gần tôi nhất, đá lên một phát rồi đâm Hắc Dao từ dưới lên, chọc thủng bụng nó. Tôi quên mất không xem lực công kích của Hắc Dao là bao nhiêu, nhưng chắc là tốt hơn tiểu khảm đao rất nhiều. Bởi vì con sói đáng thương kia bị tôi xé làm hai nửa luôn. . . Ngủ yên em nhé!

“Chân. . .” Tiểu Long Nữ trợn mắt há mồm, thầm nghĩ rằng đây là kiểu đánh gì thế này? Chết tiệt, sao cô lại không biết cách đánh này chứ.

Tôi lại đi tới con sói tiếp theo, trong lòng vô cùng vui sướng. Tôi đã nghiên cứu các loại chiêu thức của King of Fighters. Cuối cùng có thể thử nghiệm rồi. Đá con sói lên trên không, tôi nhảy lên theo sau nó, nắm tay tôi làm thành một đường thẳng cùng với người, nhắm thẳng vào con sói phía trên tôi (Chẳng khác Thăng Long Quyền là mấy). Cuối cùng nhân lúc mình vẫn ở trên không trung thì giáng thêm một cú đá xoay.

“.” Tiểu Long Nữ không biết nói gì.

Nhưng khi tôi thử chiêu nổi tiếng nhất của Xuân Lê, đầu lộn xuống đất chân chống lên trời, hai chân mở ra, cả người giống như cánh quạt trực thăng; tôi phát hiện ra chiêu này phản lại sinh lý của cơ thể con người, chỉ làm màu chứ không thể dùng. . . Hại thất lưng tôi đau điếng, đầu bị đụng, còn bị cắn một phát. Eo, nước bọt, tất cả mọi người phải biết lúc tôi dính phải nước bọt. sẽ cấu tiết. Con sói chết tiệt nhà mày, dám nhỏ đầy nước bọt vào tay tao, đáng chết ~~ Tôi đá, Đãng Kiếm Thức, Độc Cô Cửu Kiếm, Bát Tửu Bôi, Bạt Dao Thuật, Đầu Chùy, Thập Tự Trảm, Qua Kiền Suất, Nữ Tử Phòng Thân Thuật.

“Hoàng Tử, sao cậu lại đánh như vậy?” Cuối cùng Tiểu Long Nữ không không chế được nữa. Cô không rõ mình đang chơi game online, hay chơi game chiến đấu nữa. Hay là đang xem chiêu thức trong tiểu thuyết Kim Dung và manga?

Tôi sửng sốt. “Không thể đánh như vậy sao?”. Á ~ không ngờ con sói đang ghét lại thừa dịp tôi đang sửng sốt mà cắn trộm. Tôi lại lên cơn tiếp.

Tiểu Long Nữ sốc nặng “Cũng. Không phải là không thể.” Cô lẩm bẩm. Nhưng không ngờ có người lại chơi game online như vậy. . . Hơn nữa lại là một chiến sĩ tân thủ không hiểu gì cả. . .

“Có lẽ bởi vì không hiểu?” Dường như cô đã hiểu ra. Bởi vì không hiểu cách chơi chính thống như thế nào, cho nên hành vi của Hoàng Tử không có khuôn mẫu, không theo truyền thống, không có giới hạn và hệ thống. Cho nên có vô số khả năng và sự sáng tạo, đây mới chính là cách chơi game có độ chân thật 99% đích thực!

Nhìn tôi lên cơn giết sói, Tiểu Long Nữ mỉm cười bất đắc dĩ.

“Thật sự là cao thủ mù mờ”

Hình như Tiểu Long Nữ có nói gì đó, chém con sói ở gần người, đang định hỏi xem cô ấy nói gì thì phát hiện. . .

“Tiểu Long Nữ chạy mau, đằng sau bà. . .” Chưa kịp nói xong, một con sói to gấp ba lần con sói bình thường, toàn thân phủ lông trắng, đuổi tới từ phía sau Tiểu Long Nữ, cắn mạnh lên bả vai Tiểu Long Nữ.

“Aaaa.” Tiểu Long Nữ chịu đựng cơn đau trên vai, chạy nhanh tới chỗ tôi.

Tôi đứng chắn đằng trước Tiểu Long Nữ, cầm lấy Hắc Dao đương đầu với Lang Vương.. . . . Bộ lông trắng muốt đẹp quá, áo choàng trắng của tôi có hi vọng rồi. Trong lúc tôi đang ảo tưởng, Lang Vương bỏ nhào về phía tôi. Nhanh quá! Tôi gắng gượng dùng dao chắn trước mặt, lập tức lùi về sau mấy bước. Lúc nó tiến đánh một lần nữa, tôi quyết định đá xoay. Không hổ là Lang Vương, thân mình nặng lực phòng ngự cũng cao. Tôi đá hết sức mình, không ngờ nó chỉ lão đảo bên trái hai bước, lập tức há mồm cắn tôi. Tôi nhất thời không kịp phản ứng, bị nó cắn vào tay trái.

“Đau. . .” Tôi nhấc dao đâm vào bụng nó. Trời ạ, da dày thật đấy, tôi chỉ có thể rạch được một vết. Nghe thông báo của hệ thống mà tôi muốn ngất. Mới giảm có 30 HP. Tôi bị nó cắn một nhát đã mất 80 HP, hơn nữa máu của Lang Vương nhiều hơn tôi bao nhiêu nữa. . . Xong đời, tôi khóc không ra nước mắt.

“Hoàng Tử, cố lên. Nếu không được thì qua đây đi” Tôi quay đầu lại nhìn. Wa! Tiểu Long Nữ, tốc độ của bà nhanh thật đấy, chớp mắt một cái leo tót lên cây tị nạn rồi. Tôi đành phải bình tĩnh lại, tự coi mình là Xuân Lệ máu thấp lực công kích yếu, mà đối diện là thằng em thao tác Yagami Iori(1) biến thái siêu mạnh.Ặc! Gay to rồi, với tình huống như vậy trong The King of Fighters, tôi chưa bao giờ thắng được. Tóm lại, nguyên tắc là tuyệt đối không lấy cương đấu cương.

(1) Yagami Iori () là một nhân vật trong loạt game The King of Fighters thuộc hãng SNK Playmore. Xuất hiện lần đầu ở The King of Fighters '95, là thủ lĩnh của phe đối đầu.

A, sói lại vọt tới đây rồi, tức quá. Tôi đá lên, nặng quá, hoàn toàn không đá lên nổi, chỉ có thể làm cho Lang Vương lùi về phía sau một chút. Tôi xông lên dùng hết sức bình sinh đâm dao vào bụng nó. Đâm đâm đâm! Không đâm thủng được! Híc

Ngược lại Lang Vương cào tôi một nhát, mặt mày của tôi đầy vết xước, Híc!

“Hoàng Tử, lại đây trước đã” Tiểu Long Nữ cũng thay đổi sắc mặt.

Tôi vội vàng lao tới cái cây Tiểu Long Nữ đang trốn. Nhưng hình như tốc độ của tôi chậm hơn Lang Vương một chút, bị móng vuốt của nó quơ được hai lần. Rõ ràng là nếu tôi bị quơ thêm nhát nữa thì xong đời luôn. Nhưng mà trèo lên cây thì sẽ không tránh được bị quơ thêm nhát nữa.

Lòng Tiểu Long Nữ nóng như lửa đốt. Đột nhiên trong đầu cô chợt lóe lên câu nói: không có giới hạn, không có hệ thống. Cô lập tức kẹp khoeo chân lên cành cây, lộn ngược người rồi thả hai tay xuống “Hoàng Tử, phi người lên không” Hoàng Tử nhất định sẽ hiểu được, cô nghĩ vậy.

Tôi thấy vậy, chạy lấy đà ra sức nhảy lên, bắt được tay cô ấy, dùng sức đu hơn nửa vòng, cuối cùng cũng lên được cây. Mà Lang Vương ở dưới đất ra ôm chầm lấy thân cây, may mà tôi đã xem xiếc rồi.

Phù ~ phù, mệt quá, tôi thở hổn hển. Tiểu Long Nữ cũng kinh hoàng vỗ ngực, chúng tôi nhìn nhau.”Ha ha ha ha. . . Ha ha a.” Rồi cả hai người cùng bật cười.

“Mau uống được thủy đi, rồi chúng ta cùng nghĩ xem làm thế nào để giết được tên Lang Vương đáng ghét này.” Tiểu Long Nữ nói.

“Ừ!” May mà vẫn còn mười bình được thủy mua lúc trước. Tôi uống ừng ực hết năm bình mới đầy được máu. Tôi sờ liên mặt, phù, miệng vết thương đã biến mất rồi, may quá. Nhưng chỉ còn lại năm bình, đúng là ép người mà.

“Da con sói này dày lắm, chẳng có gì đâm nổi, lại còn nặng nữa, đá cũng không được luôn” Tôi cầu nhàu, vậy thì phải đánh thế nào đây?

“Không có cách nào cả, cấp độ của chúng ta quá thấp” Tiểu Long Nữ cũng nhú mày, không biết phải làm sao để giết được con BOSS Lang Vương trước mắt. Nhưng mà hiếm lắm mới gặp được một con BOSS, bỏ cuộc như vậy thì thật đáng tiếc “Tìm điểm yếu đi, chắc chắn nó có điểm yếu. Tấn công vào điểm yếu của nó, cho dù lực công kích của chúng ta không cao nhưng cũng có thể khiến nó mất rất nhiều máu.”

Con sói mình đồng da sắt này liệu có điểm yếu gì không? Tôi lăm bắm. A! Danh ngôn của tiểu thuyết võ hiệp! Dù có luyện thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể biến mất thành sắt. Tôi mừng rỡ kêu lên. “Mất.”

Tiểu Long Nữ gật đầu, trầm tính kế. Cô ấy mở túi lấy ra một đoạn dây thừng “Hoàng Tử, cậu xem phim cao bồi miền Tây của Mỹ chưa?”

“. Xem rồi”

Tiểu Long Nữ cười với vẻ tràn đầy tin tưởng. “Vậy thì dễ rồi, chỉ đổi ngựa thành sói mà thôi. Hoàng Tử, cậu nhất định có thể.”

“.Bà cũng tin tưởng tôi quá đi.” Nhưng mà tôi thì sợ muốn chết. Coi Lang Vương là ngựa đúng là liều mạng! Vừa nói tôi vừa buộc dây thừng thành thòng lọng. May là đã từng tham gia nữ hướng đạo(2), không thì cũng chẳng biết phải thắt thòng lọng thế nào.

(2) Hướng đạo (Scouting), hay còn được biết với tên là Phong trào Hướng đạo (Scout Movement), là một phong trào thanh thiếu niên có phạm vi toàn cầu với mục đích trợ giúp giới trẻ trong việc phát triển tinh thần, tâm trí và sức khỏe để góp phần xây dựng trong xã hội. Trẻ tham gia vào đoàn thể này sẽ được dạy những kỹ năng cơ bản như cắm trại, kỹ năng thoát hiểm, làm việc nhóm và tăng cường tính kỷ luật.

“Cậu quăng dây bắt nó từ phía sau, sau đó leo lên cây ngay, cố định dây thừng ở trên cây, làm cho con sói dấn kia không thể động đậy được, rồi mặc cho chúng ta he he he!” Là tôi bị ảo giác hay nụ cười của Tiểu Long Nữ thật sự đâm dăng? Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Hít vào, thở ra, rồi lại hít vào, thở ra. Được rồi! Nhắm chuẩn Lang Vương, tôi nhảy khỏi cành cây, ngồi thẳng bằng trên người Lang Vương. Tôi ôm chặt cái cổ lỏng lác của nó. Lang Vương có vẻ cực kỳ kinh hoàng, nhảy nhót loạn xạ muốn quăng tôi xuống. Tôi suýt nữa bị quăng đi bởi động tác cuồng loạn của nó. Đùa chứ, bị quăng đi phát đảm bảo là tèo luôn, Lang Vương chết tiệt, ày xem ý chí của con gái khủng thế nào.

Ở trên cây, Tiểu Long Nữ thấy vậy thì tái mặt. Tôi bị Lang Vương lắc như vậy có hơi choáng váng, cho nên sắc mặt cũng rất khó coi.

Nhưng trong lúc lộn xộn, cuối cùng tôi cũng vòng được dây thừng lên cổ Lang Vương. Trong lúc trối nó, mu bàn tay của tôi bị quơ mấy phát, nhưng vết thương không nặng, cũng chỉ giảm đi 30~40 HP. Tiếp theo, tôi lập tức nhảy xuống ngựa, à không, là nhảy xuống sói, co cẳng chạy. Lang Vương cũng đuổi sát theo sau tôi.

Tiểu Long Nữ và tôi lại làm một màn phi người trên không, sau đó tôi kéo dây thừng nhảy khỏi cây. Dùng hết sức bình sinh, tôi treo Lang Vương lên. Tiểu Long Nữ khê hô một tiếng, dùng kỹ năng “Trí Mạng Nhất Kích” của vũ khí tiểu hình nhắm vào giữa mắt trái Lang Vương . Lang Vương gào thét đau đớn, cho dù lúc này có nguyên lý đòn bẩy, tôi đã tiết kiệm được phần nào sức lực nhưng cũng không giữ dây được lâu nữa. Tiểu Long Nữ lập tức dùng Trí Mạng Nhất Kích lần nữa, lần này không đâm trúng mắt Lang Vương

mà trúng giữa trán nó Lúc này dây thừng cũng đứt dưới ma xát kịch liệt. Lang Vương thoát được, lập tức xông đến kẻ thù Tiểu Long Nữ, cắn mạnh một nhát. Bị Lang Vương đè lên, cô không thể trốn thoát

“Tiểu Long Nữ ~” Lúc này tôi cũng chạy đến phía sau Lang Vương, được chiêu Trí Mạng Nhất Kích vừa nãy của Tiểu Long Nữ nhắc nhở, tôi nhớ tới kỹ năng của mình Hỏa Diễm Trảm. “Hỏa Diễm Trảm” Vừa hô to xong, Hắc Dao của tôi tuôn ra ngọn lửa, tôi chém mạnh xuống. Biết Lang Vương sẽ không chết vì một lượt Hỏa Diễm Trảm, tôi vừa chém một nhát rồi lật sống đao ngay, thêm một lượt Hỏa Diễm Trảm nữa, lại một lượt, lại Cuối cùng tôi chém hết năm lần, vừa hết MP.

Học được kỹ năng: Hỏa Diễm Ngũ Liên Trảm

Kỹ năng: Liên kích thăng cấp 5, tấn công liên tục 6 lần.

Vũ khí: Hắc Dao thăng cấp 2, lực công kích 15

Tôi lòi thi thể của Lang Vương ra, thấy Tiểu Long Nữ vẫn ổn (Chỉ hơi chật vật) thì thở phào một hơi. May là cô ấy không biến thành một luồng sáng bay đi.

Tiểu Long Nữ nằm dưới đất, khuôn mặt đầy mồ hôi, nhưng lại mỉm cười. Tôi cũng cười, tới nằm bên cạnh cô ấy, nhưng cô ấy lại đập tôi một phát “Còn không mau đi xem đánh được gì đi?”

“Ồ” Tôi mệt mỏi ngồi dậy tìm kiếm, tìm được một quả trứng, một đôi giày, và một ít bạc.

Lúc này, Tiểu Long Nữ đột nhiên hét ầm lên, tôi giật cả mình. “Sao thế?” Lang Vương sống lại? Không thể nào!

“Vũ khí của cậu thăng cấp hả?” Bởi vì tổ đội nên Tiểu Long Nữ có thể thấy thông báo từ hệ thống của tôi.

Tôi xem Hắc Dao (Hắc Dao: cấp 2, lực công kích 15). “Đúng rồi, Cuộc sống thứ hai thật kì lạ, không ngờ vũ khí còn có thể thăng cấp”

Bị đập một phát, tôi lại hoa mắt chóng mặt, Tiểu Long Nữ rống lên “Vũ khí có thể trưởng thành mới thăng cấp được!”

“Ồ. . .” Người ta chưa xem qua trang chủ thôi! Bà cũng không phải không biết. . . Lại đánh vào đầu tôi, sẽ bị ngu đi đấy.

Tiểu Long Nữ nghe tiếng thấy tiếng lẩm bẩm tôi thì nhìn tôi khinh bỉ. “Cậu có biết vũ khí có thể trưởng thành quý thể nào không hả? Cái này có thể sánh ngang với thần khí đó! Ngẫm lại xem, vũ khí của cậu sẽ thăng cấp không ngừng, lực công kích tăng lên, sẽ có lợi thế nào hả?”

Wa! Vậy là không cần phải đổi vũ khí sao, luyện cấp thì vũ khí cũng tăng cấp lên theo, càng ngày càng mạnh hơn. Nghĩ đến đây, mắt tôi tỏa sáng, vậy là có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền vũ khí.

Thấy ánh mắt chói lòa của tôi, Tiểu Long Nữ biết tôi đã hiểu. A! Phát tài rồi! Tôi vô cùng vui mừng.

Bởi vì nhận được đôi giày, và cả trứng pet, tôi và Tiểu Long Nữ nóng lòng muốn biết rốt cuộc là bảo bối gì. Cho nên quyết định quay về thôn giám định giấy trước đã, nhận tiền tìm tiệm pet để ấp quả trứng này. Thế là, tôi cùng Tiểu Long Nữ hợp lực lột da Lang Vương (Không thể quên áo choàng của tôi, ha ha ha!), rồi vô cùng vui vẻ quay về thôn. Vừa về đến cổng thôn, tôi phát hiện tôi sai rồi. Sai lầm thứ nhất là vô tâm, sai lầm thứ hai là ngu ngốc, hức

tôi là kẻ siêu ngu ngốc! Tôi lại có thể quên đeo mặt nạ, và còn vào thôn qua cổng lớn. Tôi nhấc chân lên, chuẩn bị chạy, nhưng mà Tiểu Long Nữ ở bên cạnh lại giữ chặt lấy tay tôi, cả người còn ngã vào lòng tôi.

“Ông

xã.” Cô ấy nói với giọng ngọt ngào chết người, nghe thấy vậy tôi rợn cả tóc gáy. “Anh nói xem, em có phải là bà đáng ~ yêu nhất, xinh ~ đẹp nhất của anh không?!” Vừa nói, vừa dùng ánh mắt thị uy nhìn đồng bào nữ tính xung quanh. Bị cô ấy trừng mắt, các cô đều bắt giác co người lại. Cũng không biết làm thế nào, không có ai xinh đẹp như vậy.

Không thể phủ nhận, Tiểu Long Nữ chính xác người đẹp hiếm có. Gì cơ? Miêu tả hả? Dù sao vẫn là cái loại kia, cái loại khuôn mặt xinh đẹp trường thành hơn tôi, ngực lớn hơn tôi (So ra thì còn lớn hơn Hoa Hồng), eo nhỏ hơn tôi, chân dài hơn tôi, làn da trắng hơn tôi ý

Hức! Lòng tự trọng của tôi lại chịu tổn thương. Khi tôi đang suy nghĩ miên man, Tiểu Long Nữ cẩu vào thắt lưng của tôi, đau! Tôi vội nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Em là bà xã đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất của anh.” Nói xong, lập tức có hơn chục ánh mắt thù hận bắn về phía Tiểu Long Nữ, nhưng Tiểu Long Nữ hiển nhiên không thèm để ý, hình như còn vô cùng vui vẻ. . . Toát mồ hôi!

Mặc dù tôi bị ép phải thừa nhận Tiểu Long Nữ là bà xã, nhưng cách này cũng có ưu điểm. Dù sao phụ nữ có điều kiện, có dũng khí tranh giành đàn ông với người đẹp Tiểu Long Nữ thật sự là không nhiều lắm. Cho nên, hơn chục con sói ngang ngạnh vốn đứng trước mặt tôi không cam lòng mà bỏ đi. Chúng tôi đã có an toàn để bước đi chậm rãi vào trong thôn rồi. Đi đến NPC Giám Định kia, tôi nhìn đau thanh toán 5 bạc để giám định giày. Là boots thấp Phi Thiên phòng ngự +8, nhưng nhanh nhẹn +10, thích hợp cho nhu cầu nhanh nhẹn của đạo tặc, Tiểu Long Nữ dùng.

Ở tiệm pet, lại phải trả tiền. Tôi đau lòng trả 2 bạc. Tốn kém quá, thế là đã tiêu hết tiền số tiền thu được ở chỗ Lang Vương rồi “Mời chủ pet để lại máu trên pet, tiến hành trình tự nhận chủ” NPC Thương Nhân mặc trang phục hầu nữ dễ thương nói với bọn tôi.

Mặc dù tôi cũng rất muốn nuôi pet! Nhưng tôi nghĩ thế nào cũng thấy Tiểu Long Nữ phòng ngự không cao cần pet hơn tôi. Kiểm chế khát vọng trong lòng, tôi nói oai phong lẫm liệt. “Tiểu Long Nữ, bà nuôi pet nhé! Lần sau nhận được con khác rồi tôi nuôi cũng được.”

“Không cần đâu, tôi đã cầm giấy rồi.” Hiếm lắm Tiểu Long Nữ mới khiêm tốn như vậy. . . Nhưng nghĩ tới sức lực chiến đấu của đội ngũ, tôi vẫn quyết định để cô ấy nuôi. “Phòng ngự của bà không cao, có pet sẽ tăng sức mạnh cho bà.”

“Không cần. . .”

“Đừng ngược mà!”

“Nói với cậu không cần thì là không cần thôi!” Tiểu Long Nữ đột nhiên lên cơn thét lên với tôi. Tôi giật mình, ngần ngại không biết phản ứng thế nào. Rồi Tiểu Long Nữ có vẻ đã nguôi ngoai, nói với vẻ chán nản. “Tôi không thể nuôi pet!

Gì cơ? Tôi không hiểu!

“Trước kia tôi đã từng nuôi rất nhiều thú cưng rồi! Nhưng. . . Không hề có kết quả tốt đẹp” Cô ấy thuật lại lịch sử nuôi thú cưng của mình. . . “Tôi từng nuôi cún con, mua được hai ngày, lúc tôi dắt chó đi dạo thì để lạc mất, từ đó nó không về nữa. Sau này tôi nuôi rùa, không cẩn thận đánh rơi nó từ tầng năm xuống tầng một. . . . Rồi tôi lại nuôi cá chọi. . .”

Chắc lần này không có vấn đề nhỉ? Tôi cũng từng nuôi cá chọi, dễ nuôi lắm!

“Sau khi nó chết tôi mới biết là phải thay nước cho cá. . .” Tôi không còn lời gì để nói.

“Cuối cùng, tôi trông xương rỗng. . .”

“Không phải chứ. . . Xương rỗng mà bà cũng làm chết được sao?” Không thể nào?

Cô ấy nói với vẻ mặt vô tội “Làm sao tôi biết được xương rỗng cũng cần tưới nước, tôi còn tưởng nó không cần tưới nước, ai biết nó chết toi luôn! Sau này, tôi thề rằng, bất kể thế nào thì tôi cũng không thú cưng nữa”

Đúng là lịch sử đẫm máu và nước mắt. Dành cho những thú cưng vô tội ba giây bi ai. Tôi không hề do dự, cắn vào ngón tay, đau! Nhỏ máu lên trên. Đỉnh! Ấp trứng thành công. Lúc này vỏ trứng nứt ra, tôi và Tiểu Long Nữ hai người bốn mắt dán vào xem rốt cuộc là loại sủng vật gì!

Sốc! Sốc! Và sốc! Bởi vì không thể tin nổi.

“Cái này, cái này rốt cuộc là. . .” Tôi không thốt nên lời, con pet này thật sự là ngoài sức tưởng tượng. Cho dù là ấp được thần thú kì lân, phượng hoàng thậm chí là rồng, tôi cũng không thể giật mình bằng lúc này.

Tôi tóm chặt lấy Tiểu Long Nữ ở bên cạnh, dùng ánh mắt kích động nhìn cô ấy, muốn biết cô ấy có nhìn thấy thứ giống với thứ tôi thấy không.

Về mặt Tiểu Long Nữ dần ra, mồm cô ấy há hốc ra mắt hết hình tượng. Phải một lúc lâu sau, cuối cùng cô ấy cũng tỉnh táo “Hoàng Tử, cái này rất cuộc là. . . Tôi nhìn thế nào cũng thấy cái này. là bánh bao phải không?”

Sắc mặt tôi nặng nề! “Không phải, bà nhìn tử tế đi. Dáng vẻ và kích cỡ của cái thứ này đều vừa đúng, vỏ bóng loáng mềm mại, tròn xoe như thế này, còn thoảng mùi hương khiến mọi người trong vòng ba mét đều thèm nhỏ dãi. Tôi nghĩ, nó không chỉ là bánh bao mà tuyệt đối là bánh bao thịt!

“Cái gì!” Cô ấy sốc. Rồi mới đập đầu tôi một phát “Ai quan tâm nó là bánh bao thịt hay là bánh bao rau! Quan trọng là tại sao trứng pet của chúng ta lại nở ra bánh bao?”

Ai da! Tôi xoa đầu, oán trách “Bà là GM ẩn còn không biết, tôi làm sao mà biết được!”

“Có phải là chương trình xảy ra lỗi không nhỉ” Cô ấy ngẫm nghĩ. Nếu thật sự là như vậy thì phải mau chóng báo cáo lên cấp trên, để tránh trứng pet của gamer khác cũng có lỗi.

Ờng ọc! Mùi của bánh bao thịt. Tự dưng thấy đói quá, tôi nuốt nước bọt. . . Nhìn bánh bao thịt chăm chú. Đột nhiên, bánh bao thịt chuyển động, động tác kia hình như là. . . hình như nó đang lắc mông (nếu như bánh bao thịt cũng có mông). “Tiểu Long Nữ

~~ bánh bao thịt chuyển động.”

“Cái gì!” Cô ấy lập tức đi tới, nhìn chăm chăm vào bánh bao thịt cùng với tôi.

Bánh bao thịt, bánh bao thịt lại có thể xoay người (bánh bao còn có mặt trước mặt sau nữa sao?). Còn vừa nhảy vừa xoay lại. Quay lại rồi. Một đôi mắt siêu to, ngập nước màu lam giống anime xuất hiện trước mắt chúng tôi.”Bánh bao thịt có mắt.” Tôi hoảng hốt!

Cuối cùng Tiểu Long Nữ không hổ là GM ẩn, đã thấy chuyện này rồi. Cô ấy tỉnh táo nói với tôi “Hoàng Tử, xem số liệu của nó đi”

Tôi giơ tay ra tóm lấy cái bánh bao thịt thơm ngào ngạt kia, kiểm chế cảm giác muốn ăn nó. . .

. Bánh Bao Thịt đi! Còn có tên nào thích hợp hơn tên này không?

Chủ pet: Hoàng Tử

Tên pet: Bánh Bao Thịt

Cấp bậc: 1

HP: 30

MP: 20

Đặc tính cơ bản:

Sức mạnh: 2

Thể chất: 5

Nhanh nhẹn: 10 (Không tin nổi, tốc độ của Bánh Bao Thịt còn nhanh hơn tôi?)

Trí lực: 6

Tinh thần: 7

Ngộ tính: 10 (Bánh Bao Thịt còn thông minh hơn tôi? Giận!)

Kỹ năng:

Đả Cầu Thuật cấp 1: Kỹ năng công kích, mất 10 MP

Tỏa Hương cấp 1: Có thể hấp dẫn quái vật, mất 30 MP, thời gian 20 phút, phạm vi 10 m.

“Thế nào? Có phải là pet không?” Tiểu Long Nữ hỏi han cẩn thận.

“Ừ. . . Hình như vậy.”

“ Lập trình viên cũng có khiếu hài hước đấy.” Mặt Tiểu Long Nữ không cảm xúc, khóe miệng giật giật.

“Có làm sao đâu, ít nhất. . . nó cũng đáng yêu!” Lúc này, Bánh Bao Thịt trong đang cọ cọ vào lòng bàn tay tôi, còn phát ra tiếng kêu rừ... rừ..., hình như đang làm nũng, dễ thương quá. . . Mặc dù cảm giác khi bị một cái bánh bao thịt làm nũng cũng có phần kỳ lạ.

“Nó có kỹ năng công kích không?”

“Có.” Đả Cầu Thuật(3).

(3) Đả Cầu Thuật: Chiêu đánh chó

“Ừm, vậy chúng ta tìm mấy con Slime trên đường xem thử xem”

Trước khi xuất phát, Tiểu Long Nữ dùng kỹ năng sinh hoạt cấp 8 của cô ấy may vá, làm mũ và quần áo từ da sói cho tôi. Cô ấy nhất quyết không chịu làm áo choàng cho tôi. Hức! Cô ấy nói “Cách đánh đấm của cậu cường điệu như vậy, động tác mạnh như vậy, mặc áo choàng chỉ vướng tay vướng chân!”

Tiếp theo chúng tôi lên triển núi có Slime, gặp lại Slime sau thời gian dài, cũng thấy nhớ nhung. . .

“Hoàng Tử, thử xem nào!” Tiểu Long Nữ nhìn Bánh Bao Thịt của tôi.

“Được!” Tôi quay đầu lại hô lên với Bánh Bao Thịt trên vai “Bánh Bao Thịt. . . Đả Cầu Thuật.” Không đúng à? Tôi lại hô to một lần. “Bánh Bao Thịt, thi triển Đả Cầu Thuật tới Slime phía trước.” Vẫn không nhúc nhích. Tôi tức, tôi tức, tôi tức! Lẽ nào con pet này ngoài dễ thương, thật sự không có tác dụng nào khác sao? Mà chính là con pet đầu tiên của tao đấy!

Tôi giận! Tóm lấy Bánh Bao Thịt, ra sức ném nó về phía đám Slime. “Đi đánh Slime một mình đi, đánh thua thì đừng về gặp tao nữa!”

“Cậu tức giận với cái bánh bao để làm gì!” Tiểu Long Nữ buồn cười.

Lúc này, Bánh Bao Thịt bị tôi ném trúng Slime, lại còn phát ra âm thanh ping, làm tôi giật cả mình, vội vã nhìn xem Bánh Bao Thịt của tôi, sợ rằng con pet đầu tiên của tôi bị Slime ăn luôn.

. Có người nói, dùng bánh bao ném chó, thì có đi mà không có về. . . Nhưng mà, định luật này rõ ràng không đúng với Bánh Bao Thịt của tôi. Bởi vì nó đập Slime một phát, rồi xoay tròn trên không trung ba vòng, bình yên không việc gì trở về tay tôi. Nó còn phát ra tiếng kêu “Whee ~ whee!” giống như tiếng hoan hô, rõ ràng là cảm thấy rất vui vẻ. Lúc này những con Slime còn sống xông lại đây muốn tấn công tôi, tôi ném Bánh Bao Thịt về phía con Slime theo phản xạ, còn hô lên theo bản năng “Bánh Bao Thịt. . . đánh chó.”

Cứ như vậy, tôi và con pet mạnh nhất Cuộc Sống Thứ Hai về sau này Bánh Bao Thịt, hợp lực đánh bại con quái vật đầu tiên cùng khuôn mặt mờ mịt của tôi và tiếng cười vật vã của Tiểu Long Nữ.

Tiếp theo, bọn tôi về bờ sông Dã Lang tiếp tục đánh đám sói hoang. Tôi tiếp tục dùng cách đá chân kết hợp với phương pháp mổ bụng, thỉnh thoảng cũng lôi Bánh Bao Thịt ra ngoài, để tránh cho nó không thăng cấp được bởi vì không đánh quái. Mà Tiểu Long Nữ nói với tôi rằng đã được truyền cảm hứng từ tôi (Tôi truyền cảm hứng cho cô ấy hả? Lúc nào chứ? Tôi rất ngờ vực), quyết định muốn học từ tôi, còn muốn tôi dạy cho cô ấy các động tác trong The King of Fighters.

Trong những ngày tiếp theo, chúng tôi vẫn ở bờ sông Dã Lang, vô số hồn sói hi sinh dưới tay chúng tôi. Chúng tôi thăng khá nhiều cấp, còn dùng một cách giết Lang Vương đáng thương kia năm sáu lần mới chuyển đi đánh gấu cấp cao hơn chút. Lúc này cần phải nói rằng, chiêu Tỏa Hương của Bánh Bao Thịt, lúc đầu tôi tưởng là kỹ năng bỏ đi, nhưng sau vài lần dùng, cấp bậc thăng lên, phạm vi cũng tăng lên một trăm năm mươi mét vuông. Chúng tôi dựa vào kỹ năng này mà dẫn Lang Vương và Gấu tới, nếu không thật sự

là không biết đi đâu tìm nó. Hơn nữa ngộ tính cơ bản còn là 10, Bánh Bao Thịt học kỹ năng mới rất dễ dàng, mặc dù tôi ngờ rằng nguyên nhân chủ yếu là tôi và Tiểu Long Nữ làm nhiều việc lạ. . . . Ví dụ như, có ngày Tiểu Long Nữ muốn thử xem kỹ năng chế độc được cũng đã lên tới cấp 10 của cô ấy có thể tạo ra độc được độc đến mức nào? Thế là cô ấy đổ độc được lên người Bánh Bao Thịt, để sói tới ăn nó. . . . Sói trúng độc chết liền, mà Bánh Bao Thịt của tôi cũng học được kỹ năng mới Bánh Bao Thịt Có Độc. Sau này, lại vô tình học được vài kỹ năng mới liên tục. Haiz! Bánh Bao Thịt này thật sự là con pet tốt hiếm có.

Một ngày, tôi và Tiểu Long Nữ đánh quái mệt mỏi, nghỉ ngơi trên sườn núi lộng gió. Tiểu Long Nữ nằm, còn tôi đứng thẳng trong luồng gió mạnh, nhìn cảnh vật nhỏ bé bên dưới mà cảm thấy xúc động. Tôi đột nhiên nổi hứng hát hò: “Tiểu Long Nữ. . . Tôi muốn hát!”

“Hát đi!” Cô ấy trả lời miễn cưỡng.

“This ain’t a song for the broken-hearted

[Đây không là khúc ca cho những kẻ yếu đuối]

A silent prayer for the faith-departed

[Và cũng không phải là lời nguyện cầu cho những kẻ không còn niềm tin]

I ain’t gonna be just a face in the crowd

[Tôi không định trở thành một kẻ chìm giữa đám đông]

You’re gonna hear my voice

[Bạn sẽ nghe được giọng ca của tôi]

When I shout it out loud

[Khi tôi hét to lên]

It’s my life

[Đây là cuộc sống của tôi]

It’s now or never

[Bây giờ hoặc không bao giờ hết]

I ain’t gonna live forever

[Tôi sẽ không sống mãi]

I just want to live while I’m alive

[Tôi chỉ muốn sống khi tôi còn tồn tại]

(It’s my life)

[Đây là cuộc sống của tôi]

My heart is like an open highway

[Trái tim của tôi như đường cao tốc rộng mở]

Like Frankie said

[Như Frankie đã nói]

I did it my way

[Tôi làm mọi việc theo cách của riêng mình]

I just wanna live while I’m alive

[Tôi chỉ muốn sống khi tôi còn tồn tại]

It's my life

[Đây là cuộc sống của tôi]

It's my Life của Bon Jovi!

Tôi để mặc gió thổi tung mái tóc của mình.

“Tiểu Long Nữ!”

“Hử?”

“Có lẽ không phải vì lí do nhầm chán muốn đấu cùng thằng em mà tôi chọn trở thành nam giới.”

“Vậy, lý do thật sự là gì?”

“Có lẽ là bởi vì tôi không muốn phải tránh ở phía sau người khác nữa.

Tôi muốn tha hồ giết quái, dùng các loại chiêu thức cường điệu tôi nghĩ ra mà không bị gọi là cô gái bạo lực

Ở trong game, tôi muốn nói tục khi giết người, khi không vui hoặc bị chọc tức nhưng tôi không muốn bị gọi là nhân yêu

Khi nghe người khác nói chuyện cười tục tĩu thì tôi muốn được cười lớn thoải mái, thậm chí còn nói lại vài câu, mà không phải vì chứng tỏ chính mình ngây thơ mà phải mang vẻ mặt như không hiểu gì cả, nhưng tôi không muốn bị cho rằng là dâm phụ”

Tôi nói xong, Tiểu Long Nữ không nói gì. Tôi lẳng lặng nằm xuống đất, nhìn bầu trời mênh mông bát ngát.

Một lúc lâu sau.

“Hoàng Tử.” Cô ấy đột nhiên xoay người, ngả lên người tôi.

“Huh?”

“Chúng ta cùng tạo nên truyền thuyết đi!”

“Truyền thuyết gì cơ?”

“Truyền thuyết của Hoàng Tử, người chơi đỉnh nhất Cuộc Sống Thứ Hai” Mắt của Tiểu Long Nữ lóe lên ánh sáng rực rỡ. “Chúng ta sẽ không tự hào khi trở thành bà xã của người đỉnh nhất, mà phải tự hào trở thành những người chơi đỉnh nhất”

Tôi muốn lập nên truyền thuyết! Cuối cùng tôi và Tiểu Long Nữ nhìn nhau cười

It's my Life.

Truyền thuyết, bắt đầu.

3. Q.1 - Chương 3: Sói Dịu Dàng

“Hoàng Tử, tôi thấy về sau chúng ta cứ tiếp tục thế này thì sẽ không có kết quả gì cả.” Tiểu Long Nữ nói với tôi bằng giọng nói buồn bã và ánh mắt buồn bã.

Tôi cau mày. Haiz! Cái gì đến rồi cũng phải đến.”Tôi biết, cần làm gì thì làm đi!” Tôi nắm chặt vai Tiểu Long Nữ, nhìn cô ấy bằng ánh mắt kiên định.

“Rốt cuộc cậu cũng đồng ý.” Mặt cô ấy tràn đầy vẻ hạnh phúc và vui sướng. Haiz! Mà thôi, chỉ cần cô ấy vui là được rồi.

“Vậy ư ~~ cuối cùng có thể ra khỏi Tân Thủ Thôn rồi. Hô! Ở cái Tân Thủ Thôn nho nhỏ này mãi tôi đã chán ngấy rồi.” Cô ấy nói phấn khởi.

Haiz! Tôi vốn cảm thấy Khô Lâu Động ở khu vực lân cận này rất thích hợp cho chúng tôi, mặc dù giá trị kinh nghiệm đối với tôi – cấp 35 và Tiểu Long Nữ – cấp 33 (Và cả Bánh Bao Thịt cấp 23!) cũng chẳng nhiều nhận gì. Nhưng số lượng đánh được rất nhiều và có thể đánh được hết trong giây lát, tốc độ thăng cấp cũng không chậm lắm. Tôi định cứ như vậy lên tới cấp 40 rồi tính tiếp, nhưng mà Tiểu Long Nữ sợ rằng cứ như vậy thì sẽ rất nhàm chán, ngang ngạnh ầm ĩ đòi tới đô thị lớn. . . Bị cô ấy lừa nhả ba ngày, tại tôi sắp điếc tới nơi rồi. Thế là, tôi đành phải nói bye bye với Khô Lâu. Đi thôi! Dù sao tôi cũng rất tò mò với thế giới bên ngoài. Thế là, tôi và Tiểu Long Nữ thanh toán phí truyền tống(1), rời khỏi Tân Thủ Thôn, hướng tới một thế giới mới mẻ khác.

(1) Phí truyền tống: Trong game sẽ có những NPC chuyên dịch chuyển gamer từ địa điểm này tới địa điểm khác, và có thu phí. Phí này gọi là phí truyền tống.

“Hoàng Tử, tại sao cậu lại chọn Tinh Thành mà không chọn Nhật Thành hoặc Nguyệt Thành?” Trước khi đi, Tiểu Long Nữ hỏi tôi.

Tôi nhún vai. “Em tôi nói nó thường lượn lờ ở Tinh Thành, cũng biết vài địa điểm luyện cấp tốt mà nó từng đi qua. Tôi thấy ít nhất tôi còn quen thuộc Tinh Thành chút ít, cho nên liền chọn Tinh Thành!”

Tới Tinh Thành, chỉ có một từ thôi, đẹp, thật sự là một thành thị đẹp vô cùng. Đường phố và phòng ốc mang phong cách Châu Âu cổ đại, còn có những vì sao rực sáng đầy trời. Rời khỏi điểm truyền tống, đi trên con đường lát đá phiến trắng, tôi cảm thấy cả người mang vẻ cao quý hơn. Tiểu Long Nữ dựa sát vào người tôi. Đừng hiểu lầm, chúng tôi đã giao hẹn từ trước rồi, khi chúng tôi xuất hiện ở những nơi có người khác, cô ấy và tôi sẽ tỏ vẻ thân mật. Nếu không kết cục, chắc rằng mọi người đều biết rồi (Haiz! Khinh Thân Pháp của tôi đã đạt cấp 3, là do bị các em gái đuổi theo điên cuồng mà thăng cấp.). Nhưng ngay cả như vậy, chỉ cần tôi đi đến đâu, các em gái ở đó đều hóa đá, nhìn tôi ngẩn ngơ, tiếp theo, dùng ánh mắt căm thù nhìn Tiểu Long Nữ.

“Hoàng Tử, chúng ta tới nhà hàng cao cấp được không?” Tiểu Long Nữ cầu xin tôi bằng ánh mắt đói khát. Tôi gãi mặt. Cũng được, ở Tân Thủ Thôn, đồ ăn ngon nhất chính là bánh bao. Nhưng mà sau khi tôi không cẩn thận mà mắc sai lầm, cắn con pet Bánh Bao Thịt của tôi một phát thì tôi chỉ ăn màn thầu.

“Ừm! Được, dù sao vẫn còn đủ tiền, đi ném thử chút đồ ăn ngon nào!”

Sau khi Tiểu Long Nữ và tôi chọn lựa kỹ lưỡng thì đã chấm một nhà hàng ở ven hồ, kiến trúc nhà hàng có bảy phần là thủy tinh trong suốt. Sau khi đẩy cửa đi vào, một em gái bồi bàn đáng yêu đi tới.

“Hai người.” Tôi thể hiện những thứ đã được Tiểu Long Nữ huấn luyện ra, nở nụ cười hoàn mỹ của hoàng tử, nói với em gái bồi bàn.

Em gái bồi bàn hóa đá, hồng rồi, tôi chảy một giọt mồ hôi lạnh, không ngờ bồi bàn ở đây lại là người thật. Tôi tóm chặt lấy cánh tay phải của Tiểu Long Nữ theo bản năng.

“Đẹp trai quá

” Em gái bồi bàn thốt lên với vẻ hoảng hốt, tiếng cũng không lớn lắm, cũng chỉ đủ mức làm ọi người ở tầng một nghe thấy mà thôi. Cả nhà hàng nhìn tôi, tôi phải làm sao bây giờ? Trời ạ, đi ăn cơm thôi mà cũng có vấn đề.

“Duy trì phong độ cao quý của cậu. Yên tâm, thể loại giống cực phẩm nhà cậu, thêm vào người đẹp siêu ~~ hot như tôi đây, không có mấy người dám lại đây đâu.” Tiểu Long Nữ PM dặn tôi. Chiều này là do Tiểu Long Nữ cực phẩm dạy tôi. Cô ấy nói với tôi, càng bị nhìn chăm chú thì càng phải biểu hiện khuôn mặt cực phẩm nhất của mình, như vậy sẽ làm những người khác sinh ra cảm giác tự ti, sẽ không dám đi tới

Tôi nhin ~~ cảm giác muốn chạy biến, điều chỉnh nụ cười cứng ngắc trên mặt, nói bằng giọng điệu dịu dàng nhất. “Tiểu thư, hai người, có thể nhờ cô xếp chỗ được không?” Em gái bồi bàn đỏ mặt, tay chân luống cuống mãi mới đưa tôi và Tiểu Long Nữ tới chỗ ngồi được. Tôi ngồi xuống rồi, còn mỉm cười nhìn khắp một lượt những người nhìn tôi. Hiệu quả thật sự rất tốt, những người bị tôi liếc nhìn không dám nhìn lại tôi nữa.

Tôi mở menu ra, tiện thể dựng đứng menu lên để che khuất mặt tôi và Tiểu Long Nữ. Hai người chúng tôi lập tức thay đổi sắc mặt, vẻ mặt mấy tháng chưa ăn cơm thể hiện rõ rệt. Chúng tôi nhỏ tiếng bàn về menu.

.

“Hoàng Tử, tôi muốn ăn món này, món này.”

Nhìn hình ảnh thức ăn, tôi nuốt vài ngụm nước bọt. “Tôi cũng muốn một phần, món này nữa. . .”

“Món kia cũng được. . .” Tiểu Long Nữ, nước bọt của bà chảy ra rồi đấy!

“Còn nói tôi, cậu xem lại cái vẻ mặt ăn xin của cậu đi. . .”

Tôi phản bác. “Chưa đọc hoàng tử ăn mày sao.”

“Đừng quên gọi cho Bánh Bao Thịt mấy cái bánh bao thịt. . .” Pet của Cuộc Sống Thứ Hai cũng cần ăn. Mà tôi và Tiểu Long Nữ nghiên cứu rất lâu, thậm chí còn PM GM.

“Xin hỏi GM, bánh bao ăn gì?”

GM trả lời là: “Làm ơn đừng đùa giỡn GM, tái phạm sẽ cưỡng chế log out và khóa tài khoản một tháng.” Về sau, GM kia bị Tiểu Long Nữ – GM ẩn vô địch – báo cáo hành vi, chắc chắn là bị cấp trên mắng một trận thê thảm. Mà tôi tự dưng phát hiện ra bánh bao thịt tôi để ở trong túi để ăn bỗng dưng biến mất không dấu vết. Tiểu Long Nữ khẳng định rằng không phải cô ấy ăn vụng, cho nên bán tín bán nghi, mang cái bánh bao thịt để ăn cho pet Bánh Bao Thịt ăn. Pet Bánh Bao Thịt của tôi nuốt một phát toi luôn ba đồng loại của nó.

Trước khi đặt menu xuống, Tiểu Long Nữ lại tỏ vẻ thiếu nữ hạnh phúc, còn tôi cũng treo lên vẻ mặt hoàng tử hoàn mỹ, kết thúc quá trình gọi món với em gái bởi bàn mặt đỏ tim đập loạn.

Chờ cơm thật sự là đau khổ. Vì hình tượng mà tôi và Tiểu Long Nữ chỉ có thể nói chuyện khe khẽ, còn phải cẩn thận để không bị những người khác nghe thấy nội dung nói chuyện của chúng tôi, đau khổ quá cơ. Gì cơ? Vì sao không thể để người khác nghe thấy ư?

Nội dung nói chuyện của bọn tôi như sau:

“Tiểu Long Nữ, bà bỏ cuộc với tuyệt chiêu của Xuân Lệ kia đi! Cái chiêu cánh quạt đó người thường hoàn toàn không thể học được.”

“Đừng thế mà, chiêu đó siêu ~~~ ngẫu ý, tôi nhất định phải làm được. Hơn nữa cậu còn nói gì tôi chứ! Không phải cậu còn khẳng định nghiên cứu Rage of the Eight Maidens của Yagami Iori sao, cái đó mới là thứ người thường không thể học được.”

“Đâu có, bây giờ rõ ràng tôi là đã đổi sang nghiên cứu Cửu Đầu Long Thiểm và Thiên Tường Long Thiểm của Kenshin(2) rồi.”

(2) Himura Kenshin (Nhật: 緋 村 剣 心) là nhân vật chính và được lấy tên làm đầu đề cho anime và manga Rurouni Kenshin, hay còn gọi là Samurai X.

“Haiz! Tại sao Âm Nhiên Tiêu Hồn Kiếm của Dương Quá lại khó thế chứ?” Tiểu Long Nữ càu nhàu.

“Lắm nhảm gì vậy, ngài tác giả Kim Dung nói rằng muốn dùng Âm Nhiên Tiêu Hồn Kiếm, phải có tâm trạng u uất buồn bã, bà u uất buồn bã lúc nào chứ.”

Tiểu Long Nữ nói với vẻ vô tội. “Có mà, tôi có dùng hành tây để làm bữa cơm u uất buồn bã mà.”

“.”

Lúc tôi đang tám nhảm với Tiểu Long Nữ thì có một đoàn khách đi xuống từ phòng thượng hạng trên tầng hai.

“Vô Tình, mặc dù sơn cốc Nộ Long hơi nguy hiểm, nhưng chúng ta có sáu người cộng thêm cậu nữa, luyện cấp ở đó thừa sức ý chứ” Một kiếm sĩ loài người tuần tú nhà nhận, vừa xuống lầu vừa nói chuyện cùng với anh chàng ở bên cạnh.

“Phải đấy! Vô Tình, cùng luyện đi.” A? Tôi nghi ngờ, cách nói chuyện phóng khoáng này. . . Không phải là Tiểu Cường sao? Mà bên cạnh Tiểu Cường, còn có cung thủ Legolas và linh mục Chuyên Buff Máu.

“Nếu anh Đoạn Kiếm và anh Tiểu Cường yêu cầu nhiệt tình vậy thì Phong Vô Tình cũng không từ chối nữa, ngày mai sẽ bắt đầu tham gia với tiểu đội Hoa Hồng, cùng luyện cấp nhé!” Phong Vô Tình mặc Nho phục, tay cầm tiêu ngọc, thêm vào khuôn mặt điển trai, làm ma pháp sư trong tiểu đội Hoa Hồng, Hoa Hồng Tuyết Trắng, và cả một đạo tặc, Tình Thiên, đều nhìn nó với vẻ mặt si mê.

Tôi ngồi cạnh cầu thang nên có thể nghe họ nói chuyện không lọt một câu. Cái tên Phong Vô Tình này, còn kiểu nói chuyện y hệt Sở Lưu Hương(3) đáng ghét kia nữa. Tôi nheo mắt lại, thầm nghĩ chẳng lẽ là Tôi quay đầu lại chậm rãi. . . . Cái mặt này! Mặc dù đã mỹ hóa, nhưng tôi – bà chị song sinh sống cùng nó mười chín năm, không thể nhìn lầm được. Thằng ~ em ~ chết ~ tiết ~, Phong Dương Danh. A! Nữ tinh linh kia. . . Là Hoa Hồng Tuyết Trắng! Chị em tốt của tôi!

(3) Sở Lưu Hương (chữ Hán: 蘇留香, bính âm: Chu Liuxiang) là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long và xuất hiện trong bộ Sở Lưu Hương hệ liệt. Sở Lưu Hương nguyên là một vị hoàng tử phải lưu lạc xuống nhân gian trong một âm mưu cung đình. Sở Lưu Hương có biệt tài trộm cắp giống như Robin Hood ở châu Âu nên được gọi là “Đạo soái” () hay “Hương soái” (). Sở Lưu Hương là nhân vật đào hoa trong tiểu thuyết võ hiệp Cổ Long.

Lúc này, em gái loài người đi cùng với họ, hình như đã nhìn thấy tôi. Và không hề bất ngờ, cô ấy liền biến thành đá.

“Tình Thiên? Làm sao vậy, sao không xuống tiếp?” Legolas nhìn Tình Thiên đã hóa đá, hỏi cô.

“Tình Thiên?” Mọi người trong tiểu đội Hoa Hồng nhìn Tình Thiên với vẻ ngờ vực, rồi mới nhìn về phía tôi theo ánh mắt của Tình Thiên. . .

Thấy họ nhìn tôi, tôi hơi hốt hoảng, rất sợ thằng em sẽ nhận ra tôi. Chắc không đâu nhỉ? Tôi cảm thấy, với dáng vẻ bây giờ ngay cả tôi còn không nhận ra mình nữa là.

“Làm sao thế, Hoàng Tử?” Tiểu Long Nữ thấy vẻ kì quái của tôi nên PM.

“Kiếm sĩ loài người đẹp trai nhất trong đội bên kia, Phong Vô Tình, là em tôi.”

“Cậu ta biết. . . ?”

“Nó biết tôi là nhân yêu, nhưng không biết tôi là ai!” Tôi bổ sung một câu: “Đừng để nó biết.”

“Ồ, được rồi, vậy cậu tự nhiên chút đi, mặt của cậu cứng đờ.”

Nghe vậy, tôi điều chỉnh lại nét mặt, mỉm cười với đoàn người bên kia.

“Đẹp trai quá. . .” Tình Thiên sững sốt.

Tuy Phong Vô Tình không thích thú cho lắm. Thằng nhóc này chui từ đâu ra (Từ nhà mây chứ sao. . .), cũng hơi đẹp trai chút mà dám tranh giành sự nổi tiếng của cậu. Cậu quay đầu nhìn Hoa Hồng, Hoa Hồng cũng trưng ra khuôn mặt hốt hoảng nhìn thằng nhóc. Điều này làm cho cậu cực kỳ khó chịu.

Lúc này, tôi đi lên phía trước, dù sao Hoa Hồng cũng từng giúp đỡ tôi, dù sao cũng phải chào hỏi. “Đã lâu không gặp, Hoa Hồng, Tiểu Cường, Legolas, và Chuyên Buff Máu”

“Cậu quen chúng tôi sao?” Tiểu Cường kinh ngạc. Anh không hề có ấn tượng gì về thằng nhóc đẹp trai này, ba người kia cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Tôi cười nhẹ. “Tôi là Hoàng Tử.”

“Hoàng Tử. . . ?”

Tôi cười khỏ, xem ra họ đều quên tôi rồi.”Hoàng Tử mang mặt nạ đó, nhớ chưa?”

“A. . . . Là cậu à.” Tiểu Cường gõ đầu, giật mình hiểu ra, thảo nào không nhớ ra khuôn mặt này.

“Người dùng Taekwondo đánh quái đó hả~?” Ánh mắt Chuyên Buff Máu tràn ngập ý cười.

“Lúc đó cậu mang mặt nạ là do quá đẹp trai ư?” Nét mặt Legolas kỳ lạ.

“À. . .” Lúc này, Tiểu Long Nữ cũng đứng ở cạnh tôi. “Giới thiệu với các bạn, đây là bạn tôi, Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ, đây là Hoa Hồng Tuyết Trắng, Tiểu Cường, Legolas và Chuyên Buff Máu. Họ đã từng giúp đỡ tôi.”

Tiểu Long Nữ bám vào tôi, cười rạng rỡ. “Chào các bạn.”

“Thì ra là cậu, Hoàng Tử. . .” Chị em tốt của tôi, Hoa Hồng Tuyết Trắng nói với vẻ mặt e thẹn, tôi lại lặng lẽ nhỏ một giọt mồ hôi lạnh!

Lúc này, thằng em tôi đột nhiên xen mồm vào. “Xin chào, tôi mới gia nhập tiểu đội Hoa Hồng, Phong Vô Tình.” Nó nở nụ cười Sở Lưu Hương đẹp dễ nhất, không gì có thể sánh nổi. Em tôi từng nói, nó biểu hiện như vậy với con gái, tức là nó muốn của cô ấy; nếu nó biểu hiện như vậy với con trai, tức là nó đang khiêu khích. . . Không phải thế chứ! Mà khiêu khích gì chị chứ!?

“Xin chào!” Tôi mỉm cười trả lời, trong lòng lại nghĩ. . . Cái vẻ mặt đáng đánh đòn kia của mày, hơ! Đã thế tối nay không nấu cơm ày ăn nữa. Một loại ý thức đối kháng kỳ quái tràn ngập giữa hai người chúng tôi. Hoa Hồng Tuyết Trắng và Tình Thiên nhìn Phong Vô Tình, lại nhìn tôi, khuôn mặt đầy vẻ khó có thể lựa chọn. Tôi ngất! Tôi hiểu rồi.

Tôi hô to oan uổng ở trong lòng

Thằng em thối tha, chị không muốn tranh giành con gái với mày đâu

~Thằng em tôi làm bộ làm tịch xoay tròn tiêu ngọc, cười nói. “Anh Hoàng Tử thật có phúc, có Tiểu Long Nữ xinh đẹp đáng yêu như vậy làm bạn, uyên ương hiệp lữ, thật sự là khiến Vô Tình khâm phục, haiz! .”

. Tôi cười gượng.”Đâu có, đâu có.”

“Mồm miệng em trai cậu cũng ngọt xớt vậy sao?” Tiểu Long Nữ ở ngoài thì thể hiện dáng vẻ của thiếu nữ, thực ra là đang bí mặt PM tôi.

“Còn lâu đi, nếu chỉ có tôi thì dáng vẻ Sở Lưu Hương của nó sẽ biến mất sạch sành sanh, hoàn toàn trở thành tên lưu manh.”

Mà nghe thấy lời nói của Phong Vô Tình, sắc mặt của Hoa Hồng Tuyết Trắng và Tình Thiên đều tái nhợt. Tình Thiên vội hỏi. “Hoàng Tử, anh và cô ấy thực sự là người yêu sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Long Nữ là . . bà xã của tôi.”

Tình Thiên vừa nghe thấy thì khuôn mặt sa sầm. Mãi mới gặp được một anh chàng đẹp trai cảm thấy vừa lòng như vậy mà lại có bà xã rồi, lại còn là một cô gái xinh đẹp mà bản thân không sánh nổi, tâm trạng của cô thật sự vô cùng tồi tệ. Cô ấy nhìn khuôn mặt có thể nói là điển trai của tôi với vẻ buồn bã (Lạnh hết cả sống lưng!). Không được, cô không muốn bỏ cuộc! Cô còn có vũ khí bí mật.

Lúc này, Tiểu Long Nữ thấy khuôn mặt xấu hổ của tôi, lập tức lên tiếng giải vây cho tôi.

“Ông xã, đồ ăn của chúng ta được mang lên rồi!”

Tôi nghe thấy vậy, vội vàng tạm biệt từng thành viên tiểu đội Hoa Hồng, ngồi xuống thưởng thức bữa ăn ngon.

Mặc dù có tiết mục kì quặc xen giữa, nhưng vẫn ăn được bữa cơm rất vừa lòng. Bây giờ tôi và Tiểu Long Nữ đang tản bộ trong thành, cũng tiện tiêu hóa một đồng thức ăn. . .

“Hoàng Tử, cậu có muốn lập đội phiêu lưu không?” Tiểu Long Nữ hỏi tôi.

“Lập đội phiêu lưu có lợi ích gì?” Tôi nghiêng đầu suy nghĩ.

Tiểu Long Nữ cái gì cũng biết nói với tôi rất cẩn thận: “Sau này quái vật sẽ mạnh hơn, hai người chúng ta muốn đánh có lẽ cũng phải hết hơi. Nếu có linh mục và ma pháp sư sẽ đánh quái nhanh hơn, thăng cấp nhanh hơn hiện tại. Hơn nữa, tiểu đội có thể tới Công hội Người phiêu lưu nhận nhiệm vụ đoàn đội, có thể kiếm được nhiều loại phần thưởng và tiền bạc, nâng cao điểm danh vọng...v.v...”

“Ừ. . .” Nghe có vẻ cũng được đấy. “Vậy chúng ta lập đội phiêu lưu đi!”

Tiểu Long Nữ nghe thấy vậy thì lườm tôi. “Nói đơn giản vậy, số lượng thành viên tối thiểu của đội phiêu lưu là năm người! Tôi và cậu mới hai người thôi.”

“VẬY.” Tôi còn chưa xong đã bị chặn họng. . .

“Người phía trước dừng bước.” Một tiếng nói dễ nghe vang lên.

Tôi mơ hồ quay người lại thì thấy đó là em gái loài người của tiểu đội Hoa Hồng lúc này. Tôi nhớ rằng hình như tên là Tình Thiên thì phải! “Có chuyện gì thế?”

Hai tay cô ấy chống nạnh, dáng vẻ ngang ngược. . . Đáng tiếc bên trên lại là cái đầu nhỏ xinh, có phần khệch khờm. Nhưng lúc này, không ngờ rằng tám đại hán bắt đầu xếp thành hàng sau lưng cô ấy. . . Chuyện gì đang diễn ra thế này? Ăn cướp? Ở trong Tinh Thành? Tôi và Tiểu Long Nữ đều rối hết cả lên, mà những gamer xung quanh cũng tò mò, dừng bước đứng vây quanh hóng hót. “Xin hỏi. . . Bạn có việc gì không?” Tôi vẫn giữ nụ cười của quý ông.

Đẹp trai quá. Mặt Tình Thiên đầy vẻ sùng bái, càng hạ quyết tâm, phải làm bà xã của anh chàng trước mặt. Cô nói lời thoại đã suy nghĩ từ lâu. “Đường này tôi mở, cây này tôi trồng, muốn rời khỏi nơi đây. Phải. Để. Lại. Đàn. Ông.”

. Sững sờ! Mọi người, tôi, Tiểu Long Nữ, và cả tất cả gamer đứng vây quanh.

Thấy tôi không có phản ứng, Tình Thiên giậm chân.”Anh nghe đây, Hoàng Tử, em muốn anh đá bà xã Tiểu Long Nữ hiện thời của anh, làm ông xã của em. Em bao anh ăn, bao anh ngủ, cấp vũ khí, cấp trang bị, hàng ngày còn có tiền tiêu vặt.” Cô ấy vênh cằm kiêu ngạo. “Yên tâm, em có tiền. Nếu không tin, em có thể đưa cho anh năm trăm nghìn vàng trước.”

Mặt tôi dần ra. “Ý của bạn là. Bạn muốn bao dưỡng tôi?”

“Đúng vậy!”

Tiểu Long Nữ cười thầm trong bụng, nhưng vì hình tượng, cô ấy cố kiềm chế, nhưng khóe miệng vẫn không ngừng nhếch lên. Nhưng gamer xung quanh đã cười rộ lên, có người còn chen vào vài câu “Cô em chơi trội quá.”, “Bao dưỡng anh đi, em gái”, “Biến đi, không nhìn xem bản thân là cái dạng gì hử.”

“Làm sao bây giờ, Tiểu Long Nữ, đừng cười nữa.” Tôi bực mình PM Tiểu Long Nữ.

“Ha ha ha. Từ chối đi, nếu không thì biết làm sao. Giữa đường lớn, cô ta còn có thể làm gì nữa!” Ha ha ha, cười chết cô đi .

Tôi mặc kệ tiếng cười 200 decibel xung quanh, chỉ tỏ vẻ hối lỗi, haiz! Tôi hoàn toàn vô tội.”Xin lỗi, nhưng tôi không có ý định bỏ bà xã, mong bạn hãy tìm ông xã khác!”

Chết tiệt! Tình Thiên nổi giận đùng đùng nhìn về phía Tiểu Long Nữ, sau đó, nhưng Tiểu Long Nữ lại tỏ vẻ không thèm quan tâm, còn ngấm ngứa móng tay của mình, càng chọc giận Tình Thiên. “Các người, giết cô ta quay về điểm hồi sinh cho tôi.”

Tám đại hán phía sau cô ta ngơ ngác nhìn nhau, yêu cầu bọn họ giết cô gái yếu điệu như vậy, thật sự là . . . Không thể ra tay được! Tình Thiên hét lên giận dữ. “Mau ra tay cho tôi, giết chết cô ta, tôi thưởng năm trăm nghìn.”

Sắc mặt tôi và Tiểu Long Nữ đều thay đổi. Tiểu Long Nữ vô cùng tức giận.”Giữa đường thế này, cô dám làm loạn sao.”

Lúc này, tám đại hán dưới sự xúi giục của năm trăm nghìn, từ từ tiến tới gần tới chỗ chúng tôi. Tôi vội vàng bảo vệ Tiểu Long Nữ phía sau, gamer xung quanh đều cảm phần, nhưng Tình Thiên nói một câu liền khiến bọn họ không dám hành động không suy nghĩ nữa.”Ai dám nhúng tay vào, tôi sai bọn hắc giết kẻ đó về cấp 1

“Hoàng Tử.” Sắc mặt Tiểu Long Nữ trắng bệch tránh ở phía sau tôi.

“Đừng sợ, nếu bà chết, tôi chết cùng bà, dù sao cũng chỉ rút 1 cấp mà thôi, luyện lại cũng được.” Tôi an ủi Tiểu Long Nữ, cô ấy nghe vậy cũng yên lòng.

“Hỏi lại anh một lần nữa, Hoàng Tử, anh có muốn làm ông xã của em không, đồng ý thì em để Tiểu Long Nữ đi.”

Tiểu Long Nữ bị em gái Tình Thiên trước mặt này chọc giận đến nổi suýt nữa văng tục. “Đồ đánh đá, cho dù cô giết tôi về cấp 1, Hoàng Tử vẫn là ông xã của tôi!”

Tình Thiên nghe vậy vô cùng tức giận.” Mau giết cô ta cho tôi.”

Một tên đại hán bị năm trăm nghìn hun khói khiến đầu óc không tỉnh táo, xông tới đầu tiên muốn nắm trọn số tiền. Gã hùng hổ vung lên chiếc rìu lớn trong tay. Tôi cũng vô cùng uy phong lẫm liệt trở thủ đắc lực

Bánh Bao Thịt từ trong túi của tôi ra, ném mạnh về phía các đại hán. “Bánh Bao Thịt, sử dụng Bánh Bao Thịt có độc.” Bánh Bao Thịt bị tôi ném tới đầu của những đại hán, phun ra một màn khói độc.

Tóm lấy Bánh Bao Thịt, nhân dịp tất cả mọi người đều bị Bánh Bao Thịt làm cho ngẩn ngơ, tôi gần như là bay vút đến trước mặt đại hán A. “Cửu Đầu Long Thiểm.”

Cửu Đầu Long Thiểm chính là chiêu thức tôi tham khảo trong manga Rurouni Kenshin. Hơn nữa còn cải tiến, tập hợp chém, đập, thập tự trảm và kỹ năng Liên Kích (hiện tại có thể tấn công liên tục 10 lần, cho nên thật ra phải là Thập Đầu Long Thiểm mới đúng). Và cả Hắc Dao lên cấp 15, thêm vào lực sát thương hỏa diễm của Hỏa Diễm Trảm, cuối cùng tạo ra chiêu thức có lực sát thương vô cùng biến thái, có thể nói là tuyệt chiêu hiện tại của tôi. Lúc tôi đánh BOSS siêu mạnh Khô Lâu Vương ở Tân Thủ Thôn, tôi còn chưa chém tới chín nhát đã tan xương.

“A

” Đại hán kêu thảm thiết, sau đó biến thành một luồng sáng bay đi.

Tôi lập tức lấy lam thủy (Nước thuốc thủy bổ sung MP) từ trong túi ra, uống ừng ực. Bởi vì điểm yếu của Cửu Đầu Long Thiểm chính là, vô cùng tốn MP. May mà mọi người đều ở trong trạng thái ngẩn ngơ, không ai thừa cơ tấn công tôi. Tôi nhớ tới Kenshin mỗi lần đều lạnh lùng nhìn kẻ địch, rồi kẻ địch liền mất tự tin, thế là tôi cũng lạnh lùng nhìn bảy đại hán còn lại, tôi nói lạnh lùng. “Kẻ nào cho rằng có thể tiếp được Cửu Đầu Long Thiểm của tôi thì xông lên đi!”

Bảy tên đại hán đã giải độc xong, không có tên nào dám tiến lên trước, bởi vì tôi vừa mới uống lam thủy, bây giờ tên nào xông lên đầu tiên đương nhiên sẽ trở thành miếng đệm thịt miễn phí!

“Mẹ nó, các anh em cùng xông lên, ông không tin thằng nhóc này có thể đánh bảy.” Đại hán B cuối cùng cũng hét lên điên cuồng, hét xong, bảy tên đại hán xông lên đồng loạt.

Tiếp đến, đúng là một trận chiến hỗn loạn. Tôi dựa vào nhanh nhẹn cao hơn hẳn bọn họ, vẫn tránh né được những đường đao lưỡi kiếm điên loạn đó. Những vết dính mấy nhát, hơn nữa lại không thể ra tay tấn công lại được. Tình cảnh của Tiểu Long Nữ cũng giống với tôi, cô ấy nhanh hơn tôi rất nhiều, cho nên tạm thời chưa dính vết thương nào. Nhưng lực công kích của cô ấy quá yếu để tấn công đối phương.

“Aaaaa!” Hơi sợ ý chút đã bị đại hán nào đó dùng kỹ năng chém trúng lưng. Chết tiệt, lửa giận của tôi bốc lên, có thứ gọi là có chết cũng phải kéo theo người khác chết cùng. Tôi lập tức dùng Cửu Đầu Long Thiểm, một ánh sáng trắng liền bay đi như thế, nhưng kết cục chính là, tôi bị chém năm sáu nhát, lâm vào cảnh cận kề cái chết.

“Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ quá sợ hãi, cô ấy xông tới, xuất ra tuyệt chiêu của Xuân Lệ gọi tạm là chân xoắn ốc đi! Không ngờ rằng Tiểu Long Nữ có thể thi triển thành công. Tiểu Long Nữ trồng cây chuối, hai bàn tay chạm đất hơn nửa không ngừng đan xen xoay tròn, vốn dĩ lực chân của cô ấy cũng không mạnh lắm. Nhưng cô ấy lại gắn tiểu đao ở mũi giày. Theo hiểu biết của tôi về Tiểu Long Nữ, chắc chắn cô ấy sẽ tẩm loại độc được độc nhất của cô ấy lên đao Thất Bộ Đoạn Hồn Tán. (Đương nhiên là không chết được trong bảy bước, chỉ bị trừ - 50HP/ giây, người bình thường sẽ chết trong vòng một phút nếu không được giải độc.)

Tất cả đại hán trúng độc đều rất sợ hãi bởi vì lượng máu giảm xuống điên cuồng. Họ vội vàng lấy thuốc giải độc ra giải độc, mà Tiểu Long Nữ cũng nhân lúc này kéo tôi ra khỏi vòng chiến. Tôi uống được thủy ừng ực, nhưng còn chưa uống xong bình thứ hai thì những đại hán đã xông tới. Chết tiệt, sắc mặt tôi và Tiểu Long Nữ đều tái nhợt. Gamer đứng vây quanh đông vậy trong khi mấy kẻ bắt nạt lại ít, mà lại không có ai bênh vực kẻ yếu. Đại bộ phận đều thờ ơ đứng nhìn, chỉ có một vài cô gái không đành lòng, che mắt bỏ đi.

Xem ra, thật sự phải chết vì tình với Tiểu Long Nữ rồi, haiz! Tôi có thể không chết ở tiết mục kì quái này không?

Ngay khi tôi sắp sửa đánh giáp lá cà với đám đại hán, tiếng gầm vang trời của một dã thú truyền tới. “Dừng tay!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía âm thanh phát ra, mục tiêu vô cùng rõ ràng, bởi vì đó là người thú, mà còn là người sói vô cùng xấu xí, màu lông xám tro khiến mọi người có cảm giác dơ bẩn. Hơn nữa căn cứ theo ước lượng bằng mắt thường của tôi thì chiều cao tầm khoảng . . . 2 m. Nắm đầm kia to như thể chỉ bằng một đầm cũng khiến người ta bay về Tây Thiên. Cánh tay anh ta ước chừng gần bằng đùi tôi, chân của anh ta có khi còn to hơn eo tôi. Ánh mắt của mấy đại hán trở nên kinh hoàng không thôi, không ai muốn chiến đấu cùng quái vật xấu xí cao lớn trước mắt.

Người sói xấu xí dùng ánh mắt vô cùng hung bạo nhìn trừng trừng mấy đại hán.”Còn không đi mau, muốn tan xương nát thịt hử?”

Các đại hán đều nuốt nước bọt, lùi dần về sau, nhưng vẫn không cam lòng từ bỏ.

Lúc này, tôi cũng thừa cơ uống nốt hồng dược thủy, lại tràn đầy sức mạnh. Rất ăn ý, tôi tạo dáng mở đầu của chiêu thức Cửu Đầu Long Thiểm, cộng thêm ánh mắt lạnh lùng, quả nhiên đạt được hiệu quả đe dọa.

Còn về Tình Thiên bên cạnh, cũng mang sắc mặt trắng bệch, cô muốn giết Tiểu Long Nữ, nhưng không hề muốn làm hoàng tử bạch mã của mình bị thương, cô nói rầu rĩ.”Hoàng tử. . . Anh thật sự thích Tiểu Long Nữ như vậy sao, không phải cô ấy không được sao?”

Tôi trầm thờ dài, khuôn mặt của mình đúng là nghiệp chướng.”Đúng vậy, xin lỗi.”

Tình Thiên vừa nghe xong thì đôi mắt to ngập nước, cuối cùng, hic một tiếng, cô ấy khóc lóc chạy đi. Mà mấy đại hán thấy tình trạng đó, biết năm trăm nghìn vô vọng rồi, hiển nhiên cũng đi theo luôn.

Tôi nhìn đám đại hán tản đi, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Nhớ tới tình hình cử tử nhất sinh vừa rồi thì bắt đầu cảm thấy sợ hãi, không còn ý thức, chân mềm nhũn. Tôi đặt mông ngồi bệt xuống đất, nhưng lúc này, một luồng ánh sáng trắng cực dễ chịu chợt bao lấy tôi. . .

“Cậu không sao chứ?” Người sói xấu xí hỏi tôi với vẻ quan tâm. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy. Anh đang nhếch miệng cười với tôi, tôi cười trả lời không sao, thấy ấm áp trong lòng, khuôn mặt xấu xí của anh ấy lại có thể trở nên thân thiết như vậy.

Nhưng Tiểu Long Nữ lại nhìn người sói xấu xí màu xám bằng vẻ choáng váng. “Anh . . . anh là linh mục à?” Tiểu Long Nữ lắp bắp. Bởi vì chiêu vừa nãy của người sói xấu xí là thuật trị liệu trung cấp của riêng linh mục.

Người sói hơi ngượng, trả lời.”Ừm, tôi là linh mục người thú.”

Tôi sững sốt, rồi cười ha ha ha. “Chúng ta, vừa nãy chúng ta chỉ cần một linh mục, một chiến sĩ bị thương và một đạo tặc mà có thể đe dọa sáu chiến sĩ sao? Ha ha ha.” Nói xong, Tiểu Long Nữ và người sói xấu xí cũng nở nụ cười. Lúc tôi cùng Tiểu Long Nữ nhìn nhau, đều thấy vẻ bội phục người sói trong mắt đối phương. Nghĩ lại, không người qua đường nào dám đứng ra giúp chúng tôi. Anh ấy, một linh mục không có lực công kích, lại có thể dám đứng ra. Làm sao có thể không khiến người bội phục, không khiến người cảm động?

“Tên anh là gì vậy?” Tôi hỏi người sói, không thể nào gọi anh ấy là người sói xấu xí được, mà bây giờ tôi cảm thấy anh ấy không xấu chút nào.

“Tên tôi là. . . Sưu Lang(4), tên rất thích hợp nhỉ.” Người sói cười nói, nhưng, không biết thế nào, tôi nhìn thấy vẻ buồn bã trong ánh mắt Sưu Lang mà đau xót trong lòng. Tôi quyết định

(4) Sói xấu xí

“Vây. . . anh Lang, em sợ đến mức không đứng dậy nổi rồi, anh có thể đưa em về quán trọ không?” Đôi tay mềm nhũn của tôi chìa ra.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Anh ấy vội nói.

Thế là, tôi tóm lấy một cánh tay của anh Lang, Tiểu Long Nữ tóm lấy cánh tay kia, chúng tôi đi chậm rãi về quán trọ.

Giữa chừng có tiếng tôi hỏi anh Lang. . .

“Anh Lang, tụi em thiếu linh mục, anh có hứng thú không.

4. Q.1 - Chương 4: Pháp Sư Vong Linh Và Thi Nhân Lãng Du

Trong vườn hoa lãng mạn theo phong cách châu Âu, một nam tinh linh tuần mỹ tựa thiên sứ, làm bạn bên cạnh là người đẹp thanh nhã mỹ lệ tựa hoa hồng. Hai người họ giống như hoàng tử và công chúa hoàn mỹ trong truyện cổ tích! Chỉ có thể miêu tả bằng từ hoàn mỹ. Đáng tiếc, bên cạnh lại là một người sói màu xám xấu xí. Tất cả gamer đều lắc đầu, cảm giác này giống như là một tô mì thập cẩm, trong tràng lợn ngon lành nhất kia lại dính phân, rõ ràng không hề sạch sẽ.

Tôi, khoe miệng mỉm cười mê người, xem xét menu trắng tinh trong tay vô cùng cẩn thận. Trong lòng đã hạ quyết định, tôi ngẩng đầu lên, làm ngơ ánh mắt si mê của gamer xung quanh, nói với em gái bồi bàn bên cạnh cũng đã thần hồn điên đảo bằng giọng cực kỳ dịu dàng: “Tiểu thư. Cho một cốc sữa đậu nành và năm cái quẩy”

.

Tiểu Long Nữ chớp đôi mắt đẹp mê người, nói bằng giọng kiêu mị: “Hoàng Tử, cậu thật là chẳng có khiếu gì hết ~ ở đây uống sữa đậu nành với ăn quẩy gì chứ.” Nói đến đây, gamer xung quanh không tự chủ được mà gật đầu. “. . . Ít nhất cũng phải ăn bánh nướng chứ! Cô em à, cho chị hai cốc sữa đậu nành và mười cái bánh nướng.”

.

Lúc này, Sư Lang đại ca cũng cất tiếng nói bằng giọng dã thú của anh: “Em gái, ột ly cà phê Espresso Italy, salad Caesar, và một thịt nướng. . .”

.

Xì xoạp uống sữa đậu nành xong, Tiểu Long Nữ lau miệng dịu dàng tao nhã, mở miệng nói: “Hoàng Tử, tôi thấy chúng ta nên nhanh chân tìm đồng đội đi!”

“Gấp cái gì, dù sao đã có A Lang đại ca buff máu cho chúng ta rồi, luyện cấp không còn chậm nữa, thế nên cứ từ từ mà tìm!” Tôi nuốt quẩy vào trong miệng, trả lời từ từ bình tĩnh.

“Không, tôi tìm đồng đội không phải bởi vì vấn đề luyện cấp. . .”

“Thế là vì sao?” Tôi nghi hoặc, tìm đồng đội ngoài luyện cấp ra còn có thể làm cái gì?

Tiểu Long Nữ trầm thờ dài.”Đường này là tôi mở, cây này là tôi trồng, muốn rời khỏi nơi đây, phải để lại đàn ông. . .”

“Bà nhất định phải chọc vào vết thương của tôi sao. . .” Tiểu Long Nữ đáng ghét. . . Tôi, tức chết tôi!

Tiểu Long Nữ mỉm môi cười. “Vết thương không phải chỉ để chọc thôi đâu. Quan trọng là, Hoàng Tử ơi, lần này chúng ta dọa em gái Tình Thiên đi rồi, không có nghĩa là không có những người khác muốn giành ông xã với tôi. Nói không chừng lần sau trình tiết của cậu thật sự sẽ không bảo đảm được đâu. Cho

nên, vì cái mặt của cậu, vì trình tiết của cậu, vì chuyến du lịch tuần trăng mật đánh quái quang minh của chúng ta, chúng ta nhất định phải mau chóng tăng cường sức mạnh. Cho nên, để chiến đấu bảo vệ cho trình tiết của anh bạn đây, thì không thể nào thiếu thứ quan trọng là sức chiến đấu được.”

“” Tôi không còn gì để nói, Tiểu Long Nữ biết cách nói lời dọa người. Nhưng bình thường lời cô ấy nói đều rất chính xác, haiz! Trình tiết của tôi thật sự bị mất trên tay đồng bào nữ tính sao? Thế này rốt cuộc có phải là đồng tính luyện ái không?

Tiểu Long Nữ suy xét. “Tôi nghĩ tìm ma pháp sư, rồi tìm cung thủ là gần được rồi.”

Lúc này, A Lang đại ca mở miệng nói. Căn cứ vào hiểu biết của tôi và Tiểu Long Nữ về A Lang đại ca, chỉ những lúc tôi và Tiểu Long Nữ nói chuyện nghiêm túc, A Lang đại ca mới mở miệng vàng thảo luận với chúng tôi, cho nên anh ấy hiếm khi lên tiếng.”Muốn tìm một pháp sư không khó, nhưng tìm một pháp sư thích hợp không phải là chuyện dễ dàng. Có vài pháp sư chuyên về công kích ma pháp phạm vi rộng, có vài người chú trọng lực công kích mạnh, nhưng một lần chỉ có thể đánh một quái vật; có pháp sư có MP cao nhưng lực công kích tương đối thấp, cũng có pháp sư lực công kích cao nhưng MP lại thấp. Pháp thuật còn có vấn đề đặc tính nữa, mấy đứa thích đánh chủng loại quái vật nào, thì tốt nhất là tìm ma pháp sư luyện pháp thuật xung khắc với nó.”

Ngưỡng mộ! Tôi và Tiểu Long Nữ đều lóe lên ánh mắt sáng trưng, nhìn A Lang đại ca với vẻ ngưỡng mộ. Không ngờ rằng tìm một pháp sư lại có những vấn đề như vậy, có những kiến thức như vậy.

“Lang ca siêu quá, không ngờ rằng anh lại hiểu biết như vậy. . .”

A Lang đại ca cười hơi ngượng ngùng. “Thật ra cũng không có gì. Trước kia anh từng muốn làm pháp sư, cho nên đã từng nghiên cứu nghề nghiệp này!”

Pháp sư cao 2m? Tôi cười ha ha.

“Vậy tại sao lại từ bỏ?” Tiểu Long Nữ cũng cười, nhưng sâu trong cô lại cảm thấy pháp sư cao 2m ít ra có vẻ bình thường hơn linh mục cao 2 m.

A Lang đại ca thở ra một hơi thật dài: “Haizzzzzzz!”

“A Lang đại ca, nếu anh không muốn nói thì thôi.” A Lang đại ca nhất định có lý do bất đắc dĩ, chọc ngoáy vết thương là sở thích của Tiểu Long Nữ, không phải là của tôi, mặc dù tôi cũng rất muốn biết.

“Thật ra cũng chẳng phải là chuyện gì to tát.” A Lang đại ca đứng dậy với vẻ mặt đau thương, anh ấy xoa người ra chỗ khác, nhìn phía chân trời xa xôi, vẻ mặt u uất buồn bã. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến A Lang đại ca từ bỏ mơ ước trở thành pháp sư của anh ấy?

Mặt A Lang đại ca nặng nề: “Thật ra là bởi vì. thần điện chuyển nghề của pháp sư có quá nhiều người đứng xếp hàng, cho nên anh tới thần điện linh mục không có người ở bên cạnh”

.

Tôi đá bay đầu Khô Lâu của Chiến Sĩ Khô Lâu, thêm một cú đá xoay, đá gãy xương sống của Khô Lâu. “Bộp” một tiếng, Khô Lâu liền biến thành một đồng xương. Mà ở đằng sau tôi, Tiểu Long Nữ đang bận rộn nhặt xương. Nói đùa? Nửa cân bột xương giá 10 bạc đó, không thể nói đùa được đâu! Đã quên giải thích trước, nguyên nhân chúng tôi có đây là bởi vì A Lang đại ca nói muốn xem cách thức chiến đấu của chúng tôi trước, rồi đi tìm đồng đội thích hợp. Cho nên chúng tôi liền đi tới cấm địa Khô Lâu âm u rừng rợn này, giờ tay giờ chân cho A Lang đại ca xem.

A Lang đại ca trợn mắt há mồm nói với tôi. . .

“Tư thế Taekwondo của nhóc sai rồi, lại đây! Để đại ca dạy cho.” Rồi A Lang đại ca một phát đá bay ba Khô Lâu. Anh thật sự là linh mục sao?

“Ahaha. . . Bởi vì ngày trước anh đều luyện một mình, nên cộng thêm ít điểm sức lực. Khụ, khụ, để linh mục anh đây buff cho nhóc Chiến Đấu Chi Ca, Thảo Thương Phi và Phòng Ngự Bích.”

Cảm nhận được lực chiến đấu, nhanh nhẹn, và phòng ngự tăng lên rất nhiều, cuối cùng tôi cũng thấy được lợi ích của linh mục. Tôi chạy qua chạy lại trong một đồng xương, nhớ tới lần đầu tiên tôi và Tiểu Long Nữ tới Tân Thủ Thôn đánh quái ở động Khô Lâu cấp thấp.

“Tiểu Long Nữ, bà chắc là chúng ta có thể đánh Khô Lâu thật chứ?” Tôi nhìn cái động u tối, lông mao đều dựng lên từ tận đáy lòng. Lại nhớ tới khung xương trắng rừng rợn ở phòng y tế, tôi sợ. Hơn nữa điều vô cùng quan trọng là, Khô Lâu không chảy nước bọt

~ Vậy tôi phải dựa vào cái gì mới có thể lên cơn đây?

Tiểu Long Nữ cũng nuốt nước bọt. “Được. . . Có thể được!”

Không thể làm gì khác, chỉ ép buộc bản thân đi vào. Tiểu Long Nữ! Đi trước thăm dò tình hình đi. Cái gì? Không muốn ư? Bà làm đạo tặc kiểu gì vậy? Không thể làm gì khác, tôi đành phải đốt đuốc, Tiểu Long Nữ trốn đằng sau, tiến lên phía trước từng bước một. Đột nhiên tiếng cọt kẹt của Khô Lâu truyền tới từ phía trước, sắc mặt tôi trắng bệch, quay đầu muốn tìm Tiểu Long Nữ để dè nén cơn sợ hãi, nhưng sắc mặt cô ấy xanh lét.

“Aaaaaa.” Tiểu Long Nữ đột nhiên phát ra tiếng kêu cao vút, ngón trỏ chỉ phía trước.

Tôi quay đầu nhìn, phía trước đột nhiên xuất hiện ba con Khô Lâu trắng hếu. Lúc này, tôi lại chẳng thấy sợ sệt gì cả. Tôi nhìn khắp lượt, cảm thấy ba con Khô Lâu có vẻ cũng giống với xương trong nồi canh xương lợn hầm tôi cho thẳng em tôi ăn hôm qua. Tôi nâng Hắc Dao lên, từng bước từng bước đi tới gần Khô Lâu.

Tôi nhìn Hoàng Tử hoàn toàn không sợ hãi đi tới chỗ Khô Lâu. Xem ra cô ấy càng lúc càng ra dáng đàn ông, không tệ không tệ. Khuôn mặt tuấn mỹ như vậy sao có thể phù hợp với tính cách ảo lả hồi đầu được. . . Đột nhiên, một cái thứ trắng toát rừng rợn rơi xuống vai tôi, tôi nơm nớp lo sợ nhìn thứ rơi xuống vai trái của tôi. A ~~ tay Khô Lâu. Tôi muốn quăng nó đi, nhưng nó lại bám chặt lấy vai tôi. Tôi sợ! Tôi vô cùng sợ hãi. Cuối cùng cũng hiểu được điều Hoàng Tử nói về cảm giác ghét nước bọt của cậu ấy. Tôi giận, tôi giận, tôi giận! Khô Lâu đáng chết, không biết là không thể tùy tiện tóm lấy vai thực nữ sao? Tôi vươn tay tóm lấy khớp xương Khô Lâu, dùng sức xoắn rồi tách cánh tay Khô Lâu ra. Eo! Tôi vội vã vứt đi. Khô Lâu đốt nát chết tiệt lại có thể dùng cái tay còn lại của nó tóm lấy tôi, tôi lập tức lập lại động tác vừa nãy, hơn nữa, tôi, không khổng chế được. Tôi nhìn đồng xương trắng bóng trước mắt, vươn tay dỡ ra, thấy xương liền dỡ xương. Sau một thời gian dài, cuối cùng tôi cũng tỉnh táo lại, chỉ thấy Hoàng Tử trợn mắt há mồm nhìn tôi, mà trên mặt đất là một đồng xương. Hệ thống thông báo cho tôi biết, tôi vừa mới học được kỹ năng Dỡ Xương.

Có câu nói “Nước bọt dành cho Hoàng Tử, Khô Lâu dành cho tôi”, Tiểu Long Nữ.

“Cứu mạng. Đừng mà!” Một tiếng thét chói tai truyền tới, tôi sợ đến mức tỉnh lại từ trong hồi ức, còn tưởng Tiểu Long Nữ lại lên cơn rồi. Nhưng tôi quay đầu thì thấy, Tiểu Long Nữ vẫn đang ngồi xổm dưới đất mài xương thành bột phấn! Mặt cô ấy cũng mờ mịt.

“Hoàng Tử, âm thanh truyền tới từ bên kia.” A Lang đại ca chỉ một hướng, tôi và A Lang đại ca, Tiểu Long Nữ đều ngay lập tức chạy tới hướng đó.

Một em gái tộc thiên sứ vô cùng dễ thương, buộc tóc thành hai cái bánh bao trên đầu, đang che mặt khóc lóc xống tới.

“Hỏa Diễm Khô Lâu. . .” Sắc mặt A Lang đại ca nặng nề. Tôi nhìn Khô Lâu bốc lửa đang đuổi theo con bé kia, sắc mặt cũng không khá hơn lao tới chỗ con bé. Bị bỏng. rất là đau!

Nhưng, không còn cách nào khác, em gái đầu bánh bao đã xông tới trước mặt chúng tôi, tôi nâng Hắc Dao tiến lên đánh quái. Tôi nhắc nhở bản thân tuyệt đối không được ngựa tay ngựa chân đánh đâm loạn xạ, bởi vì không ai biết rõ về nấu ăn như tôi, hiểu sự đau đớn khi bị bỏng như tôi.

“Cửu Đầu Long Thiểm.” Chín đường lửa nhanh chóng chém xuống chín vị trí của Khô Lâu. Hơ! Hỏa Diễm Khô Lâu siêu quá, gamer và Khô Lâu Vương ở Tân Thủ Thôn đều không đỡ được một chiêu, nó lại có thể

đỡ được. Tôi có cảm giác thất bại. Tôi lùi lại, uống lam thủy, Cửu Đầu Long Thiểm, vẫn chưa chết?! Tôi giận, uống lam thủy, Cửu Đầu Long Thiểm, uống lam thủy, Cửu Đầu Long Thiểm. Tôi thở hồng hộc, Khô Lâu mạnh quá, nhiều Cửu Đầu Long Thiểm như vậy mà nó không chết được.

“Hoàng Tử. . . Nếu nhóc lại tiếp tục dùng công kích đặc tính hỏa đi đánh Hỏa Diễm Khô Lâu e rằng phải đánh đến lúc Cuộc Sống Thứ Hai đóng cửa.” A Lang đại ca bắt đầu nói, cô bạn Tiểu Long Nữ mím môi cười.

.”Nhằm lẩn, nhằm lẩn!” Ngượng ngùng, tôi vội vàng bỏ Hỏa Diễm Trảm đi, dùng mười nhát chém liên tiếp thuần túy. Lần này, cuối cùng Hỏa Diễm Khô Lâu cũng “bộp” một tiếng, vỡ tan tành.

. Oan uổng, tôi nào có. Lúc này, sắc mặt A Lang và Tiểu Long Nữ đều thay đổi, nơm nớp lo sợ đứng cạnh tôi. Tiểu Long Nữ vừa bảo vệ cô bé đầu bánh bao ở phía sau người, vừa hỏi: “Em gái à, đối phương gọi Hỏa Diễm Khô Lâu tấn công em có bao nhiêu người? Sao em lại chọc bọn chúng?” Một đồng câu hỏi liên tiếp sủi ra từ trong miệng Tiểu Long Nữ.

Cô bé trả lời nao núng: “Em không chọc người khác.”

“Tại sao Hỏa Diễm Khô Lâu của Doll lại đuổi theo em?” Tôi nghi hoặc.

“Đó là Khô Lâu của em.”

. Cái gì? Tôi không nghe nhầm chứ? Ba người chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, Tiểu Long Nữ kiên cường bình tĩnh lên tiếng hỏi:

“Em là Doll?”

“Vâng.”

“Em gọi Khô Lâu?”

“Đúng ạ.”

“Em là pháp sư vong linh?”

“Đúng vậy.”

“Em thuộc tộc thiên sứ?”

“Đúng ạ!

.

“Vậy tại sao em lại chạy, còn kêu to cứu mạng!” Tôi hơi giận.

Doll rưng rưng nước mắt: “Bởi vì lần đầu tiên người ta gọi được Khô Lâu đáng sợ như vậy! Lại còn bốc cháy, thật đáng sợ. Doll liền bỏ chạy, nhưng mà Khô Lâu kia vẫn đuổi theo em, hu hu hu ~”

Khóe miệng Tiểu Long Nữ giật giật “Em gọi nó lên, đương nhiên là nó chạy theo em rồi. . . Nếu sợ Khô Lâu, sao em lại chọn nghề pháp sư vong linh này, hơn nữa lại còn là tộc thiên sứ.”

Doll vốn dĩ nhát như cáy, đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: “Pháp sư vong linh không phải là nghề nghiệp tà ác, sứ mệnh chân chính là điều tra ý nghĩa thực sự của cái chết, vén lên tấm màn thần bí của cái chết. Hơn nữa sở trường thật sự của pháp sư vong linh chính là y học, không ai biết nhiều về bí mật cơ thể con người như pháp sư vong linh.”

“Em gái à, em đọc tiểu thuyết ‘Mắt của vong linh’ rất kĩ nhỉ!” Tiểu Long Nữ nói lạnh lùng.

A ~ thảo nào lời thoại này lại quen tai như vậy, thì ra là lời từ tiểu thuyết kì huyền ‘Mắt của vong linh’.

Doll nghe thấy vậy thì giật giật chân oán trách. “Em không hề giống đạo sư vong linh trong ‘Mắt của vong linh’! Người ta là Khụ! Khụ!” Cô bé đột nhiên hắng giọng, nhắc ma trượng trong tay lên, xoay tròn đẹp đẽ tại chỗ. “Thiếu nữ pháp sư vong linh xinh đẹp của tình yêu và chính nghĩa, những kẻ độc

.

“Hoàng Tử, anh thấy thế này, chúng ta hãy nhận Doll thành đồng đội đi.” A Lang đại ca nói, nhìn vẻ mặt biến sắc của Tiểu Long Nữ, anh lại bổ sung: “Năng lực chiêu hoán vong linh của Doll khá tốt, hiện tại chúng ta chỉ có Hoàng Tử là chiến sĩ, cậu ấy có giỏi hơn nữa cũng không thể nào vừa chiến đấu vừa bảo vệ linh mục và pháp sư được. Cho nên có thể có pháp sư vong linh chiêu hoán Khô Lâu, sẽ rất thích hợp với đội chúng ta.”

Nghe xong lời này, tôi và Tiểu Long Nữ đều nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, linh mục của chúng tôi còn cần bảo vệ?

Lúc này Doll cũng trở nên đáng yêu: “Được ạ, em muốn theo chị Tiểu Long Nữ.” Tiểu Long Nữ lạnh run người.

Tôi không có ý kiến. Hai phiếu tán thành, một phiếu phản đối, một phiếu không ý kiến. Như vậy, sau một nhân yêu đẹp trai chiến sĩ tinh linh, một người đẹp đạo tặc tinh linh không chịu đi lên phía trước do thám, một linh mục người sói cao 2m với một cước đá bay ba con Khô Lâu, chúng tôi lại vừa thêm vào một thiên sứ của tình yêu và chính nghĩa pháp sư vong linh sợ Khô Lâu hiếm có khó tìm.

Nói thật là ngày xưa tôi còn hô to đánh đập Khô Lâu, bây giờ lại sóng vai tác chiến với Khô Lâu, cảm giác này thật sự là kì dị không nói nên lời. Nhưng mà, ít ra tôi còn khá hơn Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ trốn biệt ở sau tấm lưng rộng của A Lang đại ca, chỉ tới khi cảm thấy xấu hổ vì ăn không kinh nghiệm, mới thỉnh thoảng vươn đầu ra bắn ám khí. Híc híc, Tiểu Long Nữ, bà cũng nhìn mà bắn chuẩn đi, hai cái phi tiêu cắm lên đầu tôi rồi. Thật sự muốn đánh người.

Mọi người có nhớ Bánh Bao Thịt không? Haizz, tôi cũng ném Bánh Bao Thịt ra, để cho nó mau thắng cấp. Nhưng lúc tôi vừa mới lôi Bánh Bao Thịt ra, đã bị Doll kêu một tiếng dễ thương, rồi bắt đi mất rồi. . .

Xem kìa! Doll còn ở bên kia ném Bánh Bao Thịt lên lên xuống xuống để chơi nữa. Đợi chút! Sao trong tay Doll lại là khúc xương thế kia, đại ca còn ở bên cạnh, như là đang chỉ đạo cô bé, tư thế của Doll, đánh bóng chày? Tôi còn chưa kịp nói tiếng nào, bóng chày. . . cũng chính là Bánh Bao Thịt, đã bị xương đánh bay đi.

“Ừm, tư thế đánh bóng của em rất tốt.” A Lang đại ca hài lòng.

Tôi há hốc, trơ mắt nhìn Bánh Bao Thịt đáng thương của tôi, kêu hiu hiu bị đánh bay đi, đầu tiên đánh trúng Khô Lâu ở bên cạnh tôi (Của Doll chiêu hoán ra), tiếp theo bật lại đánh tới con Khô Lâu thứ hai, rồi bắn lại về con thứ nhất, bắn sang con thứ hai, thứ nhất thứ hai. Đầu tôi quay trái quay phải nhìn Bánh Bao Thịt bắn qua bắn lại giữa hai con Khô Lâu “bộp, bộp” hai tiếng, hai con Khô Lâu vô tội tuyên bố tử trận.

. Bắt lấy Bánh Bao Thịt trở lại trong tay, tôi nhìn nó rồi nhìn quái vật Người Khổng Lồ Hai Đầu mà tôi đang đánh, khóe miệng tôi phẩm cười.

“Bánh Bao Thịt, sử dụng kỹ năng Song Sát.” Tôi ném Bánh Bao Thịt thật mạnh, nhưng mà nó chỉ bắn đi một lượt rồi trở lại trong tay tôi, hại tôi tay chân luống cuống chém chết Người Khổng Lồ Hai Đầu. Lúc đánh xong A Lang đại ca buff máu cho tôi, tôi mới có thời gian rảnh xem giải thích về kỹ năng.

Song Sát: Kỹ năng công kích | Yêu cầu: Cần dùng vật hình gậy để đánh sủng vật | Hao tổn MP: 80.

. Vật hình gậy! Tôi tìm khắp nơi, vốn định kêu Doll mượn khúc xương, nhưng ngẫm lại, xương chỉ có thể duy trì một lúc liền biến mất. Thế là, tôi cầm võ đao vũ khí Hắc Đao để đánh Bánh Bao Thịt. “Bánh Bao Thịt, Song Sát.” Lần này, Bánh Bao Thịt hoàn mỹ không tì vết, tương hai Người Khổng Lồ Hai Đầu khiến mỗi con rút một nửa lượng máu. Rồi tôi xông lên, chém mười phát liên tiếp cộng thêm chiêu đá xoay vô địch. Một Người Khổng Lồ Hai Đầu ngã xuống như vậy. Mà con kia, cũng bị Hỏa Diễm Khô Lâu của Doll vậy đánh, tôi lại chém thêm một nhát, cũng ngã xuống.

Thế là, tôi cho A Lang đại ca mượn võ đao để anh ấy làm gậy bóng chày, Doll ở bên cạnh giúp việc ném Bánh Bao Thịt, để A Lang đại ca đánh bóng. Chờ Bánh Bao Thịt tiêu hao gần một nửa lượng máu của quái vật xong, tôi và Hỏa Diễm Khô Lâu mới lên sân diễn.

Thật sự là cách luyện cấp hoàn mỹ không tì vết!

Những ngày tiếp theo, trước tiên kêu A Lang đại ca buff cho Tiểu Long Nữ để gia tăng toàn bộ pháp thuật. Tôi cho Bánh Bao Thịt dùng Tỏa Hương dẫn quái tới. Sau đó để Tiểu Long Nữ đánh lên quái, quái vật liền theo sau cô ấy. Tiểu Long Nữ chạy như điên xung quanh tụi tôi. Rồi Doll ném Bánh Bao Thịt ra trước, để A Lang đại ca đánh Bánh Bao Thịt. Hai con quái vật bị dẫn lại đây, hơn nữa đã hao một nửa lượng máu. Tôi và Hỏa Diễm Khô Lâu đi lên giải quyết chúng nó. Lặp lại quá trình dẫn quái, ném bóng, đánh trúng quái, đánh quái. như vậy, chúng tôi đánh từ Người Khổng Lồ Hai Đầu cấp 35, giết đến Xà Nữ cấp 40, giá trị kinh nghiệm tăng điên loạn, trung bình mỗi người đều thăng ba cấp. Luyện cấp theo nhóm thế này cũng được đấy, tôi nghĩ.

Cho đến một ngày, đã xảy ra một việc.

Như thường lệ, Tiểu Long Nữ thu hút sự chú ý của quái vật xong, đang chạy như điên xung quanh bọn tôi. Trong số quái vật có một con Quái Đầu Báo có vẻ quái dị, tốc độ của nó rất nhanh. Như Tiểu Long Nữ đã được buff thuật nhanh nhẹn, có thể nói là người có giá trị nhanh nhẹn ẩn tượng, thế mà vẫn bị nó đuổi theo sát nút. Chúng tôi vô cùng lo lắng. A Lang đại ca ném Bánh Bao Thịt vào Quái Đầu Báo, nhưng Bánh Bao Thịt có khuyết điểm, phạm vi tấn công của nó không lớn, không chạm tới được con Quái Đầu Báo kia. Tiểu Long Nữ chuyển hướng, muốn chạy về chỗ chúng tôi, nhưng chính cú chuyển hướng này làm hỏng chuyện. Vì chuyển hướng, Quái Đầu Báo đã đuổi kịp Tiểu Long Nữ, mà bọn tôi còn cách Tiểu Long Nữ một đoạn nữa.

Chúng tôi trở mắt nhìn Tiểu Long Nữ bị móng vuốt của Quái Đầu Báo đánh ngã xuống đất. Càng đáng sợ chính là, có rất nhiều quái vật đuổi theo phía sau Tiểu Long Nữ. Tôi hướng theo đường chạy của Tiểu Long Nữ, vội vàng ném Bánh Bao Thịt vào Quái Đầu Báo, lần này ném trúng. Quái Đầu Báo không đuổi theo Tiểu Long Nữ nữa, mà đuổi theo tôi. Nhưng quái vật phía sau Tiểu Long Nữ đã đến bên cạnh Tiểu Long Nữ rồi, tôi chỉ có thể trở mắt nhìn về mặt kinh hoàng của cô, sau đó bị quái vật nhấn chìm.”Tiểu Long Nữ ~”

Một ánh sáng trắng bay lên từ đồng quái vật. Tôi rất buồn, tôi không bảo vệ cô ấy thật tốt. Tôi trút giận lên Quái Đầu Báo chết tiệt, nhưng phát hiện ra, mạnh! Con quái vật này rất mạnh! Nó cào tôi hai phát, mà tôi còn chưa đánh được nó, lẽ nào.

“Hoàng Tử chạy mau, đó là BOSS.” A Lang đại ca gầm lên.

Tôi vội vàng lùi lại, nhưng có thể chạy đi đâu đây? Đồng quái vật giết Tiểu Long Nữ đã bao quanh chúng tôi, ba người chúng tôi tựa sát vào nhau. Trong lòng hiểu rằng, khó có thể thoát khỏi cái chết (Vì tính chân thật của Cuộc Sống Thứ Hai, không có sách truyền tống, chỉ từ trong thành mới có thể truyền tống đi thành khác qua trạm truyền tống mà thôi.)

Ba đường ánh sáng trắng bay về trời.

Cái chết, thật sự, không phải khó chịu bình thường. Nén lại cảm giác muốn nôn, mặt tôi trắng bệch trở lại điểm hồi sinh ở Tinh Thành, cũng chính là nơi gần chỗ chúng tôi nhất. A Lang đại ca và Doll đã thoát ra trước, nhưng tôi nhất quyết không chịu thoát, tôi phải xem tình hình của Tiểu Long Nữ thế nào đã. Tôi tìm bóng dáng của Tiểu Long Nữ khắp nơi, nhưng không thấy cô. Chắc cô ấy không chịu được nên thoát ra trước rồi!

Lúc này, cảm giác khó chịu của tôi đã đỡ hơn nhiều. Ngẫm nghĩ, tôi vẫn quyết định không thoát ra, tản bộ xung quanh, nhân tiện chờ những người khác. Dọc đường đi, tôi làm theo hướng dẫn của Tiểu Long Nữ, giữ nguyên khuôn mặt siêu ~ cực phẩm, động tác cao quý ưu nhã với nụ cười mê người bên miệng của tôi. Quả nhiên vô cùng hữu hiệu. Mặc dù toàn bộ người trên đường đều nhìn tôi, nhưng mà cuối cùng không ai dám qua đây quấy nhiễu tôi. Tôi đi lại một lượt xem thử, vô cùng khoái trá. Ở trên một con đường không có nhiều lắm, đột nhiên có một đám người vây thành một vòng lớn. Tôi cực kỳ tò mò tới xem thử, tiếng âm nhạc vui ta vang lên từ giữa đám đông. Tôi khẽ cười với gamer đứng cạnh, rồi nhân lúc bọn họ đang ngăn người nhìn tôi, dễ dàng chen vào trong.

Thì ra là thi nhân lãng du, một thi nhân tộc ma tóc đen mắt tím đang ôm cổ cầm(1) tấu nhạc. Thật sự là tổ hợp nghề nghiệp và chủng tộc hiếm thấy, và cả nhạc cụ đặc biệt. Tôi chợt nghĩ đến tổ hợp đội ngũ của

mình. Có vẻ không có tư cách nói người khác! Nhưng mà anh ta tấu đàn cũng được, tôi yên lặng lắng nghe tiếng đàn trang nhã, dịu dàng kia.

(1) Cổ cầm: Là nhạc cụ truyền thống của Trung Quốc, bao gồm 7 dây. Tạo hình cổ cầm thô sơ, đơn giản, thân cổ cầm phết lớp sơn màu đen. Trong sự biến đổi của lịch sử, cổ cầm dần thay đổi và hình dáng phức tạp hơn. Âm sắc của cây đàn mộc mạc, cổ xưa, điềm tĩnh. Cổ cầm là một trong những nhạc cụ quan trọng nhất của nhạc cụ dây cổ Trung Quốc.

Đột nhiên tiếng đàn ngưng bật, tôi nghi hoặc nhìn về phía thi nhân. Thi nhân nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, mà bây giờ tôi mới nhìn rõ mặt anh ta. Anh ta rất điển trai, có thể sống mái một phen với thằng em tôi. Chẳng qua em tôi là kiểu hiệp khách phóng khoáng, còn anh ta là kiểu tuấn mỹ tà mị. Đẹp trai quá ~~ Trời ạ, cuối cùng tôi cũng gặp được người đàn ông thứ ba đẹp trai đến mức khiến tôi phải tán dương.

Mà lúc này, anh ta đã hoàn hồn lại, anh buông đàn, nhìn tôi bằng vẻ dịu dàng mê hoặc. Không đếm xỉa tới những người bên cạnh, tôi cùng anh ta nhìn nhau đắm đuối. Trời ơi, cảm tạ người đã cho con cơ hội này, cuối cùng con cũng có thể thoát khỏi hai lựa chọn yêu bản thân và yêu em trai rồi.

Anh ta bước tới chậm rãi, ánh mắt nhìn tôi vẫn dịu dàng như vậy. Mặt tôi đỏ bừng, e thẹn chờ anh ta đi tới. Thời gian chờ anh ta đi tới lại khó khăn đến vậy. Cuối cùng, anh ta đi tới trước mặt tôi, vô cùng bất ngờ, anh ta lại to gan như vậy, quỳ gối xuống: “Người đẹp, em thực sự là người đẹp nhất tôi từng gặp. Đôi mắt em là vì sao sáng nhất, hoa hồng kiều diễm nhất cũng không thể sánh bằng đôi môi em. Làn da em tựa như tuyết trắng trong suốt.”

Tôi đỏ mặt, đỏ mặt, lại đỏ mặt, đáng ghét quá! Làm sao có thể nói đó trước mặt bao nhiêu người như vậy, người ta sẽ ngượng đỏ! Nhưng mà nghe rất thích

“ Khí chất ưu nhã, haiz! Em là tập hợp của tất cả những gì hoàn mỹ, không, em chính là hoàn mỹ, câu nói hoàn mỹ này chỉ có thể dùng để miêu tả em. Không biết, liệu tôi có vinh hạnh, có thể được hôn bàn tay ngọc ngà trắng tinh khiết của em không?” Mặt anh ta đầy vẻ hy vọng, tay phải đưa ra làm động tác mời.

A! Khuôn mặt của tôi nhất định tràn đầy vẻ mê say. Tôi cảm thấy tôi giống như công chúa vậy, tôi e lệ đưa tay phải của tôi cho kị sĩ. Vẻ mặt của anh ta thụ sủng nhược kinh, đón lấy tay tôi như nhận một bảo vật gì đấy, hôn tôi nhẹ nhàng say đắm. Tôi thật sự muốn nhớ mãi hình ảnh cao quý ưu nhã này.

“Hoàng Tử, cậu đang làm gì thế ~~” Tôi đột nhiên nhận được PM của Tiểu Long Nữ, tôi hưng phấn nói với cô ấy: “Tiểu Long Nữ, tôi gặp được anh siêu đẹp trai

hơn nữa anh ấy còn thích tôi đấy!” Mặt tôi tràn đầy say mê.

Trời ơi, Tiểu Long Nữ mới vừa mới log in, phát hiện ra một đám người không biết vậy vào làm gì, còn chưa kịp PM cho tôi, cô liền từng từng chạy qua hóng hớt, không ngờ rằng lại bắt gặp ông xã đang ngoại tình với một người đàn ông khác “ Anh ta biết cậu là nữ không?”

. Đúng rồi, bây giờ tôi rất giống con trai mà. Tôi nhìn lại thi nhân lãng du đẹp trai đó, hoảng loạn, anh chàng này không phải là Không thể nào! Tôi khóc không ra nước mắt, ôm lấy một hy vọng xa vời cuối cùng, tôi lên tiếng: “À, xin hỏi anh có biết tôi là nam không?” Trời ạ, hãy phù hộ con, hy vọng anh ta tưởng con là nữ.

Anh chàng đứng lên, anh ta cao hơn tôi – hiện đang có chiều cao 1m75 một chút, ước chừng 1m 80! Tiếp theo, không ngờ anh ta lại dùng ngón tay nâng mặt của tôi lên, nhìn tôi đắm đuối. “Đương nhiên tôi biết, sao tôi có thể nhầm một người uy phong như cậu là cô gái yếu mềm được!”

.

Sau đó, anh ta ôm chầm lấy tôi, cảm thán: “Quả nhiên vẫn là đàn ông tốt, cơ bắp đàn hồi như thế này, cảm giác tuyệt hơn ôm đám con gái mềm nhũn rất nhiều.”

. ! Khóe miệng tôi mỉm cười thần nhiên

Trong quán rượu.

“Hoàng Tử, cậu thật ác độc, lại có thể dùng Cửu Đầu Long Thiểm làm thịt anh ta như vậy.” Tiểu Long Nữ cười ha ha: “Sẽ giảm giá trị danh vọng đó!”

Đầu tôi nổi gân xanh chẳng chịt, tôi nghiêng răng kèn kẹt: “Tôi không tới điểm hồi sinh giết anh ta về cấp 1 là tốt rồi đây! Tức chết đi được!” Khó khăn lắm mới thấy một trai đẹp vừa ý như vậy, không ngờ, không ngờ lại là GAY, gọi tắt là loại người G, huhuhu.

Vừa mới giết tên thi nhân lãng du chết tiết kia xong, tôi và Tiểu Long Nữ liền nhận được PM của A Lang đại ca và Doll. Chúng tôi hẹn gặp ở quán rượu này, Tiểu Long Nữ đáng ghét chẳng những kể chuyện vừa nãy với đại ca và Doll, mà họ còn cười không ngớt. Tức chết đi được!

A Lang đại ca ho khan hai tiếng, rồi quay sang gây chú ý với Tiểu Long Nữ và Doll đang cười không ngừng nghỉ. “Được rồi, chúng ta đừng cười Vương Tử nữa, chúng tôi hãy xem xét lại nguyên nhân cái chết lúc này đi.”

Nghe lời này, không khí lập tức trở nên nặng nề, bọn tôi đều nghiêm chỉnh nghe lời A Lang đại ca nói: “Mặc dù nói, Quái Đầu Báo là BOSS trung đẳng, nhưng anh nghĩ, cho dù chúng ta không đánh được, cũng sẽ không đến mức có kết cục toàn đội bị diệt thảm như thế. Anh nghĩ, chúng ta thiếu một nhân vật quan trọng, một nghề nghiệp tấn công từ xa. Nếu khi đó chúng ta có nghề nghiệp tấn công từ xa, sẽ không xảy ra chuyện bởi vì không đuổi kịp mà để Tiểu Long Nữ dẫn quái chết, khiến chúng ta bị quái bao vây, toàn đội bị tiêu diệt.”

Mọi người bất giác gật đầu. “Cho nên nói, chúng ta thiếu một cung thủ hoặc là ma pháp sư phải không?” Tiểu Long Nữ lên tiếng hỏi.

A Lang đại ca gật đầu: “Ừm, hơn nữa anh nghĩ, tốt nhất là tìm luôn cả hai nghề nghiệp. Hai nghề nghiệp đều có điểm riêng, đội chúng ta đều cần. Tìm cung thủ bắn tầm xa chính xác cao, rồi tìm ma pháp sư công kích phạm vi rộng, đội ngũ chúng ta sẽ tương đối hoàn mỹ.”

“Hay là đến Công hội Người phiêu lưu tuyển người đi!” Tiểu Long Nữ chợt thốt lên.”Tuyển người xong có thể đăng ký đội ngũ luôn.”

“Cách này cũng không tồi đâu” A Lang đại ca nói.

Tôi cũng gật đầu: “Như vậy là có thể tuyển đồng đội bình thường được rồi!”

Tới Công hội Người phiêu lưu, ấn tượng đầu tiên của tôi chính là, lớn, thật lớn, giống như sân bóng chày, hơn nữa lại là bán lộ thiên. Chỉ thấy một đồng người tuyển đồng đội có, nhận nhiệm vụ có, mua vật phẩm có, thoát nhìn cực kỳ nhiệt náo.Ặc. Mặc dù vốn dĩ là ẩm ỉ tạp nham như vậy, chẳng qua theo thường lệ, tôi đi đến nơi đâu thì nơi đó sẽ im phăng phắc. Dưới sự chú ý của mọi người, chúng tôi chậm rãi đi đến góc tuyển người, nhắc cái bảng bọn tôi vừa viết lên: “Tuyển thành viên cùng luyện lâu đài, ma pháp sư và cung thủ cấp 30 ~ 40 .

Ánh mắt mọi người đều nhìn tấm bảng của chúng tôi. Chúng tôi vui mừng trong lòng, chắc rất có thể tuyển được thành viên nhanh chóng. Thực sự là rất nhanh, 10 giây sau, chúng tôi trở mắt nhìn mấy ngàn người ồ ạt tới lẫn tới chỗ chúng tôi, con gái đều hô to “Anh trai, em gia nhập.”, “Anh trai, tuyển em đi!”, mà con trai đều gào thét, “Em gái anh tới đây!” , “Nhận anh đi em gái.”

Sắc mặt của tôi, Tiểu Long Nữ và thiên sứ dễ thương Doll đều trắng xanh. Tôi là người đầu tiên trốn sau lưng A Lang đại ca, Tiểu Long Nữ thứ hai, Doll cuối cùng. Tình hình hiện tại chẳng khác chim ưng bắt gà con là mấy. “XẾP HÀNG ~” A Lang đại ca dùng âm thanh vang vọng to như tiếng gầm mà nói, hiệu quả thật đáng tán dương. Sau khi tiếng gầm đáng sợ của đại ca vừa dứt, sau ba giây sững sờ, rồi 10 giây tiếp theo, mười hàng thẳng tắp đã xuất hiện . . . Đại ca, anh không làm tướng quân thì thật sự là lãng phí nhân tài.

Tiếp theo, chúng tôi hoàn toàn tin tưởng A Lang đại ca, giao quyền quyết cho anh luôn. Sau đó tôi và Tiểu Long Nữ, Doll lấy hạt dưa và thức uống, sang bên cạnh mà cần. Một lúc lâu sau. . . Bao lâu ư? Lâu khoảng chừng ba người chúng tôi cần hết hạt dưa, còn chạy đi mua thêm vài túi, nhân tiện đi dạo phố, ăn

cơm tối, còn gói về cho A Lang đại ca, rồi tôi thoát ra đi nấu cơm, lật đi lật lại manga, bật tivi, xem Naruto, lại online, lại cắn hạt dưa Tiểu Long Nữ mới mua.

“Xong rồi, khoảng chừng từng này người!” Cuối cùng A Lang đại ca cũng tuyển người xong.

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn, rồi lại nhìn một lần nữa, tiếp theo lại nhìn thêm một lần, cuối cùng Tiểu Long Nữ run rẩy nói: “Đại ca, chúng ta muốn lập đội phiêu lưu, không phải là đoàn quân đâu!” Một đồng người đông đúc thế này, ít nhất cũng có hai ba trăm!

A Lang đại ca vẫy vò lông mao màu xám của anh: “Không có cách nào cả, từng này người đều phù hợp với tiêu chuẩn, xem như ứng cử viên không tồi.”

Tôi vẫy tay với Tiểu Long Nữ, thì thầm vào tai cô ấy (Không phải có hệ thống tin nhắn sao? . . . Thói quen!) “Tiểu Long Nữ, tôi thấy phần lớn những người này đều tham gia vì chúng ta, hay là công bố quan hệ vợ chồng của chúng ta ra nhé!”

Tôi hắng giọng, lên tiếng: “Các vị, tôi phải nói rõ trước, tôi và cô gái này đã là vợ chồng, cho nên.” Còn chưa nói xong, tám phần gamer đã biến mất.

Chỉ nghe phía dưới nói: “Không nói sớm! Khiến tôi chờ lâu như vậy.”, “Tức chết tôi, em gái xinh đẹp như thế mà lại bị cuỗm đi rồi”, “Ông xã đẹp trai của tôi không có nữa rồi.”

Nhưng đám người còn ở lại nói thế này! “Ít nhất còn có em gái thiên sứ dễ thương kia.”

Tôi và Tiểu Long Nữ nhìn khuôn mặt non nớt ngây thơ của Doll. Không được! Thế là tôi lại lên tiếng: “Các vị, cô bé tộc thiên sứ này là em gái của tôi, kẻ nào muốn theo đuổi cô bé tốt hơn hết là” Nói xong, không còn một ai.

.

“Làm sao bây giờ?” Tôi nói.

“Những người này không có cũng được!” Tiểu Long Nữ nói.

“Đi luyện thôi, luyện lại cấp vừa này bị rút!” A Lang đại ca nói.

“. ?” Doll cắn ngón trỏ, nghiêng đầu với vẻ mặt khó hiểu.

Trên vùng đất Zombie, tổ đội chúng tôi đang luyện công chăm chỉ. Vì không muốn đi vào vết xe đổ, chúng tôi cố ý tới khu vực tập trung Zombie nơi đây. Zombie là loài hành động chậm chạp, nhưng lại là quái vật có lực công kích rất cao. Tiểu Long Nữ dẫn quái bằng tốc độ đi bộ, thi thoảng còn ngủ gật.

Nhưng mà đột nhiên lại có một con Zombie xông tới hướng Tiểu Long Nữ với tốc độ tên lửa. Không phải chứ!

“Chạy mau, Tiểu Long Nữ, đó là Vua Zombie.” Tiếng gầm của A Lang đại ca khiến Tiểu Long Nữ đang ngủ gật mình tỉnh dậy, cô ấy hết hồn nhìn Vua Zombie phía sau, không chịu được mà vừa gào thét cứu mạng vừa chạy điên cuồng.

Chết tiệt, tôi quyết không để Tiểu Long Nữ chết lần nữa. Nhưng tại sao Vua Zombie lại chọn đúng lúc Tiểu Long Nữ đang ở cách xa chúng tôi nhất. Không thể đuổi kịp

”Tiểu Long Nữ cố chống đỡ.” Tôi vừa hô to vừa chạy.

Lần này, Tiểu Long Nữ cũng không dám chuyển hướng lần nữa, cô ấy chạy thẳng tắp về phía trước để Vua Zombie không đuổi kịp cô ấy, nhưng mà. chúng tôi cũng không đuổi kịp. Nhìn Tiểu Long Nữ càng lúc càng xa, lòng tôi kinh hoàng, biết thế vừa này bất luận thế nào cũng phải tuyển được một cung thủ! Lúc chúng tôi đều tuyệt vọng, một âm thanh vang lên phía sau tôi.

“Truy Hồn Siêu Âm Tiễn.” Một giọng nói rất hay cũng rất quen tai vang lên cùng với tiếng đàn.

Một mũi tên trong suốt bắn tới về phía Vua Zombie. Vua Zombie bị bắn trúng quay đầu xông về phía chúng tôi, tôi quay đầu nhìn, là thi nhân lãng du tộc ma tóc đen mắt tím chết tiệt. Anh ta đang cười tít mắt, còn nói với tôi: “Cậu cần phải giúp tôi đánh bại nó, tôi chỉ là một thi nhân không có sức lực!”

“Nếu tôi nói không thì sao?!” Tôi lạnh lùng nói với anh ta.

Khuôn mặt đẹp trai của anh ta hiện vẻ bất đắc dĩ: “Vây. . . Tôi sẽ chết một lần nữa dưới tay cậu, nhưng không sao cả, coi như là thù lao cho lần tôi hôn tay cậu vậy.”

. Haiz! Tôi ra hiệu cho A Lang đại ca và Doll, họ gật gật đầu với tôi, lấy Bánh Bao Thịt ra, bắt đầu làm động tác đánh bóng. Tôi cũng lôi Hắc Dao ra, đi về phía Vua Zombie đã gần trong gang tấc.

Không hổ là Vua Zombie, nhanh nhẹn và sức lực đều đỉnh cả, lượng máu cũng rất nhiều. Tôi dùng hai Cừu Đầu Long Thiểm liên tiếp, nhưng đều dừng lại nửa chừng vì nhanh nhẹn không bằng Vua Zombie. Mà Hỏa Diễm Khô Lâu của Doll đã bị đánh bại mất hai con, nhưng may là có Hỏa Diễm Khô Lâu đỡ hộ tôi không ít, nếu không thì e rằng tôi đã nằm xuống từ lâu rồi. Đối với BOSS trung cấp Vua Zombie có độ nhanh nhẹn và sức mạnh đều cao hơn tôi không ít, thì không thể dùng cứng chọi cứng, mà thói quen tìm điểm yếu của tôi có phần lực bất tòng tâm. Bây giờ dựa vào Hỏa Diễm Khô Lâu, và A Lang đại ca buff máu giúp tôi, mới gắng gượng chống lại được.

Lúc này, một giọng hát và tiếng đàn rất hay vang lên.”Sênh Ca Mê Hoặc Thuật.” Thi nhân lãng du vừa hát vừa thi triển kỹ năng.

Lúc tiếng nhạc vang lên, tôi cảm thấy nhanh nhẹn của Vua Zombie giảm đi rất nhiều, áp lực trên người tôi lập tức nhẹ đi không ít, cuối cùng có thể bắt đầu chuyên tâm công kích điểm yếu của nó mà không phải phải bảo vệ cho bản thân. Lúc tôi gắng sức tấn công vào cổ, khớp xương nó xong, lượng máu của Vua Zombie giảm xuống chậm rãi. Lúc này, Tiểu Long Nữ cũng trở về, cô ấy lập tức gia nhập chiến cuộc. Có Tiểu Long Nữ nhanh nhẹn siêu cao giúp tôi dẫn dụ sự chú ý của Vua Zombie, tôi ra tay dễ dàng trôi chảy hơn.

“Cừu Đầu Long Thiểm.” Sau ba lượt Trí Mạng Nhất Kích của Tiểu Long Nữ, thêm vào ba lượt Cừu Đầu Long Thiểm của tôi, cuối cùng Vua Zombie cũng tèo, tuôn ra một cây pháp trượng, hai viên bảo thạch và một ít nguyên liệu làm vũ khí cao cấp. Sau khi giám định pháp trượng, rõ ràng là trượng ma pháp đặc tính quang có thể trưởng thành Vinh Diệu Chi Quang, chúng tôi đưa trượng ma pháp cho A Lang đại ca, mấy đồ khác về thành chia sau.

“Đi thôi! Tiếp tục luyện cấp.” Tôi thúc giục mọi người, bởi vì.

“Cậu có hứng thú gia nhập đội ngũ của chúng tôi không?” Hiz, A Lang đại ca, anh không để ý tới ý kiến muốn bỏ anh ta của em sao? Anh lại còn mời anh ta vào đội.

“Thì ra là anh đã cứu tôi, cảm ơn rất nhiều.” Tiểu Long Nữ ra sức nhin cười.

Thi nhân lãng du liếc mắt nhìn tôi đầy say đắm.”Tôi rất nóng lòng muốn gia nhập đội ngũ của các bạn.”

“Không được! Tôi phản đối ~.” Tôi ra sức thét lên.

A Lang đại ca nhíu mày, lên tiếng: “Hoàng Tử, em cũng thấy đấy, cậu ấy. Tên cậu là gì?” Anh ấy quay đầu hỏi thi nhân.

Thi nhân lãng du cúi người nói: “Tên tôi là Guiliastes”

“. Guiliastes chẳng những có thể tấn công từ xa, hơn nữa còn có thể dùng ma pháp phụ trợ, là đồng đội rất tốt.”

“Đúng vậy, Hoàng Tử, cậu chấp nhận anh ta đi!” Tiểu Long Nữ ra vẻ nghiêm túc.

“Không được

Tiểu Long Nữ.” Tôi cầu xin: “Không phải bà nói tìm đồng đội là vì bảo vệ trinh tiết cho tôi sao? Bây giờ sao bà lại tìm một con dê già!”

Tiểu Long Nữ cười khúc khích, nhưng lập tức ra vẻ trầm tư: “Nói cũng đúng, thế này nhé. Guiliastes, anh phải thề rằng, tuyệt

đối không X gian Hoàng Tử.”

.

Guiliastes tỏ vẻ hoảng hốt: “Mong người đừng hiểu lầm, Guiliastes tuyệt đối không lãng mạ Hoàng Tử điện hạ tôn quý mỹ lệ.” Anh ta lại liếc mắt nhìn tôi đắm đuối. Lạnh người!. “Hoàng Tử điện hạ mỹ lệ cao quý như vậy, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể chạm vào.”

. Tôi nhìn người cuối cùng có thể giúp tôi, Doll, nhìn cô bé bằng ánh mắt cầu xin.

“Được ạ được ạ, nhiều người chơi mới vui!” Doll vui vẻ vỗ tay

Thế là với bốn phiếu tán thành một phiếu phản đối, chúng tôi lại thêm vào một đồng đội, Guiliastes, thi nhân lãng du tộc ma đồng tính luyện ái.

“Guili gì gì đó, tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám. làm loạn với tôi, tôi tuyệt đối sẽ chăm sóc anh thật tốt cho xem” Tôi nâng Hắc Dao lên.

“Hoàng Tử điện hạ thân ái, nếu cậu không nhớ nổi tên Guiliastes, vậy gọi biệt danh của tôi là được rồi.” Guiliastes nói với tôi dịu dàng.

“Biệt danh của anh là gì? Mỗi lần cứ phải gọi tên người như vậy thật sự là rất mệt” Tiểu Long Nữ nói.

Anh ta mỉm cười với Tiểu Long Nữ, lại quay đầu nhìn tôi đắm đuối: “Gọi tôi Gui là được rồi”

Giải thích về HP và MP: Trong game nhập vai, nhân vật thường có HP (máu) và MP (mana). Khi HP hết đồng nghĩa với việc nhân vật chết.

Còn về MP, các kỹ năng thì hao tổn một lượng MP nhất định, khi MP hết thì không thể thi triển kỹ năng. Tùy vào game mà MP có thể dần dần hồi lại hoặc không. Để bổ sung nhân vật phải uống lam thủy được (như đối với truyện này)

5. Q.1 - Chương 5: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

Tôi bỏ, tôi chặt, tôi chém liên tục N lần, tôi ra sức phát tiết bất mãn trong lòng với đám quái vật. Cái gì chứ?! Chẳng những Tiểu Long Nữ hãm hại tôi, A Lang đại ca cũng không ủng hộ tôi, lại còn Doll nữa, lại còn nói cái gì mà nhiều người chơi mới vui. Gui đáng chết Gui ung Gui thối, suốt ngày dùng ánh mắt đòi bại nhìn tôi, lưng của tôi sắp bị anh đốt cháy thành lỗ rồi. Tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn tên đồng tính luyện ái đáng chết.

. Thấy tôi quay đầu lườm anh ta, Gui lại có thể vui vẻ vỗ tay với tôi. Còn. . . còn trao cho tôi một nụ hôn gió. Tôi né! Vội vã quay đầu tiếp tục đánh quái, để tránh ình phải nhận mấy nụ hôn không đầu.

“Haiz! Hoàng Tử điện hạ tôn quý mỹ lệ thật bên lên.” Gui nhìn Hoàng Tử đang tìm quái phát tiết ở phía trước với vẻ mặt đầy mê luyến.

. Thế mà là bên lên hả!? Đồng đội khác nghĩ vậy.

Đánh xong con quái cuối cùng Tiểu Long Nữ dẫn tới, tôi và cô ấy nhận được PM của A Lang đại ca, trở lại bên đồng đội, im lặng nghe chỉ thị của A Lang đại ca.

“Anh nghĩ, tổ hợp đội ngũ của chúng ta: Linh mục cấp 41, chiến sĩ cấp 40, đạo tặc cấp 39, pháp sư vong linh cấp 37 và thi nhân lãng du cấp 40, chúng ta có thể đến nơi luyện cấp cấp cao hơn.” A Lang đại ca phân tích: “Anh thấy rằng, sơn cốc Nộ Long rất thích hợp với chúng ta. Sơn cốc có rừng nhiều thuộc tính loại nhỏ và ma thú cấp cao, giá trị kinh nghiệm khá nhiều, tỉ lệ rơi bảo vật cũng cao, tương trợ lớn cho việc tăng sức mạnh của đội ngũ chúng ta. Hơn nữa trong Công hội Người phiêu lưu có nhiệm vụ thu thập long bì (da rồng), long cốt (xương rồng), long cân (gân rồng), có thể nâng cao giá trị danh vọng, nhận được phần thưởng, còn có thêm kinh nghiệm. Nhưng đây không phải là quan trọng, quan trọng nhất là” Sắc mặt A Lang đại ca nặng nề.

“Là cái gì?” Mỗi người chúng tôi đều nuốt nước bọt, hồi vớ về căng thẳng.

“Nghe nói tác dụng của long tiên (xx rồng) rất tốt.”

“A Lang đại ca

?” Tôi không thể nào tin được A Lang đại ca luôn luôn chín chắn ta có thể nói lời này.

“ Có thể bán 1 vàng một cái.”

“Đi thôi! Giết rồng.” Tôi vung đao cực kỳ hoành tráng, ánh mắt là \$\$.

Tiếp theo, chúng tôi quyết định tới Công hội Người phiêu lưu đăng ký đội phiêu lưu trước rồi tiếp nhận một loạt nhiệm vụ liên quan tới rồng. Lúc này, chúng tôi liền gặp một vấn đề lớn.

“Anh thấy gọi tên đội là Đội Long Chiến cũng được, rất có khí thế.” Ý kiến của A Lang đại ca.

“Không hay, rất thô tục, lấy tên là Đội Hoa Hồng Dã Diễm (Hoa hồng đại xinh đẹp) đi.” Tiểu Long Nữ đắm chìm trong ảo tưởng hoa hồng dã diễm.

Doll hưng phấn kêu to.”Gọi là Đội Thiếu Nữ Xinh Đẹp đi

”

. Tôi đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng A Lang đại ca tự xưng là Đội Thiếu Nữ Xinh Đẹp.

“Gọi là Đội Hoàng Tử Tôn Quý.” Tôi đuổi ra nắm đấm tay phải, chuẩn xác khiến thi nhân lãng du yếu đuối ngã xuống đất, trên đầu đầy sao.

“Vậy Đội Truyền Thuyết Dã Lang được không?” A Lang đại ca nhú mày.

“Đội Hương Thảo Mê Luyến đi!” Tiểu Long Nữ không cam lòng yếu thế.

“Tiểu Đội Tình Yêu Và Chính Nghĩa

~” Doll hò hét loạn xạ.

“Đội Hồ Báo.”

“Đội Bách Hợp.”

“Đội Doll Dễ Thương.”

.

Nhìn ba người trước mặt tranh cãi, tôi gãi mặt, lẩm bẩm: “Tôi thấy tên đội thích hợp nhất với chúng ta, chỉ có thể là từ Quái.” Lúc này, ba người đang tranh cãi đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi chăm chú rồi nói đồng thanh: “Cậu vừa mới nói gì?”

Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.”Em”

Cuối cùng, tên tiểu đội của chúng tôi đã được quyết định, Đội Phi Thường. Nói lên có vẻ là cái tên rất kì cục. Nhưng cách đọc không phải là Đội – Phi Thường, mà là Đội Phi – Thường (Đội không bình thường)

Tới sơn cốc Nộ Long, chúng tôi quan sát tổng thể, xác định tốc độ của rồng loại nhỏ. Có Gui phụ trợ, tốc độ của chúng chậm hơn Tiểu Long Nữ, bèn triển khai cách đánh quái bình thường của chúng tôi.

“Bánh Bao Thịt, Tỏa Hương.” Thật sự là yêu kĩ năng này chết đi được, nó đã giảm đi được không biết bao nhiêu thời gian đi tìm quái. Hiện tại, phạm vi hiệu quả là 250 m. Một lúc sau, mặt đất rung chuyển, phía trước khối bụi đầy trời. Hình như có thứ gì đó phi nước đại tới. Rồi xuất hiện một cảnh tượng vô cùng quái dị. Mấy chục con rồng cao hơn 3m nhỏ dãi vây quanh Bánh Bao Thịt. Kỳ quái, sao tôi chưa từng nghe nói rồng thích ăn bánh bao như vậy?

Tôi mở to mắt: “Tiểu, Tiểu Long Nữ, bà làm được không? Hình như. . . Hơi nhiều thì phải?”

Tiểu Long Nữ sững sốt nuốt nước bọt, cười haha chống chế: “Yên tâm đi, cực bằng danh dự của đạo tặc đệ nhất thiên hạ, nhất định làm được.” Đạo tặc đệ nhất thiên hạ? Dùng danh dự của người khác thế sao?

“Doll, gọi Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa (Khô Lâu thăng cấp của Doll!). Gui, dùng Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, và chuẩn bị sẵn sàng Truy Hồn Siêu Âm Tiễn bất cứ lúc nào, phòng ngừa có chuyện xảy ra. Nếu có rảnh, hãy dùng Quần Âm Loạn Vũ của cậu giúp Hoàng Tử tấn công. Hoàng Tử. . . lấy đao của nhóc ra, còn vỏ đao đưa anh.” A Lang đại ca vừa chỉ huy, vừa buff toàn bộ pháp thuật cho Tiểu Long Nữ và tôi.

Tất cả đã chuẩn bị. “Cẩn thận một chút, Tiểu Long Nữ.” Chúng tôi dùng ánh mắt trắng dã ra đi không trở về chuyển tới Tiểu Long Nữ, gió hiu hắt(1).

(1) Dịch thủy Ca () – Kinh Kha Truyện () của Tư Mã Thiên ()

Hán Việt

Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn

Trắng sì nhất khứ hề bất phục hoàn

Dịch thơ (Không rõ tác giả)

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê

Trắng sì ra đi chừ, không bao giờ về

Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng khéo léo đi đến sau mông một con rồng, rồi không sợ chết mà đâm mạnh dao vào mông rồng. Thuận tiện làm rõ, sợ dĩ Tiểu Long Nữ đâm dao vào mông là bởi vì cô ấy quá thấp, chỉ đâm được vào mông rồng, không liên quan đến sở thích. Rồi Tiểu Long Nữ dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay của cô ấy chạy như điên. “Wow, chạy nhanh như bay.” Tôi khen ngợi, thật sự quá nhanh. A Lang đại ca nhất Bánh Bao Thịt vừa bị đánh trở về. Bởi vì khoảng cách quá xa mà đánh bánh bao không tới.

“Truy Hồn Siêu Âm Tiễn.” Gui dùng cổ cầm bắn ra hai mũi tên liên tiếp, dẫn hai con rồng lại đây, rồi tiếp tục triển khai Sênh Ca Mê Hoặc Thuật của anh ta. Tôi và Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa đi lên phía trước, mỗi con Khô Lâu cắn một con rồng. Tôi vừa đánh vừa quan sát điểm yếu của rồng. Mặc dù nhất thời chưa phát hiện, lại vẫn chưa phát hiện ra, nhưng rồng là sinh vật sống. Mặc dù công kích mạnh, phòng ngự cao, tốc độ không thấp, khuyết điểm của nó chính là. . . tay quá ngắn. Nó rất ít khi dùng tay để tấn công tôi. Tôi chỉ cần chú ý đuôi, cũng như sự vọt lên khua đánh của nó, là có thể chậm rãi tiêu hao lượng máu, vô tình mà bị đánh trúng vẫn còn có đại ca, không sợ.

Mà mặt khác, Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa khiến Doll tương đối vất vả. Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa dù gì cũng không có trí lực, về phương diện né đương nhiên kém xa tôi, thường bị rồng đánh trúng. Nhưng may mắn nó là vật chiêu hồn cấp 4 của pháp sư vong linh nên phòng ngự và lượng máu đều cao, công kích cũng mạnh, dựa vào thuật hồi máu Hắc Âm của Doll đảo lại cũng hỗ trợ được. Hơn nữa A Lang đại ca đánh Bánh Bao Thịt Song Sát, cũng có thể đánh rớt không ít máu của rồng. Được rồi! Gui cũng thường xuyên dùng Quần Âm Loạn Vũ giúp tôi tấn công, xem ra anh ta còn có tác dụng.

Cuối cùng, con rồng trước mặt tôi chậm rãi ngã xuống. Tôi mừng như điên. Long tiên 1 vàng một cái. Ha ha ha! Nhân dịp Gui còn chưa dẫn con rồng khác quay về, tôi tò mò muốn xem long tiên có dài hay không, hình dạng có giống vàng hay không?! Không có! Không có! Sao lại không có long tiên? Vàng của tôi, em yêu ở đâu? “A Lang đại ca, sao lại không có long tiên? Anh nói có mà.” Tôi nói với A Lang đại ca bằng vẻ đáng thương.

“Hoàng Tử, nhóc. như thế?” Muốn ăn ư? Thật là, cũng đừng biểu hiện rõ ràng như thế chứ! Sứ Lang tiến lên giám định con rồng.

“Hoàng Tử, đây là con cái, cho nên không có. . .” A Lang đại ca vỗ lưng tôi. “Đừng lo, từ từ đánh được nhất định cho em.” Cũng thật là, xem Hoàng Tử gây yếu như vậy, nên bồi bổ thăng nhóc từ trước mới phải. Vấn đề thuộc phương diện đàn ông kia cũng không thể rối loạn được. Ừm, cho Hoàng Tử toàn bộ long tiên cũng được. Sứ Lang bắt đầu nghĩ, long tiên xào, rượu long tiên, canh long tiên.

“Thật sao? Tốt quá.” Một vàng của tôi, ha ha a, tôi muốn đi uống trà, tôi nghĩ rất vui vẻ.

“Hoàng Tử điện hạ tôn quý, cứu mạng ~~” Gui bắt đầu chạy loạn khắp nơi, sau mông còn kéo theo con quái anh ta vừa mới dùng Siêu Hồn Truy Âm Tiên dẫn về. Mặc dù tôi rất muốn mặc kệ anh ta, nhưng. . . Haiz! Tôi vẫn nhắc Hắc Dao tiến lên đánh con quái kia.

Trải qua nỗ lực của Đội Phi – Thường chúng tôi, mấy chục con rồng cuối cùng cũng bị chúng tôi diệt sạch. Không hổ là rồng, giá trị kinh nghiệm quả nhiên siêu nhiều. A Lang đại ca cấp cao nhất tăng lên 1 cấp. Doll cấp thấp nhất cũng tăng lên 2 cấp, nhưng mà.

“Phù. . . phù phù phù.” Tiểu Long Nữ vô cùng không thực nữ mà nằm xuống đất theo hình chữ đại. Không nói được lời nào, chỉ ra sức hít thở.

Tôi cũng không khá hơn. Mệt, thật sự là vô cùng mệt. Đánh mấy chục con rồng liên tục, cánh tay phải của tôi đau đến mức nhấc lên không nổi, chân tôi không có sức lực để đứng thẳng. Mà A Lang đại ca cũng đánh bóng chày tới mức gục xuống. Doll niệm chú trị liệu Hắc Ám đến mức miệng khô lại. Còn Gui, ngón tay của anh ta cứng đờ đến độ méo mó. Xem ra tối nay anh ta phải ăn cơm theo kiểu chó gặm rồi. Thành viên Đội Phi Thường nằm trên mặt đất như thế, thậm chí còn không có hơi sức đâu để tách xác rồng trên mặt đất ra, lấy long bì long cân long cốt.... Nhưng, long tiên của tôi, vàng của tôi. Tôi cố gắp nhúm dậy, đi đến bên cạnh mấy con rồng vừa chết. Híc! Sao lại là con cái! Tôi than khóc, trà của tôi

~~“Hoàng Tử điện hạ tôn quý thích long tiên như vậy sao?” Gui nhìn tôi đầy thương hại. “Nào, để Gui phục vụ ngài nhé!” Nói xong, anh ta chạy đến bên cạnh vài con rồng, bắt đầu giúp đỡ làm công tác tịnh thân rồng.

Gui. Lần đầu tiên tôi cảm thấy biết ơn anh ta như vậy, lần đầu tiên anh ta cất tiếng nói mà tôi không muốn choảng anh ta. Rồi tôi trở mắt nhìn Gui cắt thứ gì đó, nhanh chóng lấy nôi ra nhóm lửa, thả cái thứ đó vào nôi, nêm gia vị.

“Gui, anh đang làm gì thế?” Tôi run rẩy hỏi.

“Hoàng Tử điện hạ mỹ lệ, phiền ngài đợi một chút nữa, canh long tiên xong ngay đây!” Gui vừa trả lời tôi, vừa thử xem canh đủ mặn hay chưa.

“.” Một người lúc tức giận đến cùng cực tiềm năng là vô hạn. Tôi dùng tốc độ siêu nhanh chưa từng có chạy vội tới bên cạnh Gui, đá bay anh ta, nâng nôi canh long tiên lên. Tay của tôi đang run rẩy. “Một vàng, một vàng của tôi ~~ Trà của tôi a

~” Tôi kêu thảm thiết.

Tôi giẫm, tôi giẫm, tôi coi Gui như thảm chùi chân mà giẫm lên điên cuồng. Thỉnh thoảng thêm vào Bạo Liệt Quyền của tôi.

“Ha ha ha phù, phù, ha ha.” Tiểu Long Nữ vừa hít thở vừa cười như điên. Hoàng Tử? Ăn canh long tiên? Ha ha ha ha ha ha!

Thì ra Hoàng Tử không muốn ăn! A Lang đại ca nghĩ thâm. May mà Gui làm kẻ chết thay, nếu anh nấu toàn bộ long tiên thì.

“Long tiên là cái gì? Rồng có roi(2) sao?” Doll không hiểu. “Anh Gui có thể chết được không?” Cô bé lo lắng nhìn Gui bị tôi đánh tới bời.

(2) Chữ Tiên thực chất có nghĩa là roi, đồng thời dùng để miêu tả vật có hình dạng dài.... Các bạn biết là cái gì rồi đấy :-“

“Không đâu, yên tâm đi, anh sẽ buff thêm máu cho cậu ấy.” A Lang đại ca an ủi Doll, nhưng nếu chết, bay về điểm hồi sinh, có lẽ sẽ tốt hơn cho Gui.

Một lúc sau, cuối cùng tôi cũng đánh đắm tới mệt rồi. Tôi sai Gui tịnh thân toàn bộ số rồng, nhìn cái thứ dài dài. Ngượng ư? Giờ ở trước mắt tôi đều là hình dạng của vàng và mùi trà. Có thấy ngượng gì đâu. Ha ha ~~ !

“Các người đứng lại.” Một giọng nói nữ bá đạo vang lên.

Tôi giật mình. Không phải lại là nữ cường đạo đường này là tôi mở. để lại đàn ông gì đó chứ! Tôi nhìn Gui, bán anh ta cho cường đạo nhỉ!? Mặc dù trên mặt Gui vẫn tràn ngập mê luyến, nhưng không tự chủ được mà lạnh run. Kỳ lạ, thời tiết chuyển lạnh sao? Anh nhìn trời.

Tôi quay đầu nhìn lại, một em gái tộc người vô cùng mạnh mẽ siêu ngẫu đứng cách chúng tôi không xa. Đứng phía sau cô ta còn có bốn gamer nghề nghiệp chủng tộc khác nhau, rõ ràng là một đội ngũ.

Cường đạo tập đoàn? Không phải chứ !?

Nhớ rằng phải vô cùng cảnh giác, tôi lạnh lùng nhìn em gái rất ngẫu tràn đầy khí khái anh hùng kia, hạ quyết tâm phải là cho cô ta sợ hãi chạy biến. Nếu không thì ít nhất phải làm cho cô ta không muốn giành lấy tôi, cướp Gui đi là được rồi. Tôi đứng kiễ hai chân dạng ra, vai thông xuống, tay trái chống nạnh, chân trái còn rung rung, nói bằng giọng khó chịu nhất mà tôi có thể nghĩ ra: “Cái ~ dzề?! Muốn làm dzề hả?! Em gái.”

“Hoàng Tử, cậu đang làm gì thế?” Tiểu Long Nữ nói chuyện với tôi qua kênh tổ đội, giọng điệu vô cùng kinh ngạc.

“Tôi đang làm lưu manh đó! Có giống không?”

“ . . Cái gì cũng giống, chỉ không giống lưu manh.”

Mặc dù Tiểu Long Nữ làm mất hứng của tôi như vậy, nhưng em gái rất ngẫu đối diện tôi lại tỏ vẻ tức giận. Hơn nữa. . . còn giận đến mức trên người bốc hỏa như vậy. Híc! Thật đáng sợ, quả nhiên không nên tùy tiện giả dạng lưu manh vẫn tốt hơn.

“MÀY VỪA NÓI GÌ?” Cô ta nghiêng răng kèn kẹt.

Tôi sợ đến mức đứng thẳng nghiêm chỉnh, nuốt nước bọt: “Không, không có gì, tôi chỉ muốn hỏi người đẹp có chuyện gì thôi mà.”

“MÀY NÓI GÌ?!” Híc! Tại sao lửa giận trên người cô ta lại trở nên nóng rực như vậy?

? ? ? Trên đầu trên người tôi đầy dấu chấm hỏi. Vì an toàn tính mạng của tôi, tôi đành quyết định thể hiện ra hình tượng Hoàng Tử cực phẩm của tôi. Tôi mỉm cười vô cùng ưu nhã, mở miệng nói: “Xin hỏi vị tiểu thư xinh đẹp này có gì chỉ giáo?”

Sau đó “tiểu thư xinh đẹp” trong miệng tôi lại có thể chửi tôi “Mẹ mày ~”, rồi dùng cước pháp theo cách nói thường ngày là “đá vào chỗ hiểm” đá xuống phía dưới của tôi. Đội ngũ của tôi đều ngẩn người, không thể tưởng tượng được rằng lại có cô gái có thể đá tiểu XX của Hoàng Tử siêu đẹp trai. Tiểu Long Nữ càng kinh ngạc đến mức cầm suýt nữa rơi xuống đất.

“AAAAAAAAA!” Tôi bị đá trúng tiểu XX bất ngờ. Đau quá~! Tôi rất muốn... rất rất muốn... dùng tay che tiểu XX, rồi nhảy loạn khắp nơi để giảm bớt cơn đau của tôi

Nhưng không được, bản chất thực nữ rụt rè nói với tôi, con gái không thể tùy tiện lấy tay che tiểu XX trước mặt người ngoài được (Đứa con gái nào có tiểu XX để che?)

Nhưng mà, đau quá! Tôi không nhịn được, cụp đầu gối vào trong, quỳ xuống đất. Tôi cúi thấp đầu, cảm thấy nước mắt chảy xuống.

“Hoàng Tử. . .” Gui luống cuống nhìn tôi, không biết phải làm gì mới được. Tiếp theo anh ta đứng dậy, nhìn về phía em gái ngẫu kia, ánh mắt vô tình lạnh như băng, cả người phát ra khí thế lạnh như băng. Tiểu Long Nữ và Sỉu Lang vốn dĩ muốn vượt lên mắng người cũng sững sốt. Họ thấy vẻ mặt lạnh băng này của Gui lúc nào vậy?

Bộp! Gui tát cô gái ngẫu kia một phát rất mạnh, đánh cô ta ngã xuống đất. Anh ta giẫm mạnh lên chân phải của cô ta, nói bằng giọng điệu lạnh băng: “Tôi không biết Hoàng Tử có lỗi gì với cô, nhưng không ai có thể làm chuyện như vậy với cậu ấy.”

Lúc này, đồng đội của cô ta xông lên trước, tinh linh đen đứng đầu còn rút tể kiếm ra, mũi kiếm chìa thẳng vào Gui: “Thả cậu ấy ra.”

Thấy thế, Tiểu Long Nữ rút chủy thủ, A Lang đại ca cũng nhặt Bánh Bao Thịt nằm dưới đất lên, nắm chắc Vinh Diệu Chi Quang của anh, mà Doll đã chiêu hoán Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa bảo vệ, còn chạy đến bên tôi, lo lắng quan tâm hỏi: “Anh Hoàng Tử, anh có sao không?”

Lúc này, người hai bên đều rút vũ khí ra chạm trán với nhau. Tình huống khẩn cấp, thân là chiến sĩ duy nhất của đội, tôi vội vã lấy tay lau sạch nước mắt trên mặt, mắt đỏ đầy nước đứng lên, rút Hắc Dao đã lên tới cấp 20 lực công kích 65 của tôi ra. Tôi nhìn cô gái bị Gui giẫm nát trên mặt đất, sự tức giận dâng lên trong lòng. Cô ta lại có thể cho tôi thể nghiệm nỗi đau đã man nhất của nam giới. Tức chết đi được! Nhưng tôi vẫn không hiểu: “Tại sao cô phải đá tôi? Tôi nói sai ở đâu?”

Cô gái nhìn tôi đầy tức tối. “Mẹ mày! Tên ẻo lả không phân biệt được nam nữ như mày. Không thấy ông là nam hả, kêu em gái, người đẹp cái shit.” Sau đó cậu ta quay đầu lườm Gui, quát mắng: “Mày buông ông ra!”

Nhưng Gui lại càng giẫm mạnh hơn, anh ta khinh thường nói: “Cậu dám mắng Hoàng Tử là ẻo lả? Không nhìn lại mình đi. Có đứa con trai nào lại có thể nhắc chân đá vào chỗ hiểm của người ta không? Buông ra hả? Đến khi cậu biến thành ánh sáng trắng, tôi sẽ buông ra.”

. Nam á? Tôi sốc, rồi cẩn thận quan sát cô gái dưới đất. Nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ cặp mày kiếm rậm rạp, tôi thật sự không nhìn ra giống con trai ở đâu. Khuôn mặt cậu ta hình trái xoan, đôi mắt dài đào hoa, dáng người mảnh khảnh. Bởi vì phủ áo bào của ma pháp sư nên tôi không thấy cậu ta có ngực hay không.

“Thả Minh Hoàng ra.” Lúc này, tinh linh đen đã xông tới, hô lên Viên Hoa Kiếm Ý, thanh tể kiếm trong tay không hề lưu tình đâm Gui từ năm hướng (Gui -HP 500, 1000/1500).

“Aaaaa!” Gui kêu lên đau đớn, rồi ngã ra sau. Tôi không đoán được đối phương lại lập tức ra tay, nhất thời không đón được cơ thể ngã xuống của Gui. Tôi vội vã ngồi xổm xem xét vết thương của Gui. Lúc này A Lang đại ca cũng xông tới, anh thi triển thuật trị liệu buff lại cho Gui lượng máu vừa mất.

Minh Hoàng nằm dưới đất đã thoát ra khỏi chân của Gui, lập tức đứng dậy. Cậu ta nhìn Gui đầy căm hận, niệm thần chú rõ ràng: “Tinh Linh Lôi Điện.”

Nghe câu này, Tiểu Long Nữ hét lên: “Hoàng Tử, mau ngăn cản cậu ta lại, uy lực ma pháp Lôi Điện (sấm sét) rất lớn, có thể giết Gui mất.”

Tôi nghe vậy, lập tức nhắc đao xông về phía Minh Hoàng, muốn đâm cậu ta một nhát, ngăn cản không cho cậu ta niệm chú nữa. Nhưng tinh linh đen cầm tể kiếm lập tức cản đường tôi. Tôi sốt ruột, vung đao về phía tinh linh đen, tinh linh đen không cam lòng yếu thế cũng phản kích ngay lập tức. Hai người chúng tôi một đao một kiếm, tấn công lẫn nhau, trong lòng tôi vô cùng lo lắng.

“. . . Thiên Lôi Thuật.” Cuối cùng Minh Hoàng cũng niệm thần chú xong, một tia sét đánh trúng Gui.

“A, a. . . a.” Gui hét lên đầy đau đớn. A Lang đại ca ra sức sử dụng thuật trị liệu, hy vọng có thể buff đầy máu cho Gui. Gui (350/1500) cuối cùng vẫn bảo vệ được tính mạng. Lúc tôi lo lắng quay đầu lại, không ngờ lại bị tinh linh đen đâm trúng hai kiếm. Tôi phẫn nộ, không phân tâm nữa, chuyên tâm tấn công, phòng thủ, chiến đấu với tinh linh đen.

“Song Trọng Tiễn.” Cung thủ tinh linh của đối phương rõ ràng thừa cơ bắn Gui đang bị thương. Tôi không ngoái nhìn kiếm của tinh linh đen, lập tức quay đầu chạy tới hướng Gui, nhưng làm sao mà người có thể nhanh được như tên?

“Khô Lâu, bảo vệ anh Gui.” May mà có Doll ở ngay bên cạnh Gui. Cô bé lập tức chỉ huy Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa chắn trước Gui.

Thấy vậy, tôi yên tâm. Nhưng không ngờ đã quên mất địch thủ sau lưng, Viên Hoa Cuồng Kiếm của tinh linh đen chém vào lưng tôi (Hoàng Tử 2350/3000) “Aaa. . .” Tôi đau đớn.

“Hoàng Tử ~~” Đồng đội của tôi lo lắng hét lên. Doll lại lập tức chỉ huy ba con Khô Lâu còn lại gấp gáp trợ giúp tôi. Tôi được Khô Lâu Khôi Giáp Rực Lửa yểm hộ, trước tiên quay về bên Đội Phi Thường, nhận thuật trị liệu của A Lang đại ca.

Vết thương của tôi không nặng, chỉ cần thuật trị liệu trung cấp của A Lang đại ca đã khiến tôi khôi phục đáng kể không tổn thương một sợi tóc. Nhưng mà, tôi thấy cái vết cổ nhện đau của Gui, trong lòng dâng lên sát ý. Tôi đứng dậy chậm rãi, dùng giọng điệu yên tĩnh trước giông tố nói với Minh Hoàng: “Tôi thừa nhận, nhận lầm cậu là nữ là lỗi của tôi, nhưng cậu không nên chưa làm sáng tỏ mọi chuyện đã đánh tôi như vậy. Gui thực sự là có đánh cậu, nhưng anh ta không có ý giết cậu, mà cậu lại muốn mạng của anh ta? Cậu không thấy cậu rất quá đáng sao?”

“Rất quá đáng? Anh ta giẫm tôi như vậy, đòi mạng chó của anh ta là khách khí lắm rồi.” Minh Hoàng lạnh lùng trả lời tôi.

Tôi hít sâu một hơi, nhẫn nhịn cơn tức, dùng kênh tổ đội hỏi: “Mọi người quyết định thế nào?”

“Hơ ~! Đối phương tặng chúng ta món quà lớn ~ như vậy, sao chúng ta có thể không đáp lễ chứ?” Tiểu Long Nữ châm biếm sắc nhọn.

“Grừ

~ làm đồng đội chúng ta bị thương thì đáng chết.” A Lang đại ca gầm lên giận dữ.

“Rất quá đáng, anh Gui thật đáng thương, bọn họ cũng vừa làm anh Hoàng Tử bị thương nữa. Vì tình yêu và chính nghĩa Doll phải trừng phạt bọn họ.” Doll trả lời đầy cảm phẫn.

“Đại ca, mau trị thương cho em, em muốn bọn họ phải trả giá đắt cho việc làm Hoàng Tử bị thương.” Mặt Gui trắng như giấy.

Tôi cười nhạt.

“Đội Phi Thường, đội viên gồm năm người, chiến sĩ Hoàng Tử, đạo tặc Tiểu Long Nữ, linh mục Sứ Lang, pháp sư vong linh Doll, thi nhân lãng du Guiliastes, khai ra tên họ của các người.” Tôi nói lạnh lùng.

Minh Hoàng hừ một tiếng.”Đội Hắc Ám Tà Hoàng, đội viên gồm năm người, ma pháp sư Minh Hoàng (loài người), chiến sĩ Tà Linh (tinh linh đen), cung thủ Thiện Xạ (tinh linh), linh mục Bách Hợp Đen (tộc thiên sứ), đạo tặc Playboy (loài người).”

Tổ hợp thật hoàn mỹ. Khụ, khụ! Tôi ném bay sự ngưỡng mộ của bản thân, im lặng nghe A Lang đại ca dùng kênh tổ đội chỉ huy.

“À. Không có gì nhiều để nói, Hoàng Tử đấu với Tà Linh, Tiểu Long Nữ đấu với Playboy. Gui, Thiện Xạ giao cho em quá nhiều, em phải chú ý đừng để cậu ta có cơ hội bắn tên đồng đội khác, hơn nữa phải bảo vệ Doll và Tiểu Long Nữ cho tốt. Doll, nhiệm vụ của em rất quan trọng, tuyệt đối đừng để Ma Pháp Sư có thời gian đả thương đồng đội khác, nếu không tình hình sẽ rất nghiêm trọng. Anh sẽ giúp em, đừng lo.”

Ngoài linh mục đang vội vàng buff pháp thuật phụ trợ, hai bên đều đứng im. Cuộc chiến có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Tiếp theo, tôi chuyển động, nhắc Hắc Dao lên, vô cùng khó chịu, nhắm thẳng hướng kẻ đâm lên tôi hai lần là Tà Linh. Tà Linh cũng cầm tế kiếm chuẩn bị.”Cửu Đầu Long Thiểm.” Tôi xông lên.

“Viên Hoa Cuồng Loạn Kiếm Vũ.” Tà Linh cũng xông lên.

Dao kiếm chạm nhau, phát ra một loạt tiếng kim loại, Cửu Đầu Long Thiểm của tôi và Viên Hoa Cuồng Loạn Kiếm Vũ của Tà Linh đều bị đối phương chặn lại, không thể thi triển thành công. Đối phương cũng là chiến sĩ thiên về nhanh nhẹn, hai bên đều nghĩ vậy. Tiếp theo, dao kiếm chúng tôi lại xẹt qua, gần như ngang ngửa nhau. Sau khi tôi và Tà Linh chuyển động, những người khác gần như cũng cùng thời gian đó tiến vào trạng thái chiến đấu. Tiểu Long Nữ đấu với Playboy. Playboy muốn tấn công Tiểu Long Nữ nhưng không thể đuổi kịp. Quá rõ ràng là nhanh nhẹn của Tiểu Long Nữ cao hơn Playboy. Nhưng tôi lo lắng rằng điều này nghĩa là lực công kích của Playboy cao hơn Tiểu Long Nữ. May là Tiểu Long Nữ cũng lỡ mớ đoán được như vậy. E rằng anh ta phân bổ điểm số cộng vào sức mạnh, cho nên, Tiểu Long Nữ cũng không cứng đối cứng với anh ta. Chỉ né tránh trước, chờ đợi thời cơ đến.

Doll chỉ huy hai con Khô Lâu Khô Giáp Rực Lửa quá nhiều không cho Minh Hoàng thi pháp, hai con còn lại bảo vệ cô bé, Sứ Lang và Gui. Bởi vì chiến sĩ Tà Linh bị tôi quán lấy, không có chiến sĩ bảo vệ, ma pháp sư chỉ có thể triển khai ma pháp nhỏ để ngăn chặn Khô Lâu. Tình hình như vậy thành ra bên tôi chiếm

thể thượng phong. Cung thủ Thiện Xạ bắt đầu bắn tên điên cuồng, muốn giết chết Doll đang thao túng Khô Lâu. Nhưng một là đã có Khô Lâu chắn trước người Doll. Thứ hai, Gui chẳng khác gì động vật ăn bám, anh ta tràn ngập lửa giận, uống lam thủy như nước lã, liều mạng tổn hao ma lực thi triển Truy Hồn Siêu Âm Tiễn bắn Minh Hoàng một cách dã man. Minh Hoàng sợ hãi chỉ có thể trốn sau Thiện Xạ, hơn nữa sử dụng phòng ngự ma pháp. Mặc dù Thiện Xạ có phòng ngự ma pháp của Minh Hoàng cản lại tấn công của Gui, nhưng Khô Lâu của Doll ở bên cạnh như hổ thích thú nhìn con mồi. Đối mặt với hai con Khô Lâu Khô Giáp Rực Lửa, Thiện Xạ chỉ có bắn Song Trọng Tiễn điên cuồng. Mà Gui mặc dù bị tường phòng ngự cản lại, liền chuyển sang chơi khúc Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, trợ giúp tôi và Tiểu Long Nữ. Chỉ khi Minh Hoàng bỏ đi tường phòng ngự, muốn sử dụng ma pháp tấn công, Gui lập tức điên cuồng triển khai Quân Âm Loạn Vũ vào Minh Hoàng và Thiện Xạ.

Còn A Lang đại ca, cũng như linh mục của đối phương, đứng bên thi triển thuật trị liệu buff cho đồng đội bị thương.

Có Gui thi thoảng thi triển Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, tốc độ của tôi lập tức vượt xa Tà Linh. Anh ta bị tôi đánh lùi xuống từng bước một, trên người không ít vết thương, khiến linh mục của đối phương Bách Hợp Đen luống cuống buff máu. Tiểu Long Nữ cũng được lợi rất nhiều, thêm vào Sênh Ca Mê Hoặc Thuật, tốc độ của Tiểu Long Nữ bỏ xa Playboy, cô ấy thậm chí có thể thỉnh thoảng đâm Playboy mấy nhát, mà bản thân không hề bị thương.

Chiếm thể thượng phong! Đội chúng tôi rõ ràng là chiếm thể thượng phong, đội Hắc Ám Tà Hoàng thua cuộc còn là vấn đề thời gian thôi, nếu không có chuyện ngoài ý muốn.

“Bách Hợp, buff máu cho tôi, Tà Linh, Playboy trở về yểm hộ em cùng với Thiện Xạ.” Minh Hoàng chỉ huy đội ngũ của cậu ta.

“Tấn công, đừng để cậu ta sử dụng ma pháp.” A Lang đại ca lo lắng gầm lên.

Tôi xông lên ngay lập tức, nhưng tên khốn Tà Linh dám cản tôi. Đối với kẻ hoàn toàn thủ thế Tà Linh, trong lúc này tôi không thể làm gì được anh ta. Tôi và anh ta cầm cự, đồng đội khác cũng ra sức bắt đầu tấn công. Toàn bộ lượng máu của Hắc Ám Tà Hoàng không ngừng giảm xuống, Bách Hợp Đen không thể làm gì ngoài buff đầy máu, nhưng ma pháp sư Minh Hoàng vẫn niệm thần chú, thần chú dài như vậy, uy lực của nó. khiến chúng tôi đều không dám tưởng tượng.

Cuối cùng tôi cũng phá được phòng tuyến của Tà Linh, vung đao về phía Minh Hoàng.

“ Lôi Nộ Cửu Thiên.” Minh Hoàng giơ cao hai tay niệm câu cuối cùng của thần chú ma pháp, đồng thời, cậu ta cũng bị tuyệt chiêu của tôi chặt thành ánh sáng trắng. Lúc này, đồng đội của cậu ta Bách Hợp Đen, Playboy, Thiện Xạ đều ngồi máy bay miễn phí trở về thành .

Nhưng ma pháp vẫn phát động Bầu trời thay đổi, bầu trời vốn dĩ trong xanh đã bị phủ bởi mây đen, tia chớp trong đám mây đen gầm vang. Đột nhiên tia chớp đầu tiên đánh xuống, đánh trúng Doll. Chúng tôi còn chưa kịp hét lên, tầm mười tia chớp khác đã đánh xuống tiếp, gần như hợp thành một cột điện vô cùng lớn, đánh xuống đỉnh đầu chúng tôi.

“Hoàng Tử.” Trong sấm chớp bập bùng, A Lang đại ca còn dùng thuật trị liệu buff cho tôi. Đến khi tia chớp chói lòa chấm dứt, tôi phát hiện chỉ còn mình tôi đứng đây (450/3000). Là thuật trị liệu cao cấp cuối cùng của A Lang đại ca đã cứu tôi. Tôi ngây người, những giọt lệ tuôn trào từ khóe mắt. Tôi thà trải qua cảm giác chết đi cùng mọi người còn hơn, chứ không muốn sống một mình thế này.

“Hoàn hồn lại, uống được thủy đi.” Tiếng nói lạnh lùng của Tà Linh vang lên bên tai tôi.

Tôi chợt nhận ra, Tà Linh còn sống. Nhưng tôi cũng kinh ngạc, không ngờ Tà Linh lại không đánh lên tôi, còn nhắc tôi uống được thủy? Tôi nhìn nah ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Cậu là đối thủ xứng đáng nhất mà tôi từng được gặp. Đội ngũ các cậu có vẻ kì lạ, nhưng rất có thực lực.” Trong ánh mắt lạnh lùng của Tà Linh hiện lên vẻ kính nể. “Tôi sẽ coi cậu và đội ngũ của cậu là đối thủ của mình, hy vọng cậu không khiến tôi thất vọng.”

“Đánh tiếp hả?” Bây giờ tôi chẳng có hứng đánh đấm gì.

“Không, hôm nay đến thế thôi!” Tà Linh thu hồi tế kiếm, anh ta nói bất đắc dĩ: “Tôi phải trở về an ủi Minh Hoàng đây.”

“Minh Hoàng là nam thật sao?” Tôi tò mò hỏi.

“ Đúng vậy, cậu ấy là em trai tôi.” Tà Linh hơi ngượng, giải thích.

“ ” Tôi nhìn tinh linh đen lạnh lùng. Thăm nghĩ, có những cặp anh em thật chẳng giống nhau. Nhưng mà tôi với em tôi cũng không giống nhau lắm.

Lúc này, tôi lại nhớ tới một vấn đề quan trọng, nếu Minh Hoàng là nam.” Vì sao lúc đầu các người lại gọi tôi?” . . . Còn gián tiếp dẫn tới trận đại chiến này nữa.

Khó đây, trên khuôn mặt Tà Linh xuất hiện vẻ ngượng ngùng: “Thật ra muốn hỏi các cậu xem đã dùng cách gì mà dẫn được nhiều rồng như vậy, muốn học hỏi mà thôi.”

“ ” Tôi nhìn Tà Linh bằng ánh mắt ngốc nghếch.

“ . . Không có gì nói nữa thì tôi đi trước đây.”

“Chờ chút, Tà Linh, đừng đi.” Tôi giữ chặt góc áo của Tà Linh, dùng ánh mắt ngây thơ đáng thương nhất nhìn anh ta.

“Có việc gì vậy?” Tà Linh nhìn tôi đầy nghi hoặc, trong lòng có cảm giác là lạ.

“Bạn không thể bỏ rơi tôi được.” Tôi gấp đến độ muốn khóc.

“ ?”

“Người ta, người ta không nhớ đường về Tinh Thành.” Tôi sờ gáy, mặt cười ngây thơ, lúc đến là A Lang đại ca dẫn đường mà.

“ . . Đi theo tôi.”

6. Q.1 - Chương 6: Ma Pháp Sư Bình Thường?

Tôi vừa về tới Tinh Thành thì lập tức tới quán rượu mà mọi người họp mặt tìm đồng đội. Vừa vào đã thấy bầu không khí rất nặng nề. Thành viên Đội Phi Thường đang ngồi quanh một bàn tròn, mặt người nào cũng lạnh lùng. Thấy tôi trở về, tất cả mọi người gật đầu với tôi. A Lang đại ca ra hiệu bảo tôi ngồi xuống. Tôi vội vã kéo ghế, không dám cười nhe nhớn nữa. “Mọi người, về chuyện Hắc Ám Tà Hoàng hạ chiến thư với đội ta, mọi người nhìn nhận thế nào?” A Lang đại ca dò hỏi ý kiến của đồng đội trước tiên.

“???” Mặt tôi đầy vẻ nghi hoặc, chiến thư gì cơ?

“Hoàng Tử vừa về, chắc cậu ấy còn chưa biết xảy ra chuyện gì phải không?” Tiểu Long Nữ thấy tôi nghi hoặc, vội vã giải thích với tôi: “Vừa nãy chúng tôi gặp bốn người đội Hắc Ám Tà Hoàng ở điểm hội sinh, bọn họ. . . đặc biệt là tên Minh Hoàng đó, đúng là chưa ăn mừng đủ.”

“Là chưa ăn mừng đủ, lại có thể mừng tôi biến thái. (Không phải anh là biến thái sao? Tôi nghi ngờ.)” Khuôn mặt Gui lạnh lùng, tôi hoảng hốt. Cũng ngẫu nhiên đây.

“Đúng vậy, bọn họ còn nói Doll là pháp sư vong linh kì quái. Híc!” Doll rưng rưng nước mắt. (Chuyện này. . . có vẻ cũng là sự thật, tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.)

“ . . Bọn anh đánh nhau với họ ngay tại điểm hội sinh, chẳng qua lần này bởi vì đội NPC bảo vệ trong thành đột ngột đi tới, bọn anh đành phải dừng tay bỏ chạy.” A Lang đại ca cảm phần bất bình đâm xuống bàn.

“Hừm, nếu không phải vì đội bảo vệ, chúng tôi đã giết bọn họ về cấp 1 từ lâu rồi.” Gui siết tay chặt đến mức nghe thấy cả tiếng khớp răng rắc.

“Sau đó, đội Hắc Ám Tà Hoàng lại PM Gui, hạ chiến thư với cậu ấy, quyết định phân cao thấp tại Đại hội Đội phiêu lưu một tháng sau.” Nói đến cuối, Tiểu Long Nữ cũng đầm mạnh lên bàn vài quả. Xem ra, lúc tôi và Tà Linh không có mặt, xung đột giữa hai đội chúng tôi đã hùng hực khí thế. Nếu đúng như Tà Linh nói thì hai đội sẽ trở thành đối thủ của nhau. Haiz! Đều là họa từ hai chữ người đẹp. (Không phải tôi gây họa đâu!).

Tôi tự hỏi có nên nói lại đoạn đối thoại giữa tôi và Tà Linh không, nói ra để mọi người không còn có ác cảm với đội Hắc Ám Tà Hoàng như vậy nữa? Dù sao hết thấy chỉ là hiểu nhầm.

“Haiz! Chúng ta hì hục đánh ròng bao lâu đều công cốc rồi, không cầm long tiên, lần này ít nhất cũng mất 50 vàng.” A Lang đại ca không chịu được mà thở dài cảm thán. Mọi người đánh mệt đến mức nằm dài dưới đất, nhưng lại xảy ra chuyện này, khiến chúng tôi không có chút chiến lợi phẩm nào.

Long tiên của tôi. Không cầm? Đầu tôi trống rỗng ba giây, rồi lập tức đứng dậy. Bụp bụp hai tiếng, nắm đầm của tôi khiến cái bàn thủng hai lỗ.

“Đội ~ Hắc ~ Ám ~ Tà ~ Hoàng, Hoàng Tử tôi không thể đội trời chung với các người.” Tôi hét vang ~“. . . Vậy, chúng ta lập tức tiếp nhận chiến thư của họ. Nội trong một tháng phải gia tăng luyện cấp. Với tình thế này, một tháng sau ắt phải tới Đại hội Đội phiêu lưu để cho bọn họ thấy sức mạnh của Đội Phi Thường chúng ta.”

“Đại hội Đội phiêu lưu là cái gì thế?” Tôi ngẩn ngơ nhìn Tiểu Long Nữ.

Theo thường lệ, cô ấy lại trừng mắt lườm tôi xong, bắt đầu giải thích: “Nửa năm một lần, Cuộc Sống Thứ Hai sẽ tổ chức một Đại hội Người phiêu lưu. Dùng cách đấu theo cặp, tuyển ra đội phiêu lưu ưu tú nhất. Yêu cầu đội có sáu thành viên, phần thưởng là một vùng lãnh thổ.”

“Chúng tôi chẳng những muốn đánh bại đội Hắc Ám Tà Hoàng, còn muốn trở thành quán quân, để toàn bộ Cuộc Sống Thứ Hai biết Đội Phi Thường chúng ta.” A Lang đại ca hô vang đầy khí thế.

“Hoàng Tử, cậu còn nhớ lời thề của chúng ta không? Tạo nên truyền thuyết đó!” Tiểu Long Nữ PM tôi. “Đây là cơ hội rất tốt, tôi tin rằng, cái gọi là truyền thuyết không phải là leo lên bảng cao thủ đệ nhất, mà là. . .”

“Tôi biết, nếu chỉ muốn leo lên bảng cao thủ đệ nhất, vậy tôi sẽ không chọn lựa cách luyện cấp hiện tại. Tiểu Long Nữ, bây giờ tôi không muốn tạo nên truyền thuyết của một mình Hoàng Tử, tôi muốn cùng nỗ lực với mọi thành viên Đội Phi Thường, cùng nhau tạo nên truyền thuyết.” Tôi kiên định nhìn Tiểu Long Nữ.

“Ừ!” Tiểu Long Nữ cũng cười trả lời tôi.

“Chúng ta cùng cố gắng, cùng tạo nên truyền thuyết ở Cuộc Sống Thứ Hai.” Tôi đưa tay phải ra.

Tiểu Long Nữ lập tức đặt tay phải của cô ấy lên mu bàn tay tôi, A Lang đại ca cũng chụp bàn tay sói to lớn của anh ấy lên, bàn tay nhỏ bé của Doll, và cả mu bàn tay thon dài của Gui. “Tạo nên truyền thuyết.” Chúng tôi hét lên.

Sau đó, Doll đột nhiên đưa bàn tay nhỏ bé của em ra, dùng ngón trỏ đếm: “Anh Hoàng Tử một, chị Tiểu Long Nữ một, anh Lang một, anh Gui một, và cả Doll một. Tất cả năm người! Có vẻ không đủ người tham gia đại hội!”

. !

“Tìm ma pháp sư đi!” A Lang đại ca kiến nghị. “Lần này nếu không phải vì ma pháp sư Minh Hoàng của đội Hắc Ám Tà Hoàng thì chúng ta có thể chiến thắng về vang rồi. Đáng tiếc bởi vì Lôi Nộ Cửu Thiên đó lại khiến hai bên cùng chuốc lấy thất bại. Cho nên, anh nhiệt liệt đề nghị tìm pháp sư.”

“Tán thành!” Tất cả mọi người đều tán thành. Nhưng tôi thầm nghĩ rằng khi chúng tôi muốn tìm ma pháp sư thì lại tìm được pháp sư vong linh Doll này, muốn tìm cung thủ lại biến thành thi nhân lãng du Gui. Lần này muốn tìm pháp sư, tiền đồ thật đáng lo ngại. Và cả tổ hợp nghề nghiệp và chủng tộc kì quặc gì mà chúng tôi không có?

“Đi Công hội Người phiêu lưu tìm được không?” Gui đề nghị.

“Phản đối!” Bốn người còn lại trả lời đồng thanh.

Gui sờ mũi.”Vậy phải tìm thể nào đây?”

“Ừmm.” Tất cả mọi người đều phiền não. Còn một tháng nữa. Để bồi dưỡng sự ăn ý, tốt nhất là tìm được người càng nhanh càng tốt.

Trong khi thành viên Đội Phi Thường đang chau mày đến mức có thể ép chết muỗi.

“Xin hỏi các bạn đang tìm ma pháp sư phải không? Tôi vừa mới ở bên cạnh, cho nên nghe thấy. . .” Một giọng nói dịu dàng vang lên.

Chúng tôi đồng loạt quay đầu nhìn lại, một giai nhân thanh tú lập tức đập vào tầm mắt chúng tôi. Giai nhân thanh tú bị chúng tôi nắm nhân hai là mười mắt nhìn, ngưỡng ngừng đỏ mặt, nói lắp bắp: “Ừm. . . vậy, vậy tôi xin tự giới thiệu bản thân trước. Tôi là Vũ Liên, là ma pháp sư tộc người, chuyên tu hệ hỏa, tu thêm hệ thổ. Và cấp độ bây giờ là 38.”

Chúng tôi đều sốc nặng. Ma pháp sư tộc người? Nghề nghiệp và chủng tộc bình thường như vậy? Làm sao có thể?

“Cô là nữ?” Ánh mắt Tiểu Long Nữ nhìn chằm chằm vào ngực của Vũ Liên. Ừm! Cũng ấn tượng đấy.

“Đúng vậy. . .”

“Cô thích đàn ông?” Tôi hỏi nghiêm túc.

“. . . Ừ.”

“Chị thích tình yêu và chính nghĩa không?” Mặt Doll tràn đầy tình yêu và chính nghĩa, hỏi.

“. ?”

“Cô không thể tranh giành Hoàng Tử cao quý mỹ lệ với tôi được!” Mặt Gui lo lắng, nhưng ngay sau đó đã bị tôi đá bay ra ngoài, còn tưởng anh ta đã trở nên mạnh mẽ rồi, kết quả vẫn ghê chết như vậy.

“Tại sao bạn muốn gia nhập đội chúng tôi?” A Lang đại ca hỏi nghiêm túc.

Mặt Vũ Liên lộ vẻ ngưỡng mộ, nói: “Vừa mới thấy các bạn nói chuyện, vô cùng ngưỡng mộ tình cảm giữa các bạn, nếu tôi cũng được trở thành một người trong các bạn thì tốt quá.”

Lý do bình thường như vậy? Tất cả thành viên của Đội Phi Thường đều nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, lẽ nào. ?

“Cuối cùng. chúng ta cũng tuyển được đồng đội bình thường rồi ư?” Tôi nói lắp bắp.

“Bạn biết những ma pháp nào?” A Lang đại ca không bị vui vẻ làm cho lú lẫn, vẫn hỏi kỹ lưỡng.

Vũ Liên trả lời: “Em biết Hỏa Tiễn Thuật, Hỏa Cầu Thuật, Hỏa Trụ, Hỏa Tường, Hỏa Chi Liệt Sát, Lưu Tinh Vũ, hệ thổ thì biết ít hơn, chỉ biết Địa Ngục Chi Nha, Địa Liệt Thuật, Ngạnh Thổ Khô Giáp.”

A Lang đại ca lập tức đứng dậy: “Vũ Liên tiểu thư, xin chào. Chúng tôi là Đội Phi Thường, đội viên năm người, chiến sĩ Hoàng Tử, đạo tặc Tiểu Long Nữ, linh mục Sứ Lang, pháp sư vong linh Doll, thi nhân lãng du Guiliastes, gọi cậu ấy Gui là được rồi. Chúng tôi rất hoan nghênh tiểu thư gia nhập.”

Chúng tôi lập tức kéo Vũ Liên đi luyện công trong sơn cốc. Thấy rằng có ma pháp sư có lợi ích to lớn như thế nào.

Tôi nhảy phắt về phía sau, Hỏa Trụ lập tức bùng cháy trên người quái vật Nhân Mã. Tôi cẩn thận cẩn nó lại, để tránh quái vật có thể chạy tới làm ma pháp sư Vũ Liên bị thương. Chẳng bao lâu, một con Nhân Mã bùng cháy liền ngã xuống như thế. Mà từ đầu đến cuối không hết năm phút, không ngờ có thể đánh bại Nhân Mã mạnh hơn rồng loại nhỏ. Tôi cần những mười mấy phút mới có thể đánh bại rồng loại nhỏ. Có pháp sư quả nhiên là chuyện tốt.

“Vất vả rồi, Vũ Liên.” A Lang đại ca vỗ lưng ma pháp sư Vũ Liên.

“Đâu có, đây là việc Vũ Liên phải làm mà.” Vũ Liên đỏ mặt, ngượng ngùng trả lời.

“Cuối cùng cũng tuyển được đồng đội bình thường, thật cảm động!” Tôi kích động. Cuối cùng Đội Phi Thường cũng có một người bình thường. Chuyện này thật sự khiến người tôi chấn phấn.

“Hoàng Tử diện hạ tôn quý mỹ lệ, cậu cũng rất bình thường.” Khôi phục bản tính phiến phức, anh ta lại bắt đầu phát huy tài ăn nói buồn nôn đó.

“Tên này chính là kẻ không bình thường nhất. Cậu ấy là nhân yêu duy nhất trong Cuộc Sống Thứ Hai đấy.” Tiểu Long Nữ nhỏ tiếng lắm bầm, rồi bị tôi lườm cho phát.

“Doll cũng rất bình thường mà!” Mặt Doll hờn nhiên.

. Chuyện này chờ bàn luận sau.

“Nhưng mà, Hoàng Tử cậu nói sai rồi.” Tiểu Long Nữ trả lời tôi.

“Nói sai ? Sai ở đâu?”

“Cơ bản, có thể mất lé bỏ qua vẻ đẹp của cậu và Gui, làm sao có thể coi là bình thường được?!” Tiểu Long Nữ phân tích: “Tôi vốn tưởng cô ấy gia nhập vì cậu và Gui. Nhưng từ lúc rời khỏi thành đến giờ, thời gian cô ấy nói chuyện với anh Lang nhiều hơn thời gian nhìn hai người rất nhiều.”

Bốn người chúng tôi cùng quay đầu nhìn A Lang đại ca và Vũ Liên đang nói chuyện rất vui vẻ, cảm thấy Vũ Liên có vẻ. hơi đỏ mặt? Còn có phần ngượng ngùng? Đang nói chuyện cùng A Lang đại ca với kiểu thiếu nữ e thẹn. Không thể nào? Bốn người chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau. Tiểu Long Nữ lại bày ra vẻ mặt muốn biết rõ ràng mọi chuyện. Cô ấy xông tới kéo Vũ Liên lại đây, lấy lý do nói chuyện riêng tư giữa con gái, cấm A Lang đại ca qua đây hóng hớt. Sau đó, Tiểu Long Nữ dùng tay phải chộp lấy mặt tôi, tay trái chộp lấy mặt Gui, giờ mặt của chúng tôi đến trước mặt Vũ Liên: “Vũ Liên, bạn thấy Gui thế nào?”

“?” Vũ Liên bị hoảng hồn, vẻ mặt khó hiểu.

“Cứ nói thẳng đi.” Tiểu Long Nữ nói kiên quyết.

“Gui. . .Trông rất đáng dẫn!” Vũ Liên do dự, có vẻ như đang nghĩ xem nói thế nào để không làm tổn thương người khác.

. . . Rất đáng dẫn? Đây là tính từ gì vậy?

Tiểu Long Nữ lại hỏi: “Vậy bạn thấy Hoàng Tử thế nào?”

Vũ Liên nở nụ cười vui vẻ, còn vỗ đầu tôi: “Hoàng Tử rất dễ thương!”

Dễ thương Lần đầu tiên tôi nghe thấy có người miêu tả tôi như vậy, miêu tả người tuấn mỹ tuyệt thế suýt nữa loạn luân với chính mình như tôi là dễ thương?

Tiểu Long Nữ hỏi vô cùng cẩn thận: “Vậy bạn thấy anh Lang thế nào?”

Vừa nghe tới anh Lang, không ngờ Vũ Liên lại đỏ mặt luôn, cô ấy nói lắp ba lắp bắp: “A Lang đại ca rất, rất cá tính a, hơn nữa lại chín chắn, lại kiên định.” Đang nói, cô ấy có vẻ lâm vào ảo tưởng.”Lông của anh là màu bạc xinh đẹp, là màu mà tôi thích nhất.”

Màu bạc? Chúng tôi quay đầu nhìn đám lông rối bù màu xám của A Lang đại ca.

“. Anh ấy là người đẹp nhất, nam tính nhất tôi từng gặp.” Vũ Liên nhìn A Lang đại ca với vẻ đầy ngưỡng mộ, rồi lại quay đầu nhìn tôi và Gui, mặt tỏ ra có lỗi, nói: “Đừng lo lắng, các cậu cũng khá đẹp mà, nhất định sẽ có những cô gái thích vẻ ngoài của các cậu, đừng buồn nhé!” Cô ấy dịu dàng an ủi chúng tôi.

“. Thảm mỹ quan thật thần kỳ!” Tôi hoảng hốt.

“Đội Phi Thường quả nhiên sẽ không có người bình thường.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh kết thúc bình luận.

7. Q.1 - Chương 7: Vương Miện Đẫm Máu

Vì để tăng khả năng báo thù vụ long tiên ở Đại hội Đội phiêu lưu, trong một tháng này, Đội Phi Thường chúng tôi đã quét sạch cả sơn cốc Nộ Long, thảo nguyên Nhân Mã. Thậm chí sau khi đã chuẩn bị chu toàn, chúng tôi đã đánh bại một con Hồ Quái cao 20 m, có mấy chục xúc tu. Sức mạnh của chúng tôi cũng tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Tôi lại nghiên cứu các game chiến đấu nổi tiếng, manga chiến đấu, tiểu thuyết võ hiệp, cuối cùng võ công của tôi đã tăng lên một cấp độ mới. Tôi tạo ra năm đại tuyệt chiêu cùng mười tiểu tuyệt chiêu. Chiêu thức hiện tại của tôi đảm bảo vượt xa sức tưởng tượng của kẻ thù. Nhất là Phật Sơn Vô Ảnh Thoái của tôi, lực công kích đã sần sần với lực công kích khi dùng đao. Mà vũ khí Hắc Đao của tôi bây giờ là cấp 28, lực công kích 85, mặc vẫn còn kém hơn thần khí, nhưng cũng được coi là vũ khí đẳng cấp rồi. Tiếp theo, phải nói đến con pet mà tôi yêu nhất Bánh Bao Thịt, theo sau Đả Cầu Thuật, là Bánh Bao Thịt có độc. Sau Song Sát, Bánh Bao Thịt lại tạo ra vài kỹ năng mới. . . Đến đây không nhiều lời nữa.

Danh tính: Hoàng Tử

Cấp độ: 52

Nghề nghiệp: Chiến Sĩ

HP: 4200

MP: 750

Sức mạnh: 70 + 85

Nhanh nhẹn: 65

Thể lực: 40

Kỹ năng: ? ? ?

Pet: Bánh Bao Thịt

Cấp độ: 38

Kỹ năng: ? ? ?

Tiểu Long Nữ cũng phát triển khả năng đánh lén đến cực hạn. Nghe nói cô ấy đi nghiên cứu Nhãn Thuật(1) của Nhật Bản, sát thủ của phương Tây, truy châm của thổ dân phương Nam, đương nhiên còn có bách khoa toàn thư ám khí cổ đại của Trung Quốc. Haizz! Quái vật đối đầu với cô ấy thường không biết tại sao mình lại chết (Bao gồm cả những người dám đối đầu với cô ấy, cũng không biết tại sao mình lại biến thành ánh sáng trắng bay đi, dẫn đến giá trị danh vọng của bản đội âm trường kỳ). Tốc độ hiện giờ của cô ấy đã đạt tới mức đi bộ nhanh ngang chúng tôi chạy bộ, chạy bộ như chuyển động tức thời. Tiểu Long Nữ ~~ bà lại không nói không rằng mà trốn sau lưng tôi, tôi sẽ trở mặt đấy!

(1) Tiếng Nhật là Ninjutsu Nghệ thuật ám sát và gián điệp của ninja

Danh tính: Tiểu Long Nữ

Cấp độ: 50

Nghề nghiệp: Đạo Tặc

HP: 2800

MP: 900

Sức mạnh: 45 + 40

Nhanh nhẹn: 95

Kỹ năng: ? ? ?

A Lang đại ca đã học được thuật trị liệu cho toàn bộ, sau này buff máu sẽ không phải luống cuống nữa. Ngoài ra, đại ca cũng học được không ít kỹ năng hữu dụng, mặc dù phần lớn lại là kỹ năng tấn công. Đại ca, anh phải nhớ rằng anh là linh mục. Ê! Đại ca, đánh quái là trách nhiệm của em. Anh đừng xông tới rồi đá bay quái nữa. Anh bảo chiến sĩ là em đây phải để mặt mũi ở đâu? Và đừng cộng thêm điểm sức lực nữa, thứ anh phải cộng chính là tinh thần và trí lực. Anh nghe không đó? Còn đá? ! Thuận tiện nói luôn, đại ca và Vũ Liên bây giờ đã là vợ chồng.

Danh tính: Sứ Lang

Cấp độ: 52

Nghề nghiệp: Linh Mục

HP: 2500

MP: 2000

Sức mạnh: 50 + 25

Tinh thần: 56

Trí lực: 60

Kỹ năng: ? ? ?

Doll đã bị Khô Lâu do chính mình chiêu hoán làm cho sợ hãi vài lần, hình dạng Khô Lâu bây giờ của em ấy thật sự là. . . Có khi tôi cũng sợ nữa là. Hơn nữa Doll còn có thể chiêu hoán ra Tử Linh cao cấp hơn Khô Lâu nhiều. Nhưng mà kể từ lần đầu tiên chiêu hoán được, cô bé sợ hãi ngất xỉu ngay trại chỗ, về sau không chịu chiêu hoán nó nữa. Haizz! Doll, gan của em phải luyện cho to một chút, nếu không Khô Lâu của em đã sớm trở thành chủ lực của Đội Phi Thường chúng ta rồi.

Danh tính: Doll

Cấp độ: 48

Nghề nghiệp: Pháp sư vong linh

HP: 2300

MP: 2800

Tinh thần: 70

Trí lực: 75

Kỹ năng: ? ? ?

Về phần Gui, vốn dĩ cấp độ của anh ta bằng tôi, nhưng mà bị tôi giết hai lần, bây giờ thấp hơn tôi hai cấp. Còn hại tôi bị cả đội cảnh cáo. Mọi người nói với tôi, cậu muốn mắng Gui, choảng Gui, tra tấn Gui, lăng trì Gui thế nào cũng được, nhưng vì tổ chức của thành viên Đội Phi Thường, cấm cậu lại làm Gui giáng cấp tiếp. Tôi tử thân đồng ý với họ, tôi cũng có muốn muốn giết anh ta đâu. Lần đầu tiên anh ta đột nhiên ôm chầm lấy tôi, hại tim tôi đập loạn như con nai con. Không may anh ta lại là G, tôi nhớ lại liền tức giận, lỡ tay choảng chết anh ta. (Tiểu Long Nữ: Anh ta chỉ nhìn thấy cậu bị Hồ Quái tha xuống hồ, cho nên ôm lấy cậu mà thôi.). Lần thứ hai anh ta lại phả hơi vào tai tôi, hại tôi lại đỏ mặt, cho nên. (Sứ Lang: Cậu ấy chỉ muốn nhắc em, em chưa kéo khóa quần. . .). Dù sao, trong giai đoạn này Gui cũng học được không ít kĩ năng phụ trợ, trợ giúp lớn trong trận chiến.

Danh tính: Guiliastes

Cấp độ: 50

Nghề nghiệp: Thi nhân lãng du

HP: 2500

MP: 3000

Tinh thần: 60

Trí lực: 60

Thể lực: 35. . . (Để sống lâu hơn chút dưới tay Hoàng Tử.)

Kỹ năng: ? ? ?

Vũ Liên. . . Bây giờ là chị Vũ Liên. Trải qua một tháng dây dưa không rõ với A Lang đại ca, ngày nào cũng mờ ám rồi lại mờ ám. Cuối cùng bốn thành viên khác buồn nôn không chịu nổi được nữa, quyết định dùng dây xích trói A Lang đại ca lại, đưa đến lễ đường thành hôn. Với sự bắt cóc của chúng tôi. . . là sự chúc phúc của chúng tôi, hai người hoàn thành đại sự kết hôn. Bây giờ ngọt ngào như mật, dính nhau như keo trong cuộc sống tân hôn.

Danh tính: Vũ Liên

Cấp độ: 48

Nghề nghiệp: Ma pháp sư

HP: 2300

MP: 3200

Tinh thần: 70

Trí lực: 65

Kỹ năng: ? ? ?

Trong cuộc sống hiện thật. . .

“Bà chị, tôi nói cho bà biết, đội ngũ chúng tôi sẽ tham gia Đại hội Người phiêu lưu đấy.” Mặt thẳng em Dương Danh của tôi đặc ý dào dạt, bắt đầu khoe khoang.

“Ồ. Tiểu đội Hoa Hồng hở?!” Tôi hơi nhức đầu, nếu đối đầu với tiểu đội Hoa Hồng chẳng phải sẽ ngượng ngập sao? Nghĩ đến chị em tốt Hoa Hồng của tôi, tôi có phần không ra atay được. Còn nghĩ đến nữ cường đạo Tình Thiên, còn có em tôi nữa. Haiz! Thế này làm sao mà đánh đây?

“Không phải, tôi đã rời khỏi tiểu đội Hoa Hồng từ lâu rồi.”

Tôi sững sốt.”Tại sao thế?”

Mặt em tôi phẫn nộ: “Bởi vì Hoa Hồng Tuyết Trắng đó lại có thể cự tuyệt tôi, nói cái gì mà trái tim cô ấy đã có chủ rồi. Và cả Tình Thiên nữa, nghe nói cô ta còn chạy đi cướp sắc. Tên Hoàng Tử đáng ghét đó, đúng là nhàn rồi đi làm loạn hết mọi chuyện. Hai cô gái đã đến tay tôi rồi còn chạy mất.”

“” Tôi cúi đầu ăn mì của tôi.

“Thôi, mặc dù tiểu đội hiện giờ của tôi không có em gái nào để theo đuổi, nhưng đồng đội thật sự rất giỏi. Là đội có khả năng có thể chiến thắng trong Đại hội Người phiêu lưu.”

“Đội nào thế?” Tôi tò mò.

“Đội Hắc Ám Tà Hoàng, kẻ thù của bọn họ vừa khéo lại là Hoàng Tử, thật là trùng hợp. Lần này tôi nhất định phải đánh cho Hoàng Tử sợ tè ra quần.”

“ Mày không có bữa ăn khuya nữa.”

“Tại sao thế? Bà chị tôi có chọc giận bà đâu.” Em tôi khóc thảm thương.

Trong Đội Hắc Ám Tà Hoàng.

“Hừ, em nhất định phải khiến cái tên ảo lả và tên biến thái Gui đáng chết đó biết lợi hại của chúng ta, nhất định phải dẫm nát bọn chúng dưới chân.” Minh Hoàng gào lên giận dữ với khuôn mặt thanh lệ.

“Đúng vậy, phải cho cái tên thi nhân lãng du đó biết, cung thủ mới là chính đạo.” Về mặt Thiện Xạ không phục.

“Thực ra tôi rất muốn gặp lại mỹ nữ đạo tặc tinh linh đó.” Playboy đắm chìm trong khuôn mặt xinh đẹp và dáng người nóng bỏng của Tiểu Long Nữ. (Minh Hoàng, Hắc Bách Hợp: Mọi người đánh chết cái tên phản bội này đi.)

“Nhất định phải đánh bại Đội Phi Thường, trở thành quán quân.” Ba người đội Tà Hoàng hô vang

~“” Tà Linh vẫn im lặng.

Trong tiểu đội Hoa Hồng.

“Hoa Hồng, chị nói Hoàng Tử có thích chúng ta không?” Tình Thiên lo lắng sầu muộn.

“Sẽ thích. Tình Thiên, chỉ cần chúng ta biểu hiện mặt tốt nhất của mình, kiên trì không bỏ cuộc, Hoàng Tử nhất định sẽ cảm động.” Hoa Hồng nói kiên định, bất kể như thế nào, nhất định phải khiến Hoàng Tử chấp nhận hai người.

“” Đoạn Kiếm, Legolas, Tiểu Cường, Chuyên Dụng Buff Máu không biết phải làm sao.

Khi mọi người đều đang tự chuẩn bị ỉnh, Đại hội Người phiêu lưu đầu tiên của Cuộc Sống Thứ Hai thần không biết quỷ không hay mà đến .

“Hoàng Tử, em tới rút số đi!” Sau khi đăng ký tham gia, A Lang đại ca nói với tôi như vậy.

“Vâng. . .” Tôi đưa tay vào trong hộp, mò mẫm một lúc, bắt được một tờ giấy. Chính là nó. Tôi hạ quyết tâm lấy nó ra khỏi hộp.

Tiểu Long Nữ hưng phấn: “Thế nào? Là số bao nhiêu a?”

Tôi chậm rãi mở tờ giấy ra: “Tổ 4. Số 4444.” (Tử... tử tử tử tử tử...)

.

“ . . . Dù thế nào đi nữa, trước hết đi xem đối thủ của chúng ta được không?” A Lang đại ca nói vậy.

Chúng tôi đi bộ tới bảng danh sách thi đấu dài như tường của Vạn Lý Trường Thành. Bắt đầu tìm xem chúng tôi rút cuộc ở góc nào. Thấy đám người đông nghịt, chúng tôi đồng lòng quyết định để A Lang đại ca mở đường. Chúng tôi trốn ở sau tấm lưng rộng của A Lang đại ca, nhân tiện thảo luận chi tiết về Đại hội lần này. Thực ra là Tiểu Long Nữ giải thích với tôi những chuyện tôi không biết.

“Haiz! Sao lại có nhiều người tham gia thế?” Tôi kêu ca.

“Đương nhiên rồi, đội đứng thứ nhất có thể có được một vùng đất, lại có giá trị danh vọng, đội phiêu lưu còn có thể trở nên nổi tiếng ở Cuộc Sống Thứ Hai. Hơn nữa tham gia thi đấu còn có thể kiếm được giá trị kinh nghiệm mà!” Tiểu Long Nữ vẫn giải thích như những lần trước.

“Kiếm được giá trị kinh nghiệm?” Tôi nhìn Tiểu Long Nữ đầy nghi ngờ.

“Bởi vì đại hội có thể tốn rất nhiều thời gian, cho nên Cuộc Sống Thứ Hai đưa ra phương án này. Chỉ cần chiến thắng, là có thể nhận được giá trị kinh nghiệm tương đương với giá trị kinh nghiệm của quái vật có cấp độ ngang bằng tiểu đội cậu đánh chết. Hơn nữa giá trị kinh nghiệm nhân 10.”

“Thảo nào nhiều người tham gia như vậy. Có thể kiếm được nhiều kinh nghiệm.” Tôi đã hiểu .

“Tìm thấy rồi, Doll tìm thấy rồi.” Doll hô to. Chúng tôi lập tức theo hướng chỉ tay của em ấy mà đi tới.

“Tổ 4 số 4444 Đội Phi Thường. Đúng vậy, là chúng ta.” Gui nhìn ra xa.

“Đối thủ là Đội Công Chúa Hoàn Mỹ.” A Lang đại ca đọc chậm rãi.

“ Em dự cảm có điềm chẳng lành.” Tôi lạnh run người.

Sau hai lượt đấu nữa sẽ đến lượt chúng tôi lên sân. Tôi xác định lại một lần nữa là bắt đã kéo khóa, siết chặt áo giáp lông mềm trên người, rút Hắc Dao ra khua khua. Rất tốt. Trạng thái của tôi vô cùng tốt. Tôi quay đầu xem thành viên chuẩn bị, họ đều ra hiệu với tôi không có vấn đề gì. Lúc này, Tiểu Long Nữ đột nhiên đi tới, người khác cũng đều cười híp cả mắt lại. Có âm mưu. ?! Tiểu Long Nữ lôi một hộp quà tinh tế ra.”Chúc mừng sinh nhật, Hoàng Tử. Tất cả mọi người cùng mua món quà này cho cậu.”

“Cảm, cảm ơn.” Tôi nhận lấy hộp quà, nói nghẹn ngào. Trong lòng cảm động, ngoài ra, tôi nghĩ đến sự khốn khổ của tôi. Nếu hôm nay tôi không nướng bánh cho thằng em trai song sinh, nhất định cả năm tôi sẽ không được yên ổn.

Tôi vội vã mở gói quà ra, bên trong là một chiếc ngạch quan (vòng đeo trên trán) thon nhỏ màu đỏ rượu, toàn bộ khắc hoa văn thần bí, không có trang trí thừa thãi, thoát nhìn vô cùng thanh lịch. Tôi thích nó đến mức không buông tay được. Tôi nghĩ đồng đội sẽ không thể nào tặng tôi món trang sức vô dụng, tôi lập tức xem chỉ số giá trị của nó. (Trang sức có thể trưởng thành. Sức mạnh +10, nhanh nhẹn +10. Công năng phụ gia: Tốc độ hồi máu +10, Lưới chắn phòng hộ: ngăn cản công kích 10%). Tôi lặng người nhìn tổ chức của nó. Cực phẩm! Cực phẩm dành riêng cho tôi!

“Cậu mau đeo nó lên đi, Hoàng Tử, cậu đeo nhất định sẽ rất đẹp!” Tiểu Long Nữ nói đầy mong mỏi.

Tôi đeo nó lên trán. Cảm giác mát lạnh trên trán vô cùng thoải mái. Tôi vội hỏi mọi người: “Thế nào?”

“Thật sự là quá đẹp, quá hợp với cậu, Hoàng Tử điện hạ. Tôi đã nói nhất định phải mua trang sức mà.” Gui nhìn tôi bằng ánh mắt còn mê hoặc ái mộ hơn trước. Tôi chịu đựng ~ ý nghĩ dữ dội muốn choảng anh ta. Đội lên sân thi đấu xong đã, chịu đựng một chút, thi đấu xong choảng anh ta sau cũng chưa muộn.

“Thật sự rất đẹp đó. Ngạch quan màu đỏ rượu rất giống màu mắt của cậu, còn hợp với khuôn mặt trắng nõn và mái tóc trắng của cậu nữa.” Tiểu Long Nữ! Lau nước miếng của bà đi.

“Doll nói nhất định phải mua màu hồng mà!” Doll kiên trì.

A Lang đại ca lên tiếng cảm thán: “Quyết định mua cái gì cũng thật khó! Gui kiên quyết đòi mua vương miện, cậu ấy nói như vậy mới giống Hoàng Tử thực sự; Tiểu Long Nữ nói phải cao quý thanh lịch mới hợp với em; Doll nói nhất định phải mua đồ màu hồng mới đẹp; anh thấy đồ hữu dụng là quan trọng nhất.”

“Sau đó chị thấy có người bán chiếc ngạch quan này, cảm thấy nó thật sự hợp với em nên ra sức mặc cả, rồi tìm Tiểu Long Nữ dùng mỹ nhân kế, Doll tỏ vẻ đáng thương. . . Cuối cùng cũng mua được nó! Em phải quý trọng nó nhé.” Chị Vũ Liên trù mền xoa đầu tôi.

Tôi cảm động rồi lại ngại ngần mở miệng: “Nhất định em sẽ quý trọng nó! Thật sự cảm ơn mọi người.”

Tất cả mọi người cười trù mền với tôi. Tôi nhìn dáng vẻ tôi đeo ngạch quan đỏ máu trong gương, thề rằng nhất định phải cố gắng hết mình, để mọi người cùng nhau ngồi trên ngai quán quân, cùng nhau tạo nên truyền thuyết. Nhưng cho tới bây giờ tôi cũng không đoán được, về sau chiếc ngạch quan đỏ máu này lại trở thành một biệt danh của tôi. Là đặc trưng lớn nhất của Tinh Linh Đam Máu, nó cũng được gọi là Vương Miện Đam Máu.

8. Q.1 - Chương 8: Ngoại Truyện: Vũ Liên Vs. Sứ Lang

“Anh Lang, anh cảm thấy ma pháp em vừa mới dùng có đúng lúc không ạ? Có phải cải thiện ở đâu không ạ?” Vũ Liên ngượng ngùng hỏi.

“Ừm, anh thấy em dùng rất tốt. Thời cơ, phương hướng và uy lực đều rất tốt.” Sửu Lang mỉm cười trả lời.

“Thật vậy ạ?”

. Làm tốt lắm. Nhưng nếu chị ấy có thể dùng thi triển ma pháp một lần liền hỏi ý kiến của A Lang đại ca lâu đến mười phút, tôi nghĩ cô ấy còn có thể làm tốt hơn. Tôi không còn cách nào khác ngoài ra sức đánh quái nhân tiện đảo mắt nhìn đôi nam nữ đang trao đổi ý kiến N lần kia. Còn nhân tiện kêu ca: “Lúc nào rồi mà còn ở bên kia anh em em, chẳng để ý đến người khác gì cả, hành động như vậy chỉ có thể là là ghen tỵ chết đi được.” Tôi lại liếc nhìn ai oán một lần nữa.

“Hoàng Tử, cậu ghen tỵ cái gì cơ chứ?” Tiểu Long Nữ nói móc: “Cậu phải biết rằng bên cậu đã có siêu mỹ nữ tuyệt thế (Cô ấy chỉ chính mình), thêm vào mỹ nam vô địch vũ trụ đó (Lại chỉ Gui.), không có việc gì làm còn có thể thưởng lãm vẻ tuấn mỹ không thể sánh được của chính cậu . . .” Cậu cuối cùng chỉ lẩm bẩm.

Đúng vậy! Phải làm một kẻ đồng tính đi yêu Tiểu Long Nữ, bằng không phải đi yêu tên đồng tính Gui, không có việc gì làm còn có thể đùa giỡn mà đi yêu bản thân mình. Được lắm! Thật sự là rất được! Tôi lạnh lùng tự giễu vận hoa đào vĩ đại của mình. Hix! Lòng tự trọng của tôi.

“Haiz, thật sự hy vọng có một ngày tôi và Hoàng Tử cũng giống như họ.” Gui cũng lộ vẻ ghen tỵ.

“Doll cũng rất hy vọng có thể gặp được bạch mã hoàng tử.” Doll cũng mơ mộng. (Em mua ngựa trắng cho anh cười không phải là xong rồi sao?)

“Haiz. Ghen tỵ quá!” Bốn người bọn tôi đồng thanh, ai oán nhìn người đẹp và dã thú tình nồng ý mật.

Vũ Liên mỉm cười nhìn tụi tôi đi tới, nhưng khi quay lưng lại với A Lang đại ca, nụ cười lập tức biến thành nhú mày. Cô ấy ử rử nói: “Mọi người, tôi muốn hỏi một chút, Anh Lang rốt cuộc đã có người mà anh ấy thích chưa?”

“Không có, chưa nghe anh ấy nói bao giờ!” Tôi nghi ngờ, làm sao mà có được.”Sao thế, sao bạn lại nghĩ như vậy?”

Đôi mắt Vũ Liên buồn bã, nước mắt rơi xuống, nhìn bốn người bọn tôi hoảng loạn: “Vậy tại sao biết bao lần tôi ám chỉ rõ ràng với anh Lang rằng tôi thích anh ấy nhưng anh ấy vẫn không có phản ứng gì?”

“Cái này ~~ bạn đã nói vô cùng rõ ràng chưa?” Tiểu Long Nữ hỏi thật cẩn thận.

“Tôi nói với anh ấy, một người tốt như anh thế này, nếu anh muốn có bà xã, tôi nhất định sẽ cưới anh ấy. như vậy còn không đủ rõ ràng sao?” Vũ Liên vội vàng hỏi.

Tiểu Long Nữ bắt đắc dĩ: “Đối với người bình thường là đủ rồi, nhưng Đội Phi – Thường có hai người chậm chạp vô địch trong chuyện tình cảm. Không may một người chính là anh Lang.”

“Người khác là ai?” Tôi tò mò muốn biết, có thể là Doll nhỉ?

“Khụ, khụ, cái này không quan trọng, quan trọng là bây giờ chúng ta phải giúp Vũ Liên và anh Lang. Khó lắm mới có cô gái thích anh Lang như vậy, làm sao chúng tôi có thể bàng quan đứng nhìn được. Để anh Lang tiếp tục chậm chạp cuối cùng sẽ phá hoại hạnh phúc cả một đời của anh ấy!” Tiểu Long Nữ nói đồng dục: “Mọi người nói, có muốn giúp hay không?”

“Muốn!” Chúng tôi kích động hét lên.

“Muốn cái gì?” Tiếng nói của A Lang đại ca đột nhiên vang lên từ sau lưng bọn tôi.

Bọn tôi thông thả xoay người, trên mặt hiện lên nụ cười vô tội: “Muốn nỗ lực luyện công, A Lang đại ca.” Tôi cười cực kỳ rạng rỡ chất phác.”

Đúng vậy, tất cả mọi người phải cố lên nhé!” A Lang đại ca nở nụ cười khó coi, khiến Vũ Liên nhìn thấy mà say như điên đảo.

Sau khi A Lang đại ca và Vũ Liên lại đi thảo luận vấn đề ma pháp, chúng tôi lập tức lẩm bẩm thì thầm.

“Làm sao để giúp hai người đây?” Tôi hỏi.

“Dùng danh nghĩa Vũ Liên viết thư cho anh Lang nói lên tâm ý của cô ấy.” Gui đưa ra ý kiến.

“Giúp anh Lang và chị Vũ Liên tổ chức một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.” Ý tưởng của Doll.

“Đi mua một viên Viagra bỏ vào trong đồ uống của A Lang đại ca.” Tiểu Long Nữ nói, rồi bị ba cặp mắt của chúng tôi lườm. Cô ấy nói không chút hoang mang: “Như vậy có phải trực tiếp lại đơn giản hơn không? Coi như thủ đoạn cuối cùng.”

Kế hoạch giúp Vũ Liên đoạt chồng, bắt đầu. Gui lập tức cầm bút viết thư nặc danh. Doll và Tiểu Long Nữ. . . sau khi làm tanh bành món ăn thứ năm của tôi, dưới ánh mắt phần nộ và Hắc Dao đành phải ngoan ngoãn rời khỏi hàng ngũ nấu nướng, dẫn thân vào hàng ngũ nô bộc sắp xếp dao nĩa. Sau đó, Gui cầm lá thư nặc danh đã viết xong, đi đến trước mặt anh Lang vô cùng hoành tráng. (Chúng tôi cũng bí mật theo sau quan sát): “Anh Lang, em nhận được một bức thư trên đường, người nhận ở trên này là anh đó!”

“Là vậy sao?” Sữu Lang ngờ vực cầm lấy bức thư, mở ra đọc nội dung.

“Gió mưa ẩm áp

Đông lạnh dần qua

Liều dài mai đơm, xuân vừa tới

Thiếu phụ u hoài, động lòng xuân

Thơ say thơ tỉnh, ai nào biết

Khóe lệ hoen mi, son phấn nhạt

Thử áo tơ vàng

Nghiêng đầu tựa gối

Thoa vàng nát tan, nàng có hay?

Lòng sâu da diết, đầu mộng đẹp

Đêm khuya chong đèn, niệm tình lang.

Vũ Liên thân bút...”

(Nỗi tương tư của Lý Thanh Chiếu khi phải chia ly không lâu sau ngày cưới Triệu Minh Thành – Bản dịch của ss Myu)

Sắc mặt ba người chúng tôi xám xịt, tôi vội vã kéo Gui qua: “Anh viết cái thứ gì thế?”

“’Diệp luyến hoa’ của Lý Thanh Chiếu đó, là bài thơ rất cảm động.” Gui nói đến đây, còn cảm động lau nước mắt: “Tôi tin tưởng A Lang đại ca xem bài thơ này xong nhất định có thể hiểu được tâm ý của Vũ Liên.”

Là như vậy sao? Tôi ngờ vực nhìn A Lang đại ca, anh ấy có hiểu thật không?. Lúc này, A Lang đại ca vẫy tay gọi tôi. Tôi đi tới. “Hoàng Tử, em hiểu cái này viết gì không?” A Lang đại ca ngượng ngùng hỏi nhỏ.

“Em hiểu! Cái này có ý là muốn em đánh Gui một trận.” Tôi lắc cổ, siết chặt nắm đấm, tiếng khớp kêu khùng khục.

.

Tôi bùng lên món ăn cuối cùng, nhìn nến và hoa trên bàn, khăn trải bàn trắng như tuyết, còn có những món ăn được chế biến tỉ mỉ trong bát đĩa màu trắng, thêm vào bầu trời đầy sao nữa. Aaa, thật lãng mạn! (Thật sự là không uống công tôi bảo Tiểu Long Nữ “mượn” ít đồ từ nhà hàng.). Tôi vội vã cùng Doll, Gui và Tiểu Long Nữ trốn ở trong bụi cây, chờ A Lang đại ca và Vũ Liên nhận được thư của chúng tôi mà lao tới, rồi cùng nhau thưởng thức bữa tiệc tình nhân này. He he! Sẽ nảy sinh tình cảm ngay ý mà.

“Hoàng Tử, mấy đứa đang làm gì thế? Tại sao phải gửi tin mà không dùng kênh tổ đội nói?” Giọng nói nghi hoặc của A Lang đại ca vang lên từ kênh tổ đội. Trong lòng bốn người chúng tôi sợ hãi, không nhận trách nhiệm mà thầm mắng: Cái trò chơi đáng chết ~ cần kênh tổ đội để làm gì cơ chứ!

“Tất cả mọi người dừng dùng kênh tổ đội nói chuyện.” Tiểu Long Nữ bảo: “Chờ A Lang đại ca không tìm thấy ai, anh ấy nhất định cùng Vũ Liên tới đây.” Chúng tôi gật đầu.

“Bỏ đi, không biết chúng nó làm cái gì. Vũ Liên em đói chưa? Chúng tôi vào trong thành ăn cơm trước rồi đi tìm chúng nó cũng được.” Sửu Lang nói với Vũ Liên ở bên cạnh.

.

Tôi nản lòng ngồi trước bàn ăn, nhìn tôi đồ ăn tôi chế biến tởm bị ba con quỷ đói ăn ngấu nghiến. Hix ~~~ Tôi muốn cho A Lang đại ca và Vũ Liên ăn mà. Ba người dừng ăn không khách sáo như vậy chứ!

“Hừ, tôi đã nói cách của mấy người đều không được rồi mà, dùng cách úp mở như vậy làm gì?” Tiểu Long Nữ nuốt một miếng thịt chân giò cuối cùng cướp từ trên tay hai người kia, nước bọt bắn tung tóe, mắng tội tôi: “Dùng Viagra có phải đơn giản nhanh gọn không, mọi chuyện đã rồi thì hết thấy sẽ OK. Dù sao chúng tôi cũng hiểu anh Lang, anh ấy không thể nào không chịu trách nhiệm được!”

“Đành vậy. Nếu những cách khác đều không có tác dụng, vậy chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác.” Tôi đứng dậy, đau đớn hạ quyết tâm: “Tiểu Long Nữ, ở đâu có bán Viagra, tôi đi mua.”

“Uhh. Xem Watson (Bách hóa tổng hợp của TQ) có bán hay không đi!” Vẻ mặt của Tiểu Long Nữ vô tư lự.

“Chắc là không có bán đâu. Hơn nữa Cuộc Sống Thứ Hai mở Watson từ lúc nào nhỉ?” Gui nhìn Tiểu Long Nữ đầy ngờ vực.

. Tôi cố mạnh lên đầu Tiểu Long Nữ một phát.

“Toàn mấy cách dở hơi, grừ ~~~ đều không có tác dụng! Xem ra, vẫn phải dùng cái này giải quyết.” Tôi nhìn chằm chằm vào nắm đấm của tôi.

Tôi lập tức nổi giận dùng dùng vọt vào trong thành, mua một cây bông lang nha, một dây xích sắt, một con dao, nhất chai gel tóc, và một lồng bồ câu. Sau khi tìm được Vũ Liên và A Lang đại ca, tôi thần không biết quỷ không hay cầm bông lang nha tiếp cận A Lang đại ca. Đang lúc Vũ Liên trợn mắt há mồm, cây bông liền giáng xuống đầu A Lang đại ca. Sau đó nhân lúc mọi người đang dần mất mặt ra, một tinh linh gầy như thoi lại có thể dùng xích sắt trói một người sói uy vũ cao hai mét tha đi! “Tiểu Long Nữ, Doll, hai người đưa Vũ Liên đi mua váy cưới và trang điểm cô dâu đi, một giờ sau gặp nhau ở nhà thờ. Gui, anh đi theo tôi.”

“Tuân lệnh.” Mọi người đồng thanh.

Tôi đưa dao và gel tóc cho Gui: “Biến A Lang đại ca thành hình người bảnh bao cho tôi, một giờ sau kết hôn.”

“Hình người bảnh bao?” Gui nhìn mặt sói của anh Lang.”Cái này. . . Chỉ sợ là không thể nào!”

“. Hình sói bảnh bao cũng được rồi.”

Tôi khiêng người sói cao hai mét trên vai đi đến trước nhà thờ. Mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của người đi đường, vô cùng phô trương mà đứng cùng Gui đợi tân nương dễ thương Vũ Liên của chúng ta ở trước cửa. Như tôi dự đoán, quá một tiếng vẫn chưa thấy ai đến. Tôi mở kênh tổ đội đưa ra tối hậu thư: “Các quý cô, cho các cô mười phút nữa, nếu không đến tôi sẽ bán đấu giá công khai con sói trên vai đây.” Sau đó tôi nghe thấy âm thanh loạn xạ của họ.

“Tôi đến đây, đừng bán Lang của tôi.” Vũ Liên mặc váy cưới trắng như tuyết lo lắng chạy tới.

Thấy vậy, tôi thả A Lang đại ca trên vai tôi xuống. Không ngoài dự đoán của tôi, anh Lang đã tỉnh lại. Tôi hung dữ gầm nhẹ với anh ấy: “Vũ Liên muốn cưới anh, có lấy hay không hả?!”

Sửu Lang giật mình nhìn Vũ Liên, thấy vẻ mặt xấu hổ đáng yêu cúi thấp của Vũ Liên, anh ấy thông thả nói: “Em thật sự muốn cưới anh ư? Anh là linh mục, anh không thể làm gì để giúp em ngăn cản quái vật; anh là một con sói xấu xí, không có diện mạo đẹp đẽ; anh cũng không phải là người có tiền, không thể nào cho em trang bị, như vậy em vẫn muốn lấy anh sao?”

Mặt Vũ Liên tràn đầy vẻ dịu dàng và kiên quyết: “Anh là linh mục, anh có thể đứng bên cạnh em, cùng trợ giúp đồng đội; anh có thể không có diện mạo đẹp, nhưng tấm lòng anh thiện lương còn đáng quý hơn những thứ đó; anh không có tiền, anh chỉ có nhiệt tình tràn trề và tình bạn dạt dào. Đối với em, anh là hoàn mỹ nhất.” Vũ Liên hít sâu một hơi nói: “Đúng vậy, em muốn lấy anh.”

Doll lấy khăn tay lau nước mắt: “Cảm động quá, Doll muốn khóc.” Tôi và Tiểu Long Nữ đã ôm nhau khóc lóc từ lâu. . . (Gui? Cái kẻ muốn lên lút ôm tôi đã bị tôi đá sang phố bên kia rồi)

A Lang đại ca đỏ hết cả mặt: “Vũ Liên.”

Tôi bắt đầu nhìn hai người đều đỏ mặt không biết nói gì, đành phải tay phải xách Vũ Liên, tay trái xách A Lang đại ca (Sức mạnh tăng cao có lợi ích này đây! Không có việc gì còn có thể nhắc người đi kết hôn), một chân đá bay cửa nhà thờ, đi tới trước mặt mục sư: “Mục sư, kết hôn!” Tôi thả hai người xuống.

Mục sư bắt đầu lầm nhảm một đồng lời thoại nói khi kết hôn. Ngại quá, tôi bận sửa sang lại bờ câu trắng của tôi, định đợi để thả, cho nên không biết ông ấy đang nói cái gì, chỉ nghe thấy câu nói cuối cùng: “. Vậy, Vũ Liên, con có bằng lòng lấy Sửu Lang, khi anh ấy có khó khăn thì đồng ý an ủi tâm hồn, khi anh ấy sinh bệnh thì chăm sóc, những ngày về sau sẽ cùng nhau vượt qua, và không bao giờ xa rời không?”

Vũ Liên liếc mắt nhìn Sửu Lang say đắm: “Vâng, con bằng lòng.”

“Sửu Lang, con có nguyện ý lấy Vũ Liên, khi cô ấy có khó khăn thì đồng ý an ủi tâm hồn, khi cô ấy sinh bệnh thì chăm sóc, những ngày về sau sẽ cùng nhau vượt qua, và không bao giờ xa rời không?”

“Vâng, con bằng lòng.” Sửu Lang nói không hề do dự.

Woo Woo Woo ~ thả bờ câu, thả bờ câu, tôi âm ỉ thả biểu tượng của hạnh phúc bờ câu trắng, hét to:

“Chị Vũ Liên vạn tuế ~”

9. Q.2 - Chương 1: Đại Hội, Bắt Đầu

Tôi đeo Vương Miện Đẫm Máu mọi người tặng lên, trong lòng vô cùng cảm động. Tôi nhất định sẽ cùng mọi người tạo nên truyền thuyết. Tôi nhắm mắt lại trấn tĩnh, rồi chậm rãi mở mắt ra, vẻ mặt tràn đầy tự tin và nghiêm túc. Tôi cười với Đội Phi Thường rồi bắt đầu bước chân vào bước đầu tiên tạo nên truyền thuyết, bước vào sân khấu biểu diễn của chúng tôi, hội trường thi đấu.

Trên hội trường, bình luận viên lớn tiếng giới thiệu: “Xin chào mọi người. Tôi là bình luận viên ngày hôm nay, Tiểu Lý. Đầu tiên chúng ta hãy cùng nhìn xem hai đội nào sẽ ra thi đấu trên sân đấu này đây?! Đầu tiên, xuất hiện ở phía Tây chính là Đội Công Chúa Hoàn Mỹ. Vâng! Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, theo sau Công Chúa Hoàn Mỹ tộc linh tinh là năm đội viên. Nghề nghiệp của đội viên bao gồm ma pháp sư tinh linh, chiến sĩ tộc thú, chiến sĩ tộc người, cung thủ tinh linh, cung thủ tộc người, và linh mục tộc thiên sứ.”

Tôi đi đằng trước Đội Phi Thường, nghe thấy khi đối thủ chúng tôi xuất hiện thì toàn bộ sân đấu tràn ngập tiếng hoan hô. Lẽ nào Đội Công Chúa Hoàn Mỹ nổi tiếng như vậy ư? Xem ra tôi mù thông tin rồi. Chưa từng nghe thấy bao giờ. Nhưng không quan trọng, Đội Phi Thường chúng tôi nhất định sẽ đánh bại bọn họ, nổi danh toàn Cuộc Sống Thứ Hai.

Bình luận viên đại hội cầm mic, lớn tiếng giới thiệu đội ngũ lên sân đấu tiếp theo: “Bây giờ đang bước lên sân khấu từ phía Đông chính là Đội Phi Thường. Đội Phi Thường có tổ hợp đội ngũ vô cùng kỳ lạ, chiến sĩ tinh linh, đạo tặc tinh linh, linh mục tộc thú, pháp sư vong linh tộc thiên sứ, thi nhân lãng du tộc ma, và ma pháp sư tộc người.

Nhất thời nổi lên hàng loạt tiếng xì xào: “Đội ngũ thật kì quái”, “Đội Phi Thường? Tên đội thật quái!”, và vô số bình luận khác nữa....

“Đội này nếu không phải là đội ngũ cực kém thì là đội ngũ cực giỏi.” Người có hiểu biết của Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, linh mục tộc thiên sứ lẩm bẩm.

“Dù đó là đội ngũ gì đi chăng nữa, mọi người đều vì em mà giành chiến thắng đúng không?” Công Chúa Hoàn Mỹ với vẻ ngoài diễm lệ cất giọng nói bên lên với đồng đội, nhưng lại đầy vẻ giả tạo. Năm tên đàn ông còn lại lập tức gật đầu như già tôi.

Chìm trong tiếng xì xào của mọi người, tôi chậm rãi đi vào hội trường thi đấu. Vẫn như trước, tôi đến bất kỳ chỗ nào thì mọi người đều lặng thinh. Về mặt vốn dĩ rất có lực sát thương của tôi, hiện giờ ngạch quan lại tăng thêm mị lực của tôi, lực sát thương lập tức từ 100% tăng lên thành 200%. Tôi không đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người (Haizz! Bị nhìn lâu như vậy, đã thành thói quen). Ánh mắt bắn thẳng về phía đối thủ của chúng tôi ngày hôm nay – Đội Công Chúa Hoàn Mỹ. Tôi còn tưởng sẽ là đội ngũ do sáu cô nàng hợp thành, không ngờ rằng lại là một cô nàng cộng với năm chàng trai. Tôi suy nghĩ, diện mạo còn kém Tiểu Long Nữ là một, hai là cô ta lại còn dẫn cả hậu cung tới thi đấu nữa. Ghen tỵ quá. A, không phải.

Ghen tỵ rồi lại ghen tỵ, tôi và năm người đứng tại chỗ, uốn éo POSE đáng mà Tiểu Long Nữ huấn luyện chúng tôi ba ngày. Tôi lại ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của Tiểu Long Nữ, không hề tỏ thái độ ưu nhả của hoàng tử, lúc chiến đấu phải tỏ vẻ kiêu ngạo của Độc Cô Cầu Bại, như vậy mới có thể đả kích tự tin của đối thủ. Mặc dù tôi thầm cảm thấy rằng đám con trai có thể bị vẻ đẹp trai của tôi chọc tức khiến lực chiến đấu của bọn họ tăng à thôi.

“Sao lại có thể đẹp trai như thế.” Công Chúa Hoàn Mỹ si mê nhìn tôi, mà năm người còn lại lườm tôi bằng ánh mắt hận không thể ăn thịt tôi, lột da tôi cộng thêm lấy xương tôi nấu canh.

“Hoàng Tử, Tiểu Long Nữ, họ có hai cung thủ, hai chiến sĩ, nếu lâm vào cuộc chiến kéo dài chỉ sợ bất lợi cho chúng ta. Anh có kế này, mấy đứa nghe nhé.” A Lang đại ca giải thích tỉ mỉ kế hoạch cho chúng tôi.

Nghe xong chỉ thị của A Lang đại ca, đội tôi tràn trề tự tin bước lên lôi đài. Khóe miệng tôi còn nở nụ cười hờ hững (Vẫn là của Tiểu Long Nữ dạy tôi, Tiểu Long Nữ, nickname Tinh Linh Đẫm Máu của tôi nhất định là do bà.). Tôi nhìn Đội Công Chúa Hoàn Mỹ, thản nhiên lên tiếng: “Bắt đầu chưa?”

Chiến sĩ tộc thú cao lớn lập tức quơ chiếc rìu lớn anh ta đang cầm. Đáng tiếc, chiều cao còn kém A Lang đại ca một đoạn, hơn nữa còn không có sự cường tráng và khí thế của đại ca. Chiến sĩ tộc người cũng đi lên phía trước, anh ta lạnh lùng lên tiếng: “Không vấn đề, bắt đầu đi!”

Trọng tài đứng ở bên thấy chúng tôi đã chuẩn bị xong, cờ hiệu vung lên, trận đấu bắt đầu.

Trận đấu thường lệ luôn là linh mục hai bên buff phòng hộ cho đồng đội trước tiên, buff xong mới thực sự bắt đầu. Nhưng tôi và Tiểu Long Nữ khác với bình thường. Sau khi trọng tài hô to bắt đầu, hai người nhanh nhẹn cao chúng tôi lập tức xông ra, trước khi chiến sĩ đối phương còn chưa có phản ứng, thân hình của tôi đã né qua bọn họ. Đầu tiên nhắm về phía hai tên cung thủ kia, tiếp theo, cho tay vào trong túi, lấy Bánh Bao Thịt ra, ra sức cầm đao đánh nó: “Bánh Bao Thịt, Song Sát.” Bánh Bao Thịt lập tức bay tới hai cung thủ đang lơ mơ không hiểu chuyện gì, không ngừng đánh đi đánh lại.

Lượng máu của cung thủ ít, chút xíu này cũng đủ khiến bọn họ tổn thất. Lúc tôi vung Bánh Bao Thịt đồng thời cũng rút Hắc Đao ra theo sau Bánh Bao. Cho dù không trúng chính diện, nhưng luồng khí xung quanh cũng đủ để làm cho người bị thương. Cung thủ tộc người đen đủi lập tức bị tôi làm thịt, tôi nhắm về phía cung thủ tộc người có lượng máu nhiều hơn: “Long Quyển Trảm thuộc ngũ đại tuyệt chiêu.” Tôi nâng đao cao quá đầu, hai chân bước lên, phi thân xoay tròn song song với mặt đất, đâm tới bụng cung thủ tộc người bằng tốc độ cực nhanh khiến cung thủ nổi tiếng vì nhanh nhẹn không ngờ lại không tránh kịp. Mặc dù không hoàn toàn trúng mục tiêu, nhưng bị chiêu Long Quyển Trảm làm gãy tay trái. Tôi vừa hạ xuống đất liền tung chiêu Phấn Thủ Liên Kích, lập tức tiến anh ta về điểm hồi sinh, bắt đầu cuộc đời mới.

Mặt khác, Tiểu Long Nữ nhanh nhẹn cao đến mức xuất quỷ nhập thần, khi ánh mắt mọi người đều bị tôi hấp dẫn, đã ẩn nấp đến phía sau cung thủ tinh linh. Hai tay cô ấy đều cầm chủy thủ, một dao để ở cổ họng tinh linh, cửa anh ta một nhát, trúng điểm yếu. Nhưng sức mạnh của Tiểu Long Nữ quá thấp, không thể giết chết cung thủ tinh linh được. Thấy linh mục của đối phương đã niệm chú trị liệu, Tiểu Long Nữ cười

tàn khốc, thanh chủy thủ còn lại thực ra đã để ở sau lưng tinh linh, lúc này mới đâm mạnh vào, khiến linh mục trở mặt nhìn cung thủ ra đi.

Lúc này chiến sĩ của Đội Công Chúa Hoàn Mỹ đã bị Khô Lâu Lửa Địa Ngục siêu khủng bố của Doll ngăn cản, lại bị Sênh Ca Mê Hoặc Thuật của Gui làm giảm nhanh nhẹn, Khô Lâu nhanh chóng knock out bọn họ, nào có rảnh giúp đỡ những người khác!

Vốn dĩ còn đang mãi ngắm khuôn mặt của tôi, Công Chúa Hoàn Mỹ vừa thấy tình huống dị thường thì lập tức phát động ma pháp cổ trung tấn công tiêu diệt một con Khô Lâu của Doll. Nhưng tôi và Tiểu Long Nữ đã giải quyết xong cung thủ rồi. Tôi nhằm phía chiến sĩ, trợ giúp Khô Lâu của Doll. Tiểu Long Nữ xuất ra kỹ năng Độn Thổ tham khảo được từ Nhãn Thuật của Nhật Bản (Kỹ năng này đến không dễ chút nào, bởi vì sau khi Tiểu Long Nữ thất bại, toàn bộ đội chúng tôi phải triển khai tìm kiếm toàn diện, lôi Tiểu Long Nữ từ dưới đất lên), bí mật ẩn nấp đến phía sau ma pháp sư Công Chúa Hoàn Mỹ.

“Công Chúa, cẩn thận.” Linh mục đột nhiên đẩy Công Chúa Hoàn Mỹ sắp bị Tiểu Long Nữ cắt cổ ra. Tiểu Long Nữ thấy vậy, lập tức chuyển dời mục tiêu, hai thanh chủy thủ trí mạng vung về phía linh mục. Linh mục tái mặt ra sức buff máu cho bản thân, gọi chiến sĩ qua giúp đỡ.

Chiến sĩ? Tôi hừ lạnh một tiếng. Nhanh nhẹn của tộc người còn lâu mới so được với tôi, lại càng đừng nhắc đến cái tên chiến sĩ tộc thú cơ bắp không nào học cách di chuyển của rùa kia. Bọn họ ra sức mắng linh mục sao lại không buff máu, nào có thời gian nhàn nhã đi cứu người đâu!

Thực ra, lúc hai tên cung thủ có tính uy hiếp bay đi, vận mệnh của đội này đã được định đoạt. Nghĩ đến đây, khoe miệng tôi lại nhếch lên nụ cười tà ác, khiến chiến sĩ đối phương hoảng hốt tưởng tôi lại định dùng chiêu Long Quyển Trảm đó. Tôi cười khẩy, sau đó, dùng . . . mười Liên Kích, xử lý chiến sĩ tộc người. Không đùa đâu, Long Quyển Trảm không thể dùng thường xuyên được, nếu không tôi sẽ hoa mắt chóng mặt đó. Có biết không?

Tiếp theo, Tiểu Long Nữ và Gui kèm chặt linh mục và Ma Pháp Sư. Tôi và Khô Lâu dễ dàng tiễn chiến sĩ người thú còn lại lên máy bay miễn phí, linh mục cũng tuyên cáo xong đời.

Sáu người chúng tôi cùng nhau đi về phía ma pháp sư Công Chúa Hoàn Mỹ ở một góc. Tôi đi đầu tiên, cười lạnh nói: “Đầu hàng chưa?”

Công Chúa Hoàn Mỹ ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ sợ hãi trên mặt cô ta đột nhiên biến mất, chuyển thành khuôn mặt kiêu mị vô cùng, còn trẻ con làm nũng với tôi: “Đầu hàng, đầu hàng, người ta thua anh mất rồi. Người ta muốn làm bạn gái của anh, được không?”

Tôi lạnh lùng nhìn cô gái không có vẻ diễm lệ của Tiểu Long Nữ, không có vẻ đáng yêu của Doll, không có vẻ tĩnh lặng xinh đẹp của chị Vũ Liên kia mà lộn ruột. Lúc này, cô ta lại có thể bắt chước động vật thân mềm ngã vào người tôi. Ngửi thấy mùi nước hoa khiến người tôi phát ốm. Dù gì tôi cũng là con gái, không cần bắt chước đàn ông thương hoa tiếc ngọc phải không?!

Tôi chậm rãi nhắc Hắc Dao lên, mỉm cười đâm vào người cô gái trước mặt. Nghĩ thầm ai bảo cô đẹp hơn tôi khi là nữ chứ? Còn dẫn năm anh chàng cũng hơi đẹp trai, rõ ràng là ép tôi ghen tỵ sinh hận! Tức giận mà giết người thôi!

Hài lòng nhìn Công Chúa Hoàn Mỹ bay đi với ánh mắt không cam lòng, tôi khẽ vẫy Hắc Dao, muốn vẫy đồng máu phát ốm bên trên. Vung vung vẫy vẫy, nhưng rồi đột nhiên phát hiện toàn bộ khán giả đều im ắng, hơn nữa còn nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

“Tiểu Long Nữ, có chuyện gì vậy?” Tôi tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng run sợ PM Tiểu Long Nữ.

“. Có lẽ bởi vì vừa nãy cả người cậu đầy máu, mỉm cười đâm chết một mỹ nữ, còn không thèm để ý mà vẫy hết máu. Thật là quá đẹp trai, quá lạnh lùng, quá đậm máu! Cho nên tất cả mọi người đều ngăn cả người!” Tiểu Long Nữ bất đắc dĩ nói.

Tôi chỉ bị đổ kị làm đầu óc mê muội thôi. Tui thân quá.

“Đội Phi Thường chiến thắng.” Cuối cùng trọng tài cũng tỉnh lại, tuyên bố câu này.

Trên sân đấu đầy máu, cả người tôi tản ra hơi lạnh, ánh mắt lạnh băng vô cùng, gờ tay chém chết kẻ địch cuối cùng. Tôi nghe tiếng hoan hô của người xem, nhưng lại liếc nhìn xung quang bằng ánh mắt lạnh băng vô tình, cho đến khi mọi người đều yên lặng thì tôi hài lòng nở nụ cười đầm máu xấu xa, dẫn đồng đội Đội Phi Thường rời khỏi sân khấu trong tiếng hô chiến thắng của trọng tài.

Tại sao tôi lại biến thành như vậy? Tôi cũng không muốn vậy đâu. Nhưng không biết từ sau lần thi đấu nào, ở bên ngoài sân đấu luôn đông nghẹt những người hâm mộ của tôi. Vốn dĩ đây cũng chỉ là vấn đề của tôi, nhưng có một lần tôi đi ở phía sau cùng của đội ngũ, sau đó, người hâm mộ đẩy cửa sân đấu đuổi theo tôi, coi người đồng đội tôi là thảm mà giẫm lên. Thế nên chuyện này liền trở thành vấn đề của cả đội.

Sau đó, Tiểu Long Nữ đề xuất kế hoạch đầm máu. Với tình hình năm phiếu tán thành một phiếu phản đối, tôi đã bị ép biến thành nhân vật khủng bố giết người không chớp mắt, để khiến những người hâm mộ này không dám vượt qua giới hạn. Thật bất hạnh, kế hoạch lại trên cả thành công. Những cô nàng hâm mộ tôi mặc dù vẫn hâm mộ, nhưng mà đã không dám bước vào trong vòng bán kính mười mét của tôi. Dù sao tôi cũng là nhân vật vô tình chém chết cô nàng Công Chúa Hoàn Mỹ. Ai cũng biết là tôi không biết bốn chữ thương hoa tiếc ngọc viết thế nào.

Tôi dẫn đầu đội ngũ (Bây giờ không ai dám đi trước tôi nữa rồi. . .), tôi tỏ vẻ lạnh lùng thích hợp. Theo thói quen tôi dùng tay trái đặt lên Hắc Dao đeo ở giữa thắt lưng, như thể bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rút đao giết người. Mà trong lòng tôi lại suy nghĩ: Haizz! Đói bụng quá, sao còn chưa đến nhà hàng?

“Hoàng Tử.” Một giọng nói vui vẻ vang lên từ chỗ cách tôi không xa lắm.

Ai? Tôi nhú mày. Không thể tin được bây giờ còn có cô nàng dám gọi tên tôi trước mặt mọi người. Tôi bắt mắt nhìn lại, mấy cô nàng xung quanh đều đang âm thầm vui mừng, không biết đùa không biết sống chết nào lại dám gọi Hoàng Tử?

“Hoàng Tử? Có chuyện gì thế?” Vừa thấy ánh nhìn lạnh băng vô tình kia của tôi, Hoa Hồng giật mình, nước mắt suýt trào ra.

Hoa Hồng? Vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, mặt tôi liền mềm lại, đã lâu không gặp cô ấy: “Lâu rồi không gặp, Hoa Hồng, còn có các bạn của tiểu đội Hoa Hồng.” Tôi cười nhẹ, nhìn Tiểu Cường, Legolas, Chuyên Dụng Buff Máu, và cả Đoạn Kiếm lần trước mới thoáng nhìn qua mặt.

“Hoàng Tử, chỗ này không nên ở lâu, bảo bọn họ đi ăn cơm rồi từ từ nói chuyện sau!” Tiểu Long Nữ thấy mấy cô nàng xung quanh đã bắt đầu náo động, còn tiếp tục e rằng toàn bộ Đội Phi Thường và Tiểu đội Hoa Hồng đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng, vội vã PM tôi tránh người.

“Cùng ăn cơm đi? Hoa Hồng, đi tới chỗ nhà hàng thường gặp nhau nhé. Phải tới đó.” Tôi cũng bắt đầu cảm giác được uy hiếp xung quanh, vội vã PM Hoa Hồng xong, chạy lấy người!

Vừa đến nhà hàng, yêu cầu phòng riêng ở tầng hai xong, mặt tôi lập tức sụp xuống. Tôi vừa mát xa bộ mặt của tôi, vừa xin lỗi Hoa Hồng: “Thật sự ngại quá, Hoa Hồng, vừa nãy ở bên ngoài lạnh lùng với bạn như vậy, tôi không cố ý đâu. Thật ra là. . . .” Tôi kể đầu đuôi câu chuyện lại cho Tiểu đội Hoa Hồng, để tránh lần sau gặp nhau lại gây hiểu lầm. Tôi cũng không muốn mất đi người bạn tốt như vậy.

“Ha ha ha, không ngờ được rằng quá đẹp trai cũng có phiền não.” Tiểu Cường nghe xong, lập tức cười ha ha.

“Tôi cũng có muốn như vậy đâu. . .” Tôi gãi mặt lẩm bầm. Tiểu Cường lại vỗ mạnh vào lưng tôi, mọi người đều cười.

Ngoại trừ Tình Thiên vẫn cúi thấp đầu tách biệt, tất cả mọi người đều trò chuyện vô cùng vui vẻ. Tôi và Đoạn Kiếm nói chuyện cực kỳ vui vẻ. Đoạn Kiếm nói với tôi, mỗi cuộc thi đấu của Đội Phi Thường cậu ta đều xem cả, rất có hứng thú với những chiêu kỳ quái tôi sử dụng bởi vì cậu ta cũng thường ứng dụng những chiêu thức vô hiệp vào thực tế. Xem ra tôi cũng không phải quái nhân duy nhất! Cho nên hai người chúng tôi liền vui vẻ nói về Cửu Đầu Long Thiêm, Long Quyển Trảm của tôi và Thái Cực Kiếm, Độc Cô Cửu Kiếm của cậu ta.

“Hoàng Tử, Tiểu Long Nữ, Tình Thiên vẫn cảm thấy rất có lỗi vì chuyện lần trước. . . .” Hoa Hồng lo lắng nhìn Tình Thiên vẫn cúi thấp đầu mà không nói gì.

“Chuyện đó à, tôi đã quên lâu rồi, bạn đừng để trong lòng nữa, Tình Thiên.” Tôi quay đầu nhìn Tiểu Long Nữ. “Bà cũng không gây khó dễ cho cô ấy chứ? Tiểu Long Nữ.”

“Lần trước có chuyện gì thế?”

Tiểu Long Nữ dần mặt ra (Trí nhớ của bà kém quá Tôi toát mồ hôi lạnh!) “Tóm lại, tôi và Tiểu Long Nữ cũng không để ý đâu!” Tôi thấy bả vai của Tình Thiên đột nhiên run lên. Chết thật! Cô ấy khóc rồi, hix, tôi lại làm sai gì ư?

“Em xin lỗi.” Tình Thiên lao vào người tôi, ôm chặt lấy tôi mà khóc ầm lên. Tôi vỗ lưng cô ấy an ủi. Haizz! Cảm giác có em gái cũng không tồi, đáng yêu hơn thằng em đáng chết kia của tôi nhiều. Bây giờ nó cả ngày khoe khoang bên tai tôi Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã đánh thắng trận thứ X. Nếu không phải vì nó là người lo hương hỏa duy nhất của Phong gia thì tôi sợ phải tạ tội với liệt tổ liệt tông mà lấy dao bết bầm nó thành bánh bao thịt rồi.

“Không sao đâu mà, ngoan nào, đừng khóc nữa.” Tôi dịu dàng an ủi Tình Thiên.

Tình Thiên nghẹn ngào, ngẩng mặt lên, nhìn tôi bằng đôi mắt đầm nước vô cùng đáng thương. “Em có thể hỏi anh một câu không?”

“. . . Có thể!” Tại sao tôi lại có dự cảm cực kỳ xấu? Rồi còn cả ánh mắt chờ đợi xem kịch của các thành viên còn lại của Tiểu đội Hoa Hồng, dự cảm ngày càng mãnh liệt

“Em có thể làm vợ bé của anh không? Em có thể nhận Tiểu Long Nữ làm chị cả mà!” Tình Thiên mong mỏi, tuôn ra câu nói khiếp hồn.

Thành viên Đội Phi Thường vô cùng có chí mà phun hết đồ uống vừa mới uống vào ra, sau đó bắt đầu vừa nhìn trộm tôi vừa cười thầm.

Càng khiếp sợ hơn chính là.”Em cũng vậy.” Chị em tốt của tôi, Hoa Hồng, cũng kéo góc áo của tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng kiên định.

Có người nào có thể nói cho tôi biết không? Khi có hai mỹ nữ nói với bạn là họ bằng lòng làm thiếp của bạn, nhưng thực ra bạn lại là con gái. Tình huống này phải giải quyết thế nào? Ít nhất không nghĩ ra đáp án, chỉ có thể đáng thương nhìn Tiểu Long Nữ đang cười thầm, sau đó hai cô cũng nhìn Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ sắc nước, vội vàng làm rạch ròi quan hệ: “Tôi và Hoàng Tử chỉ là quan hệ chị em mà thôi, để đuổi mấy cô nàng kia đi nên tôi mới giả trang làm bà xã của cậu ấy. Chuyện này đều không liên quan đến tôi, các cô đừng nhìn tôi.”

Tiểu Long Nữ đáng ghét! Tôi nguyên rửa “chị gái” không có nghĩa khí này từ tận đáy lòng. Bây giờ tôi phải dùng lý do gì để từ chối họ đây?

Trong lúc tôi không biết phải làm thế nào, Gui đột nhiên kéo tôi lại, ôm chặt lấy tôi. Ánh mắt hàn băng của anh ta còn đáng sợ hơn bộ dạng của tôi trong kế hoạch đâm máu. Giọng điệu thông thả của anh ta làm tôi dựng hết cả tóc gáy: “Hoàng Tử, là của tôi.”

Tất cả mọi người đều hoảng hốt vì động tác của anh ta. Tôi cũng bị anh ta làm cho hoảng hốt nhưng không phải bởi vì bị ôm (Chuyện này thường xảy ra), mà là giọng điệu còn lạnh hơn tôi của anh ta. Không thể ngờ rằng Gui này lại là Gui bình thường nói năng nhỏ nhẹ lại hay cười ngớ ngẩn đó, khiến tim tôi đập loạn như con nai con. Hơ ~ tôi muốn giết tên đồng tính chết tiệt này. Lúc tôi chuẩn bị động thủ.

“Haizz! Thật ra, hai người họ có quan hệ này đấy!” Tiểu Long Nữ đột nhiên nói ra lời kinh người, tất cả thành viên Tiểu đội Hoa Hồng đều lặng người nhìn tôi và Gui.

“Em gái Hoa Hồng, em gái Tình Thiên, thực ra chị cũng có chút tình cảm với Hoàng Tử (Tình cảm chị em), nhưng mà không còn cách nào khác! Hoàng Tử không thích phụ nữ, mà thích đàn ông! (Cô ấy cũng không nói dối.). Chị chân thành khuyên các em đừng mê muội nữa, tìm tình yêu thật sự khác đi!” Tiểu Long Nữ vừa nói còn thỉnh thoảng nhìn tôi bằng ánh mắt ai oán.

“Hoàng Tử, đừng phủ nhận nhé, bằng không cậu thật sự phải chấp nhận hai cô nàng này đấy!” Tiểu Long Nữ cảnh cáo tôi qua kênh tổ đội. Tôi ngửa mặt lên trời thở dài ~~ Hai lựa chọn! Một là chấp nhận một tên

đàn ông đồng tính, lựa chọn kia là tôi biến thành đồng tính đi chấp nhận con gái? Là ai nói ông trời không tuyệt đường con người? Bây giờ tôi đang phải bước đi trên đường cụt đây!

Tiểu đội Hoa Hồng hoảng hốt đối diện với sự thật. Mọi người đều giật mình đến nỗi miệng há đến mức có thể nuốt được ba quả trứng. Không biết có phải là ảo giác của tôi không, Đoàn Kiếm vừa nãy còn ngồi cạnh tôi hình như đã dịch sang bên cạnh ba ghế?

Khóe miệng tôi giật giật, mặt nổi gân xanh, nhưng tôi nhin ~~ Không muốn lên tiếng thừa nhận, đành phải cúi đầu tỏ vẻ cam chịu.

Lúc đầu Hoa Hồng và Tình Thiên sững sốt, sau đó che miệng muốn khóc, cuối cùng thấy tôi cúi đầu cam chịu thì không chịu nổi kích thích mà rời chỗ ngồi, khóc lóc thút thít đẩy cửa nhào ra.

“Ồhhh! Tôi thấy chúng tôi phải đuổi theo đồng đội trước, hôm, hôm khác nói chuyện sau nhé!” Tiếp theo, những người còn lại của Tiểu đội Hoa Hồng cũng nhanh chóng tháo chạy, trong nháy mắt đã không còn một bóng người.

Trong phòng riêng, đồng đội chúng tôi yên lặng nhìn Tiểu đội Hoa Hồng phóng đi.

Trầm tĩnh vài phút, A Lang đại ca tỉnh táo lên tiếng: “Tôi xem đối thủ trận đấu tiếp theo của chúng ta đi! Theo tư liệu, thực lực đội này rất có thể sẽ cách xa đối thủ của bảy trận trước. Còn nữa, Hoàng Tử không thể làm Gui rút cấp được. Lúc nào cậu ấy gần chết thì gọi anh buff thuật trị liệu, rồi em lại tiếp tục đánh!”

“Yên tâm, chết đã không đủ để khiến em bứt giận.” Tôi chụp lấy cổ Gui, khóe miệng dâng lên một nụ cười.

Hai giờ sau.

“Chúng tôi đã đánh thắng bảy trận, ba trận nữa là xác định rời khỏi vòng đấu bảng, chính thức tiến vào vòng chung kết. Nhưng chắc hẳn bây giờ mọi người đều cảm thấy đối thủ càng lúc càng mạnh. Cho nên chúng ta phải làm từng bước một, chính xác là phải hiểu rõ đối thủ, mới có thể bách chiến bách thắng.” A Lang đại ca chìa ra cuốn sách nhỏ trong tay ra: “Đây là quyển ‘Phân tích Đội thi đấu Đại hội Người mạo hiểm’ anh vừa mới mua, chúng ta tới nhìn xem tư liệu đội tiếp.”

Tên đội: Đội Phượng Hoàng

Đội viên tham gia: 6 người (Thừa thãi)

Thế phía dưới? Phía dưới không có

A Lang đại ca khụ, khụ hai tiếng: “Được rồi, đối thủ của chúng ta chính là Đội Phượng Hoàng . Mọi người đã hiểu chưa?”

Cuối cùng, Vũ Liên nắm lấy lông của ông xã, cảnh cáo anh ấy không được mua mấy thứ lung tung nữa.

“Đội Phượng Hoàng! Không biết có phải lại là tổ đội toàn con gái không?” Tôi lo lắng hỏi. Tôi đã mắc chứng ám ảnh con gái rồi.

Tiểu Long Nữ nhún vai: “Tôi đi hỏi cho cậu!” Sau đó cô ấy ngấm ngấm đi ra, tóm lấy vài người đi đường

Tôi vẫn dẫn Đội Phi Thường đi qua thông đạo, chuẩn bị bước lên hội trường thi đấu như trước. Bây giờ tiếng tăm Đội Phi Thường đã không còn như trước đây nữa. tổ hợp đội viên kỳ quái, tên đội quái dị, còn bởi vì cách đánh và chiêu thức vượt xa sức tưởng tượng của con người mà chúng tôi đã có chút tiếng tăm ở Cuộc Sống Thứ Hai. Thêm vào mỹ nam nổi danh Tinh Linh Đắm Máu, tiếng vang của đội tôi lại càng nước nổi bèo nổi. Nghe đó! Tiếng hoan hô này to thật đấy, mọi người đều hô to: “Đội Phượng Hoàng cổ lên!” , “Đã đảo Đội Phi Thường. . .”, “Đội Phi Thường là cái gì chứ! Phượng Hoàng vạn tuế.”

. Tôi dừng chân, hơi tức giận. Thế là thế nào? Theo như bảy trận thi đấu trước của tôi, mỗi khi nhắc tới đội chúng tôi cho dù không la lên tên Đội Phi Thường, cũng ít nhất sẽ kêu to tên và nickname của tôi. Bây giờ lại chẳng nghe thấy tiếng nào? Coi thường người cũng có mức độ thôi!

“Không có cách nào, đây là Nhật Thành, là địa bàn của Đội Phượng Hoàng.” Tiểu Long Nữ hờ hững nói: “Hơn nữa nghe nói Đội Phượng Hoàng bao gồm sáu mỹ nam.”

“Sáu mỹ nam?” Tôi hưng phấn hỏi, có trai đẹp để ngắm rồi.

Nghe nói vậy, Gui tổn thương nhìn tôi: “Tôi cũng là mỹ nam mà!”

“Anh Hoàng Tử thích mỹ nam ă? Cũng giống với Doll đó, Doll cũng thích mỹ nam!” Doll nói với vẻ mặt từng tưng, nhưng những người khác đều nghi ngờ, không xong

“Tôi thích mỹ nam làm gì, tôi chỉ đang nghĩ đến việc có thể đánh bọn họ liền vui vẻ, đi nhanh thôi, ha ha ha.” Tôi cười gượng giải thích, lập tức quay đầu tiếp tục đi thẳng. Phù ~ thật là nguy hiểm, suýt nữa thì lộ rồi .

Nhưng tôi đi quá nhanh, không nghe thảo luận của đồng đội ở phía sau.”Không thể tin được lời Tiểu Long Nữ nói lại là sự thật.” , “Hoàng Tử có sở thích như vậy, Gui cũng có, đúng là tổn thất của con gái.” , “Vậy tại sao cậu ấy lại thích đánh đập Gui?” , “Anh không nghe thấy cậu ấy vừa mới nói nghĩ đến việc được đánh sáu mỹ nam kia liền hưng phấn ư? Có thể Hoàng Tử có khuynh hướng ngược đãi?!” , “Đánh là tình, mắng là yêu?” , “Gui: Vậy tôi phải để Hoàng Tử đánh nhiều hơn.” (Cũng được! Đừng để bị giáng cấp là được rồi, toàn đội nói.)

Tiểu Long Nữ vừa nghe vừa chảy mồ hôi lạnh vừa nói: “Không liên quan tới tôi, không liên quan tới tôi.”

Phải bước ra khỏi thông đạo rồi. Tôi điều chỉnh lại cơ mặt của mình, chỉnh vẻ mặt thành vẻ lạnh lùng, sau đó chuẩn bị ngắm trai đẹp. A! Là chuẩn bị bước lên sân thi đấu .

Tôi vừa mới bước ra khỏi thông đạo, ánh mắt lập tức nhìn về phía sáu người được gọi là mỹ nam kia. Vừa nhìn đã thấy sáu kẻ đang làm bộ làm tịch đập vào mắt tôi. Ahh! Dạ dày của tôi. . . Được rồi! Trung thực mà nói thì cũng được, mắt là mắt, mũi là mũi (Không thì là gì?), nhưng đối với tiêu chuẩn của tôi, trừ bỏ bản thân tôi, thằng em tôi cùng Gui ra, tôi còn chưa thấy người nào đẹp trai khiến tôi tán thưởng. Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ ở mức khá mà thôi. Vậy mà sáu người đó lại phủ nguyên bộ trang bị màu trắng thêm vào áo choàng rồi POSE đủ các thể loại ở bên kia? Còn ngâm hoa hồng ở trong miệng nữa? Nhân tiện nói luôn, bọn họ chỉ có hai tộc là tinh linh và tộc thần.

Lập tức tôi liền quyết định giáo huấn sáu kẻ không biết tự lượng sức mình này, cho bọn họ thấy hậu quả của việc khiến tôi thất vọng là gì! Cho bọn họ biết cái gì mới gọi là mỹ nam! A ha ha a

~~“Gui, tới bên cạnh tôi!” Tôi nói câu này khiến Gui vui sướng điên cuồng.”Cho tụi con trai đàn độn đối diện kia biết thế nào là mỹ nam chân chính.”

10. Q.2 - Chương 2: Đồ Ăn Vô Địch

Vẻ mặt lạnh lùng? OK!

Ngạc quan? OK!

Kiểu tóc? OK!

Quần áo? OK!

OK! Wa ha ha, mười phân vẹn mười. Tôi trải qua ba giây tự hỏi, quyết định dùng chính sách mỹ nam tử lạnh lùng xấu xa bình thường, không phải tục ngữ nói đàn ông không xấu xa thì phụ nữ không yêu sao? Tôi nhìn Gui, không tôi không tôi. Dưới uy hiếp của tôi (Kỳ quái, tôi uy hiếp sẽ ĐÁNH ANH TA thì không có tác dụng, uy hiếp KHÔNG ĐÁNH ANH TA thì lại có tác dụng. Bị cuồng ngược sao?) Anh ta cũng tỏ vẻ mỹ nam lạnh lùng xấu xa. Tôi cảm thấy anh ta còn có thiên phú hơn tôi! Thật đẹp trai. A! Tôi lắc đầu quăng trái tim trên hai mắt đi, khôi phục hình tượng lạnh lùng của tôi.

“Đi nào, Gui.” Tôi nhắc bước đi về phía trước.

“Xin chào mọi người, tôi là bình luận viên Tiểu Lý. Đang vào sân từ bên trái là Đội Phượng Hoàng. Có bốn chiến sĩ tinh linh, một linh mục tộc thần, một ma pháp sư tộc thần. Là đội ngũ vô cùng mạnh mẽ, chưa có đội ngũ nào chịu đựng được sức tấn công của họ.” Tiểu Lý vô cùng kích động báo tin: “Sáu mỹ nam khiến các bạn nữ ở hội trường điên cuồng rồi. Hãy nghe tiếng hoan hô, xem ra đội chủ nhà có không ít người ủng hộ!”

“Vào sân từ bên phải chính là. . .” Tiểu Lý lật đi lật lại tư liệu, sợ hãi đôi chút. Đội Phi Thường? Nhớ rằng trong đội hình như có.

Tôi cùng Gui bước ra khỏi lối đi, tiến vào hội trường, lập tức đi lên lô đài. Mà tiếng hoan hô ở nơi này ngày càng nhỏ, cuối cùng lặng ngắt như tờ. Ánh mắt của người xem rời khỏi Đội Phượng Hoàng, toàn bộ tập trung nhìn tôi và Gui. Gui không thêm để nhẹ nhàng ngược mắt chọc giận đối thủ. Mà tôi nghiêng đầu sang một bên, thái độ vô cùng khiêu khích mà thản nhiên cười tà ác với Đội Phượng Hoàng.

“Đội Phi Thường, có chiến sĩ tinh linh, đạo tặc tinh linh, linh mục người thú, pháp sư vong linh tộc thiên sứ, thi nhân lãng du tộc ma và ma pháp sư tộc người, bằng tổ hợp đội ngũ và hàng trăm cách chiến đấu khác lạ mà xưng bá đến bây giờ.” Thân là bình luận viên, Tiểu Lý biết rõ điều người xem càng muốn biết là.” Chiến sĩ duy nhất trong Đội Phi Thường, Hoàng Tử, nhờ cách chiến đấu vô tình mà giành được danh hiệu Tinh Linh Đẫm Máu. Đương nhiên cũng có nickname Hoàng Tử Siêu Đẹp Trai. Thêm vào mỹ nam hiếm có khó tìm tương đương, Guiliastes tà mị tuần mỹ cũng có tiếng tăm lừng lẫy. Ở nơi hoạt động của Đội Phi Thường, Tinh Thành, hai người này được biết đến là mỹ nam phi thường. Dù thế nào đi nữa, hôm nay các bạn nữ ở đây đã được no mắt rồi.”

“Đang làm bản tin cuộc thi sắc đẹp sao?” Tiểu Long Nữ lẩm bẩm.

“Ôi chào! Nếu thật sự cuộc thi sắc đẹp thì tốt rồi. Vậy không cần phí lực đánh đấm, không chừng trở thành quán quân luôn.” Chị Vũ Liên nói chắc ăn.

Tôi và Tiểu Long Nữ nhìn chị Vũ Liên bằng ánh mắt ngờ vực, thẩm mỹ dị thường của chị ấy đã được chữa khỏi?

Vũ Liên trù mến nhìn ông xã Sửu Lang. “Có Lang đây, nhất định sẽ chiến thắng.”

. Chưa chữa khỏi.

“Đại ca, bọn họ có bốn chiến sĩ, phải đánh thế nào đây? Chiến lược lần này là gì?” Bên ngoài tôi tiếp tục tỏ vẻ lạnh lùng, âm thầm vội vã hỏi A Lang đại ca. Tôi cảm thấy khuôn mặt của bốn chiến sĩ đối diện đã bắt đầu nhăn nhó. Có khả năng lớn nhất là sau lúc trọng tài hô to bắt đầu, xông thẳng lại đây băm nhừ tôi ra. Tôi không có hứng làm thịt người cắt lát đâu.

“Ừm. . . Hơi khó giải quyết. Đội ngũ này toàn là chiến sĩ, đánh quái có lẽ không hiệu quả lắm, nhưng lại vô cùng có ích trong các cuộc đấu thế này. Cách tốt nhất là em và Doll bám trụ bọn họ, để Vũ Liên sử dụng ma pháp quy mô lớn giải quyết một lần.” A Lang đại ca trầm tư một hồi. “Tiểu Long Nữ, ma pháp sư kia giao cho em ám sát, Gui trợ giúp hai bên.”

“Bám trụ bốn tên chiến sĩ?” Tôi cười gượng, cộng thêm ánh mắt vô tội đáng thương. “Đại ca, có phải anh đánh giá em quá cao không? Cho dù là siêu nhân, trong một tập phim cũng chỉ đối phó được với một kẻ địch thôi!”

A Lang đại ca bình thản nói: “Đáng tiếc em không phải siêu nhân, cho nên em phải đối phó với bốn người. Nhớ rõ! Có chết cũng phải bám trụ bọn họ, nhưng có thể không cần phải rút cấp thì gắng hết sức đừng để rút cấp.”

Hix! Thật vô tình, tôi khóc, ngược đãi chiến sĩ. Khóc rồi lại khóc, tôi vẫn nghe lời rút Hắc Dao ra, lấy Bánh Bao Thịt, suy nghĩ xem dùng chiêu gì sẽ có ích trong trường hợp này. A! Đột nhiên nhớ tới, Bánh Bao Thịt có một vài chiêu có vẻ cực kỳ thích hợp.

“Ha ha, đang thi đấu cậu lấy bánh bao ra để làm gì? Không phải chứ, phải ăn bánh bao mới có sức lực hả? Cũng đúng, ăn nhiều chút a, nhìn cậu chẳng có mấy lạng thịt, gió thổi phát là bay!” Chiến sĩ tinh linh đứng ở phía trước khinh thường nhìn Bánh Bao Thịt trong tay tôi.

“Bánh Bao Thịt kia còn có mắt kìa, không phải là pet chứ? Pet bánh bao? Ha ha ha ha” Đám chiến sĩ tinh linh đối diện thì nhau cười.

“Cho cậu chút kiến thức, cái gì mới là pet chân chính!” Linh mục thiên sứ ở phía sau vừa nói xong, trên đầu anh ta lập tức toát ra một quả cầu lửa?

“Hỏa Phượng Hoàng?” A Lang đại ca vừa thấy, giật mình kêu lên.

“Thật đẹp quá!” Doll ngưỡng mộ.

“Không xong rồi, tình hình này vô cùng bất lợi cho chúng ta.” Không hổ là A Lang đại ca, sau khi ngạc nhiên, lập tức khôi phục tỉnh táo mà phân tích. “Vũ Liên là ma pháp sư hệ hỏa, không thể cầm cự Hỏa Phượng Hoàng. Tử Linh của Doll còn vừa vặn bị khắc. Biện pháp tốt nhất là pet đấu với pet.”

Câu nói vừa thốt lên, chúng tôi nhìn về phía Bánh Bao Thịt đang kêu loạn booo trong tay tôi, rồi ngẩng đầu nhìn Hỏa Phượng Hoàng đang bay lượn uy phong trên bầu trời. “Tình hình vô cùng bất lợi.” Tôi nói.

“Trận đấu bắt đầu.” Trọng tài hô to.

Cái gì? Sao lại bắt đầu nhanh vậy? Tôi còn chưa nghĩ ra cách nào để một chiếc bánh bao đánh thắng được một con phượng hoàng. Bỏ đi, tôi thấy tôi nghĩ cả đời cũng chẳng ra nổi.

“Bánh Bao Thịt, Súng Bắn Thịt Băm.” Tay trái tôi cầm Bánh Bao Thịt, nhắm vào bốn tên chiến sĩ mà bản không ngừng. Mặc dù lực tấn công của thịt không cao, nhưng bị đánh trúng vẫn rất đau, hơn nữa.

“Trời ạ! Đây là cái gì? Dính quá, kinh quá!” Quả nhiên, đối phương khóc lóc thảm thương. Hơ hơ ~ Đây chính là thịt băm nửa đời chưa nấu vẫn còn rõ máu của Bánh Bao Thịt. Trình độ kinh tởm không phải là người chưa xuống bếp thì không thể chịu được.

“Hỏa Phượng Hoàng, cản công kích của chiếc bánh bao kia.” Linh mục vội vã chỉ huy phượng hoàng ra phía trước trợ giúp.

Hỏa Phượng Hoàng phun lửa cắn thịt băm của Bánh Bao Thịt. Mùi thơm xộc tới, Bánh Bao Thịt nửa đời chưa nấu lại có thể bị nướng chín? Tôi nhéo một miếng bên trong, vương vấn hoài nghi mà nuốt xuống. Sốc! Ngon thật là ngon ~ Trời ạ, làm thế nào để tôi có thể ăn được thịt nướng ngon như thế này? Sau này không được ăn nữa thì làm thế nào đây?

“Không thể tưởng tượng được, nếu có một con Hỏa Phượng Hoàng cộng thêm Bánh Bao Thịt của tôi, vậy sau này chúng tôi không cần lo không có thịt ăn nữa rồi.” Tôi cười khẩy, trong lòng hạ quyết tâm, nhắc Hắc Dao lên chia vào linh mục đối diện khiêu khích. “Ê, chủ nhân Hỏa Phượng Hoàng, cá cược đi, xem đội nào sẽ đánh thắng!”

Đầu tiên Đội Phượng Hoàng ngăn người ra, sau đó tất cả cười lăn lê bò toài. Linh mục khó khăn lắm mới ngừng cười được, anh ta khinh thường lên tiếng. “Cậu tưởng cậu sẽ thắng được sao? Dùng Bánh Bao Thịt mà đòi đánh thắng phượng hoàng?”

Tôi không trả lời anh ta, chỉ cười khiêu khích.

Quả nhiên, không có một tên con trai nào có thể chịu đựng khiêu khích của mỹ nam như tôi, linh mục đối diện tức giận nói với tôi: “Được thôi. Cược gì?”

“Cược Hỏa Phượng Hoàng của anh. Nếu Đội Phượng Hoàng thua thì phải giao phượng hoàng của anh cho chúng tôi. Nếu Đội Phi Thường thua, tôi tự sát về cấp 1.”

Linh mục cười mỉa mai: “Không vấn đề! Cậu chịu khó vất vả luyện lại nhé.”

“Hoàng Tử, có phải cậu quá xúc động rồi không?” Tiểu Long Nữ lo lắng hỏi tôi qua kênh tổ đội.

Tôi không trả lời, chỉ quăng thịt nướng chín của bánh bao ồi người một miếng. Tất cả lặng người nhìn thịt nướng trong tay, nhìn tôi với vẻ khó hiểu, mà Tiểu Long Nữ hơi do dự cho vào trong miệng.

Tiểu Long Nữ nuốt miếng thịt, thất thần vài giây.”A ~ Ngon quá. Trời ạ! Tôi chưa từng được ăn thịt nướng nào ngon thế này. Thịt băm của bánh bao tươi non nhiều nước cộng thêm ngọn lửa nhiệt độ cao của Hỏa Phượng Hoàng nướng chín trong nháy mắt, độ chín đạt mức hoàn hảo, miếng thịt nhai sượng cả răng. Quả nhiên là thịt nướng cực phẩm không thể làm bằng thịt bình thường và lửa từ bếp bình thường. Thật cảm động quá ~ Hoàng Tử, dù cậu có phải chết đến cấp âm 100 cũng phải cướp Hỏa Phượng Hoàng về bằng được. Nghe rõ chưa?” Tiểu Long Nữ gào to.

“Bảo anh đá chết bọn họ cũng được, Hỏa Phượng Hoàng là của chúng ta.” A Lang đại ca gầm lên.

“Có thể tiết kiệm rất nhiều chi phí ăn uống!” Chị Vũ Liên mỉm cười dịu dàng, nhưng bóng đen trên mặt chị ấy có thể sánh với tiếng gầm của A Lang đại ca, khiến người khác rợn cả tóc gáy.

“Hồi Tử Linh Cốt Long từ địa ngục sâu thẳm, hãy từ bỏ giấc ngủ say, đáp lại lời gọi của pháp sư vong linh Doll, xuất hiện giúp Doll giành thịt nướng ăn!” Sau khi ăn thịt nướng, Doll lại, lại có thể chiêu hoán Tử Linh khổng lồ mà con bé chết cũng không chịu chiêu hoán, Cốt Long.

“Thứ mà Hoàng Tử muốn, tôi sẽ giúp cậu ấy đoạt được, không từ thủ đoạn!” Gui lại tản ra luồng khí lạnh băng. . .

Sáu đội viên Đội Phi Thường đều nở nụ cười khùng bố, trong miệng lẩm bẩm câu nói tôi muốn ăn thịt nướng, Hỏa Phượng Hoàng là của chúng tôi.

“Bọn, bọn họ sao lại thay đổi khí thế như vậy?” Linh mục tái mặt nhìn sáu con sói đối diện.

“Không, không có vấn đề gì cả. Cho dù có thêm Cốt Long cũng không sao cả. Hỏa Phượng Hoàng là thiên địch của Tử Linh.” Chiến sĩ hơi sợ hãi cam đoan với đồng đội.

“Gui, Cường Bạo! Doll, Cốt Long lên đi.” Tôi hô to.

“Vâng, Cường Bạo Nhạc Ca.” Gui vừa bắn vừa buff Cường Bạo Nhạc Ca cho tôi và Tiểu Long Nữ, làm sức mạnh và nhanh nhẹn của chúng tôi tăng lên 150%, thời gian hạn chế 10 phút.

“Cốt Long, lên.” Doll hoàn toàn không biết sợ hãi, bình tĩnh chỉ huy Tử Linh.

Tôi nhảy lên Cốt Long, phi tới chiến sĩ tinh linh đối diện. Lúc này, Hỏa Phượng Hoàng cũng theo chỉ huy và xông tới phía chúng tôi. Thấy sắp va vào nhau, tôi hừ lạnh một tiếng. Đừng tưởng Bánh Bao Thịt của tôi thật sự chỉ biết phun thịt. Có thể nó không đánh thắng được Hỏa Phượng Hoàng, nhưng . . . He he! “Quần” nó thật ra cũng đơn giản lắm.

“Bánh Bao Thịt, dùng Bột Nhào QQ, trói Hỏa Phượng Hoàng lại.” Tôi cầm Bánh Bao Thịt trong tay mà ném vào Hỏa Phượng Hoàng. Nó lập tức kéo giãn như bột nhào, trói cánh Hỏa Phượng Hoàng lại. Phượng hoàng ứa nước mắt sầu khổ, rớt xuống mặt đất, ra sức vùng vẫy.

Phía trước đã không còn trở ngại. Tôi và Cốt Long sắp sửa đánh bốn tên chiến sĩ tinh linh sắc mặt trắng bệch. Nhưng lúc này, ma pháp sư của đối phương tạo xong vòng phòng hộ. Tôi và Cốt Long không hay biết mà đánh vào vòng phòng hộ, nhận vết thương không nhỏ. Tôi dần lại cơn đau vì bị đánh, lập tức bảo Doll làm cho Cốt Long bay lên khỏi vòng phòng hộ. Lúc đang định tấn công đối phương, ma pháp sư lại không ngừng thi triển ma pháp cỡ nhỏ để cản tôi. Tôi và Cốt Long bay trên trời, tránh tới tránh lui, còn phải chú ý bốn tên chiến sĩ tinh linh đối phương, để bọn họ không dám bước ra khỏi vòng phòng hộ của ma pháp sư.

Sau khi dây dưa mấy phút.”Aaaa!” Ma pháp sư tộc thần không dám tin nhìn lưỡi dao đâm ra trước ngực mình, ngay sau đó liền biến thành ánh sáng trắng bay đi. Ở phía sau anh ta là Tiểu Long Nữ cười he he hai tiếng, trước khi chiến sĩ ở phía trước phát hiện ra, lại thi triển thuật Động Thổ trở lại Đội Phi Thường.

Thấy tình thế đã được định đoạt. “Ha ha ha ha ha.” Tôi ngồi trên người Cốt Long cười điên đảo, dáng vẻ đã cuồng lại ngạo kia khiến không ít các bạn nữ không chịu nổi mà lặn ra ngắt.

“. . . Lưu Tinh Vũ.” Chị Vũ Liên mỉm cười niệm câu chú cuối cùng, hơn mười viên sao băng lửa lập tức từ rơi xuống từ trên trời, tiếng sao băng lửa chạm đất vang lên không ngừng. Cuối cùng bốn ánh sáng trắng bay đi, chỉ còn một tên chiến sĩ đã cười nhạo Bánh Bao Thịt của tôi vẫn còn ở tại chỗ.

Như bình thường, tôi vô cùng khí thế nhảy khỏi Cốt Long, lạnh lùng vô tình nhìn đối thủ, sau đó chém Hắc Dao vào thân thể bất lực của anh ta, tiễn anh ta trở về làm tinh linh một lần nữa.

“Đội Phi Thường, chiến thắng!” Trọng tài hô lên câu nói tôi đã nghe bảy lần.

Sau đó, tôi đi đến thu hồi Bánh Bao Thịt vô địch của tôi.

Hệ thống thông báo: Bánh Bao Thịt thắng cấp: Cấp 40

Bánh Bao Thịt học kỹ năng mới: Bánh Bao Thịt Nướng Cháy.

.

Chúng tôi thuận lợi nhận Hỏa Phượng Hoàng biến về trứng pet lần nữa (Pet muốn đổi chủ nhân, phải quay về hình dạng trứng lần nữa, nhận chủ lần nữa, hơn nữa vì tử vong một lần, hạ một cấp, độ trung thành còn 50/100). Sau đó bắt đầu thảo luận xem nên đem con Hỏa Phượng Hoàng này cho ai.

“Trước tên hãy đá em và Doll ra khỏi danh sách. Em đã có pet, Doll có thể chiêu hoán Tử Linh, không cần pet nữa.” Tôi nghĩ xong rồi nói.

“Ừm, anh cũng không cần. Anh tin rằng anh không cần pet bảo vệ.” A Lang đại ca vừa nói vừa kéo dẫn những cơ bắp ẩn tượng của anh ấy.

“Tôi cũng không cần, Lang sẽ bảo hộ tôi.” Vũ Liên đại tẩu và A Lang đại ca nhìn nhau thắm thiết.

“Tôi không muốn, tôi không thể nuôi pet.” Tôi hồi tưởng lại lịch sử đầm máu và nước mắt về pet của Tiểu Long Nữ. Cũng được, để tránh Tiểu Long Nữ lại lập nên kỷ lục mới nuôi chết Hỏa Phượng Hoàng bất tử, ghi thêm vào lịch sử đầm máu và nước mắt hoành tráng của cô ấy.

“Vậy chỉ còn lại có. . . Gui?”

“Tôi ư? Rất tốt. Vậy tôi nướng có thể nướng thịt cùng với Hoàng Tử điện hạ rồi!” Mặt Gui tràn đầy khát khao.

“Là nướng thịt cùng với Thịt Bao Bao!”

Đội Phi Thường cười vật vã.

“Hoàng Tử em cũng thật là, thỉnh thoảng cũng phải thưởng cho Gui một chút chứ! Nướng thịt cùng với cậu ấy thì có sao đâu nào?” A Lang đại ca vỗ lưng tôi.

“A? Cậu đó không phải là em nói!” Tôi ngờ vực, tôi chắc chắn tôi không nói gì mà?

“Tiếng nói dễ thương như vậy, là Doll nói à?” Tiểu Long Nữ đoán.

“Hử?” Doll ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, trong miệng đầy thức ăn, hoàn toàn không thể nói được lời nào.

Rốt cuộc là ai?

“Ở đây này! Ma ma.”

Ma ma? Tôi cảm thấy Bánh Bao Thịt trong tay đang ở vùng vẫy. Không phải chứ! Bánh Bao Thịt mọc mắt đã đủ dã man rồi, Bánh Bao Thịt còn biết nói nữa thì....Tôi chậm rãi cúi đầu nhìn Bánh Bao Thịt trong tay, chỉ thấy đôi mắt to ngập nước của nó nhìn tôi như trước đây.

“Ma ma.” Cái miệng nhỏ nhắn của Bánh Bao Thịt đột nhiên hé ra nói câu này. Tôi sửng sốt. Ma ma? Gọi tôi?

Đội viên Đội Phi Thường bây giờ cũng phát hiện việc này như người ngoài hành tinh xâm lược, như Châu Tinh Trì diễn bị kịch, như Trương Huệ Muội nhảy thoát y, là chuyện không thể tượng tượng được. Tất cả mọi người trở mắt nhìn Bánh Bao Thịt biết nói.

“Mọi người đừng nhìn Bánh Bao Thịt chăm chú như vậy, Thịt Bao Bao sẽ ngượng đấy.” Nói xong, trên “má” (?) Bánh Bao Thịt xuất hiện hai vòng tròn đỏ ửng.

. . . Là nữ? Không đúng, bánh bao cái?

“Sao mày lại gọi tao là ma ma?” Lẽ nào, giới tính thật của tôi lại bị một chiếc bánh bao phát hiện? Cũng có thể, ngộ tính cơ bản của Bánh Bao Thịt chính là 10 mà!

“Ma ma chính là ma ma. . .” Bánh Bao Thịt cúi thấp “đầu”, vẻ mặt vô tội đáng thương, còn chà lòng bàn tay tôi làm nũng.

Dễ thương quá! Nhưng mà, hix. . . Tôi vẫn chưa kết hôn mà đã làm mẹ rồi! Hơn nữa đứa trẻ lại là một chiếc bánh bao. . . Không biết là con trai hay con gái nhỉ?

“Tiểu Long Nữ, pet của Cuộc Sống Thứ Hai có thiết lập giới tính không?” Tôi binflht hản hỏi.

“Có. . . Hơn nữa nếu có hai con còn có thể sinh con nữa! Mặc dù tỉ lệ thấp.” Tiểu Long Nữ nhìn chăm chú Bánh Bao Thịt, nhanh chóng tự hỏi: “Nhưng Bánh Bao Thịt. . .” Tiểu Long Nữ ngờ vực quan sát Bánh Bao Thịt. Mà tôi rất phối hợp đem Bánh Bao Thịt lật đi lật lại, cố gắng tìm ra một dấu hiệu nhỏ nhoi có thể phân biệt giới tính.

“Mau hỏi luôn đi xem thế nào?” Chị Vũ Liên kiên nghị.

“Bánh Bao Thịt.” Tìm một lúc lâu, trừ cái vỏ bánh bao trắng trắng mềm mềm, không nhìn thấy cái gì cả, tôi đành phải bình tĩnh hỏi: “Con là đực hay là cái?”

Bánh Bao Thịt mở to hai mắt nghi hoặc, khó hiểu hỏi: “Ma ma, cái gì là đực, là cái? Thịt Bao Bao không hiểu.”

. . . Nhất định là cái rồi, chúng tôi nghĩ.

“Anh cảm thấy việc tại sao nó biết nói còn quan trọng hơn vấn đề giới tính thì phải?” Lúc này, A Lang đại ca nghiêm túc nói.

“Bởi vì nó đạt cấp 40 rồi.” Tiểu Long Nữ đột nhiên nhớ tới. “Pet của Cuộc Sống Thứ Hai sau khi đạt tới một cấp độ nhất định, sẽ bắt đầu trí năng hóa. Cấp 40 biết mở miệng nói, sau đó trí thông minh sẽ không ngừng tăng lên cùng với cấp độ.”

“Thì ra là như thế. Vậy pet biết nói xem như là bình thường à?” Tôi tỉnh ngộ.

“Ừm.” Tiểu Long Nữ ngại ngùng cười gượng. “Vừa nãy tôi quên mất.”

Con gái của tôi, a, không ~ là pet biết nói của tôi. Tôi vui mừng nhéo ngược nhéo xuôi Bánh Bao Thịt, nhéo nhéo. “Đau quá, Thịt Bao Bao đau quá!” Bánh Bao Thịt kêu lên, sau đó đôi mắt to ngập nước của nó thật sự tràn ngập nước. Một giọt, hai giọt nước mắt siêu

lớn lăn ra từ mắt Bánh Bao Thịt, cuối cùng hình thành hai dòng nước phun điên cuồng: “Hu, hu hu
. hu . . .”

“A ~ Bánh Bao Thịt khóc rồi, làm sao bây giờ?” Tôi luống cuống nhìn Bánh Bao Thịt khóc điên cuồng trong tay. Phải làm sao để an ủi một cái bánh bao thịt đây?

“Thật giống vòi nước.” Tiểu Long Nữ nhìn mặt đất càng lúc càng có xu hướng ngập nước.

“Tốt quá rồi, sau này không cần mang theo nước nữa rồi!” Vũ Liên đại tẩu cười vui vẻ.

Mười phút sau.

“Hoàng tử, tôi phải cảnh cáo cậu trước, tôi không biết bơi!” Tiểu Long Nữ khóc không ra nước mắt nhìn nước đã ngập đến thắt lưng.

Tôi nâng hai cái vòi nước trong tay, cười ngây ngô.

“Trốn đi! Nhà hàng này cao cấp như vậy, chúng ta làm ngập phòng riêng của họ, phí bồi thường nhất định không ít.” A Lang đại ca không hề lo lắng đến nước ngập. Cũng phải, dù gì với chiều cao của mình, anh ấy nhất định là người cuối cùng bị ngập kín đầu.

“Giá trị danh vọng lại giảm xuống.” Lợi dụng lúc mở cửa, dòng nước trào ra ngoài gây xáo động, chúng tôi cuối cùng cũng thuận lợi trốn thoát, nhưng không tránh được giá trị danh vọng lại giảm xuống lần nữa. Chị Vũ Liên nhìn giá trị danh vọng của đội ngũ, nở nụ cười tối tăm khùng bố, quay đầu nhìn tôi. “Hoàng Tử, chăm sóc con gái Bánh Bao Thịt của em cho cẩn thận, đừng để nó gây rắc rối lần nữa nhé!”

“Vâng” Hu hu hu, nụ cười tối tăm khùng bố mà dịu dàng của chị dâu thật sự rất đáng sợ. Tôi sợ quá. . . .

Tôi trừng mắt nhìn con gái Bánh Bao Thịt của tôi, tóm nó lên, tôi muốn đánh thật đau vào mông nó, tay tôi sắp sửa vùng xuống. Nhưng Bánh Bao Thịt ngờ vực nhìn tôi bằng đôi mắt to khờ dại vô tội nhất. “Ma ma?” Hix, thế này thì bảo tôi phải đánh thế nào?

Tiểu Long Nữ vỗ vỗ lưng tôi. “Thôi bỏ đi, đánh một chiếc bánh bao có ý nghĩa gì đâu? Không bằng bảo nó phun nhiều thịt chút cho chúng ta ăn đi!”

“Cũng đúng. Gui, anh lập tức cho Hỏa Phượng Hoàng nở ra đi.” Tôi vừa chảy nước miếng vừa giục Gui.

“Ừm.” Gui cắn ngón tay, đem máu nhỏ lên trên trứng Hỏa Phượng Hoàng. Chúng tôi đều mở to mắt chờ sự xuất hiện của Hỏa Phượng Hoàng.

Không lâu sau, Hỏa Phượng Hoàng quen thuộc lại xuất hiện trước mắt chúng tôi. Toàn bộ Đội Phi Thường cảm động ôm nhau, có thịt nướng ăn rồi.

Hỏa Hoàng

Cấp độ: 41

Kỹ năng: Thiên Đường Liệt Diễm

Độ trung thành: 50/100

Chính là chiêu Thiên Đường Liệt Diễm đó, chính là chiêu đó đã nướng chín thịt trong nháy mắt, chiêu thức kỳ diệu đó. Tôi vội vã lấy Bánh Bao Thịt ra. Tiểu Long Nữ lập tức lấy ra một cái bàn gấp. Chị Vũ Liên vội vàng sắp xếp bát đĩa. A Lang đại ca thận trọng ôm một cái vạc sợ hãi đón hực thịt, Doll. . . đã ngồi xuống ghế hơn nữa còn đeo khăn ăn xong xuôi chuẩn bị bắt đầu.

“Gui.” Ngước ánh mắt kiên định ra hiệu cho Gui: “Tới đi!”

“Vâng.” Gui nhìn Hỏa Hoàng bay lượn trên trời.

“Bánh Bao Thịt, Súng Bắn Thịt Băm (Hỏa Hoàng, Thiên Đường Liệt Diễm.)” Tôi và Gui cùng hô.

Yên lặng không một tiếng động. Không thấy bóng dáng thịt nướng ngon lành trong tưởng tượng đâu hết.

“Ma ma, người kia là Gui đó, ma ma muốn đánh Gui sao?” Bánh Bao Thịt quay đầu lo lắng nhìn tôi. Tôi.

“Hừ hừ, anh tưởng anh là ai, có thể ra lệnh thần thú Hỏa Phượng Hoàng bắt tử?” Lại là một tiếng nói xa lạ nhưng cao ngạo vọng tới từ trên trời.

Nhưng, lần này chúng tôi không hề kinh ngạc, chỉ ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Hỏa Hoàng cấp 41 rồi.” Tiểu Long Nữ cứng ngắc nói.”Hơn nữa độ trung thành quá thấp, cho nên không nghe lời lắm đâu.” Cô nàng bổ sung.

“Thật gay go, vậy thịt nướng của chúng tôi làm sao bây giờ?” Tôi buồn thiu nhìn Hỏa Hoàng không nghe lời.

“Con nhỏ, phải đánh mới ngoan.” Chị Vũ Liên mỉm cười.

“Đánh Hỏa Hoàng sẽ bỏng tay.” Tôi nghĩ chưa đánh đã bị thương rồi!

Cuối cùng, gặp phải tình huống Hỏa Hoàng có chết cũng không nghe lời, Đội Phi Thường đành phải đáng thương trở lại thành đi mua bánh bao thịt ăn. Chúng tôi đang đói lại không thể đánh Hỏa Hoàng, tất cả đành phải đập Gui một trận, lệnh cho anh ta phải tăng độ trung thành của Hỏa Hoàng bằng tốc độ nhanh nhất. Tuy nhiên trong tiếng kêu lặp đi lặp lại của Gui khi bị lửa làm bỏng, chúng tôi hiểu rằng ngày ăn được thịt nướng còn xa lắm! Hix, đói bụng quá.

A Lang đại ca ừ ừ lên tiếng: “Mọi người đã nghe rồi. Mặc dù chúng ta rất đói, trận đấu tiếp theo vẫn phải đánh. Kiên trì hai trận nữa, chúng ta có thể vào vòng chung kết rồi.”

“Đối thủ trận tiếp theo là Địa Ngục Sát Lục.” A Lang đại ca đột nhiên nghiêm túc. “Căn cứ vào miêu tả của người qua đường A Tiểu Long Nữ tóm được, sức lực đội này rất mạnh, thủ đoạn tàn khốc, đánh xong mỗi trận, trên sân đấu nhất định máu chảy thành sông, có người xem không chịu nổi cảnh tượng đầm máu mà ngất xỉu. E rằng đây sẽ là đối thủ rất mạnh.”

Dã man như thế ư? Tôi chau mày hỏi: “Tổ hợp đội viên thế nào?”

“Tất cả đều là loài người. Linh mục, ma pháp sư, chiến sĩ, pháp sư vong linh, đạo tặc, thi nhân lãng du.”

Tôi sốc nặng. “Nghề nghiệp giống chúng ta như đúc?”

“Còn có hai con rồng.” A Lang đại ca thở dài.

Tôi nghĩ, chúng tôi có một chiếc Bánh Bao Thịt cộng thêm một con Hỏa Hoàng không nghe lời.

“Lần này thực sự gay đây, em có thể bị bọn họ phanh ngực mổ bụng không?” Tôi lo lắng hỏi.

“Cái này vô cùng có khả năng.” A Lang đại ca rầu rĩ nói.

Thật là khủng khiếp! Tôi khóc.

Lúc này, người qua đường A đang nói chuyện với anh bạn B.

“Anh có biết không? Vừa nãy tôi bị Đội Phi Thường bắt đi đấy.” Người qua đường A có vẻ suýt khóc đến nơi.

“Thật vậy sao? Trời ạ, anh lại có thể bị cái Đội Phi Thường dã man đó bắt ư?” Anh bạn B nói.

“Đúng vậy, họ muốn tôi nói cho họ tình hình Đội Địa Ngục Sát Lục. Sau khi tôi nói xong, họ còn có vẻ rất lo lắng!”

“Lo lắng? Đội Địa Ngục Sát Lục mặc dù đáng sợ, nhưng so ra vẫn kém Đội Phi Thường dã man đó. Mỹ nam cười tà ác cắt người thành từng mảnh, thật sự khiến người ta hằng đêm gặp ác mộng.”

“Còn có mỹ nữ luôn xuất hiện sau lưng người khác như ma quỷ đó nữa, mỗi lần ám sát xong đều cười lạnh!”

“Cái con Cốt Long khủng bố đó, còn có Khô Lâu Lửa Đen nữa.”

“Lại còn cả người sói to đùng, và ma pháp sư thoát nhìn dụ dằng, nhưng lại dùng Lưu Tinh Vũ cần quét đối thủ.”

“Đội Phi Thường thật sự rất dã man ~” Người qua đường A cùng người bạn B không hẹn mà cùng hô to.

Trong Đội Địa Ngục Sát Lục.

“Mọi người đã nghe nói kẻ địch lần này của chúng ta chưa?” Đội trưởng được mọi người biết đến, ma pháp sư – Ma Vương Đẫm Máu, lúc này sắc mặt trầm trọng.

“Nghe nói”

“Đội Địa Ngục Sát Lục chúng ta làm sao có thể để người khác dã man hơn được?” Ma Vương Đẫm Máu tức giận nói: “Chúng ta từng phải trở thành nhân vật khiến trẻ con nghe thấy đều khóc, người lớn buổi tối sợ hãi gặp ác mộng, ma vương của Cuộc Sống Thứ Hai. Bây giờ lại để cái Đội Phi Thường trở thành ác mộng của chúng ta? Buồn cười. Chúng ta phải dùng cách dã man nhất, bạo lực nhất đả đảo bọn chúng, để chúng ta trở thành ác mộng của bọn chúng ~”

“Trở thành ác mộng ~” Vô cùng khí thế hô to, vài đội viên đột nhiên rùng mình “Nhưng Đội Phi Thường thật sự vẫn rất dã man!”

11. Q.2 - Chương 3: Đội Phi Thường Phát Huy Sức Mạnh

“Ha ha. . .” Tôi cười khẩy.”Haha haha, tôi không sợ, tôi không sợ, haha.”

“Xem ra Hoàng Tử thật sự rất sợ. . .” Sứ Lang bắt đầu nhìn tôi chui trong góc, cười như đùa dỡ hơi.

“Ngày xưa cậu ta luôn phanh ngực mổ bụng người ta, bây giờ báo ứng đến. Cậu ta đương nhiên sợ rồi.” Tiểu Long Nữ thờ ơ trả lời.

“Vậy làm sao bây giờ? Thế này thì làm sao mà thi đấu được?” Vũ Liên vô cùng lo lắng hỏi: “Lẽ nào phải bỏ cuộc?”

“Haha, dù gì cậu ta cũng sẽ ổn thôi. Lần nào cậu ta chẳng như vậy. Lúc trước thì sợ muốn chết, nhưng chỉ cần thật sự bắt đầu đánh, cậu ta luôn là người hung hăng nhất. Đừng lo, đừng lo.” Tiểu Long Nữ cười ha ha trả lời.

“Vậy. ?”

“Ra sân thôi.” A Lang đại ca trầm tĩnh nói.

Nghe câu nói kia, tôi đứng dậy, xoay người, tay trái đặt lên Hắc Đạo: “Giết người.” Tôi thản nhiên nói.

Không biết tại sao, cho dù lúc trước sợ hãi thế nào, nhưng chỉ cần tiến vào hội trường này, cảm thấy ánh mắt của mọi người, tôi hoàn toàn có thể bình tĩnh trở lại. Mặc dù tôi vẫn chưa nghĩ ra cách để Bành Bao Thịch cộng thêm Hỏa Hoàng không ngoan đánh thắng hai con rồng, có điều, dù sao tôi cũng không nghĩ ra cách để Bành Bao Thịch đánh thắng Hỏa Hoàng, không phải vẫn thắng sao? Ha ha, cái này gọi là ở hiền gặp lành. (Là người gốc có phúc của gốc!)

Như thường lệ, tôi là người đầu tiên nhảy lên lời dài. Mà Đội Địa Ngục Sát Lục bây giờ mới bước ra khỏi hành lang, dẫn đầu là ma pháp sư mặc áo bào màu đỏ máu. “Ma Vương Đẫm Máu, ma pháp sư hệ băng, thích nhất là dùng cột băng xuyên vào người đối thủ, tất nhiên là nhân vật dã man nhất trong Đội Địa Ngục Sát Lục.” Tiểu Long Nữ giải thích như vậy.

“Xuyên vào? Nói như vậy, tôi nhiều nhất cũng chỉ bị một cái lỗ ở bụng thôi, còn tốt chán. . . Dọa chết tôi, tôi còn tưởng hần sẽ X ruột của tôi ra nhét vào trong miệng tôi, sau đó lôi quả tim máu chảy đầm đìa từ trong ngực tôi ra X, tiếp theo đập đầu, não trắng mềm nhũn phun ra đầy đất.” Tôi thở phào, đội ngũ dã man nhất gì chứ, hại tôi sợ muốn chết.

“Hoàng Tử điện hạ, cầu xin ngài đừng nói nữa.” Nghe đến đoạn XXX kia sắc mặt Gui trắng thảm hại.

Tiểu Long Nữ vừa bùm miệng vừa nghiêng răng nghiêng lợi gào lên với tôi: “Cậu nói thêm nữa, tôi sẽ nôn bữa sáng ra đấy.”

“Ha ha, thật ngại quá, gần đây xem quá nhiều phim kinh dị. . .” Nhớ tới phim kinh dị tôi xem tối hôm qua, tên sát nhân điên cuồng biến thái trong phim làm như thế đó. Tôi cười khúc khích.

Lúc này, Ma Vương Đẫm Máu đối diện đột nhiên nói bằng chất giọng tàn nhẫn, kèm theo tốc độ chậm rãi: “Hôm nay, tôi muốn đem Đội Phi Thường xuyên thịt nướng, từng người bị xuyên một, sau đó bị rồng của tôi chậm rãi thiêu đến chết, tôi phải cho các người biết dã man là cái gì ~~”

Tôi chỉ cười nhạt. “Bắt đầu?”

Đối phương hình như bị thái độ hời hợt của tôi chọc giận, gân xanh nổi đầy mặt. . .

“Tức giận gì chứ?” Tôi cười nhẹ nhàng. “Chờ tôi mổ bụng các người ra X, lôi ruột ra X, sau đó coi nó là dây thừng mà trói các người vào, rồi lại bỏ đầu các người ra X, lấy não ra X, lại dùng Thiên Đường Liệt Diễm của Hỏa Hoàng nướng chín, rồi mới nhồi vào trong miệng các người, cuối cùng, sau khi coi máu của các người là gia vị mà rưới lên, lúc đó các người tức cũng chưa muộn!”

Ha ha, giống như bộ phim tôi xem hôm kia. Hôm đó tôi cùng thằng em xem xong, tôi còn cố ý nghiên cứu và phát triển món ăn mới, dùng não như đậu phụ trắng cao cấp, thêm vào máu tươi y chang đậu đỏ, làm canh đậu đỏ đậu phụ cho nó ăn, khiến em tôi bỏ cơm tối lần đầu tiên trong đời. Không phải tôi quá xấu xa rồi chứ?! Ai bảo nó cứ lải nhải bên tai tôi chuyện Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã vượt qua vòng bảng, có thể tiến vào vòng chung kết. Cái này sẽ gia tăng áp lực cho tôi, thằng em đáng chết có biết không hả?

Gân xanh trên mặt Ma Vương Đẫm Máu biến mất không còn dấu vết, thay vào đó, là khuôn mặt trắng như giấy cùng bàn tay hơi run rẩy. Có thể hẳn tưởng tượng mình bị ruột của mình trói lại, trở mắt nhìn đầu của chính mình bị bỏ ra nướng chín, nhồi vào trong miệng mình, cuối cùng còn bị rưới máu của mình lên. . (Tôi nghĩ các bạn không nên sống cho đến lúc này.)

Có điều như vậy hình như là sao chép điện ảnh. Tôi suy nghĩ, có bị tố cáo vi phạm quyền sở hữu trí tuệ không? Nếu không thì.

“Móc mắt ra, nhét vào hậu môn?” Không được, cái này là tình tiết trong phim kinh dị tôi xem ba hôm trước.

“Chôn cả người xuống lòng đất, rồi lột da từ đầu đến chân?” Cái này hình như trong Thập đại khổ hình Mãn Thanh!

“Chém đứt tứ chi rồi quăng vào hồ phân?” Cái này đến từ hồ phân nào?

“Cắt từng miếng thịt ra?” Cái này hình như gọi là lăng trì thì phải?

“Cung hình?” Hình như không chết được, theo như thiết lập game, chỗ đó cũng chỉ được coi là vị trí thứ yếu?

“Đâm dao vào hậu môn? Không được, bẩn lắm.” Sao có thể làm bẩn bảo bối Hắc Dao của tôi được!

Tôi thở dài. “Haiz, không ngờ muốn sáng tạo ra một khổ hình mới cũng không phải là việc dễ dàng. Bỏ đi, chọn bữa một cách! Bắt đầu thôi, trọng tài. Ồ? Sao lại không có ai?” Tôi nhìn trái nhìn phải, kỳ lạ, cả sân đấu chỉ còn lại mỗi mình tôi?

“Ma Vương Đẫm Máu đâu rồi?” Tôi nhìn khoảng không trống rỗng đối diện, không thấy đối thủ đâu cả? Tôi quay đầu định hỏi đồng đội: “Tiểu Long Nữ? A Lang đại ca? Gui? Chị dâu? Doll? Sao lại không thấy đâu hết thế này?”

Lúc này, thiết bị phát thanh vang tiếng nồn: “Các bạn. Tôi là bình luận viên Tiểu Lý, bởi vì người dự thi Hoàng Tử nói những câu thật sự quá bạo lực đẫm máu. Ơe

Khiến toàn bộ người dự thi đều trốn khỏi sân đấu, chắc đang ở trong nhà vệ sinh. Ơe. Còn năm phút nữa sẽ kết thúc thời gian hạn chế. Nếu năm phút nữa một nửa số thành viên của Đội Địa Ngục Sát Lục không trở về sân đấu thì phần thắng sẽ thuộc về Đội Phi Thường còn một thành viên trên sân đấu. Ơe!”

Lúc này, ở nhà vệ sinh.

Thành viên Đội Phi Thường đồng thanh hét lên: “Hoàng Tử cậu xong đời rồi! Ơe ~”

Đội Địa Ngục Sát Lục ở bên cạnh cũng khóc thảm. “Có chết cũng không về. Ơe!”

“Ơe

Đội Phi Thường chiến thắng.” Trọng tài tuyên bố.

Tôi vân vê ngón tay của mình, cô độc đứng trên sân đấu: “Người ta không cố ý mà.”

Tôi vừa mới đi xuống khỏi sân đấu, Tiểu Long Nữ mang vẻ mặt dữ dằn đi tới chỗ tôi: “Hoàng Tử, cậu xong đời rồi.”

“Em khiến chị nồn hết cả bữa ăn khuya hôm qua đó!” Nụ cười khủng bố tối tăm của chị Vũ Liên lại xuất hiện .

“Hoàng Tử ca ca, Doll sợ lắm ~” Sợ? Nhưng mà Doll, vẻ mặt của em sao lại giống hệt lúc chiêu hoán Cốt Long đi giành thịt nướng vậy?

“Haiz, Hoàng Tử em cũng biết, anh luôn đối xử với em như em tri.” Vậy cũng đừng vung vẩy trượng Quang Diệu dài hai mét của anh nữa, còn vận động làm ám người nữa chứ? A Lang đại ca, anh có biết một chiến sĩ bị một linh mục tấn công vật lý chết là một việc vô cùng mất mặt không?

“Hoàng Tử điện hạ. . .” Vẻ mặt Gui do dự.

Thấy một thanh chủy thủ, hai chiếc pháp trượng cộng thêm một cái tay Khô Lâu sắp sửa rơi xuống đầu tôi, tôi thăm thẳm nhìn về phía Gui, bi thảm hô to: “Gui, cứu tôi ~”

Gui không đành lòng lập tức phi thân lại chỗ tôi. “Đừng đánh Hoàng Tử điện hạ ~”

Tay đâm chân đá loạn xạ ngẫu, dép lê và dao dĩa đều bay qua đây. Hix ~~ Tôi yên ổn trốn dưới người Gui. Khó nhọc lánh khỏi tai họa lần này, tôi cảm kích nhìn Gui đã không còn ra hình người nữa (Kỳ quái sao anh ta vẫn chưa chết nhỉ? Xem ra thật trị liệu của đại ca lại nhờ anh ta mà thăng cấp). Âm thầm thề rằng lần sau tôi nhất định sẽ đánh anh ta ít đi hai quyền.

“Hoàng Tử, cậu thật sự quá đê tiện.” Tiểu Long Nữ đánh đến mức thở hồng hộc.

“Thì làm sao nào? Các người đánh rất vui vẻ, tôi cũng không đau, lại có thể thỏa mãn mong muốn bị ngược đãi của Gui. Một mũi tên trúng nhiều đích, có sao lại không làm? Ha ha ha.” Tôi thật sự thông minh hơn người ha ha.

“Không biết đại hội tìm đại ca làm gì nhỉ? Tôi đói bụng rồi, muốn ăn cơm.” Vừa nãy đại hội vô duyên vô cớ thông báo muốn đội trưởng chúng ta tới trụ sở, nói là có việc muốn bàn bạc, không phải định hủy bỏ chiến thắng lúc nãy của chúng ta chứ? Sẽ phải đánh thật nặng tay? Đừng, tôi sẽ chịu khổ sửa chữa. Nếu bị hủy bỏ chiến thắng, vậy tôi thật sự phải áp dụng Thập đại khổ hình Mãn Thanh với nhân viên đại hội rồi.

“Thích ăn như vậy, tôi nghi ngờ cậu không phải là con gái. . .” Tiểu Long Nữ đột nhiên phát hiện mình nói sai, sắc mặt tôi cũng trắng bệch nhìn chị dâu và Doll”. . . người mà con gái vẫn luôn thầm mến.”

“” Nối tiếp rất tốt, Tiểu Long Nữ. Tôi thở phào.

“Lang về rồi .” Chị Vũ Liên nhìn ra đằng xa.

“Haiz, mọi người, anh có một tin không tính là quá tệ.” A Lang đại ca cau chặt mày. “Chúng ta còn đánh một trận nữa.”

“Bây giờ? Lập tức?” Nhưng mà tôi đói

“Chính xác mà nói, còn hai mươi phút.”

“Gui.” Chúng ta do dự nhìn Gui đang nằm dưới đất như một đồng bùn.

“Anh sẽ chữa cho cậu ấy, đừng lo.” A Lang đại ca còn bổ sung một câu.”Vết thương này còn nhẹ hơn nhiều so với Hoàng Tử đánh.”

. Tôi giả vờ không nghe thấy.

“Đội Yêu Yêu, là đối thủ tiếp theo của chúng ta. Chúng ta sợ dĩ phải đánh hai trận, bởi vì chúng ta là đội thi đấu vòng bảng cuối cùng, đại hội muốn hôm nay có thể kết thúc tất cả các trận đấu.” Đại ca rầu rĩ nói.”Thật bức mình, chúng ta không có thời gian đi tìm người điều tra tình hình đối thủ. Nhưng trận đấu lúc nãy của chúng ta bị nhìn thấy hết rồi. Thật sự rất bất lợi .”

“Vô cùn bất lợi.” (Vô cùng bất lợi) Tôi vừa gặm mần thầu vừa nói không rõ ràng.

“Cũng không hẳn là như thế, may là trận lúc nãy chưa chính thức đánh. Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ biết nghề nghiệp của chúng ta mà thôi.” Chị Vũ Liên mỉm cười vui mừng.

“Mong là vậy.”

Lên hội trường, tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, khó khăn lên tiếng hỏi: “Đối diện là đối thủ của tụi mình à?”

“Hình như vậy.” Lòng mày A Lang đại ca nhú càng chặt thêm.

“Không phải chứ? Anh nói đóa hoa kia, nhành cỏ kia, cái cây kia, khối đá kia, vũng nước kia, cộng thêm cái thứ không thể nhìn thấy ở đối diện kia là đối thủ của tụi mình?” Khóe miệng tôi giật giật, khoa trương như vậy sao?

“Thảo nào gọi là Đội Yêu Yêu, không ngờ thành phần đội ngũ là hoa yêu, thảo yêu, thụ yêu, nham yêu, thủy yêu và phong yêu. Lần này không ổn rồi. Phân loại của yêu tộc vốn phức tạp, kỹ năng biến hóa khôn lường, hơn nữa gamer chọn yêu tộc cũng không nhiều, trước giờ chúng ta chưa chạm mặt với yêu tộc, hiểu biết về họ rất ít ỏi. Trận này sẽ là trận đánh rất ác liệt.” Tiểu Long Nữ lo lắng giải thích.

“Haizz! Cứ tưởng là được thí nghiệm những thủ đoạn khủng bố tôi nói ở trận trước, bây giờ. . . .” Tôi thở dài.”Tiểu Long Nữ, bà thấy nó/cô ta/anh ta/cái thứ đó? có ruột để tôi kéo ra không?”

“. . . . Không biết.”

“Bất kể thế nào đi nữa, dù sao bây giờ chỉ có thể xông lên.” Tôi không thèm quan tâm đối thủ là ai, chỉ kéo dãn chân tay, chuẩn bị đánh một trận ra trò.

“Đúng vậy, Hoàng Tử nói đúng. Bây giờ chúng ta hãy quét sạch sân đấu. Gầm ~” A Lang đại ca gầm lên.

Tôi cười điên cuồng, rút Hắc Dao ra. Trận chiến vòng bảng cuối cùng, bắt đầu.

Trận đấu vừa bắt đầu, tôi lập tức muốn xông lên trước. Vẫn như cũ, trước tiên tôi loại bỏ một, hai người rồi nói. Nhưng tôi đột nhiên phát hiện mắt cá chân hình như bị thứ gì đó quăn lầy, cả người tôi lặn ra đất. Vợ vàng nhìn xuống mắt cá chân, cổ? Trên hội trường lại có cỏ quăn lầy chân tôi? Tôi rút dao cắt bay nhanh cỏ kia đi, lúc đang định đứng dậy, xung quanh đột nhiên bùng lên rất nhiều cỏ. . . .

“Ặc.” Cả người tôi bị cỏ quăn, không thể động đậy.

“Hoàng Tử!” Thành viên Đội Phi Thường đều hoảng hốt. A Lang đại ca xông lên phía trước, tay không nhổ đồng cỏ vương vãi kia. Doll chỉ huy Khô Lâu bảo vệ chúng tôi. Tiểu Long Nữ đáng lẽ phải ẩn nấp thì lúc này cũng xông tới, dùng chủy thủ ra sức cắt đứt ngọn cỏ.

Tôi vùng vẫy, liếc thấy nham yêu kia đang xông tới, mặt tôi tái mét, hét lên: “Mặc kệ em, mau phòng ngự đi.”

“Khô Lâu mau cản lại.” Doll vội vã ra lệnh cho Khô Lâu tiến lên cản nham yêu, nhưng thụ yêu đứng bên đã vung vẩy những cành cây hung tàn của hắn làm một con Khô Lâu bay mất. Tuy rằng không đến mức khiến Khô Lâu vỡ vụn, nhưng cũng khiến chúng nó vùng vẫy một lúc lâu mới đứng dậy nổi. Thấy thụ yêu cao lớn đáng sợ xông tới, một quả cầu lửa của Vũ Liên lập tức bay qua, khiến thụ yêu rút lui về Đội Yêu Yêu. Nhưng nham yêu đứng bên lại vùng nắm đấm về phía Doll, A Lang đại ca vội vã đẩy Doll ra, nhưng bản thân bị nắm đấm nặng nề của nham yêu đánh trúng. Thân thể khỏe mạnh cao hai mét cũng bị nắm đấm này đánh bay.

“Lang. . .” Chị Vũ Liên sững sờ.

“Khô Lâu, mau trở lại bảo vệ mọi người.” Doll lo lắng chỉ huy Khô Lâu cản đòn tấn công của nham yêu.

“Gui, Cuồng Bạo Thuật, mau dùng Cuồng Bạo Thuật.” Tôi hét lên điên cuồng.

“Được. . .” Gui lập tức buff Cuồng Bạo Thuật cho tôi.

Tôi cảm thấy sức mạnh tăng lên, dùng hết sức vùng vẫy, cuối cùng tay phải cũng thoát khỏi ngọn cỏ. “Cầm Biên Dao Thế.” Đâm, chém, chọc, ngoáy, trong nháy mắt tôi dùng đủ loại thế đao chém lên thân cỏ. Tôi nhảy lên, nhanh chóng xông đến chỗ nham yêu. . . .

Một cột nước đột nhiên lao bổ vào mặt tôi. Tôi sững sờ, vội vã lùi ra sau từng bước. Tiếc rằng tôi không có mắt sau lưng, không nhìn thấy đằng sau cũng có một cột nước, hơn nữa so với cột nước ở phía trước, sức nước chỉ có hơn chứ không có kém.

“Aahh ~” Tôi lập tức trôi theo dòng nước, suýt nữa bị đẩy ra khỏi lối dài. Tôi cầm Hắc Dao lên sân đấu, nắm chắc lấy Hắc Dao, lúc chấm dứt coi như chưa bị trôi ra ngoài. Nhưng sau vụ dòng nước, tôi mới phát hiện tôi lại bị cỏ quăn rồi. Phiền chết đi!

Tôi chặt đứt cỏ, lại bị nước cuốn đi. Khó khăn lắm nước mới ngừng, lại bị cỏ quăn lầy. Trong giai đoạn này, tôi lo lắng hướng mắt xem tình hình của Doll. May là Doll và chị Vũ Liên còn có thể chống đỡ được nham yêu. Gui ôm Cổ Cầm dùng Truy Hồn Siêu Âm Tiễn quấy nhiễu đối phương. Nhưng A Lang đại ca đánh nhau một mình?! Tôi nhớ lại cái thứ không nhìn được lúc này, phong yêu, là phong yêu quăn quanh đại ca. Tệ quá! Thế còn Tiểu Long Nữ? Tôi quay đầu nhìn về phía Đội Yêu Yêu, quả nhiên thấy Tiểu Long Nữ âm thầm ẩn nấp sau thủy yêu, âm mưu ám hại cô ta, nhưng. . . .”Tiểu Long Nữ, chạy mau.”

Lúc thụ yêu trở lại Đội Yêu Yêu đã sớm cảnh giác với đạo tặc âm thầm này. Vừa thấy Tiểu Long Nữ xuất hiện, cành cây to dày lập tức vung qua.

“A. . . .” Tiểu Long Nữ tránh không kịp, bị dính một đòn, lượng máu giảm xuống rất nhiều. Cô ấy lập tức đứng dậy, ẩn mình trở lại Đội Phi Thường. Lại thấy tình hình nguy hiểm của A Lang đại ca, cô ấy lập tức tới giúp. Mặc dù người trong suốt khó có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng lại khó để đối lừa đôi mắt thông tỏ của đạo tặc. Có thêm Gui bắn tên trợ giúp, phong yêu bị đánh rút lui từng chút một.

Lúc này, hoa yêu vẫn không có động tĩnh lại niệm chú trị liệu, cánh hoa từ trên đầu nhẹ nhàng rơi lên đầu phong yêu. Quá rõ là vết thương của Phong Yêu tốt hơn rất nhiều rồi.

“Thì ra hoa yêu là linh mục.” A Lang đại ca kinh ngạc thốt lên.

Lúc này thụ yêu cũng chạy tới giúp phong yêu. Sức của thụ yêu mạnh hơn nhiều, Tiểu Long Nữ, đại ca và Gui chỉ ngang cơ với họ. Mà Doll và Vũ Liên cũng chỉ có thể cản đòn tấn công của nham yêu, không hề có biện pháp nhỏ nhoi nào với nham yêu da dày thịt thô. Nhưng tôi còn đang dây dưa không rõ với thảo yêu, thủy yêu.

Cứ thế này thì không được. Sau một lần thoát khỏi cây cỏ, tôi lấy Bánh Bao Thịt ra.

“Ma ma? Ma ma đang nghịch nước ạ? Thịt Bao Bao cũng muốn nghịch.” Bánh Bao Thịt mở to đôi mắt vô tội, nhìn nước ập đến chỗ tôi.

Đấu xong trận này, cả đời này tôi cũng không nghịch nước nữa. Tôi bắt lực nhìn cổ lại quần lấy tôi. “Bánh Bao Thịt, chờ đến khi nước đến cuốn ma ma, con lập tức dùng cái chiêu XXX đó, đưa ma ma thoát khỏi dòng nước, biết chưa?”

“Ừm ~~ được ạ.”

Tôi chém đứt cỏ lần thứ N, nhảy lên, dòng nước lập tức ập tới chỗ tôi. “Bánh Bao Thịt, sử dụng Chong Chóng Tre (Giống Doraemon).” Tôi gào to.

Chỉ thấy trên đầu Bánh Bao Thịt đột nhiên nhú lên một chiếc Chong Chóng Tre, Chong Chóng Tre xoay tròn, Bánh Bao Thịt chậm rãi bay lên, mà tôi cũng dùng tay trái tóm chặt Bánh Bao Thịt. “Tránh khỏi hướng dòng nước, Bánh Bao Thịt.” Bánh Bao Thịt lập tức rẽ sang trái, tránh khỏi cột nước đang lao tới nhấn chìm chúng tôi.

Tôi đành phải dựa vào một chiếc bánh bao né trái tránh phải, đưa mắt đánh giá tình hình. Tôi quyết định tiêu diệt hai kẻ cản trở tôi là thảo yêu và thủy yêu trước. Nếu không tôi không thể đặt chân xuống mặt đất được. “Bánh Bao Thịt, cẩn thận tiến tới chỗ kẻ địch.”

“Kẻ địch là cái gì ạ?”

Tôi ngất. “Tiến tới mấy người ở đằng kia kia.” Tôi giờ Hắc Dao chỉ vào Đội Yêu Yêu.

“Được ạ ~!” Bánh Bao Thịt nghe lời tiến tới phía Đội Yêu Yêu.

“Long – Quyển – Trảm!” Tôi né khỏi cột nước, bản thân biến thành lốc xoáy hướng tới thủy yêu, thủy yêu đáng ghét đó lập tức bị tôi chọc thủng một lỗ giữa bụng. Tôi đang định chop lấy đao tiến hẳn đi Tây Thiên, người lại bị cổ quần lấy, càng tệ hơn chính là.

“Băng Trụ.” Thủy yêu bị thương nặng cười nham hiểm, trên tay cầm gần mười trụ băng.

“Cầm Biên Dao Thế.” Tôi vội vã chém đứt đồng cỏ trên người, nhưng đã quá muộn để tránh. Có năm trụ băng đâm trúng tôi, sắc mặt tôi trắng bệch. A! Đau quá đi, vết thương nặng nhất là đùi trái, bị một trụ băng xuyên qua, những vết thương khác nặng nhẹ không giống nhau. Lượng máu của tôi mặc dù vẫn còn hơn nữa, nhưng bị cổ quần không động đậy được. Hix! Phía trước lại xuất hiện N trụ băng! Xem ra Đội Yêu Yêu sắp hoàn thành di nguyện của Ma Vương Đắm Máu – biến tôi thành một xiên thịt nướng.

“Có chết cũng phải có kẻ chết cùng, Bánh Bao Thịt, Đả Cầu Thuật.” Tôi dùng hết sức bình sinh ném Bánh Bao Thịt về phía thủy yêu.

“Ừhhhh.” Tôi liên tục bị vô số trụ băng đâm trúng tay trái, thắt lưng, bả vai, còn có một cây đâm sượt qua trán tôi. Thủy yêu đối diện cũng không kịp tránh mà bị Bánh Bao Thịt đánh trúng. Hoa yêu vội vã chữa lành vết thương cho thủy yêu. Tôi nằm dưới đất nhìn bản thân chỉ còn lại một giọt máu, không thể tưởng được rằng muốn kéo người chết cùng cũng không được. Chết tiệt!

“Hoàng Tử, đi nào!” Tiểu Long Nữ đột nhiên xuất hiện phía sau tôi. Cô ấy ra sức kéo tôi về phía sau. Thảo yêu thấy vậy, lập tức định dùng cổ ngăn cản chúng tôi đào tẩu, nhưng một mũi tên trong suốt cản trở hẳn. Gui phần nộ trút mưa tên vào thảo yêu, khiến hắn không thể không dùng cổ bảo vệ bản thân mình và hoa yêu, thủy yêu.

“Sắp tới rồi, Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ muốn kéo tôi về chỗ A Lang đại ca, để anh ấy chữa lành vết thương. A Lang đại ca cũng muốn rút người ra tới giúp tôi chữa lành vết thương, nhưng thiếu Tiểu Long Nữ, lại thiếu Gui, mình A Lang đại ca chỉ có thể ngăn cản phong yêu và thụ yêu giết anh ấy. Vô cùng khó khăn, không thể rút người ra tới chữa thương cho tôi được.

Thấy tình hình nguy cấp, tôi mở miệng hét với Tiểu Long Nữ: “Đi giúp đại ca, mau! Anh ấy, một mình anh ấy không thể trụ được.”

Tiểu Long Nữ nhìn đại ca, rồi lại nhìn tôi. “Chết tiệt, không giúp đại ca giải quyết hai kẻ kia thì không thể cứu được Hoàng Tử.”

Cô ấy nghiêng rằng, bỏ tôi xuống, chạy tới giúp A Lang đại ca chống cự hai kẻ kia. “Cậu phải cố trụ lại đây, nghe rõ chưa? Hoàng Tử.” Cô ấy vừa chạy vừa gào lên.

Tôi yếu ớt khẽ gật đầu. Trụ lại? Độ chân thực 99% chết tiệt này, những vết thương khiến lượng máu của tôi giảm xuống, tôi phải lấy gì để trụ lại đây? Thi đấu lại không thể mang theo hồng được thủy. Gay to! Ý thức hơi mơ hồ rồi, tôi lắc mạnh đầu.

Lúc này, vết thương của thủy yêu đã được chữa trị. Hắn tức giận cuộn sóng nước ngập trời, ập tới chỗ tôi. Nhưng mà tôi đang trong trạng thái mông lung.

“Hoàng Tử ~” Gui, Tiểu Long Nữ, Sứ Lang, Vũ Liên và Doll tuyệt vọng hét lên.

“Hoàng Tử. . .” Gui dùng hết sức bình sinh nhảy đến, ôm lấy tôi đang trong trạng thái ý thức không rõ ràng. Hai người chúng tôi lập tức bị dòng nước ập vào. Gui dùng cơ thể bảo vệ tôi, nhưng chút máu ít ỏi trong cơ thể tôi vẫn còn nhuộm đỏ dòng nước. . .Đột nhiên, tôi tỉnh táo trở lại, trong lòng hiểu rõ, tôi chỉ cách cái chết một giọt máu.”Gui, phải cố lên nhé!”

Gui kinh hãi nhìn tôi.”Hoàng Tử. Không, cậu không thể chết được.”

Tôi khẽ cười, bóng hình mờ dần, cuối cùng hóa thành những điểm sáng tựa ánh sao, trong sắc mặt bi thương của Gui, biến thành luồng sáng trắng bay đi.

“Hoàng Tử.” Gui nắm chặt bàn tay mà lúc trước ôm lấy tôi, dầm mạnh xuống đất, giọng nói nghẹn ngào.

“Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ trắng hết cả mặt.

“Làm sao có thể. . .” Vũ Liên che miệng, long lanh nước mắt.

“Gầm ~ Hoàng Tử!” Sứ Lang buồn bã gầm lên.

“Huhu, huhu, Hoàng Tử ca ca.” Doll khóc thét lên.

“Ma ma, ma ma đâu rồi? Hu hu hu. . .” Hai cái vòi nước siêu cấp của Bánh Bao Thịt lại xuất hiện trên giang hồ.

Trên hội trường, không khí ngưng đọng lại, cảm giác bi thương bắt đầu lan tràn giữa mọi người. Đội Yêu Yêu có phần không biết phải làm thế nào. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến lúc Đội Yêu Yêu định triển khai hành động, cơn thịnh nộ bắt đầu sôi trào từ Gui. . .

“Hỏa Hoàng, tôi lấy thân phận chủ nhân ra lệnh, hãy thiêu cháy! Dám tổn thương tình yêu của tôi, dám người không biết sống chết, tiễn chúng xuống địa ngục lửa đi.” Hai mắt Gui đầy tơ máu, Hỏa Hoàng không thích nghe lời cũng biết bây giờ không phải là lúc không nghe lời. Nó khóc rất lâu, sau khi bay lên trên không, bắt đầu phun ngọn lửa nóng cháy vào Đội Yêu Yêu. Thảo yêu vốn dĩ phải xây vòng phòng hộ, nhưng cổ làm sao chống lại được lửa? Thủy yêu vội vã thay thảo yêu, dùng bình phong nước cản ngọn lửa trí mạng.

Thảo yêu thấy tình thế dị thường, lập tức dùng Thảo Phược Thuật với Gui, dưới chân Gui xuất hiện rất nhiều cỏ.

“Địa Liệt Thuật.” Vũ Liên ngồi xổm xuống, tay phải chạm bề mặt đất, mặt đất lập tức rạn thành một vết nứt lớn chạy tới chỗ thảo yêu. Thảo Yêu mất chỗ để chân, suýt nữa ngã vào vết nứt, may là thụ yêu ở bên cạnh vội vã bắt được hắn, nhưng Vũ Liên cười khê, niệm chú thêm một lần nữa, lại là Địa Liệt Thuật xông tới chỗ thảo yêu và thụ yêu.

“Các người dùng này chiêu hại chết Hoàng Tử, các người tưởng tôi sẽ để các người hại nữa chết Gui nữa ư? Không thể nào!” Vũ Liên nhẹ nhàng nói ra những lời này.

“Hỡi ngọn lửa của địa ngục hắc ám, hãy thiêu cháy Tử Linh Cốt Long mạnh mẽ! Hóa thân thành Cốt Long Địa Ngục Rực Lửa, vì chủ nhân của người hãy đến thế giới này phá hủy hết mọi thứ trước mặt. Hỡi sinh vật ngạo mạn vô lễ kia ơi!” Khuôn mặt quật cường của Doll tràn đầy vẻ tức giận, Cốt Long Rực Lửa siêu dã man cũng không thể đánh đổ tấm lòng muốn giúp Hoàng Tử phục thù của cô bé. Thế là, ngoại trừ kẻ địch trên không của Đội Yêu Yêu, Hỏa Phược Hoàng đang dùng Ngọn Lửa Thần Thành, lại thêm vào một con Cốt Long Rực Lửa tà ác. Không thể nghi ngờ đã thêm sương vào tuyết vào cảnh ngộ nguy hiểm của Đội Yêu Yêu. À không, là thêm dầu vào lửa.

Phong yêu và nham yêu thấy tình thế bất thường, lập tức xông về phía Đội Phi Thường, dự định nhanh chóng giải quyết ba kẻ nguy hiểm đó. Tiểu Long Nữ bước vài bước đã tới trước mặt phong yêu. “Có người nói, độ tốc độ với gió là hành vi ngu xuẩn. Bây giờ, tôi phải chứng tỏ, độ tốc độ với tôi mới là hành vi ngu xuẩn.” Tiểu Long Nữ hung dữ nói xong lời này, nhanh chóng vung vẩy hai thanh chủy thủ trên tay, chặt, chém buộc Phong Yêu rút lui từng bước một.

Sửu Lang vùng vẫy Quang Diệu, dẫu tay đôi với nham yêu. Luận sức mạnh và thể chất Sửu Lang đương nhiên không thể sánh bằng chỗ đá của nham yêu được. Nhưng Sửu Lang hừ một tiếng, trong lòng lẩm bẩm, đứa trẻ ba tuổi cũng biết làm thế nào để đánh bại đá, không phải là để nóng lạnh thế chỗ nhau liên tục sao?

“Gui, ra lệnh cho Hỏa Hoàng phun lửa vào Nham Yêu này!” Sửu Lang nói với Gui qua kênh đội ngũ, mà Gui cũng lập tức nghe theo.

“Anh tưởng lửa có xi nhê gì với tôi sao?” Nham yêu dù bị lửa phun, vẫn tỏ ra không thêm để ý.

Sửu Lang cười lạnh lùng, thêm nước nữa thì sao đây? Được, xem tôi dùng nước làm anh vỡ tan tành. Nước, tìm Vũ Liên? Không được, Vũ Liên chỉ có ma pháp thuộc tính hỏa và địa, Doll không có khả năng, Gui cũng không có, Tiểu Long Nữ là đạo tặc. Không xong rồi! Không có nước. . . Sửu Lang ngáy người, lần này phải làm sao đây? Chẳng lẽ phải nói với thủy yêu: Ê! Cho tôi mượn ít nước giết nham yêu được không?

“Huhu ~ ma ma!” Bánh Bao Thịt khóc lóc điên cuồng. Mặt đất hội trường đã xuất hiện tình trạng ngập úng.

Khuôn mặt xấu xí của Sửu Lang chợt hiện lên một nụ cười khó coi. Không thể ngờ được, Hoàng Tử em đã chết mà vẫn không quên để lại một “đứa trẻ mồ côi” hữu dụng như vậy, Sửu Lang chạy tới chỗ Bánh Bao Thịt: “Bánh Bao Thịt, cái khối đá phía trước kia đã hại chết mẹ cháu đấy, cháu có muốn báo thù không?”

“Hu ~ Báo thù là cái gì?” Bánh Bao Thịt ngược đôi mắt to vô tội lên.

Sửu Lang vò lông trên đầu.”Dù sao, cháu cứ khóc lên người khối đá kia đi. Mẹ cháu sẽ rất vui đó!” Sửu Lang dỗ dành trẻ con bằng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng.

“Vậy ma ma có trở về không? Thịt Bao Bao muốn ma ma.”

“Ồmmm. Sẽ trở về!”

“Được ạ!” Trên khuôn mặt nhỏ của Bánh Bao Thịt tràn đầy kiên quyết, từng từng nhảy tới chỗ Nham Yêu.

Sửu Lang lau mồ hôi lạnh, nghĩ rằng may mà bánh bao không có não.

Nham yêu lúc đầu hơi giật mình nhìn một bánh bao nhảy tới chỗ hắn, rồi nhảy lên vai hắn, phun ra hai dòng nước. Nham yêu nghe thấy tiếng nứt trên người mình. Hắn sợ tái mặt, ra sức chộp lấy Bánh Bao Thịt.

“Mày làm gì thế? Biến đi!” Đáng tiếc, thân hình Bánh Bao Thịt nhỏ xinh, tương đối linh hoạt, một hồi nhảy lên đầu, một hồi lại nhảy xuống vai, rồi đến cánh tay, hai vòi nước làm hết trách nhiệm bắt đầu khiến người nham yêu vỡ ra thành từng mảnh.

Tình thế bắt đầu lật ngược. . .

Vừa nãy, tôi mới từ điểm hồi sinh đi tới. Sau khi trải qua cảm giác như lộn hết ruột gan ra ngoài của cái chết, tôi đứng dần ra một lúc.

“Bây giờ mình phải làm gì nhỉ?” Tôi lẩm bẩm tự hỏi, rồi đột nhiên nhớ ra.”Đúng rồi, mình phải đi xem trận đấu mới đúng.”

Vì sợ không kịp đến xem trận đấu, tôi vội vàng tóm lấy một gói hạt dưa, mua một đĩa cơm cháy, mang theo một lon Coca-cola, vội vã tới hội trường xem trận đấu. Vừa kịp xem được màn Gui nổi điên, rồi tôi tìm một chỗ ngồi, nhìn đội ngũ lên cơn bởi vì tôi bị giết.

“Wow ~ Nếu biết trước như vậy khiến Gui có thể khống chế Hỏa Hoàng, vậy mình chỉ cần tự sát là xong, không phải là có thịt nướng ăn rồi sao?”

“Cốt Long Rực Lửa đáng sợ quá.”

“Chị Vũ Liên thật dã man.”

Tôi không ngừng há hốc miệng vì kinh ngạc, mà đồng đội đã làm hết trách nhiệm mà nổi cuồng phong vì tôi. Lúc tôi ăn xong cơm cháy, sân khấu đã trở thành “nước sâu lửa bỏng(1)”, “long trời lở đất”

(1) Nước sâu lửa bỏng bình thường được dịch sang Tiếng Việt là nước sôi lửa bỏng, nhưng theo ngữ cảnh thì để nước sâu lửa bỏng hợp lý hơn

Nước sâu.

“Huhu huhu ~ Ma ma không trở về, ma ma ~” Hai vòi nước của Bánh Bao Thịt đã phát triển thành hai thác nước hùng vĩ. Sau khi ghi kỉ lục làm ngập phòng riêng nhà hàng, Bánh Bao Thịt lại lập kỉ lục mới làm ngập hội trường thi đấu.

Lửa bỏng.

“Hỏa Hoàng, mau, thiêu cháy đồng quái vật đáng ghét kia đi, ha ha ha ~” Gui đã xuất hiện trạng thái nửa điên, mà Hỏa Hoàng cũng thiêu cháy đến nghiện, ngoài phạm vi nho nhỏ nơi Đội Phi Thường đang đứng, lúc nào cũng có hơn mười ngọn lửa phun loạn khắp nơi.

Long trời.

“Bùm” một tiếng động trời, Cốt Long Địa Ngục Rực Lửa dã man của Doll lại “vô tình” đập lên cây cột ở bên cạnh hội trường, mấy hòn đá to như đầu người bay khắp mọi nơi, khiến người xem đều phải chịu đá bay trúng. Tôi tránh! Phù ~ Suýt nữa thì trúng rồi. Kể gậy họa Doll chỉ biết nghiêng đầu vô tội đứng một bên.

Lở đất.

Khi Chị Vũ Liên thi triển Địa Liệt Thuật khủng bố lần thứ mười một, hội trường đã nứt thành sáu khối to nhỏ khác nhau, còn có khuynh hướng tăng thêm nhiều mảnh vỡ nữa.

Nói tóm lại, tình trạng bây giờ là từng hòn đá nhập vào ánh sáng trắng cùng bay đi, ngọn lửa hòa thành một màu với trận đại hồng thủy. Đúng là luyện ngục chốn nhân gian! Người xem ở xung quanh tôi đã chạy mất tăm, trọng tài ôm chặt lấy một cây cột chưa bị Cốt Long nốc ao. Lời thuyết minh của bình luận viên Tiểu Lý khiến người nghe tưởng rằng ngày tận thế đã đến, mà Đội Yêu Yêu. Tôi thật sự không thể làm rõ được rốt cuộc Đội Yêu Yêu có yêu tinh nào còn sống sót không? Chắc là có nhỉ? Nếu không trận đấu đã kết thúc rồi.

Cuối cùng, A Lang đại ca còn chút lý trí cuối cùng cũng dừng tay, anh nhìn xung quanh, hét lên: “Đủ rồi, đủ rồi. Mọi người dừng tay đi! Chúng ta đã báo thù cho Hoàng Tử, anh tin rằng Hoàng Tử ở trên trời cũng được an nghỉ rồi.”

Nghe tiếng gầm của ông xã, chị Vũ Liên cuối cùng cũng dừng tay. Chị ấy nhìn hiện trường bữa bãi, thút thít nói: “Hoàng Tử, em có thể an tâm ra đi rồi.”

“Hoàng Tử ca ca. . . hu!” Nước mắt Doll lại trào ra.

“Hoàng Tử, cuối cùng tôi báo thù cho cậu rồi.” Gui rưng rưng nước mắt, gào thét với trời: “Hoàng Tử cậu có nghe thấy không? Cuối cùng chúng tôi cũng báo thù cho cậu rồi ~”

Tôi ăn nhân một hạt dưa, uống một ngụm cola, tránh một ngọn lửa. “Nghe thấy rồi.” Nhưng mà Gui, anh hét nhầm hướng rồi, tôi không ở bên trên, ở bên trái anh thôi.

A Lang đại ca ngẩng đầu nhìn trọng tài trên cột, lên tiếng hỏi: “Trọng tài, ông còn không mau phán chúng tôi thắng đi? Lẽ nào còn muốn chúng tôi tiếp tục phá hoại sao? Ông cũng biết, tính nhẫn nại của đồng đội tôi không tốt lắm.”

Nghe vậy, trọng tài suýt khóc, vội vã giải thích: “Nhưng Đội Yêu Yêu vẫn còn một người sống, quy định của trận đấu, đối phương phải tử vong hoặc đầu hàng toàn bộ mới có thể phân định thắng thua. . .”

“Đầu hàng, đầu hàng!” A Lang đại ca còn chưa kịp lên tiếng, một tiếng thét chói tai truyền ra từ đồng đá. . . A Lang đại ca đi tới đó, nhắc một khối ra, một bông hoa chỉ còn một cánh thắm thương nằm dưới.

Trọng tài như được đại xá: “Đội Phi Thường chiến thắng, Đội Phi Thường chiến thắng, tiến vào vòng chung kết.”

Tôi vui mừng chạy xuống hội trường, ôm chầm lấy đội hữu. Thật tốt quá, nâng lên trình độ mới rồi!

Về sau, tôi có nghe một tin đồn kì lạ về mình. Có người nói, tôi chết còn dã man hơn cả sống! Có ý gì đây nhỉ? Tôi và Bánh Bao Thịt khó hiểu trừng đôi mắt vô tội.

12. Q.2 - Chương 4: Nghiệt Duyên

“Mọi người nghe rồi đấy. Mặc dù chúng tôi đã vào vòng chung kết, nhưng chúng tôi lại càng phải nỗ lực hơn nữa. Đội ngũ có khả năng tiến vào vòng chung kết chắc chắn là đội xuất sắc. Chúng tôi phải cẩn thận mà chống đỡ.” Trước khi trận đấu vòng chung kết đầu tiên bắt đầu, A Lang đại ca cẩn thận nhắc nhở chúng tôi, mà chúng tôi cũng ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu Long Nữ, trận tiếp theo đấu với ai vậy?” Gật đầu xong, tôi tiếp tục gặm bánh mì, nhân tiện hỏi Tiểu Long Nữ về tình hình kẻ địch.

Tiểu Long Nữ chau mày, “Đội Thăng Long. Không có tin đồn gì đặc biệt cả, sức lực của toàn đội ở mức bình bình, suốt quá trình không gặp kẻ địch quá mạnh nên mới vào được vòng trong. Tôi nghĩ đây phải là đội ngũ rất dễ xơi mới đúng.”

Tôi nghe vậy, lập tức thả lỏng tinh thần.”Vậy thì tốt quá rồi, xem ra trận đấu vòng chung kết đầu tiên không thành vấn đề.”

Sau khi tôi vẫn khí thế bước lên hội trường thi đấu như thường lệ. Mặc dù là trận đấu vòng chung kết đầu tiên, căng thẳng là chuyện bình thường, nhưng hai chân tôi mềm nhũn, đôi mắt mất hồn, đầu trống rỗng, khóe miệng giật giật. Tôi lặng người nhìn Đội Thăng Long ở trước mặt, trong đội có một đôi uyên ương vô cùng bắt mắt đang anh anh em em. Mặc dù rất buồn nôn, nhưng mà đây không phải nguyên nhân khiến tôi sốc nặng, thực ra tôi sốc nặng bởi vì. Hai người đó chính là kẻ ra ngoài hưởng tuần trăng mật lần thứ N, ném con cái của mình ở nhà mấy tháng không thèm trở về, chính là ông bà già nhà tôi đó!

Trời của tôi ơi, ba mẹ! Ba mẹ đi hưởng tuần trăng mật kiểu gì lại nhảy vào Cuộc Sống Thứ Hai thế này ~ Trận này phải đánh thế nào đây? Đánh ba mẹ có bị mắng là con gái bất hiếu không? Thảm nhất chính là, nếu như bị phát hiện, nhất định sẽ bị khấu trừ tiền tiêu vặt!

“Hoàng Tử sao cậu lại sững sờ như vậy? Có chuyện gì thế?” Tiểu Long Nữ hơi lo lắng hỏi.

“À, không có chuyện gì đâu!” Tôi xóc lại tinh thần, tự nói với mình: Không thể nào! Thằng em đáng chết sớm chiều giáp mặt với tôi mà cũng không nhận ra tôi là bà chị xinh đẹp Phong Lam của nó, huống chi ba mẹ một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày có hai trăm ngày ra ngoài hưởng trăng mật sẽ không thể nào nhận ra tôi được. Tôi sẽ không bị khấu trừ tiền tiêu vặt vì ẩu đả ba mẹ.

“Ông Xã Thân Yêu, anh có thấy anh chàng đẹp trai đối diện kia rất quen không?” Ma pháp sư Đội Thăng Long, Bà Xã Thân Yêu càng nhìn càng cảm thấy có vẻ đã gặp Hoàng Tử đối diện ở đâu đó rồi?

Ông Xã Thân Thân nhìn bà xã đầu tròn mẩn. Nghe vậy, lưu luyến không rời ngẩng đầu lên nhìn. “Ừ nhỉ! Có vẻ quen quen, có phải là hàng xóm không?”

“Không biết!”

Tôi trừng mắt. Ba mẹ, hai người nói chuyện nhỏ tiếng chút đi, con ở tận bên này cũng nghe thấy! Tôi bắt đầu bồn chồn nhận ánh mắt dò hỏi của đồng đội, đành phải vô tội nhún vai.

“Bắt đầu.” Trọng tài vô tình hô lên câu này.

A ~ bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, làm sao bây giờ? Lòng tôi hoảng loạn nhìn ba mẹ trước mặt, trong lòng như có người trời giao chiến.

“Bắt đầu rồi, bà xã. Chúng ta nhanh chóng đánh xong rồi đáp máy bay về nhà.”

“Ồ, nhưng mà, ông xã, về nhà sẽ không thể sống cuộc sống của hai người nữa! Anh còn phải nấu cơm, làm việc nhà, không thể ở bên em được nữa. Thật đáng ghét!” Bà Xã Thân Yêu tỏ vẻ không muốn về nhà.

“Ha ha ~ Không đâu! Anh đã huấn luyện Tiểu Lam đâu vào đấy rồi! Bảo nó nấu cơm làm việc nhà, không phải anh sẽ được ở bên em rồi sao?” Ha ha ha, nuôi con gái ngàn ngày dùng được cả đời!

Ông già, bà già! Tôi siết chặt nắm đấm kêu răng rắc, mặt nổi đầy gân xanh. Tôi thay đổi quyết định rồi, cho dù tiền tiêu vặt bị khấu trừ hết sạch, tôi cũng muốn đập chết họ ~ Hơ!

“Hoàng Tử. . .” Thành viên Đội Phi Thường lặng người nhìn lửa giận bốc lên từ người tôi.

“Tôi.Phải.Làm.Thịt.Họ!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên.

REAL LIFE

Reng! Reng reng! Tôi vươn tay tắt tiếng chuông báo thức âm ỉ không ngừng, cởi máy chơi game trên đầu, có phần bất an nghĩ, có phải là tôi quá tàn nhẫn với ba mẹ mình không? Hừ! Quên đi, là ba bắt nạt với tôi trước, đừng trách tôi bất nghĩa. Hơn nữa tôi chỉ phang người cha chiến sĩ hơn mấy trăm quyền mà thôi, nhưng tôi rất nhân từ với bà mẹ mà một đao giết chết!

Tôi vươn vai, bò dậy khỏi giường, định đi chuẩn bị bữa sáng. Nhưng hôm nay là buổi học đầu tiên của năm học, nếu đến muộn sẽ không tốt. Tôi rửa mặt chải đầu, sau đó đi chiến đấu với trứng chần, bánh nướng và cà phê.

Vừa bưng bữa sáng thơm ngon ra, đã thấy thằng em lười biếng nằm bò trên mặt bàn.

“Chị ơi ăn gì thế?”

“Một quả trứng đặc biệt đầy năng lượng, bánh nướng cao cấp mang hương vị từ Paris Pháp, và cà phê Thổ Nhĩ Kỳ thơm ngậy mùi sữa.”

“Ồ. Bánh nướng thêm trứng và cà phê sữa!” Thằng em đáng chết của tôi không khách khí mà vô lý bữa sáng, bắt đầu ngầu nghiêng. Hức, đó là bữa sáng tôi nấu vô cùng tỉ mỉ đó! Mà không thể ăn phong nhã một chút được sao?

“Hôm nay tan học đi mua đồ ăn, ba mẹ sắp về rồi.” Tôi đột nhiên nhớ tới.

“Sao bà biết?” Em tôi nhìn chằm chằm.

Tôi sợ hãi.”À, ba mẹ gọi điện thoại về.”

“Thật không? Ba mẹ biết gọi điện thoại về quan tâm con cái từ lúc nào vậy?” Em tôi tỏ vẻ không tin.

“ Ăn bánh mì trứng của mày đi, còn cái nữa hôm nay không có cơm tối đâu!” Tôi cắn rứt gào lên.

“Được rồi! Lúc nào cũng dùng thức ăn ury hiếp tôi.” Dương Danh ai oán nói.

“Không có cách nào khác, chỉ có thức ăn mới ury hiếp được mày.” Tôi nhún vai, nhưng thật ra điều này chứng tỏ hai người chúng tôi là chị em ruột.

Tối đây nói rõ hơn một chút, tôi và thằng em đáng chết kia đúng là nghiệt duyên. Từ cùng lớp tiểu học, cùng lớp trung học cơ sở, cùng trường trung học phổ thông (Bởi vì nam nữ chia lớp. . .), đến cùng trường cùng lớp đại học, chỉ có hai chữ có thể hình dung nghiệt duyên.

Nhưng mà tôi âm thầm nghĩ, nguyên nhân đại học vẫn học cùng khoa có thể là, thằng em lười đến chết kia của tôi lười đến mức không thèm tự động nào diễn đơn nguyện vọng, cho nên lấy trộm đơn nguyện vọng của tôi đi sao chép mà không chịu thừa nhận! Tóm lại, tôi cùng thằng em học cùng một trường đại học, cùng một lớp là phải rồi.... (Nhân tiện nói luôn, trường đại học rất gần nhà tôi, cho nên chúng tôi bắt xe buýt đi học.)

“Chị ơi nhanh lên. Xe buýt sắp chạy rồi!” Dương Danh giận giữ gào lên.

“Được rồi!” Tôi lấy hết sức bình sinh mà chạy, trong lòng thầm nói: Dương Danh đáng chết! Mày tưởng độ nhanh nhẹn và độ dài chân của tao ở đây giống như trong Cuộc Sống Thứ Hai hả?

Cuối cùng, sau tiếng chuông reo một phút, tôi và em tôi đặt chân vào lớp, thở hổn hển phát hiện thầy giáo đã đứng trên bục giảng rồi! Tôi vội vã xin lỗi thầy: “Em xin lỗi, em xin lỗi.”

“Không sao đâu. Mau tìm chỗ ngồi đi.” Giọng nói dịu dàng trầm thấp của thầy giáo len lỏi vào tai tôi, nghe rất dễ chịu, nhưng thấy kỳ lạ. . . Giọng nói này rất quen thuộc thì phải? Trong lòng tôi dậy lên một tiếng chuông cảnh báo. Có phần không sẵn lòng, tôi chậm chậm ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt thật đẹp trai. Gui! Tôi đứng đần ra, mắt mở to đến mức lờ ra ngoài. Tôi vẫn đang chơi game sao?

“Bà chị? Bà muốn ngắm trai thì cũng đợi ngồi vào chỗ hẳn hoi rồi từ từ mà ngắm.” Giọng nói khó chịu của em tôi vang vọng khắp lớp, làm bạn cùng lớp cười ầm lên.

Tôi đành hoảng hốt đi đến chỗ ngồi quen thuộc của tôi, bên trái bên phải là hai người bạn thân nhất của tôi: Cổ Vân Phi (Là con trai, nhưng tính cách bà tám dị thường, cho nên tôi và Tinh luôn coi nó là con gái) và Lục Tinh (Một cô gái dễ thương).

“Thầy ấy là ai vậy?” Tôi chỉ khuôn mặt quen thuộc trên bục giảng hỏi Vân và Tinh.

“Hình như là giảng viên mới tới.” Tinh si mê nhìn “giảng viên mới tới” .

“Trẻ thật đấy!” Tôi ngờ vực nhìn “Gui”. Nói ba mươi tuổi cũng quá miễn cưỡng, tối đa cũng chỉ hai lăm hai sáu? ! Nhiều hơn sinh viên có mấy tuổi mà đã làm giảng viên rồi?

“Nghe nói thầy giáo là thiên tài, chỉ số IQ 200, mười lăm tuổi đã vào đại học, mười tám tuổi tốt nghiệp, hai mươi hai tuổi xong tiến sĩ liền ra nước ngoài học lên tiếp. Hai mươi lăm tuổi lại đạt được một học vị tiến sĩ nữa, hai mươi sáu tuổi quay về nước liền bị các đại học tranh giành mời làm giảng viên.” Vân có vẻ đổ kị.

. Vậy thầy có thể không phải là Gui! Đầu Gui rất cuộc có trang bị mấy thứ này hay không, tôi vẫn rất nghi ngờ. Chẳng qua nhìn quá giống, giống hệt trong Cuộc Sống Thứ Hai, chỉ không mỹ hóa lên thôi.

Giảng viên “nhìn giống Gui” mỉm cười lên tiếng: “Các bạn sinh viên, tôi là giảng viên mới tới, dạy môn Lịch sử Văn học, Mãn Cư Văn. Các em cũng có thể gọi tôi là Gui. Tuổi của tôi cũng tương đương với tuổi của các bạn sinh viên, cho nên hy vọng có thể đối xử với nhau như bạn bè.”

Tôi ngã lăn ra bàn, bảo thầy không phải là Gui, ai mà tin được chứ! Gui là giảng viên của tôi? Trời ạ, tôi không tin

~~“Tinh, giúp tôi hỏi anh ta. . . giảng viên Mãn xem thầy có chơi Cuộc Sống Thứ Hai không?” Tôi lấy dũng khí, muốn xác nhận xem mình có xui đến vậy không.

Tinh nghi hoặc nhìn tôi: “Sao bà không tự hỏi đi?”

“Ồhh, tôi, tôi ngượng mà!” Tôi pha trò.

“.” Tinh và Vân đều khó tin nhìn tôi, tôi tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Không biết bà đang giữ trò quỷ gì. . . Bỏ đi, tôi hỏi giúp bà! Dù sao tôi cũng đang chơi Cuộc Sống Thứ Hai.” Vân nói thầm, sau đó gơ tay hỏi: “Giảng viên Mẫn, em có thể hỏi thầy một vấn đề không liên quan đến lớp học được không ạ?”

Giảng viên Mẫn khẽ cười cho qua.”Có thể.”

“Xin hỏi thầy có chơi Cuộc Sống Thứ Hai không ạ?”

Giáo sư Mẫn ngậy ra một lúc, rồi tươi roi rói trả lời.”Đương nhiên có, gần đây tôi còn tham gia Đại hội Đội phiêu lưu, đã đánh thắng trận đầu tiên của vòng chung kết.”

Cả lớp năm phần thì bốn phần sinh viên kinh ngạc.”Thật sao ạ?” , “Thật giỏi quá!” , “Là đội gì thế ạ?”

Không khí lớp học lập tức náo nhiệt hẳn lên, giảng viên Mẫn cũng cởi bỏ sự câu nệ của giảng viên, rất vui lòng trả lời câu hỏi của mọi người: “Tôi là thi nhân lãng du, tộc ma.”, “Tôi là thành viên Đội Phi Thường.”

“Đội Phi Thường? Nổi tiếng là đội ngũ kì lạ, nghe nói chiến sĩ chủ lực Hoàng Tử rất mạnh lại rất đẹp trai!” Vân lớn tiếng.

Giảng viên Mẫn. Gui rất vui vẻ mà nói: “Đúng vậy, Hoàng Tử thật sự rất mạnh, hơn nữa vô cùng tuấn tú.”

“Không phải chứ? Còn đẹp trai hơn giáo sư sao?” Lục Tinh kinh ngạc.

“Đẹp hơn tôi nhiều.” Gui nghiêm túc nói.

“Trời ơi, Lam bà có nghe thấy không? Không phải bà đang chơi Cuộc Sống Thứ Hai sao! Bà đã thấy Hoàng Tử chưa?”

Vốn dĩ tôi đang cứng ngắc thì bị Tinh lắc một trận điên cuồng, khiến tôi tỉnh hẳn ra. “Xem như có đi!” Xác nhận sự thật xong, tôi uể oải quay về phía Tinh.

“Ohh. . . Vậy Lam chắc bà cũng thấy giảng viên Mẫn ở trong game! Cho nên mới muốn bọn tôi hỏi!” Giọng nói vang dội của Vân hấp dẫn sự chú ý của Gui.

Trời ạ, Gui đang nhìn tôi, tôi tránh né, thuận tiện dùng một tay che mặt, trả lời hàm hồ: “Không có, tôi đi xem Đại hội Đội phiêu lưu, cho nên mới nhìn thấy từ xa thôi.”

Lúc này, một giọng nói bất mãn vang lên: “Hoàng Tử? Hừ!” Phong Dương Danh tỏ vẻ khinh thường.

“Em có gì bất mãn với Hoàng Tử?” Mặt Gui lạnh đi, không khí lớp học cũng đông lạnh theo.

Dương Danh ngỗ ngược nghiêng đầu trả lời: “Đã từng va chạm với hần mà thôi.”

Tôi căng thẳng nhìn bầu không khí nẩy lửa giữa thằng em tôi và Gui, nhưng Gui có vẻ ngăn người? Ánh mắt phức tạp của anh ta khiến tôi không đoán nổi. Lớp học đông băng một lúc.

“Đứng lên.” Gui nói với giọng điệu nghiêm nghị.

Cả lớp đều căng thẳng hít vào một hơi, tôi cũng căng thẳng nhìn em tôi, sợ nó đi học ngày đầu tiên đã đắc tội với giảng viên, mà lúc đầu mặt Dương Danh căng ra, sau đó chậm rãi đứng dậy. Mặc dù nó nghe lời đứng lên, nhưng ánh mắt kia không phải là ánh mắt khuất phục.

Gui giật mình, nhưng sau đó nhìn Phong Dương Danh bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ, buột miệng thốt ra: “Hoàng Tử?”

Dương Danh khó hiểu nhìn giảng viên.

“.” Tôi mở lớn hai mắt, chuyện gì đang diễn ra thế này?

Gui có vẻ phát hiện bản thân hơi thất thố, anh ta bình tĩnh trở lại, khẽ cười. “Em ngồi xuống đi! Trước tiên chúng ta điểm danh đã, để tôi có thể biết mặt các em.”

Tôi ôm nỗi ngờ vực, đang lúc đứng ngồi không yên, cuối cùng tiếng chuông tan học cũng vang lên, mà Gui cũng bước ra khỏi lớp. Tôi xui lờ trên bàn, trong lòng lo lắng phải trải qua học kỳ này thế nào đây? Gui vừa mới gọi em tôi là Hoàng Tử nữa, rốt cuộc là có ý gì? Gui coi em tôi là tôi sao? Có thể nào. Không xong, tôi đột nhiên nhớ tới, Gui là GAY. Nếu anh ta coi em tôi là tôi, vậy. . . Trời ạ! Tôi lạnh hết cả người.

“Lam, Lam, giảng viên Mẫn nói nếu tôi có chơi Cuộc Sống Thứ Hai, thầy có thể đưa tôi đi gặp thành viên Đội Phi Thường đó, tôi rất muốn... gặp Hoàng Tử!” Mặt Tinh tràn đầy khát vọng. “Cho nên tôi định đi chơi, bà dắt tôi đi luyện công được không?”

“” Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

“Lam, bà nói tên của bà cho tôi đi, tôi lên PM bà, hai người chúng ta cùng dắt Tinh! Sau đó cùng đi gặp Hoàng Tử, tôi muốn hỏi anh ấy làm thế nào mà mạnh như vậy.” Mặt Vân cũng tràn đầy khát vọng.

“Tôi....” Phải làm sao bây giờ? Tôi muốn khóc.

“Sao thế? Có phải cấp độ quá thấp, không dám nói à?” Vân cười ha ha.

“Đúng, đúng rồi, tôi không luyện công, không thể dắt Tinh, ông dắt cậu ấy là được rồi.” Tôi vội vã nói.

“Vậy thì có sao? Vậy bảo Vân dắt chúng ta đi luyện công!” Tinh nói với vẻ khó hiểu.

“Tôi. . . Ồ, ông xả dắt tôi đi luyện rồi!” Tôi nặn ra một lý do.

“Ồ ~ muốn sống trong thế giới hai người, bà là cái đồ thấy sắc quên bạn.” Tinh và Vân nói móc tôi.

“Tôi. . .” Hức ~ muốn khóc mà không ra nước mắt.

Trong phòng chăm sóc sức khỏe. . .

Gui đập cửa bước vào phòng chăm sóc sức khỏe, dựa lên tường nhìn bác sĩ cao to, đang bận rộn sắp xếp thiết bị y tế. Qua một lúc, anh mới lên tiếng. “Em gặp một học sinh rất giống Hoàng Tử.”

Bác sĩ sững sốt, quay người lại. “Trùng hợp vậy sao? Hoàng Tử cũng ở đây?”

“Em không chắc có phải cậu ấy không, về ngoài cũng không giống đến vậy, nhưng thái độ, biểu hiện gần như giống hệt.” Gui nhứ chặt lông mày.

“Hỏi cậu ấy?”

“Ừm, tất nhiên muốn hỏi, nhưng có vẻ cậu ấy không nhận ra em, không biết có phải là cố ý giả đồ, hay cậu ấy thật sự không phải là Hoàng Tử.” Gui ngẩng đầu nhìn bác sĩ trước mắt. “Anh Lang, rốt cuộc em có nên hỏi không?”

“Cái này!” Anh Lang, Lý Thiên Lang, khuôn mặt thô rộng lộ bản khoắn. “Về ngoài của cậu giống trong game như đúc. Nếu cậu ấy thật sự là Hoàng Tử, vậy cậu ấy chắc hẳn sẽ nhận ra cậu, chỉ cố ý giả đồ không nhận ra cậu. . . Hay là tối nay vào game hỏi tử tế.”

“Ừm, cũng được.” Gui trầm tư.

Lúc này, tôi rệu rã trở về nhà, đúng lúc nhìn thấy ba mẹ tôi khó chịu ngồi trong phòng khách.

“Ba mẹ trở về rồi.” Tôi vô cùng cẩn thận chào ba mẹ.

“Tiểu Lam ~” Đột nhiên, mẹ ôm lấy tôi khóc không thành tiếng.

Tôi sợ đến mức luống cuống, vội vã quay đầu hỏi ba: “Ba, sao thế này?”

“Còn không phải cái tên Hoàng Tử đó sao?” Ba tôi cảm phẫn nói: “Khó khăn lắm mới vào tới vòng chung kết, không ngờ trận đầu tiên đã thua rồi, không cam tâm!”

“” Lại liên quan đến phiên bản nam của tôi, đầu tôi đầy mồ hôi lạnh.

“Hoàng Tử đáng ghét, mẹ ghét hẳn ta.” Mẹ ngẩng đầu oán hận nói.

“Ai nói ghét Hoàng Tử?” Dương Danh vừa lúc bước vào cửa nhà.”Con cũng rất ghét hẳn, hẳn giành gái của con rồi lại hại con bị giáng viên phạt đứng. Con thề không đội trời chung với hẳn, hừ!”

“Đúng vậy, thề không đội trời chung.” Ba mẹ tôi đồng thanh.

“” Tôi khóc ~ Hạng Vũ(1)! Cuối cùng tôi cũng hiểu được cảnh ngộ khốn khổ của ông rồi bốn bề đều là kẻ địch!

(1) Hạng Vũ (232 TCN-202 TCN), còn gọi là Tây Sở Bá Vương. Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán.

ONLINE

Buổi tối, tôi vừa mới nói máy lên Cuộc Sống Thứ Hai liền gặp Tiểu Long Nữ.

“Hoàng Tử, sắc mặt cậu khó coi thế?” Tiểu Long Nữ lo lắng nhìn tôi đứng ngồi không yên.

“Gui tới chưa?” Tôi trả lời không liên quan đến vấn đề, ngoáy trái ngoáy phải, trong lòng bồn chồn không yên.

“Còn chưa tới. . . Cậu bắt đầu nhớ anh ta da diết như vậy từ bao giờ thế?” Tiểu Long Nữ cười mờ ám.

“Đừng trêu tôi nữa ~ Tiểu Long Nữ! Bà phải cứu tôi.” Tôi lao vào Tiểu Long Nữ mà ôm chặt lớn tiếng kêu rên.

Tiểu Long Nữ hoảng hốt, vội vàng hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Thế là tôi than khóc về chuyện bi thảm tôi gặp phải ngày hôm nay, trước tiên là gặp Gui, rồi Gui lại coi em tôi là tôi, em tôi lại giận lây sang tôi, cuối cùng ba tôi mẹ tôi đều thề không đội trời chung với tôi. Trời ạ! Hôm nay là ngày bất hạnh nhất đời tôi.

“Ồm. . .” Thật đáng thương, thế giới lớn như vậy mà Hoàng Tử không may lại có thể gặp được Gui. Thật sự là nghiệt duyên! Sau khi Tiểu Long Nữ bị ai ba giây vì Hoàng Tử, bắt đầu cảm thấy chuyện này thật sự. . . thú vị!

Đáng tiếc, chôn đầu trong lòng Tiểu Long Nữ tôi không nhìn thấy kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn – Tiểu Long Nữ – đã lộ đuôi cáo.

“Hoàng Tử, thật ra cậu cũng không cần lo lắng như vậy, cũng đừng vội vàng phủ nhận, tôi sợ Gui có thể sẽ không tin. Dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng gặp Phong Vô Tình, đến lúc đó Gui tự nhiên sẽ biết anh ta sai.” Chẳng qua trước khi gặp Phong Vô Tình.... He he! Có kịch hay xem rồi, Tiểu Long Nữ cười gian xảo. . .

Tôi nhú mày. “Là như vậy sao?”

Tiểu Long Nữ vội vàng gạt đầu lia lịa.

“Vậy. . . Được rồi!” Tôi hơi do dự, nhưng mà, haiz! Nếu chuyện đã tới thì hãy sẵn sàng đón nhận, nếu không tôi còn có thể làm thế nào?

Tiểu Long Nữ đột nhiên chỉ phía sau tôi. “Gui tới.”

Tôi cứng đờ người, chậm rãi xoay người lại, đập vào mắt tôi là khuôn mặt cười ngốc nghếch quen thuộc của Gui. Tôi giật cơ mặt, cười hơi ngượng ngùng.”Chào, Gui.”

“Chào. Hoàng Tử điện hạ hôm nay vẫn mi lệ tôn quý như vậy.” Nói xong, Gui vẫn làm cử chỉ quý tộc Châu Âu.

“Vậy à, ha ha ha.” Tôi cười gượng.

Gui đã ôm lấy đầu chuẩn bị để bị đánh lại ngẩn người. Anh ta ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn tôi, nụ cười vốn treo trên mặt đã biến mất, Gui không nào cũng biến mất, thay vào đó là Gui có chỉ số IQ 200. Anh ta nhìn sâu vào tôi, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó? “Hoàng Tử, cậu còn đang đi học à?”

“A? Đúng vậy!” Tim tôi ngừng đập một nhịp.

Anh ta tiếp tục nhìn sâu vào tôi. “Học đại học X?” Cuối cùng, anh ta hỏi tôi tên trường đại học.

Tôi nhả một giọt mồ hôi lạnh, mặt dày trả lời: “Không phải.”

“Ồ.” Gui trầm tư, trong mắt rõ ràng viết hai chữ đáng ngờ.

Tôi tái mặt nhìn Tiểu Long Nữ, sau đó cô ấy ra hiệu không vấn đề. Không vấn đề? Trên thế giới còn có tình huống nào có vấn đề hơn tình huống này không?

May là Gui đột nhiên chuyển chủ đề. “Đúng rồi, tôi gặp Lang ca ở trường, anh ấy là bác sĩ của phòng chăm sóc sức khỏe của trường đó!”

Nghe vậy, mắt tôi lồi ra.”Cái gì?” A Lang đại ca cũng ở trường tôi? Trời ạ, lẽ nào đoạn nghiệt duyên này còn sẽ tiếp tục sao? Ông trời ~ ông trả lời tôi đi!

Trong lúc tôi oán giận ông trời, Tiểu Long Nữ đang do dự đứng bên cầm trong tay tờ biểu thứ tự thi đấu. Đáng tiếc bây giờ tôi không hề có hứng muốn biết đội ngũ của trận sau. Dù là ai đi chăng nữa, tôi đều muốn trút giận lên họ. Tôi độc ác nghĩ.

Giọng nói to rõ của A Lang đại vang tới, tôi tâm không cam tình không nguyện từ góc âm u bò lại lắng nghe. “Đối thủ lần này của chúng ta là người quen, Tiểu đội Hoa Hồng.”

Cái gì? Lại thêm một cú sốc nữa, tôi tiếp tục bò trở lại cái góc âm u của mình, ai oán vận mệnh thật bất công. Không thể phát tiết còn chưa tính, còn phải gặp Tiểu đội Hoa Hồng tưởng tôi là G. Huhuhu!

“Trận đấu này không tốt cho Gui lắm.” Chị Vũ Liên nhìn Gui đầy thương cảm.

“Đúng vậy. Gui đáng thương.” Tiểu Long Nữ cũng nhìn Gui bằng ánh mắt nhìn người chết.

Gui và tôi không hiểu mô tê gì cả. Gui có liên quan gì? Không phải tôi mới đáng thương sao?

“Nghe nói, Hoa Hồng và Tình Thiên lập hội ủng hộ Hoàng Tử, tuyển rất nhiều em gái xinh tươi. Tên hội của họ hình như là Hội Viện trợ Cứu vớt Hoàng Tử Siêu Đẹp Trai khỏi móng vuốt của Guiliastes đồng tính và Giúp Hoàng Tử nhận ra vẻ đẹp cầu phái nữ.” Tiểu Long Nữ đọc một hơi tên của hội ủng hộ kia còn suýt nghẹt thở.

Hội ủng hộ gì lại có tên quái lạ vậy? Tôi lặng người nghe, không ngờ tôi lại có hội ủng hộ? Trời ơi, phiền toái của tôi còn chưa đủ nhiều sao?

“Hơn nữa, để dạy cho Gui một bài học, họ còn triển khai huấn luyện đặc biệt liên tiếp. Tình Thiên còn vận dụng tiềm lực kinh tế mua thần khí, gia tăng sức mạnh của Tiểu đội Hoa Hồng rất nhiều.” Vũ Liên đại tẩu nhún mày thờ dài, nói.

Cuối cùng. . . có người còn xui xẻo hơn tôi. Tôi thở phào, sau đó nhìn Gui bằng ánh mắt thương tiếc. Đáng tiếc khoe miệng nhếch lên của tôi lại để lộ ra thái độ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Nhưng Gui chỉ cười ảm đạm.”Vì Hoàng Tử, tôi có thể chịu được hết thảy.” Anh ta nhìn tôi đăm đuối, sau đó không có ngoại lệ bị tôi chop tới đánh một trận. . . Lúc này, tôi không muốn quan tâm chuyện anh ta là giảng viên của tôi nữa. Dù sao bây giờ anh ta tưởng tôi là Phong Dương Danh, giảng viên Mặc Cự Văn ngoài đời thật muốn báo thù cũng không tìm Phong Lam. Hehe! Đề xuất của Tiểu Long Nữ quả nhiên không tệ.

“Nhân lúc Hoàng Tử hành hạ Gui, chúng ta nghĩ chiến lược đi!” A Lang đại ca nghiêm nghị nói: “Mọi người có đối sách gì với thần khí không?”

“Hừ! Em không tin Hắc Dao của em kém hơn thần khí!” Tôi vừa đánh vừa vươn đầu khinh thường trả lời.

“Em cũng cảm thấy vấn đề thần khí là nhỏ, em không tin thần khí trên tay bọn họ có thể đánh được em.” Tiểu Long Nữ cũng lạnh lùng nói: “Tiền không phải là tất cả, bọn họ có tiền mua thần khí cũng chưa chắc có năng lực dùng nó.”

“Tiểu Long Nữ, hình như bà không vui lắm?” Tôi tạm thời ngừng tay, ngờ vực hỏi.

Lông mày Tiểu Long Nữ dựng lên, vô cùng đau đớn kêu gào: “Đương nhiên không vui rồi! Cậu biết Tình Thiên chi bao nhiêu tiền đi mua thần khí không? Mười triệu tiền thật đó ~ Cô ta lại có thể tiêu tốn mười triệu như vậy. Nếu tôi có mười triệu thì tôi không cần phải đầu tắt mặt tối làm G. . . làm việc, đã sớm hưởng phúc rồi!”

Tóm lại, chính là ghen tỵ người ta có tiền, tôi không biết phải làm sao nhìn Tiểu Long Nữ than thở ngắn dài.

“Vậy trước hết không quan tâm đến vấn đề thần khí, thành viên Tiểu đội Hoa Hồng bao gồm hai chiến sĩ, một cung thủ, một linh mục, một ma pháp sư, một đạo tặc. Tính ra là một tổ hợp tương đối tốt, tuy nhiên thoát nhìn có vẻ như không phải đối thủ của chúng ta. Dù thế nào đi nữa, cẩn thận đối phó với kẻ thù thì sẽ không có sai lầm.” A Lang đại ca phân tích.

Thành viên Đội Phi Thường đều thận trọng khẽ gật đầu. . . Trừ Gui ra. Nhưng đừng trách ah ta, người té xỉu lẫn ra đất thì không thể gật đầu được.

Như thường lệ, tôi dẫn đầu tiến vào hội trường thi đấu. Đập vào mắt tôi quả nhiên là Tiểu đội Hoa Hồng quen thuộc, đứng trước Tiểu đội Hoa Hồng là Hoa Hồng và Tình Thiên đang nhìn tôi với vẻ đau buồn. Nội tâm tôi tràn đầy bối rối, nhưng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng.

“Hoàng Tử. . .” Hoa Hồng ngập ngừng gọi tôi.

Tôi phát tay ý bảo cô ấy dừng lại. “Bây giờ đừng nói gì nữa, thi đấu là thi đấu, có chuyện gì chờ thi đấu xong rồi nói.”

Nghe vậy, nước mắt của Hoa Hồng rớt xuống, nỗi đau buồn trong lòng lại càng chất đầy. Tôi nói sai sao? Tôi bắn khoản rồi ngờ vực.

“Hoàng Tử, sao anh có thể nói lời vô tình như vậy?” Tình Thiên không thể cam chịu. “Anh có biết không? Hai người bọn em mỗi ngày đều nóng ruột nóng gan vì anh, mỗi trận đấu đều đến cổ vũ cho anh, thậm chí còn lập hội ủng hộ vì anh. Lẽ nào anh không cảm động vì những việc này sao?”

Tôi vô tình? Tôi chỉ muốn xử lý việc công xong xuôi mà thôi! Tôi thật sự không hiểu cô nàng này đang nghĩ gì nữa. . . Thôi chết! Không phải tôi ngày càng tách biệt khỏi thế giới con gái, phát triển theo hướng con trai chứ!?

“Đánh đi!” Bất kể như thế nào, tôi vẫn lạnh lùng nói. Đến khi đánh xong, tôi mới có thể nói với họ vấn đề liên quan tới cái tên rất khó đọc của hội ủng hộ.

Giọng nói quen thuộc của trọng tài vang lên: “Bắt đầu.”

Doll lập tức chiêu hoán Khô Lâu. Theo như đánh giá của tôi, tôi và Khô Lâu thừa sức chống lại Đoạn Kiếm và Tiểu Cường. Tôi lập tức quyết định trước hết phải đối phó với Đoạn Kiếm, giao Tiểu Cường cho Khô Lâu ứng phó. Đoạn đối thoại lần trước ở trong phòng riêng giúp tôi hiểu rằng Đoạn Kiếm không phải là người dễ đối phó.

Quả nhiên, một chiêu Đãng Kiếm Thức lập tức quét tới, tôi tức thì dùng Hắc Dao cản. Hừ! Tôi đã nghe thằng em nói về hệ liệt Kim Dung đến mức quen thuộc rồi. Dao kiếm giao nhau, tiếng kim loại va chạm rền vang không ngừng. Quả nhiên như tôi dự đoán, Đoạn Kiếm thật sự là nhân vật ác liệt, chiêu kiếm tới tới lui lui khiến tôi sôi máu. Sau một lần giáp lá cà, tôi và cậu ta tạm thời lùi về phía sau.

“Đoạn Kiếm, cậu thực sự rất mạnh.” Tôi bội phục nhìn Đoạn Kiếm.

“Ít nói lời vô nghĩa đi.” Nhưng nỗi thù hận tràn ngập trong mắt Đoạn Kiếm làm tôi sợ hãi. Có chuyện gì vậy? Cho dù hiểu lầm tôi là GAY cũng không đến mức hận tôi như vậy chứ? Tôi đã X gian cậu ta đâu?

“Đoạn Kiếm, thi đấu là thi đấu, có cần thiết phải hận tôi như vậy không?” Tôi vừa cẩn kiểm vừa thét lên.

“Nếu không phải vì cậu, Tiểu đội Hoa Hồng chúng tôi sẽ không biến thành như vậy.” Đoạn Kiếm hét lên điên cuồng.

“Biến thành như vậy?” Như thế nào cơ? Tôi cũng sốt. . . Thật bất hạnh, trên chiến trường mà cũng sốt là hành động không khôn ngoan. Mặc dù tôi cần kiếm của Đoạn Kiếm đích, nhưng vẫn bị nắm tay trái của cậu ta đâm trúng. Tôi ngã xuống đất, Đoạn Kiếm lập tức áp lên người tôi, dùng kiếm chặn ngang cổ họng tôi.

Đoạn Kiếm nghiêng rằng nghiêng lợi. “Là cậu khiến Hoa Hồng và Tình Thiên thay đổi. Hoa Hồng cả ngày chỉ biết ngắm ảnh của cậu mà ngẩn người khóc. Tình Thiên ném tiền mua thần khí, hối lộ kẻ địch đầu hàng, để có thể gặp cậu trên sân đấu. Đội ngũ này, đội ngũ này! Nếu không phải chúng tôi không đành lòng bỏ rơi Hoa Hồng và Tình Thiên, bốn người chúng tôi đã rời khỏi đội từ lâu rồi.”

Lúc này, hai đội đều ngừng tay nghe Đoạn Kiếm nói. Tôi ngơ ngác nghe Đoạn Kiếm buộc tội, sau đó tôi quay đầu nhìn Tiểu Cường, Legolas, và Chuyên Buff Máu. Họ đều cảm phần bất bình giận dữ nhìn tôi. Mà cuối cùng Hoa Hồng bưng mặt khóc, Tình Thiên không cam lòng thốt lên: “Thích cũng không được sao? Em thích Hoàng Tử đấy. Dù thế nào đi chăng nữa, em cũng không bỏ cuộc. Dù phải dùng thủ đoạn gì, phương pháp gì, tiêu phí vô số tiền bạc và thời gian, em cũng không bỏ cuộc.”

“Cũng không quan tâm chị đã làm tổn thương bao nhiêu người ở bên quan tâm chị sao?” Doll bị thương nhìn Tình Thiên, sau đó chuyển sang về áy náy.

Tôi chết lặng nghe Doll luôn trẻ con ấu trĩ lại có thể nói ra lời chín chắn như vậy. Hôm nay thật sự có quá nhiều chuyện khiến tôi giật mình, thần kinh của tôi sắp tê liệt tới nơi rồi.

“Tôi không quan tâm.” Tình Thiên bịt tai hét to. “Hơn nữa Đoạn Kiếm, anh dời kiếm của anh ra đi, không cho phép anh làm Hoàng Tử bị thương, nếu không, nếu không em sẽ thu hồi thần khí em cấp cho anh!”

Lời này vừa cất lên, toàn bộ thế giới đều biết Tình Thiên đã gây nên một chuyện sai lầm khủng khiếp. Mặt Đoạn Kiếm đầu tiên là đỏ rực, rồi trắng bệch, xanh lét. Cậu ta không nói một lời, chỉ đau lòng nhìn Tình Thiên. Cậu ta dời kiếm kề cổ họng tôi, chậm rãi đứng dậy, ném kiếm xuống đất “choang” một tiếng, xoay người nhảy khỏi sân đấu rồi rời khỏi.

“Đoạn Kiếm.” Tình Thiên lặng người nhìn Đoạn Kiếm rời đi.

Lại là một tiếng vật nặng rơi xuống đất, Tiểu Cường cũng buông rìu, “Đủ rồi, Tình Thiên, anh không cần tiền của em.” Theo sau Đoạn Kiếm rời đi. Legolas lạnh lùng ném cung, không nói một lời rời khỏi. Cuối cùng, Chuyên Buff Máu thở dài một hơi, để lại Ma Trượng, sau khi bị thương liếc mắt nhìn Tình Thiên và Hoa Hồng, không lưu luyến quay đầu.

Hoa Hồng nhìn thành viên Tiểu đội Hoa Hồng rời đi, khuôn mặt hiện vẻ đau khổ đấu tranh. Cuối cùng, cô ấy đi tới chỗ tôi. “Hoàng Tử, em sẽ học cách quên anh.” Nói xong, cô ấy đột nhiên ôm tôi rồi hôn. Đầu tôi trống rỗng, thần thờ nghĩ: Tốt quá rồi! Chuối những chuyện kinh hoàng ngày hôm nay của tôi lại được tăng thêm nữa rồi, dằng nụ hôn đầu tiên ột mỹ nữ.

“Tạm biệt, Hoàng Tử.” Hoa Hồng cười đầm lệ, là kiểu cười cuối cùng cũng được giải thoát. Nhìn cô ấy xoay người rời đi, mặc dù bị đoạt đi nụ hôn đầu tiên, nhưng trong lòng tôi vẫn chúc phúc cho cô ấy, hy vọng sau này Hoa Hồng có thể tìm được bạch mã hoàng tử thật sự.

“Hoa Hồng, cả chị cũng muốn đi ư?” Tình Thiên hét lên: “Cả chị cũng muốn bỏ rơi em sao?”

Hoa Hồng dừng bước, hít sâu một hơi. “Đúng vậy, chị phải đi, hy vọng em cũng có thể sớm tỉnh ngộ, Tình Thiên.” Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

“Em không muốn, em không muốn bỏ cuộc, em sẽ không bỏ cuộc, Hoàng Tử.” Tình Thiên rưng rưng nước mắt hét lên với tôi, sau đó bưng mặt chạy khỏi sân đấu. Không biết vì sao Doll cũng đuổi theo. . .

Thấy đội ngũ đầu tiên tôi gặp lúc vừa vào game tan rã như vậy, lòng tôi trao dâng nỗi khó chịu không nói lên lời, càng buồn hơn là. . . là lỗi của tôi phải không? Tôi không khỏi cảm thấy, có vẻ tôi hại Tiểu đội Hoa Hồng biến thành như vậy?

“Tiểu Long Nữ, tôi lừa gạt vậy có phải cũng làm tổn thương rất nhiều người ở bên quan tâm tôi không?” Tôi nói trong kênh tởm.

“Ồhhh. . . Tôi thấy Gui bị cậu đánh đập vẫn vui vẻ mà.” Tiểu Long Nữ không thêm để ý.

“Tiểu Long Nữ. . .” Giọng điệu tội lỗi của tôi bị Tiểu Long Nữ đánh gãy.

“Đây không phải là vấn đề của cậu, Hoàng Tử, tin tưởng tôi, đây không phải lỗi của cậu.” Tiểu Long Nữ kiên quyết nói.

“Vậy sao?” Tôi không chắc lắm.

Sử Lang, Vũ Liên và Gui không hiểu đoạn đối thoại giữa chúng tôi, nhưng mọi người vô cùng thông cảm mà không chất vấn tôi bất cứ chuyện gì!

“Chờ đã, Tình Thiên.” Doll hồn hển chạy theo Tình Thiên xuất thân đạo tặc.

Tình Thiên đột nhiên xoay người. “Cô muốn gì? Muốn cười tôi sao?”

“Không phải. Em chỉ. . . Em có thể hiểu được suy nghĩ của chị Tình Thiên.” Doll sợ hãi nói.

“Cô cũng thích Hoàng Tử?” Tình Thiên hỏi với vẻ khó tin.

“Không phải, nhưng mà nhà Doll cũng rất giàu.”

Tình Thiên có chút sững sốt.”Cô? . . . Nhìn không ra đó.”

“Chuyện này không quan trọng. Chị Tình Thiên, Doll muốn cho chị biết, chị không thể như vậy được, có rất nhiều thứ mà tiền không thể mua được.” Nói xong, giọng điệu của Doll nhẹ đi: “Doll cũng từng tưởng rằng dùng tiền thì muốn gì cũng được. Tuy nhiên, sau này mới biết, một khi đã dùng tiền thì chẳng có thứ gì cả.”

“Nhưng mà, nhưng mà tôi thật sự rất thích Hoàng Tử, ngoài làm như vậy ra, tôi không biết tôi còn có thể dùng cách gì để có được anh ấy.” Tình Thiên cất giọng buồn rầu, cô lại không thể xinh đẹp bằng Hoa Hồng, Tiểu Long Nữ, mà tính cách lại bộp chộp như vậy. Trừ đập tiền, cô còn có thể chiến thắng người khác bằng thứ gì?

Doll kiên quyết nói: “Nếu chị thật sự thích Hoàng Tử thì hãy làm theo lời Doll.”

“Làm thế nào?”

“Đi giải thích với người của Tiểu đội Hoa Hồng.”

Nghe vậy, mặt Tình Thiên lập tức căng lên, Doll lại bổ sung: “Hôm nay nếu chị kết hợp tốt với đồng đội của chị, cho dù là chung sức hợp tác đánh bại đội em, Hoàng Tử cũng không trách chị đâu. Nói không chừng còn rất kính nể chị, rất thích chị đó! Chị không thấy là Hoàng Tử rất bội phục anh Đoàn Kiếm sao?”

“Ừm!” Tình Thiên nghĩ, khẽ cắn môi đồng ý. Cô cũng không muốn chia ly với người của Tiểu đội Hoa Hồng như vậy.

“Doll, em thật sự là một người rất đặc biệt!” Tình Thiên ngờ vực nhìn Doll. “Rốt cuộc em là. . . ?”

Doll cười thần bí.

Như thường lệ, thi đấu xong chính là lúc bổ sung năng lượng. Đội Phi Thường tới quán cơm gọi một đồng thức ăn. . . Nhưng, mọi người bó tay nhìn tôi thở dài tuyệt vọng, ngay cả đĩa cũng không cầm lấy.

“Không thể tưởng được ăn cũng không thể khiến Hoàng Tử vui lên, thật sự chưa từng thấy!” Tiểu Long Nữ bắt đầu dĩ nhiên nhìn những người khác, nhưng mọi người đều lắc đầu, không biết phải làm sao.

“Haiz. . .” Trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện vừa nãy của Tiểu đội Hoa Hồng, cảm giác tội lỗi trong lòng thật sự giống như hòn đá trong đồng phân nhét vào tim tôi, đã thối lại còn nặng, không thể bỏ lơ. . . Nhất là

câu nói của Doll kia, vẫn vang vọng bên tai tôi. Không phải tôi nên trung thực với mọi người sao? Nhưng mà sau khi trung thực thì sao? Nếu mọi người không thể chấp nhận thì phải làm sao bây giờ? Tôi vò đầu. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Hoàng Tử, em đừng tự trách, dù sao con gái thích em nhiều như vậy, em không bao giờ có thể đáp ứng tất cả mọi người được!” Giọng nói dịu dàng của chị Vũ Liên vang lên.

“Nhưng mà. . .” Vấn đề là, tôi nói dối mọi người.

“Nhưng mà cái gì?” Chị Vũ Liên dịu dàng hỏi cận kề.

“Ồhh. . .” Mặt tôi trắng bệch, chẳng lẽ phải thật sự nói ra sao? Chính là ngày hôm nay sao?

“Hoàng Tử, em lừa dối mọi người chuyện gì. . .?”

“Em. . .” Nói thật đi! Tôi không muốn lừa gạt mọi người, tôi buồn bực nghĩ. “Là nữ. . .”

Chị Vũ Liên ngắt lời tôi: “Em bảo lừa dối mọi người, chị nghĩ có lẽ em đang ám chỉ em che giấu mọi người việc gì đó phải không? Hoàng Tử, em đừng để ý đến việc này nữa, mọi người ở trên mạng đều không giống với đời thực. Như chị, ngoài đời cũng không dịu dàng thế này đâu!” Vừa nói, chị dâu còn thử vẻ nghiêm nghị. Chị dâu em vẫn cảm thấy kiểu cười “dịu dàng” tối tăm của chị đáng sợ hơn.

A Lang đại ca cũng lên tiếng khuyên nhủ: “Đúng vậy, Hoàng Tử. Chỉ cần ở trong game em vẫn là em, vậy là đủ rồi. Trong cuộc sống hiện thực, em là người thế nào, chuyện đó không quan trọng.”

“Cũng không thể nói như vậy được, nếu cậu ta là một trong mười tội phạm nguy hiểm hàng đầu bị truy nã thì phải làm sao?” Tiểu Long Nữ cố tình hoảng sợ nhìn tôi. Bà, bà khiến tôi nhớ lại. Tiểu Long Nữ đáng chết, ai là một trong mười tội phạm hàng đầu bị truy nã, ngược lại chính bà là người đứng đầu bảng Top 10 tội phạm nguy hiểm đó.

“Không thể nào, Hoàng Tử diện hạ tôn quý không thể nào là tội phạm bị truy nã được.” Gui vô cùng kiên quyết nhìn tôi, ánh mắt này phảng phất nói với tôi rằng anh ta tin tưởng tôi tuyệt đối. Sau đó tôi liền đập cho anh ta một trận. Tại sao? Bởi vì lâu rồi chưa đánh, ngứa tay!

“Muôn năm, Hoàng Tử ca ca bắt đầu đánh Gui ca ca rồi. Thật tốt quá, xem ra Hoàng Tử ca ca cuối cùng cũng hồi phục rồi.” Doll vui vẻ nhìn người nào đó đánh đập Gui.

“Ừm, ừm, có thể đánh chứng tỏ đã không có chuyện gì rồi.” Thành viên Đội Phi Thường vô cùng vui mừng gật đầu.

Phù ~~ Đánh thật lâu, đánh thật thoải mái, dùng nắm đấm có thể trút hết mọi nỗi không vui trong lòng. Tôi nhìn Gui tả tơi, cảm tạ hi sinh của anh, tôi chấp hai tay lại cầu nguyện cho anh ta, ngủ yên đi!

Cũng đến lúc offline rồi.”Tạm biệt nhé, mọi người.” Tôi nhìn tất cả mọi người lần lượt offline, đang định offline nấu bữa sáng thì Gui đột nhiên ôm lấy chân tôi. Anh ta vươn đầu ra, khuôn mặt vẫn tràn ngập vẻ kiên quyết.

“Hoàng Tử, xin lỗi.”

“Hả?” Chẳng hiểu gì cả, thế giới này còn có chuyện người bị đánh đi xin lỗi kẻ đánh người sao?

“Về sau tôi không tọc mạch chuyện của cậu nữa.” Gui mang vẻ dịu dàng. Về mặt thật sự khiến người người đắm đuối, tim tôi đột nhiên đập mạnh một nhịp.

“Dù cậu có là ai, tôi cũng không để ý.” Gui thâm tình nói câu này.

Vậy sao? Không biết tại sao nghe câu này trong lòng tôi rất bất mãn. Anh là G nhưng tôi là nữ, như vậy anh cũng không để ý sao? Tôi lạnh lùng nói: “Nếu tôi trong đời thật và tôi trong game chênh lệch rất nhiều thì sao?”

“Tôi tin tưởng bây giờ cậu chính là con người thật của cậu, giống như bây giờ tôi mới là con người thật của tôi.” Gui kiên định nói: “Những điều kiện bên ngoài đều không quan trọng, cho dù là giới tính, về ngoài, hoặc là tính cách giả ngoài hiện thật đều không quan trọng.”

Tôi rất tò mò với câu nói của Gui, nói vậy thì Gui không nào mới là Gui chân chính sao? “Cho nên giảng viên Mẫn ở hiện thật là tính cách giả của anh sao?”

Câu này vừa thốt lên, Gui lại lặng người. Tôi cũng lặng người, câu nói này không phải biến tướng thành lời giải thích rằng tôi thật sự biết Gui sao? Mặt tôi tái nhợt! Trốn không thoát, tôi nghiêm túc nhìn Gui. “Tôi không phải Phong Dương Danh.” Tôi nguyện trả mọi giá để Gui không còn hiểu lầm tôi là thằng em nữa. Dương Danh, mày xem tao đối xử với mày tốt vậy đấy.

Gui bình tĩnh trở lại, chỉ đơn giản trả lời một câu: “Ừm, cậu không phải là Phong Dương Danh, vậy. . . tôi cũng không phải Mẫn Cư Văn, là Guiliastes!” Anh ta mỉm cười trả lời tôi.

Ê. Trời ơi, đừng nói nhảy xuống Hoàng Hà rửa cũng không sạch, tôi thấy tôi nhảy vào thùng nước tẩy cũng không có tác dụng. Em trai! Chị không cố ý muốn hăm hại mày, chị đã thử làm sáng tỏ rồi, đây là ý trời, chị bó tay!

13. Q.2 - Chương 5: Trác Linh Bân Và Âu Dương Mai

REAL LIFE

Không biết làm thế nào, tôi đành ngắt một đóa hoa. . .”Đi, không đi, đi, không đi, đi.”

Đột nhiên một giọng nói u ám vang lên sau lưng tôi: “Tiểu thư, không được ngắt hoa ở đây!”

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.” Tôi cúi đầu xin lỗi bác nhân viên tạp vụ.

Đi đi! Tôi hạ quyết tâm, xoay người tới hướng phòng chăm sóc sức khỏe, nhưng tôi đột nhiên nhớ tới, có nên gây ra một vết thương nhỏ rồi mới đi không? Nếu không tôi phải lấy lý do gì để vào phòng chăm sóc sức khỏe đây? Nhưng phải chịu đau, ở đây lại không giống trong game có thể uống hồng được thủy làm lành vết thương, thật sự phải chịu đau nhiều ngày, hơn nữa còn để lại sẹo. Hức! Tôi không muốn đau. Nhưng như vậy thì gặp A Lang đại ca thế nào được, phải làm sao đây?

“Bà chị đang làm gì thế?” Dương Danh đột nhiên vỗ mạnh từ phía sau .

“A ~~ Làm chị sợ chết, Dương Danh đầu heo.” Tôi đang buồn phiền đó.

“Làm gì mà hung dữ vậy? Có phải cái đó tới rồi không?” Dương Danh nháy mắt với tôi.

Cái đó? A, đúng rồi, chính là cái đó! Có lý do rồi.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa phòng chăm sóc sức khỏe, thò đầu vào trong thăm dò, hình như không có ai?

“Cô bé có chuyện gì vậy?” Một giọng nói thô to vang lên sau lưng tôi.

Tôi kinh ngạc, đột ngột xoay người, đập vào mắt tôi chính là phiên bản người của A Lang đại ca? Wow ~~ Mặc dù không đẹp trai, nhưng rất có phong cách. Nên nói thế nào nhỉ, rất giống nhân vật đại ca trong manga võ thuật với giọng nói trầm khàn mang tính chỉ huy. Được rồi! Tôi thừa nhận tính từ của tôi rất ít ỏi.

A Lang đại ca nhìn tôi gãi mặt, lại dịu dàng hỏi: “Sinh viên, em bị thương ở đâu vậy?”

Tôi hoàn hồn trở lại. “À, em, em đau sinh lý . . .” Tôi ôm bụng, nhưng khóe mắt vẫn lén lút nhìn. Wow ~~ A Lang đại ca thật sự cao như trong game, tôi ngẩng lên nhìn đến mức đau cả cổ, tôi chỉ cao 1m 65. (Chic: Chỉ cao

Chỉ cao

~~)

“Oh, vậy em mau chóng nằm xuống chiếc giường bên kia đi, bây giờ tôi đi lấy túi chườm nóng cho em.”

Nghe vậy, tôi ngoan ngoãn lên giường nằm, ánh mắt tiếp tục nhìn theo chuyển động của A Lang đại ca. Haha. Có phải A Lang đại ca bị tôi nhìn đến mức cảm thấy xấu hổ rồi? Còn cảm thấy bóng lưng của anh ấy vô cùng cứng ngắc. Không thể tưởng tượng được A Lang đại ca lại dễ ngượng như vậy! Tôi cười thầm.

“Nào, đặt cái này lên trên bụng sẽ thấy khá hơn.” Cầm túi chườm nóng, bác sĩ Lý Thiên Lang nói dịu dàng hết mức có thể.

Tôi cảm kích cầm lấy túi chườm nóng, A Lang đại ca quả nhiên dịu dàng như trong game, tôi chân thành nói: “Cảm ơn, A Lang đại ca.”

Cả tôi và A Lang đại ca đều ngây ra, tôi tự cảm thấy mình đúng là ngốc. Trời ạ! “Ồ trên lớp giảng viên Mẫn Cư Văn đã nói với mọi người về anh! Nghe nói, trong game hai người là bạn đồng hành tốt của nhau phải không? Em cũng từng xem trận đấu của mọi người, cho nên em chạy tới gặp anh. . . . Ha ha ha, ngại quá, em không đau sinh lý thật đâu.” Tôi cười gượng, phù hộ cho A Lang đại ca tin những câu nói này!

“Oh, Gui nói với em à!” Lý Thiên Lang hoàn hồn trở lại, cười haha. “Làm tôi giật cả mình, người gọi tôi là A Lang đại ca, chỉ có mỗi thằng nhóc Hoàng Tử kia thôi. Những người khác đều gọi tôi là anh Lang, không thì là Lang. Ở trong game chơi nghề nghiệp gì? Có đội ngũ không?”

“À, chơi ma pháp sư, đội ngũ. . . có a, nhưng mà không nổi tiếng như mọi người. Chắc A Lang đại ca không biết đâu!” Tôi mặt dày tiếp tục lải nhải. Hức ~ A Lang đại ca, em không cố ý lừa anh đâu.

“Oh, cố lên nhé.” Lý Thiên Lang vươn tay xoa đầu tôi, tôi cười ngây ngô như bình thường. “Ghi tên và lớp vào danh sách điều trị này. Mặc dù em giả bệnh, nhưng vẫn phải điền tên hẳn hoi.”

“Vâng.” Tôi nhận lấy danh sách, điền tên mình vào.

“Được rồi, bây giờ không có ai, em có thể nằm cho đến khi muốn đi!” A Lang đại ca cười với tôi.

“Ha ha, em phải đi đây.” Tôi bò dậy khỏi giường. Đùa hả mà còn nằm? Cơm tối tôi còn chưa nấu, về muộn nhất định bị ba người trong nhà bao vây tiêu diệt. “Tạm biệt nhé, A Lang đại ca.”

“Tạm biệt.” Lý Thiên Lang nhìn tôi đẩy cửa đi ra.

Lý Thiên Lang cầm danh sách trong tay nhìn kỹ.”Phong Lam? Phong Dương Danh? Ừm. . .”

Cửa lại bị đẩy một lần nữa.”Anh Lang? Người vừa nãy hình như là sinh viên của em? Em ấy bị thương?” Gui lo lắng hỏi.

“Không, cô ấy tới gặp anh, ai bảo cậu đem chuyện của anh nói khắp mọi nơi chứ!” Lý Thiên Lang trách móc.

Gui thấy điều này thật vô lý. “Em? Em đã nói sao?”

Lý Thiên Lang nghe vậy, trầm ngâm một lúc. “Phong Lam và Phong Dương Danh có quan hệ gì?” Anh hỏi.

“Chị em sinh đôi, chuyện này liên quan gì tới Phong Lam?” Gui nghi hoặc.

“Không có gì.” Nhưng anh cảm thấy động tác cử chỉ của Phong Lam rất giống Hoàng Tử. Lúc anh xoa đầu Hoàng Tử, Hoàng Tử cũng luôn cười ngây ngô như vậy. Chẳng lẽ chỉ bởi vì cô ấy là chị em sinh đôi của Phong Dương Danh, mà sinh đôi luôn rất giống nhau? “Hôm nào anh sẽ đi gặp Phong Dương Danh.”

“À. . . Nhưng mà em đã hứa với Hoàng Tử không tọc mạch vào chuyện của cậu ấy nữa.” Gui khó xử nói.

“Nói vậy cũng phải, nếu Hoàng Tử không muốn nói thì bỏ đi. Thôi vậy, cứ để thuận theo tự nhiên! Anh cũng không tọc mạch nữa.” Lý Thiên Lang sáng khoái nói.

Lúc này, tôi đang trên đường về nhà, hồn nhiên không biết lúc nãy chân tướng suýt nữa bị phơi bày. Lúc tôi đang nghĩ nên hầm canh xương lợn hay nấu canh khoai tây, Hoa Hồng đi ngang qua tôi. Tôi ngược mắt

lên, không biết có nên chào hỏi hay không. Nhưng lần trước cô ấy nói phải quên tôi rồi, không biết có muốn làm bạn với tôi không. Chờ một chút!

Tôi cúi đầu kéo vạt áo của mình ra, có ngực! Nhìn trái nhìn phải, là khu dân cư bình thường. Tôi đang ở trong đời thật, sao có thể gặp Hoa Hồng được? Tôi đông cứng nhìn lại, Hoa Hồng đang đứng ở bến xe buýt chờ xe. Cảm giác thật kỳ cục. Chờ một chút! Cách Hoa Hồng ba bước có một người con trai nhìn rất quen mắt ~ Tà Linh? Trời ơi ~ càng tệ hơn chính là, hình như tôi cũng phải lên xe buýt kia.

Phật Tổ, Thượng Đế, Thánh Allah, tôi niệm nam mô a di đà Phật, chấp tay van cầu các vị ~ Đây nhất định là ảo giác, tôi đang nằm mơ thôi! Huhuhu. . .

Nhưng hiện thực vẫn tàn khốc, tôi vẫn lên xe buýt và đứng cạnh họ. . . Bỏ đi, dù sao họ không thể nào nhận ra tôi đâu. Tôi lén nhìn trai xinh gái đẹp bên cạnh, Hoa Hồng quả nhiên rất xinh đẹp, Tà Linh cũng rất đẹp trai! Hai người này thật sự rất bắt mắt, có thể nào đang cặp kè không? Tôi nghĩ thầm.

Đã qua rất nhiều bến, cặp trai xinh gái đẹp này hình như vẫn chưa muốn xuống xe, mà nhà tôi là bến cuối. Thật gay go, họ sẽ không trùng hợp là hàng xóm của tôi chứ? Không thể nào, hàng xóm nhà tôi rõ ràng là gia đình của chú của chồng của chị của mẹ của tôi thì phải? Huống hồ, nếu có họ hàng xa là Tà Linh đẹp trai như vậy, mẹ tôi đã kéo tôi đi xem mắt rồi, bắt anh chàng tuần tú này về nhà. Là gả cho anh ta, sau đó mang về nhà để mẹ tôi bồi bổ mắt.

Lúc đang đoán lung tung, Hoa Hồng đã xuống xe rồi. Tôi thở phào, có thể bớt lo lắng một người.

Cuối cùng, cuối cùng đã tới nhà tôi. Tôi lưu luyến không rời quay đầu liếc mắt nhìn Tà Linh lần cuối cùng, rồi đi xuống xe. Ế, phía sau hình như có người! Tôi nhỏ mồ hôi lạnh quay đầu, Tà Linh mỉm cười với tôi. . . Á? Chuyện gì nữa thế này?!

Mặc dù trong lòng phát hoảng, tôi vẫn cứng rắn cười với Tà Linh, sau đó xoay người chuẩn bị chạy trốn chết.

“Chờ một chút.” Tà Linh đột nhiên lên tiếng gọi.

Tôi xem xét tình hình, lấy chiều cao, độ dài của chân cùng với thể lực và sức chịu đựng của tôi, sao có thể chạy thắng Tà Linh được. Bỏ đi! Cam chịu xoay người đối mặt với anh ta một lần nữa. “Có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Lam, em là Tiểu Lam phải không?” Ngoài dự liệu, Tà Linh lại lộ vẻ mặt thân thiết. Anh ta quen tôi sao? Còn biết tên của tôi nữa? Tôi sửng sốt. “Em quên anh rồi, anh là Trác Linh Bân, anh Trác, nhớ ra chưa?”

Anh Trác? Là anh Trác hồi còn nhỏ ở cạnh nhà tôi, sau này chuyển đi đó sao? Tôi há hốc miệng, không thể tưởng tượng được mà nhìn Tà Linh. Không phải chứ? Trùng hợp vậy sao? Tà Linh là anh Trác? “Anh thật sự là anh Trác sao?”

“Đúng vậy! Em nhớ ra rồi. Vừa nãy anh còn không dám khẳng định em là Tiểu Lam. Thật trùng hợp, anh đang lo sẽ quên mất đường tới nhà em.” Tà Linh. . . à, anh Trác mỉm cười nhìn tôi.

Ăn cơm tối xong, tôi bưng trà vừa mới pha vào phòng khách. Thằng em tôi và anh Trác trò chuyện rất vui vẻ. Theo lời vừa nói của anh Trác, lúc ở đại học X (Chính là trường đại học của tôi đó! Không thể tưởng tượng được rằng anh ấy lại nghiên cứu sinh ở trường đại học của tôi) tình cờ nhìn thấy tôi, cho nên đuổi theo để xem có phải là tôi thật không.

Tôi im lặng ngồi xuống, vừa lúc nghe họ nói tới Cuộc Sống Thứ Hai. . .

“Không ngờ Dương Danh lại là Phong Vô Tình, vậy chúng ta không phải vẫn ở cùng tiểu đội sao?” Anh Trác nói với vẻ khó tin. Tôi cũng đột nhiên nhớ tới, đúng rồi, không phải thằng em tôi và anh Trác đều cùng Đội Hắc Ám Tà Hoàng sao?

“Thì ra Trác đại ca chính là Tà Linh đại ca, không ngờ em lại không phát hiện ra.” Thằng em tôi cũng có vẻ kinh ngạc.

Chuyện này thì có gì kinh ngạc, kể cả bà chị cùng ở trong bụng mẹ đi ra mà cũng không phát hiện được, huống chi là anh Trác tám năm rồi chưa gặp. Tôi ngồi bên cạnh âm thầm buông lời mắng mỏ thằng em.

“Vậy Minh Hoàng không phải là Trác Minh Bân chứ?” Thằng em tôi đột nhiên kêu lên.”Cậu ấy không hề giống lúc còn nhỏ, tính khí hình như nóng nảy hơn nhiều.”

Cái gì? Minh Hoàng chính là em Trác sao? Không phải chứ, ngày xưa em Trác dễ thương hiền lành như vậy, luôn theo sau tôi gọi chị ơi. Sao có thể là cái tên Minh Hoàng biến thái bạo lực cộng thêm bất nam bất nữ chứ, đừng phá hoại hình tượng tốt đẹp của em Trác, tôi khóc.

Trác Linh Bân cười bất đắc dĩ.”Thằng nhóc kia đang ở thời kì phản loạn!” Nói xong, anh Trác đột nhiên chuyển hướng sang tôi.”Tiểu Lam cũng chơi chứ?”

Tôi do dự một hồi: “À. . . Có ạ.”

“Chị ấy còn làm nhân yêu trong game đó!” Không ngạc nhiên rằng thằng em đáng chết của tôi bắt đầu liến thoắng, lại có thể lòi bí mật của tôi ra mà nói. Tôi lườm nó, trong lòng vô cùng hối hận. Trời ơi ~ Tại sao lúc đó tôi lại nói cho cái trạm phát thanh mạnh nhất ở Phong gia chứ?!

“Nhân yêu? Cuộc Sống Thứ Hai không thể làm vậy mà?” Anh Trác không dám tin nhìn tôi. Thằng em đáng chết miệng còn rộng hơn Tam Hiệp Trường Giang(1) của tôi, lập tức mồm năm miệng mười nói cho anh Trác biết. Từ đầu đến cuối tôi đều cúi thấp đầu, hy vọng anh Trác sẽ quên diện mạo của tôi, hoặc là. . . quên đi diện mạo của Hoàng Tử cũng được.

(1) Tam Hiệp Trường Giang là tên gọi chung của ba đoạn thung lũng Cù Đường Hiệp, Vu Hiệp và Tây Lăng Hiệp, phía tây bắt đầu từ huyện Phùng Tết thành phố Trùng Khánh, phía đông đến thành phố Nghi Xương tỉnh Hồ Bắc, với chiều dài 192 km. Bờ sông phong cảnh tươi đẹp, là bức tranh sơn thủy tươi đẹp và hoành tráng nhất của sông Trường Giang; hai bên bờ sông có rất nhiều cảnh quan nhân văn, là kho tàng văn hóa quý báu, cũng là một trong những nơi bắt nguồn của văn hóa cổ Trung Quốc.

“Thì ra là như vậy?” Anh Trác tươi cười nhìn vẻ mặt lo lắng của tôi. “Đừng để tâm nữa, anh sẽ không nói ra đâu.” Nhưng mà, em không sợ anh nói ra mà là em sợ anh nhận ra em.

Trác Linh Bân nhìn đồng hồ treo tường, đứng dậy nói: “Muộn rồi, anh phải đi đây, buổi tối còn có trận đấu nữa. Gặp ở Cuộc Sống Thứ Hai nhé, Dương Danh.” Thằng em tôi ra hiệu OK với anh Trác.

“Em tiễn anh ra cửa, anh Trác.” Tôi rất trách nhiệm đi theo anh ra ngoài.

Tới cửa, anh Trác dừng lại, mỉm cười. “Tiểu Lam, hy vọng có một ngày, có thể gặp mặt em ở Cuộc Sống Thứ Hai!”

“Ừm.” Chúng tôi đã gặp rồi!

Nghe vậy, anh Trác lại cười tươi, tôi đột nhiên cảm thấy nụ cười này rất chướng mắt, anh Trác anh đừng gia tăng áp lực cho em nữa! “Nghe nói giảng viên lớp em là Gui của Đội Phi Thường?”

“Ừm.” Tại sao lại nhắc đến Gui, như vậy em sẽ lo lắng, anh có biết không?

“Thật ra anh rất có hứng thú với Đội Phi Thường, hôm nào anh sẽ lên lớp em nghe giảng, giảng viên các em thấy anh nhất định sẽ rất kinh ngạc.”

Đúng vậy, đúng vậy! Nếu anh ta thấy anh thân thiết với thằng em em, nói không chừng còn sẽ tưởng anh muốn giành người anh ta thương yêu đấy! Tôi xấu xa nghĩ tới cảnh tượng đó. Hình như còn rất thú vị? Vừa nghĩ tới điều đó, tôi quên luôn mối nguy của mình, tươi cười nói: “Được ạ, được ạ, trước khi đến nói một tiếng, em nhất định bảo thằng em em chiếm chỗ tốt cho anh.”

“Oh? Nhưng anh lại muốn ngồi cạnh em hơn.” Tà Linh nói xong, tôi còn chưa phản ứng lại, anh đã vẫy tay tạm biệt, bỏ đi, chỉ để lại tôi đang ngẩn người.

Dương Danh ở bên cạnh đột nhiên huyết sáo. “Xem ra Trác đại ca rất có hứng với bà chị. Bà chị, bà có thể nhân dịp dựa dẫm vào anh ấy trong Cuộc Sống Thứ Hai, chiến sĩ tinh linh đen Tà Linh của Đội Hắc Âm Tà Hoàng rất nổi tiếng đó!”

Dựa dầm vào Tà Linh trong Cuộc Sống Thứ Hai? Hai thằng con trai thân mật đi cùng với nhau, thêm vào Gui cũng là con trai đứng bên ghen tuông. Cảnh tượng này có thể chấp nhận được không? Tôi bó tay hất bay cảnh tượng xấu xa trong đầu, không lo cái chuyện loạn xì ngầu này nữa, đang lúc định quay về phòng online luyện công.

“Tiểu Lam, các con tán gẫu hết ngày chưa? Tối gặp chị họ con vừa mới từ Mỹ trở về đi.” Mẹ cười tí mắt đứng ở cửa phòng khách vẫy tôi qua.

“Chị họ?” Đầu tôi mờ mịt.

“Đúng vậy, vừa nãy lúc các con đang nói chuyện với Linh Bân, chị họ con đã tới chào hỏi, chính là con gái thứ ba của chú của chồng của chị của mẹ ở nhà bên cạnh đó.” Nụ cười trên mặt mẹ lại càng xán lạn, mẹ kéo em tôi, vẽ mặt mờ ám, khẽ nói: “Con trai à, mặc dù chị họ lớn hơn con ba tuổi, nhưng mà rất xinh đẹp, lại là họ hàng xa không có quan hệ huyết thống, nếu con có dịp thì.”

Thằng em yêu thích của gái của tôi kia không ngờ lại táo bón mà nói: “Con không có hứng thú với mấy bay, con chỉ thích người tầm tuổi con thôi.”

Dù thế nào đi nữa, tôi và em tôi vẫn quy củ đi chào hỏi chị họ. Vừa đi vào phòng khách, em tôi trưng lên khuôn mặt ngây thơ bảnh bao, nở nụ cười chuyên để đối phó với trưởng bối gia tộc. Giả tạo! Tôi nở nụ cười thực nữ, nhìn về phía chị họ.

“Hoa Hồng? Vô Tình?” Em tôi và Hoa Hồng đồng thanh.

“Hoa Hồng cái gì chứ? Đây là chị họ Âu Dương Mai của con.” Ba tôi nghi hoặc nhìn thẳng mặt hai người.

Ngón tay tôi run rẩy.”Sao có thể? Vừa nãy ở trên xe buýt rõ ràng chị đã xuống sớm một bến rồi mà?”

Chị họ Hoa Hồng. . . Âu Dương Mai nhìn tôi.”Trên xe buýt? Oh, vừa nãy bởi vì chị muốn đi mua hoa quả biếu mọi người, nên mới xuống sớm một bến. Lúc nãy em họ cũng đi xe buýt à?”

“Bỏ qua chuyện xe buýt gì đó, chị thật sự là chị họ của em?” Dương Danh không dám tin nói: “Em còn tưởng chị nhỏ tuổi hơn em chứ?”

“Năm nay chị hai mươi ba tuổi rồi, khuôn mặt hơi trẻ con thôi.” Âu Dương Mai cười bất đắc dĩ. “Không ngờ Vô Tình lại là em họ của chị.”

“Vậy à. . .”

“Khoan đã, rốt cuộc có ai nói cho BA MẸ này biết đã xảy ra chuyện gì không?” Ba mẹ tôi cuối cùng không nhận được nữa mà xen mồm vào.

“Cũng không có gì, chỉ là hồi trước cháu và em họ đã vào chung một tiểu đội trong Cuộc Sống Thứ Hai.” Âu Dương Mai cười gượng.

“Thì ra là thế.”

Ba, mẹ, em trai, cộng thêm chị họ tôi lập tức tán gẫu rất vui vẻ. Tôi thần thờ ngồi bên, thỉnh thoảng cười cùng họ. Trong lòng suy nghĩ, Hoàng Tử này chẳng những chém chết ba mẹ tôi, giành gái của em tôi, còn lừa tình chị họ tôi (Cộng hôn môi chị họ nữa).

Liệu có thể nào, lúc chân tướng bị tiết lộ chính là lúc tôi bị trục xuất khỏi gia tộc không? Nghĩ đến đây, ai là Hoàng Tử? Tôi không phải Hoàng Tử. Tôi gào thét điên cuồng.

14. Q.2 - Chương 6: Chân Tướng, Bị Phát Hiện?

ONLINE

“Hoàng Tử, Hoàng Tử, cậu online chưa? Mau chóng tới chỗ cũ, có chuyện lớn rồi.” Tôi vừa online, Tiểu Long Nữ đã PM giục giã. Tôi còn chưa hiểu mô tê gì đã bị ép bức không thương xót mà nhanh chóng tới điểm hẹn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi xông vào phòng riêng ở nhà hàng, lo lắng hỏi.

“Được rồi, bây giờ tất cả mọi người tới rồi, tôi có thể bắt đầu nói. Căn cứ vào công bố của ban quản trị, trận đấu hôm nay đã bị hủy.” Tiểu Long Nữ điềm tĩnh nói, mà tất cả thành viên Đội Phi Thường đều mở to mắt. “Thi đấu sẽ bị hoãn một tuần, sau đó tất cả đội ngũ dự thi sẽ tiến hành hỗn chiến, quyết định đội ngũ thắng lợi cuối cùng.”

“Hỗn chiến là sao? Hơn nữa, tại sao đột nhiên thay cách thi đấu?” A Lang đại ca bình tĩnh dò hỏi.

“Nghe nói bởi vì đội ngũ tham gia quá đông, tốn nhiều thời gian, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến trình bình thường của game, nên ban quản trị quyết định giải quyết một lần. Hỗn chiến nghĩa là tất cả các đội sẽ cùng ra sân chiến đấu, hơn nữa không được sử dụng pet. Người sống sót cuối cùng thuộc đội nào thì đội đó sẽ thắng.” Tiểu Long Nữ dừng lại, hít sâu một hơi rồi nói: “Tổng cộng là một trăm đội, tất cả sáu trăm người hỗn chiến.”

Mọi người nhất thời không biết nói gì.

“Phải sống sót giữa sáu trăm người?” Tôi lẩm bẩm: “Em thấy khả năng lớn em là người đầu tiên bị chém chết.” Chịu thôi, ai bảo tôi đẹp trai đến mức khiến phái nam thấy đều muốn chém chứ? Có thể che mặt dự thi không?

“Đúng vậy, xem ra không thể hi vọng Hoàng Tử có thể sống sót.” A Lang đại ca thở dài. “Anh cao lớn thế này, cũng khó sống. Trông cậy vào Tiểu Long Nữ đi, độ nhanh nhẹn của em cao, thân hình lại nhỏ xinh.”

Tiểu Long Nữ cười gượng. “Đừng trông cậy vào em, nghe nói hình như đã có năm đội tuyên bố, thà rằng vứt bỏ cơ hội chiến thắng, cũng phải khiến em chết thật khó coi.”

Mẹ. . . Tiểu Long Nữ bà làm chuyện tốt gì vậy? Ngay cả vẻ xinh đẹp cả bà cũng không có tác dụng sao? Năm người còn lại không dám tin nhìn Tiểu Long Nữ, cô ấy lại thờ ơ nhún vai. “Lúc mọi người không ở đây, tôi quá nhàm chán, cho nên đi ăn trộm ít đồ. . . Muốn kiếm ít đội phí mà thôi.”

Tôi run rẩy, chỉ ngón tay vào Tiểu Long Nữ. “Rốt cuộc bà ăn trộm bao nhiêu?”

“1.655.720 đồng. . . . Cộng thêm một thanh Hồn Thiên Bảo Kiếm và một chiếc áo bào của đạo sĩ còn chưa bán.” chị Vũ Liên thông báo con số, lại thêm vào một câu: “Đây là phần Tiểu Long Nữ góp vào đội phí.”

“Tiểu Long Nữ, bà còn cầm bao nhiêu tiền ăn trộm nữa?” Ánh mắt khủng bố và Hắc Dao khủng bố của tôi đang dao động giữa cổ và tim Tiểu Long Nữ.

“Làm gì có bao nhiêu đâu. . .” Tiểu Long Nữ tỏ vẻ vô tội. Nghe vậy tôi cũng nhẹ lòng hơn, vậy trả số tiền này lại cho người mất của là được rồi. “Tôi chỉ mua hai cái va li LV và ba bộ váy Chanel mà thôi. . . .”

“Hai cái va li LV và ba bộ váy Chanel, vậy cũng không đến nỗi nào. Sáu người chúng tôi góp tiền chắc sẽ đủ.” Cái đồ đàn ông không biết sống chết, A Lang đại ca và Gui nói nhẹ nhàng.

“Đàn ông các người không hiểu đâu.” Bốn đứa con gái cùng gào lên. . . . Sau đó tất cả mọi người nhìn tôi một cách kỳ quặc (Trừ Tiểu Long Nữ đang cười trên nỗi đau khổ của người khác. . . Đáng ghét!) Tôi ho khan: “Khụ, khụ, em có tìm hiểu một chút về hàng hiệu. . . .”

“Vậy rốt cuộc cần bao nhiêu?” Gui thắc mắc.

Chị Vũ Liên nhíu mày tính toán. “Hai cái va li, một cái phải hai mươi mấy vạn, nếu là ba bộ váy mùa mới nhất. . . .” Chị Vũ Liên lấy tay ôm trán, gần ngất đến nơi, A Lang đại ca vội vã ôm vai bà xà.

“Tiểu Long Nữ ~” Tôi lại kể Hắc Dao lên cổ cô ấy. “Rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Va li cộng với váy mùa mới nhất, tầm một trăm năm mươi vạn!” Tiểu Long Nữ chớp mắt đầy ngây thơ.

Tất cả mọi người đều thần thờ. . .

“Bỏ cuộc với Tiểu Long Nữ đi. Tốt hơn chúng ta nên nghĩ cách để người khác sống sót, cơ hội có lẽ sẽ lớn hơn.” Sau một hồi, tôi cuối cùng uể oải nói, những người khác cũng uể oải gật đầu.

“Vậy chỉ còn lại Vũ Liên, Doll và Gui?” A Lang đại ca gãi lông đầu.” Vũ Liên và Gui là ma pháp sư và thi nhân lãng du yếu ớt, muốn sống cũng khó. Doll có thể có cơ hội lớn hơn, suy cho cùng vẫn còn Khô Lâu bảo vệ em ấy.”

Cho nên hy vọng sống sót của chúng tôi đều nhờ cậy vào Doll? Chúng tôi đồng loạt nhìn Doll đang cười khờ dại vô tội. Ừm! Cơ hội chiến thắng có lẽ sẽ rất cao. Doll dễ thương thế này, có lẽ không ai lại nhẫn tâm đi ức hiếp cô bé nhỉ?

“Vậy quyết định thế đi, dồn hết sức bảo vệ Doll.” A Lang đại ca hô vang.

“Còn một cách nữa đó!” Tiểu Long Nữ đang đưa ngón trỏ. “Tà Linh của Đội Hắc Ám Tà Hoàng vừa mới PM tôi, hỏi chúng ta có muốn liên minh không.”

“Liên minh?” Tôi thắc mắc.

Tiểu Long Nữ thần bí giải thích: “Thật ra đây là bí mật công khai. Vì chiến thắng, các đội đã tổ chức liên minh lớn nhỏ. Một khi ra sân chắc chắn các phe cánh lớn sẽ tấn công lẫn nhau, rồi những đoàn thể nhỏ trong phe mới tấn công lẫn nhau, cuối cùng đội ngũ sống sót sẽ tiến hành quyết chiến. Cho nên, nếu chúng ta liên minh với Đội Hắc Ám Tà Hoàng, thì một khi bắt đầu, hai đội sẽ cùng nhau chống lại đội khác. Nếu hai đội chúng ta có thể chống đỡ đến cuối cùng, thì sẽ tiến hành quyết chiến.”

A Lang đại ca lo lắng hỏi: “Nhưng các đội liên minh cũng có thể cản trở lẫn nhau.”

“Cho nên chuyện này phải xem mọi người có tin tưởng Đội Hắc Ám Tà Hoàng hay không.” Tiểu Long Nữ nói như lẽ đương nhiên.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, hai đội chúng ta hình như là kẻ thù.” Gui lạnh lùng trả lời, vẻ mặt 100% không tán thành.

“Một phiếu phản đối, tôi tán thành. Cho nên bây giờ 50:50, những người khác thế nào?” Tiểu Long Nữ phần khởi đếm số phiếu.

A Lang đại ca nhú mày, nhú mày, lại nhú mày, cuối cùng gian nan nói: “Anh tán thành, nếu chúng ta không làm quen với đội ngũ khác, một đội đơn độc muốn sống sót thật sự rất khó khăn.”

“Tôi nghe Lang.” Chị Vũ Liên nhìn A Lang đại ca thảm thiết. Chị ấy luôn thuận theo ý kiến của ông xã.

“Wow ~ đã tán thành một nửa rồi. Hoàng Tử, Doll, thế còn hai người?”

“Doll không có ý kiến.” Doll mỉm cười thần nhiên trước sự đời, hờ hững với thế gian.

“Hoàng Tử.” Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào tôi. Nhưng bây giờ tôi rất không muốn gặp Tà Linh, ai biết anh ấy có thể đột nhiên hiểu biết, phát hiện tôi chính là Phong Lam hay không? Thằng em đáng chết của tôi nói hết với anh ấy tôi là nhân yêu rồi Nhưng mà tôi lại càng không muốn bị băm thành pa tê giữa trận đấu loạn lạc. “Tán thành.”

“Vậy quyết định thế nhé!” Tiểu Long Nữ vui vẻ nói: “Vậy tuần này chúng ta sẽ tiến hành tập huấn đặc biệt với Đội Hắc Ám Tà Hoàng.”

“Bà làm gì mà vui vẻ thế, Tiểu Long Nữ?” Tôi nghi ngờ nhìn Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ nháy mắt với tôi, dùng kênh mật ngữ nói cho tôi biết: “Trong đội có Phong Vô Tình đó, không phải cậu vẫn muốn gỡ bỏ hiểu lầm sao? Sau khi anh Lang và Gui nhìn thấy em cậu, hai người không còn hiểu lầm nữa rồi. Cậu xem tôi đối xử với cậu tốt không kia.”

Vấn đề là sau khi giải quyết chuyện của em tôi xong, lại tới chuyện của anh Trác. Vì sao ông trời luôn không bằng lòng bỏ qua cho tôi? Haiz, mặc kệ, dù sao Tà Linh cũng không thể nào nhận ra tôi được. Đúng không? Tôi lo lắng tự an ủi mình.

“Đã lâu không gặp, Hoàng Tử.” Anh Trác. . . Tà Linh cười lạnh lùng lại xuất hiện trước mắt tôi. Phía sau anh là Minh Hoàng nhăn nhó, cũng chính là em Trác, bên cạnh là Phong Vô Tình phong độ lịch lãm, phe phẩy quạt lông, thẳng em đáng chết của tôi. Quả nhiên không hổ là đội ngũ kẻ thù!

“Phong Dương Danh?” Gui kinh ngạc nhìn Phong Vô Tình, sau đó quay đầu nhìn tôi.

“Em chào thầy.” Phong Vô Tình cười hi hi. “Chắc thầy không ngờ em là người Đội Hắc Ám Tà Hoàng!”

Không. . . Nhìn khuôn mặt không thể tin được của Gui, tôi nghĩ anh ta không ngờ lại xảy ra chuyện này. Vì sao cậu lại là người Đội Hắc Ám Tà Hoàng, mà không phải là Hoàng Tử của Đội Phi Thường?

“Em, em thật sự là Phong Dương Danh?!” Gui vẫn kinh ngạc, dường như có phần không dám tin mình nhận nhầm người.

“Đúng vậy?” Phong Vô Tình khó hiểu nhìn ông thầy có vẻ kinh ngạc quá độ.

Ngược lại tôi hơi thất vọng. Vốn dĩ còn tưởng thấy cảnh tượng thú vị Gui và anh Trác tranh giành em trai tôi! Bây giờ bị hẫng. Đáng tiếc! Chẳng qua bây giờ nhìn nét kinh ngạc trên mặt Gui và vẻ khó hiểu của thẳng em, cũng là một thú vui khác. Tôi cố nhịn ý cười, nghiêm chỉnh nói: “Rất vui có thể hợp tác với Đội Hắc Ám Tà Hoàng, hy vọng hai đội chúng ta có thể liên thủ đến cùng.”

“Hy vọng vậy.” Tà Linh cười hờ hững.

“Đến lúc đó, đừng trách đội chúng tôi đánh bại các người, giành được thắng lợi cuối cùng.” Minh Hoàng nhếch mép, biểu hiện rõ ràng nó không hề muốn liên thủ với Đội Phi Thường.

Mặt ngoài tôi im lặng nhìn Minh Hoàng, trong lòng lại than thở không thôi. Tại sao Minh Bân hồi đó dễ thương như vậy, hiện giờ lại trở nên đáng ghét như thế? Tôi có nên thay anh Trác dạy dỗ thẳng em bất lương này một trận hăn hoi không?

Lúc này, A Lang đại ca đột nhiên vỗ tay. “Được rồi, tất cả những việc không liên quan tới trận đấu nói sau đi! Bây giờ vấn đề quan trọng nhất của chúng ta là trận chung kết tuần sau.” Nghe vậy, Gui và Phong Vô Tình, tôi và Minh Hoàng đều đang mắt to trừng mắt nhỏ, không cam lòng thu hồi ánh mắt, tập trung nghe lời A Lang đại ca nói.

“Tôi tin tưởng chúng ta sẽ luyện tập chăm chỉ, nhưng làm sao để sống sót khi gặp tình huống xung quanh đều là kẻ địch? Cho nên tôi kiến nghị, tìm nơi có nhiều quái để luyện tập.”

“Đại ca, vậy rất dễ biến thành ánh sáng trắng.” Tôi nhỏ N giọt mồ hôi lạnh, những người khác cũng đều ngây ra mà nuốt nước bọt.

“Muốn chiến thắng thì nhất định phải có hi sinh, đương nhiên hãy cố hết sức để không làm giảm tố chất của đội.” A Lang đại ca lại vô tình nói.

Haiz! Từ khi quen A Lang đại ca, tôi bắt đầu hiểu hết nhẽ hai chữ “tuân lệnh” này. Bởi vì A Lang đại ca cho rằng cơ hội sống sót của tôi là thấp nhất trong đội, cho nên anh ấy ra lệnh cho tôi. Đúng vậy! Chính xác là mệnh lệnh. Hức

Anh ấy muốn tôi cho dù có chết cũng phải ôm quái cùng chết, để những người khác trong đội có thể trốn thoát, duy trì tố chất của đội. Cho nên, bây giờ tôi đang kéo theo vô số quái, chạy như điên.

Một giây trôi qua như một năm ~ Trôi qua tầm mấy ngàn năm, cuối cùng tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi, kéo mấy chục con quái rời khỏi đội ngũ, hơn nữa còn không bắn pháo hoa (Chính là biến thành ánh sáng trắng đó!). Lúc tôi mệt mỏi bò về điểm luyện công theo kiểu chó, đang định ung dung ngồi xuống, thưởng thức Viên Hoa Kiềm Vũ của Tà Linh và Nhuyễn Kiềm Tuyệt Kỳ của Phong Vô Tình. . .

“Hoàng Tử, quái lại quá nhiều rồi, mau kéo đi đi.” A Lang đại ca đứng ở bên kia Vạn Lý Trường Thành do quái vật xây lên, quát tôi.

Tôi hậm hực lườm nguýt, chẳng nói chẳng rằng. . .

“Mau kéo đi đi, thi triển Lô Nộ Cửu Thiên hai lần mà cũng không sạch được.” Minh Hoàng khó chịu.

Sau khi tôi trừng mắt lườm Minh Hoàng, tuân lệnh lấy Bánh Bao Thịt ra. “Bánh Bao Thịt, dùng Súng Bắn Thịt Băm.”

“Lại phải nướng thịt nữa ă? Ma ma, không thấy con chim lửa.” Bánh Bao Thịt nhảy nhót tưng bừng tìm Hỏa Hoàng.

“Mau dùng Súng Bắn Thịt Băm!” Hai đội tổng cộng mười hai người đồng thanh gào lên.

Tôi lại bắt xe buýt số 11 (Số 11 giống hai chân) chạy điên cuồng, chạy, chạy. Chết tiệt! Mặt tôi hiện lên ba sọc đen, la lên thảm thiết ~ Có.Vách.Núi!

Lần đầu tiên cảm thấy mù đường cũng là cái tội, đằng sau là một đồng quái nhìn chăm chăm như hổ đói thì phải làm sao đây? Tôi mở to mắt nhìn, với độ cao vách đá này có thể sẽ ngã chết; quay lại nhìn chỗ quái nhiều đến mức có thể giẫm chết tôi ở phía sau. Ngã chết? Bị giẫm chết? Cái này . . . hơi khó chọn nhỉ? Tôi ôm hi vọng một phần một vạn mở kênh tổ đội: “A Lang đại ca, mọi người ở bên đấy còn bao nhiêu quái?” Có thời gian tới cứu em không?

“Số lượng chấp nhận được, anh nghĩ nửa tiếng nữa chắc là có thể diệt sạch.” A Lang đại ca nói xong, không còn tin tức gì nữa.

Nửa tiếng nữa? Lúc đấy thì đến tro tôi cũng chẳng còn. Tôi nắm chặt Hắc Dao yêu quý của tôi, khề nói, đến đi! Đám quái chết tiệt, trước khi chết tôi cũng kéo theo mấy con chôn cùng. Đầu tiên xông tới là một con Bosilimi (Quái đầu người thân nhện đó ~), cộng thêm con quái to lớn nhầy nhụa, thêm một con Thủ Linh Thổ Dân hung hăng, và cả. . . Nhiều lắm rồi! Tôi nuốt nước bọt, lùi sau vài bước, nhưng không chú ý dưới chân đã là mép vực, không lưu ý....

“Cuối cùng cũng đánh xong!” Tiểu Long Nữ dựa vào lề đường thở hổn hển, đường mà cô phải chạy cũng không ít hơn Hoàng Tử! Ai bảo tốc độ của cô cao hơn tên Playboy ngu ngốc kia chứ, nhưng lực tấn công lại thấp hơn người ta, đành phải làm mỗi nhử đi dẫn quái chạy vòng vòng. Nhưng mà, nhìn Tà Linh và Phong Vô Tình ở bên kia lại càng thảm, chẳng những phải điên cuồng đuổi theo quái lại còn phải đánh quái đến mức rũ cả tay. Thấy không?! Hai người kia thở đến độ sắc mặt cũng nhợt nhạt.

“Được rồi, có ai thương vong không?” A Lang đại ca đứng lên nhìn.”Điểm số đi!”

“1.” Chiến sĩ Phong Vô Tình tộc người.

“2.” Chiến sĩ Tà Linh tinh linh đen.

“3.” Ma pháp sư Minh Hoàng tộc người.

“4.” Đạo tặc Playboy tộc người.

“5.” Cung thủ Thiện Xạ tinh linh.

“6.” Linh mục Hắc Bách Hợp tộc thiên sứ.

“Ừm.Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều ở đây.” Sứ Lang quay đầu nhìn đội ngũ của mình. “Năm người? Hoàng Tử còn chưa về sao?”

“Hoàng Tử, cậu ở đâu? Bọn tôi đánh xong rồi! Cậu đừng lười nữa, mau về đi.” Tiểu Long Nữ dùng kênh tổ đội hét lên rất lâu, nhưng không có ai trả lời.

“Sao vậy? Lẽ nào Hoàng Tử chết rồi?” Sắc mặt Gui tái mét.

“Cũng có thể.” Tiểu Long Nữ nghĩ đến số lượng quái mà Hoàng Tử kéo đi lần cuối. Cậu ấy thật sự có thể toi rồi.”Tôi PM xem cậu ấy có online hay không.”

“Thế nào?” Sứ Lang quan tâm dò hỏi.

“Kỳ quái, cậu ấy vẫn online nhưng không trả lời.” Tiểu Long Nữ chau mày.

“Có phải tức giận không?” Tà Linh thản nhiên đưa ra ý kiến: “Chúng ta buộc cậu ấy dẫn nhiều quái như vậy, hình như không phải lắm?”

Tất cả mọi người Đội Phi Thường đều nhìn Tà Linh bằng ánh mắt quái dị, sau đó trảm miện một lời nói: “Tên đó đã tuân lệnh rồi!”

“Hơn nữa cậu ấy không tức giận với chúng tôi đâu, có giận cũng trút lên người Gui hết rồi.” Tiểu Long Nữ nói.

“Vậy Hoàng Tử ca ca rốt cuộc làm sao vậy?” Doll lo lắng nói.

“Ai biết được? Nhưng chắc là không có việc gì đâu!” Game online thôi mà, cùng lắm không phải là chết sao? Tiểu Long Nữ an ủi chính mình, nhưng lại hơi lo lắng.

Hu. Có phải tôi vừa ngã đi một lúc không? Tôi muốn nhấc tay phải lên xoa vết nứt đau đớn trên đầu, nhưng phát hiện không nhúc nhích được.

? Đương nhiên không nhúc nhích được rồi. Tôi đưa mắt nhìn, tay phải máu chảy đầm đìa, giống hệt hot dog quét lên quá nhiều tương cà. Tay trái. . . tôi thử nhúc nhích, nhưng đau đến mức suýt khóc. Tôi nhìn tay trái. Được lắm! Xương trắng muốt đã tung tăng chạy ra ngoài dạo phố rồi. Tiếp theo, tôi hé miệng định nói, nhưng máu lại ộc ra như vòi nước. Tôi đã không dám xác nhận chân còn đi được không. Trời ơi, việc còn đau khổ hơn cả chết chính là nửa sống nửa chết.

Đau quá, thật sự rất đau. Tôi nhìn vách núi mà tôi ngã xuống, cố gắng ghi nhớ rằng độ cao này ngã xuống không chết, lần sau phải nhớ không được ngã bừa xuống. Không phải, tôi lại nghĩ linh tinh gì vậy? Bây giờ phải lập tức PM tìm người tới cứu tôi mới phải, nếu không xem chừng tôi lại ngất tiếp.

“Mọi người, cứu, mạng. . .” Máu trong miệng, mặn quá.

“Hoàng Tử?” Thành viên Đội Phi Thường hoảng hốt. “Cậu ở đâu? Chết rồi ư?”

“Hu ~ đau quá, mau tới cứu em, nếu không tới giết em cũng được!” Tôi đau đến mức ý thức mơ hồ, bắt đầu nói bậy nói bạ.

“Hoàng Tử, cậu ở đâu?” Gui lo lắng hét lên.

“Dưới vực, đừng nhảy loạn nữa. Đau quá!” Tôi hoa mắt chóng mặt.

“Hoàng Tử em gắng lên, trước tiên đừng offline, bọn anh lập tức đi tìm em.” Đó là giọng của A Lang đại ca ư? Nghe thật xa xôi!

Đau, đau quá. Ý thức của tôi chỉ còn lại từ “đau” này.

Đội viên Đội Phi Thường đều trắng hết cả mặt.

“Anh thấy chắc là Hoàng Tử ngã xuống vách núi nào đó, mọi người chia nhau đi tìm, mau lên! Tìm được lập tức cho anh biết để trị liệu cho Hoàng Tử.” A Lang đại ca lo lắng gầm lên. Gầm xong, mọi người lập tức tản ra bốn phía, bắt đầu tìm tôi.

“Chúng tôi cũng giúp đỡ tìm kiếm.” Tà Linh cũng lo lắng nói.

“Hoàng Tử, cậu ở đâu?” Gui lo lắng đến phát điên. Anh gào thét, chạy như điên.

Sau khi Tà Linh sai đội viên đi giúp đỡ, bản thân cũng cẩn thận quan sát địa hình bốn phía, phán đoán nhờ đường đi và phương hướng rồi đi lần cuối của Hoàng Tử. Cậu ta có thể bị ngã ở đâu nhỉ?

Mà lúc này, tôi đang oán trách.

Tại sao tôi không chết được? Cái này có tính là thiếu sót của game không? Để ọi người tìm được tôi, tôi còn phải nằm ở đây chịu khổ chịu nạn. Nhất định phải cầu nhàu với GM ẩn Tiểu Long Nữ. . . Để chuyển dời đau đớn, tôi chỉ có thể dốc sức suy nghĩ miên man, nhưng mà. . . Nhưng mà vì sao chưa có ai tới cứu tôi. Hu, thật sự đau quá, tới cứu tôi đi! Gui, anh ở đâu? Cho tôi đánh để phát tiết. Hu

Ai? Là ai? Có tiếng bước chân, tôi cảm động muốn xem rốt cuộc là ai?

“Tìm thấy rồi.” Người đó nói, sau đó cúi người xuống. Anh ta lấy hồng được thủy cho tôi uống, tôi miễn cưỡng nuốt hai ngụm.

“Là Gui à?” Tôi ngược đôi mắt mờ mờ nhìn người trước mặt là ai?

“Không phải, là Tà Linh, hồng được thủy của tôi đã hết rồi, tôi đưa cậu đi tìm linh mục trị liệu.” Tà Linh ôm ngang tôi dậy.

“Oh. . . Thì ra, là anh Trác!” Tôi yên tâm lắm lắm.

ANH TRÁC? Tà Linh ngậy người, cúi đầu nhìn tôi đang đau đớn nằm trong vòng tay anh. Anh cẩn thận xem kĩ dáng vẻ của tôi. “Cặp mắt này giống y như đúc. . . Lần trước Dương Danh nói, Tiểu Lam chơi nhân vật nam ở Cuộc Sống Thứ Hai, còn cậu anh Trác kia, Tiểu Lam?” Tà Linh hoảng sợ nhìn tôi bị thương đến mức hồ đồ.

“Tiểu Lam, là em sao?” Tà Linh lo lắng nói với tôi.

“Hoàng Tử! Tìm thấy Hoàng Tử rồi.” Gui chạy về phía chúng tôi. “Cảm ơn, Tà Linh.” Anh ta vươn tay ra, định ôm tôi từ tay Tà Linh.

Nhưng ngược lại Tà Linh vẫn ôm tôi, đi về phía Sứ Lang ở phía sau, không ngó ngang tới Gui.

“. ?” Gui ngăn người nhìn Tà Linh ôm tôi đi sát qua người anh ta.

Trải qua N lần trị liệu của A Lang đại ca, cuối cùng tràn đầy sức sống trở lại. Tôi giận! “Tại sao mọi người tìm lâu la vậy? Em đau lắm đó!” Tôi vẫn còn rùng mình trước tình cảnh bị thăm hỏi này.

“Ê, cậu tự ngã xuống vực, còn khiến chúng tôi mệt mỏi đi tìm cậu khắp nơi. Cậu có tư cách gì mà trách móc chứ?” Tiểu Long Nữ hung hăng mắng tôi.

“Tôi. . .” Tui thân quá. Tôi có cố ý ngã xuống đâu. Tôi thở hổn hển phồng hết cả má. “Gui, Gui, anh nói đi, tại sao anh tìm ra tôi chậm hơn Tà Linh?”

“Tôi.” Gui cười ngậy ngốc, ánh mắt áy náy.

Không cần nhiều lời, tôi bắt đầu choảng!

“Tiểu Lam?” Tà Linh đột nhiên PM tôi, giọng điệu phức tạp.

Tôi ngăn ra, quay đầu nhìn Tà Linh. Bị phát hiện rồi ư? Chung quy vẫn. Tôi bắt đắc dĩ thả Gui khỏi tay, cũng PM trả lời Tà Linh.”Anh phát hiện ra rồi à?”

“Ừm.” Anh Trác nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, khiến tôi không rõ rốt cuộc anh ấy định làm gì.

“Đừng cho người khác biết được không? Anh Trác.” Tôi cầu xin, sau đó bổ sung: “Đặc biệt là thằng Phong Vô Tình miệng ngang trộm phát thanh đó.”

Anh Trác im lặng nhìn tôi, dường như đang tự hỏi.

Thấy tình hình này, tôi đành sử dụng thần công làm nũng trăm thử trăm thiêu của mình: “Làm ơn đi mà ~ anh Trác, đừng nói cho người khác nhá, được không anh ~~” Ơe ~~ Làm nũng bằng giọng ồm ồm của Hoàng Tử, tự mình nghe còn cảm thấy buồn nôn.

“Ừm.” Trác Linh Bân bắt đắc dĩ gật đầu. Quá rõ ràng, anh ấy cũng không chịu nổi cảm giác bị đàn ông làm nũng.

“Hai người kia làm gì mà liếc mắt đưa tình mãi thế hả?” Tiểu Long Nữ bắt đắc dĩ nói. “Hoàng Tử còn nhìn Tà Linh bằng vẻ kì quái kia nữa. Xem ra Gui, tình địch của anh xuất hiện rồi!”

Tôi trừng mắt lườm Tiểu Long Nữ nói vớ nói vẩn, sau đó nhìn Gui. Gui thần thờ nhìn tôi và Tà Linh, khuôn mặt trống rỗng kia lại khiến tôi cảm thấy hoảng sợ.

Hôm nay, là thời gian hai đội chia ra luyện công, chúng tôi chờ tất cả mọi người tập hợp theo thường lệ.

Tôi nhìn về phía Gui từ ngày hôm qua đã mang không khí chết chóc, chỉ thiếu có hai con ma nổi lênh bênh bên cạnh. Không chịu được nữa liền vươn tay đập một phát lên đầu Gui. “Anh nghĩ gì thế? Sắc mặt anh khó coi lắm đó.”

Gui nhìn thật sâu vào mắt tôi, giọng hơi trầm: “Không có gì!”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, bỗng hiểu ra. “Có phải anh căng thẳng vì chuyện thi đấu không? Đừng lo lắng nữa, chỉ cần cố gắng, dù kết quả thế nào cũng không quan trọng. Dù sao bây giờ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.” Tôi vui vẻ vỗ lưng Gui, mặc dù tôi cũng rất căng thẳng, nhưng thật ra cũng không để ý đến thắng thua. Đương nhiên. nếu có thể thắng vẫn là tốt nhất!

Tiểu Long Nữ khinh bỉ, khuôn mặt hiện vẻ: Đúng là trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể khắc. “Hoàng Tử, đầu cậu đúng là thiếu dây chằng!”

Tôi nghe vậy, nghiêm túc đáp lại cô ấy: “Tiểu Long Nữ, bà đừng tưởng tôi không biết gì!”

“Oh? Cậu biết hả?” Mặt Tiểu Long Nữ hiện lên hai chữ thú vị.

“Đúng vậy, mặc dù tôi không học y, nhưng tôi vẫn biết trong đầu vốn dĩ không có dây chằng, bà đừng lừa tôi.” Tôi thở hổn hển nói.

“Cậu đúng là đồ đầu đất!” Tiểu Long Nữ nổi gân xanh.

“Hoàng Tử.” Tôi đang định phản bác Tiểu Long Nữ, lại thấy Gui đột nhiên đặt tay lên vai tôi, lo lắng nhìn tôi. “Cậu nói đi, rốt cuộc tôi và Tà Linh ai quan trọng hơn?”

Tôi không ngập ngừng đáp lại anh ta: “Cái đó còn phải nói sao, đương nhiên anh quan trọng hơn rồi.” Nói xong, Gui đột nhiên tỏa ánh hào quang. Anh ta say mê tua lại câu nói anh quan trọng hơn kia. Tôi tiếp tục lẩm bẩm: “Anh là đồng đội của tôi mà! Mặc dù Tà Linh là đồng minh, nhưng cuối cùng vẫn phải quyết định thắng thua.”

Tôi nói rồi lại nói. Á? Sao Gui lại lâm vào thế giới u ám nữa rồi? Tôi gãi mặt, thắc mắc: “Tôi có nói sai gì không? Tiểu Long Nữ.”

Tiểu Long Nữ nhìn Gui đầy thương cảm. “Không có, nhưng tốt hơn cậu đừng nói nữa.”

“Oh. Vậy mặc kệ Gui. A Lang đại ca, tiếp theo phải huấn luyện thế nào?” Tôi lo lắng hỏi: “Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã chạy đi huấn luyện bí mật, vậy chúng ta thì sao?”

A Lang đại ca cười he he, da gà của tôi đều nổi lên. “Chúng ta cũng có huấn luyện bí mật!”

Tất cả mọi người ngờ vực ồ lên một tiếng, vênh tai lên nghe.

“Nếu đối thủ là sáu người, vậy chúng ta chỉ cần gắng sức luyện cấp, huấn luyện sự ăn ý là được rồi. Nhưng, lúc đối thủ là sáu trăm người, quan trọng nhất chính là. . .” A Lang đại ca hít sâu một hơi. “Chạy trốn.”

Tôi ngất. . . Không đúng, là tất cả cùng ngất. Chạy trốn? Chạy trốn còn phải huấn luyện hả?

“Mấy đứa đừng xem thường chạy trốn, trong ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách. Có thể thấy chạy trốn là một vấn đề cao thâm, không những cần lực chân tốt, mới có thể chạy trốn khỏi đối thủ. Thị giác tốt, mới có thể nhìn được phương hướng chạy trốn thích hợp nhất. Còn phải có lực phán đoán tốt, để có thể tìm được cách thức tốt nhất trong quá trình chạy trốn, khiến số lượng đối thủ đuổi giết càng lúc càng ít. Quan trọng nhất là, còn phải có năng lực ẩn nấp tốt, có thể trở nên mờ nhạt giữa đám đông hỗn loạn, như vậy mới không khiến người khác muốn làm người đầu tiên tiêu diệt mấy đứa.”

A Lang đại ca thở dài một hơi, sau đó nhìn tôi, Gui và Tiểu Long Nữ. “Nhưng mà thật bất hạnh, trong đội chúng ta có ba người này, bắt mắt đến mức khiến người ta muốn quên cũng khó. Trong đó có một người lại còn gây chuyện trước khi đấu, khiến bản thân càng bất mắt.”

“Vậy phải làm thế nào? A Lang đại ca.” Tôi lo lắng hỏi, trong lòng âm thầm nói, kẻ bắt mắt trong đội còn có người thứ tư nữa, cái người cao hai mét đó.

“Anh đã nghĩ xong rồi.” A Lang đại ca lôi một cái túi to ra, bên trong là mặt nạ. Tôi hoan hô
Có thể che mặt rồi! Tôi không thể chờ được mà lôi một cái ra đeo. Thầm mừng vì cuối cùng bản thân không còn bị mấy sinh vật đồ kị vung đao chém chết nữa rồi.

“Đẹp không? Tiểu Long Nữ.” Tôi quay đầu hỏi cô ấy.

“Nếu cậu muốn đi ăn cướp, mang cái mặt nạ vải màu đen che cả đầu, chỉ lộ ba cái lỗ này thì sẽ vô cùng thích hợp.”

Tôi lại lôi ra một cái khác, đeo lên.

“Nếu cậu đội mũ bảo hiểm đi thi đấu mà không gây chú ý, vậy cũng có thể.”

Đổi!

“Ừm, chất lượng của tất lựa này không tồi.”

Lại đổi!

“Đến tôi cũng không biết Cuộc Sống Thứ Hai cũng bán mặt nạ Pikachu.”

Tôi đeo mặt nạ Pikachu. cảm nín nhìn chị Vũ Liên tóm lấy tai ông xã, cảnh cáo anh ấy không được mua đồ vớ vẩn nữa. Chờ đã, tôi nhớ hình như tôi có. Tôi lại đào bới túi đồ của mình, cuối cùng tìm được cái mặt nạ đầu tiên trong đời tôi – mặt nạ opera. Tôi gỡ Pikachu ra, đổi thành mặt nạ opera che nửa mặt trên của tôi.

“Cái này thế nào?” Tôi quay đầu nhìn mọi người.

“Tốt hơn nhiều.” Mọi đồng thanh trả lời, ngoại trừ A Lang đại ca nói không ngừng: “Mấy thứ anh mua cũng khá đẹp đấy chứ, trên ti vi đều dùng loại này mà.”

“Tôi có thắc mắc, vậy chúng ta chia ra chạy, hay là cùng chạy?” Gui nghiêm túc phân tích. “Nếu cùng chạy sẽ phản tác dụng phải không? Chia ra. Rủi ro lại càng cao, hay là hai lập một tổ, chia làm ba tổ tấn ra? Như vậy không gây chú ý lại không dễ gặp nguy hiểm.”

Không ngờ Gui cũng biết nói tiếng người, hại tôi phải trả lời nghiêm túc: “Vậy phải chia làm ba tổ thế nào?”

Gui trầm tư một hồi. “Hoàng Tử cùng chị Vũ Liên, Doll cùng Tiểu Long Nữ, Lang ca cùng tôi.”

Tôi nghĩ một lúc, phát hiện bản thân mình không nghĩ ra được gì cả, đành phải lên tiếng hỏi: “Vì sao lại kết hợp như vậy?”

“Hoàng Tử và chị Vũ Liên được xem là tổ hợp rất mạnh, nếu chỉ cần chạy trốn chắc không có vấn đề gì. Mà hai tổ còn lại, trong lúc quan trọng, Doll có thể hi sinh Tiểu Long Nữ để chạy trốn, Lang ca có thể hi sinh tôi.” Gui vô tình nói: “Chiến sĩ, ma pháp quy mô lớn của ma pháp sư, Khô Lâu của pháp sư vong linh và linh mục rất cần thiết, đạo tặc và thi nhân lãng du thực ra chỉ là thứ yếu.”

“Thì ra là như thế, vậy nếu tôi và chị Vũ Liên phải hi sinh một người thì sao?” Hỏi để tránh tai họa, tôi nghĩ, nếu chết nhầm người phải làm sao?

Gui nhíu chặt lông mày, sau đó kiên định nhìn tôi. “Tôi tin rằng Hoàng Tử nhất định sẽ bảo vệ chị Vũ Liên, cũng sẽ bảo vệ chính mình, có thể không?”

Tôi cười.”Không vấn đề.”

Sau đó, Đội Phi Thường bắt đầu luyện tập thượng sách của ba mươi sáu kế. Luyện lực chân, mỗi người đều nghĩ cách để học thứ giống như kinh công hoặc kỹ năng Kinh Thân Pháp (Đương nhiên tôi và Tiểu Long Nữ đều không cần học). Tiếp theo mọi người lần lượt bị Tiểu Long Nữ cầm đuốc đuổi theo phía sau. (Tiểu Long Nữ, có phải là ảo giác của tôi hay không? Hình như bà lại đốt móng của tôi à?). Tóm lại, nghĩ đủ mọi cách để tăng tốc độ của bản thân.

Luyện thị lực. Đến con phố siêu đông đúc của khu chợ đông đúc nhất trong Nhật Thành lớn nhất, nghĩ cách dùng tốc độ nhanh nhất để đi từ đầu phố đến cuối phố. Cuối cùng Doll nhỏ nhắn xinh xắn chiến thắng.

Tôi sâu thăm cảm thấy, có lúc quá cao to không phải là tốt, bởi vì người thua nhiều nhất là A Lang đại ca. Anh ấy chưa bao giờ tới được cuối phố.

Luyện lực phán đoán, vốn cân nhắc định đi cướp ngân hàng, còn có thể gia tăng đội phí, một công đôi việc, dù sao ngay cả chị Vũ Liên cũng không để ý tới giá trị danh vọng nữa, nhìn rồi sẽ cảm thấy đau hết cả lòng. Sau đó, phân tổ chạy trốn, trên đường chạy trốn sẽ cố hết sức để không bị bắt. Nhưng cân nhắc lại, nếu thất bại, có thể sẽ bị giam cho đến khi thi đấu xong còn chưa được thả ra, cho nên nhiệm vụ luyện tập lần này đã bị bãi bỏ.

Cuối cùng, luyện tập năng lực ẩn nấp là dễ dàng nhất, một người trong số chúng tôi đi đến cửa hàng, thanh toán một đồng vàng, phát ổi người một mặt nạ opera là xong xuôi.

Việc còn lại chính là đánh quái thăng cấp. Sau khi liên lạc với Đội Hắc Ám Tà Hoàng, họ cũng quyết định chọn cách của chúng tôi. Bởi vì tin tức mới nhất là chín mươi tám đội còn lại đều liên kết với đội khác, mỗi đồng minh có khoảng năm đội, ngoài chạy trốn ra, chẳng lẽ có thể liều mạng chống chọi sao? Dù Minh Hoàng gào to hét lớn muốn dùng Lôi Nộ Cửu Thiên liều mạng với họ. Nhưng tôi, Tà Linh và Phong Vô Tình đều tự nhận thấy năm người không có năng lực bảo vệ ma pháp sư, cho nên đề xuất của Minh Hoàng bị bãi bỏ.

Trong đội họ chia thành Tà Linh cùng Minh Hoàng, Phong Vô Tình cùng Hắc Bách Hợp, Thiện Xạ cùng Playboy. Lúc cần thiết, hai đội sẽ trợ giúp lẫn nhau. Sau khi biết Tà Linh chính là anh Trác, tôi lại càng yên tâm về Đội Hắc Ám Tà Hoàng. Nếu anh Trác dám không tuân thủ lời hứa, anh ấy sẽ không xong với tôi đâu.

Còn một ngày nữa là đến ngày thi đấu.

REAL LIFE

“Tiểu Lam. . .” Anh Trác chần chừ gọi tôi.

Tôi dừng động tác ăn mì, ngừng vực nhìn anh Trác. Mặc dù biết anh Trác nhất định sẽ tìm tôi nói chuyện về thân phận kia của tôi, nhưng không ngờ anh lại tìm tôi ăn cơm trưa trước ngày thi đấu.”Hử?”

“Thi đấu rất nguy hiểm, em phải cẩn thận nhé.” Trác Linh Bân do dự nói, trong mắt tràn đầy lo âu.

“Em biết mà, cảm giác bị giết chết rất khó chịu!” Mặc dù tôi nói với Gui không vấn đề, nhưng lúc cần thiết, tôi vẫn quyết định dù là mình có chết, cũng phải bảo vệ đại tẩu. Mặc dù không biết như vậy có được không, nhưng không có tôi thì ít nhất vẫn còn Khô Lâu của Doll làm đệm thịt.

“Ừm. . .”

Tôi cười với anh Trác.”Em đi vệ sinh một chút.”

Tôi vui vẻ bước ra khỏi phòng vệ sinh, nguyên nhân vui vẻ chính là, đồ ăn của gian hàng này rất ngon lại không cần phải trả tiền túi. Lúc tôi quay lại định về chỗ ngồi, mặt giảng viên Mẫn Cư Văn đột nhiên đập vào mắt tôi. Tôi hoảng sợ, vội vàng trốn sau bức tường, lén lút chìa đầu ra, chỉ thấy Gui và anh Trác đang nhìn nhau. . .

Hai người nhìn nhau rất lâu, tầm năm phút, người ăn cơm xung quanh đều tò mò nhìn hai người họ. Nhưng hai người vẫn tiếp tục nhìn nhau, không nói một từ, tôi mệt mỏi co đầu lại bóp cổ.”Ặc, sao thế này? Hai người họ vừa gặp đã yêu sao?” Tôi lẩm bẩm.

“Cậu cứ đợi đấy, tôi nhất định sẽ đánh bại cậu.” Cuối cùng Gui cũng lên tiếng.

“Oh? Thầy định dùng cái gì đánh bại tôi đây? Gậy Cổ Cầm sao?” Trác Linh Bân khinh thường nhếch khóe miệng.

Không cam lòng yếu thế, Gui cũng thản nhiên cười. “Tôi sẽ cùng Hoàng Tử đánh bại cậu.”

Nghe tiếng nói chuyện, tôi vội vã chìa đầu ra lắng nghe tử tế.

Nghe vậy, Trác Linh Bân tái mặt, sau đó hung hăng đáp lại: “Thầy biết cái gì? Thầy không hiểu cô ấy* chút nào.”

“Mặc dù thời gian tôi biết cậu ấy* không tính là dài, nhưng tôi hiểu tính cách, sở thích, hành động của cậu ấy.” Gui nghiêm túc nói.

“Thầy hiểu cô ấy*? Có hiểu biết hơn tôi không? Tôi yêu cô ấy tám năm rồi.” Trác Linh Bân tức giận, đứng hằn dầy.

Tám năm? Gui hơi đau lòng, nhưng lại đáp trả: “Tám năm mà vẫn chưa có được cậu ấy*, cậu tưởng cậu còn có hy vọng?” Câu nói này chọc trúng tử huyệt của Trác Linh Bân.

(* Trong tiếng Trung từ cô ấy và anh ấy viết khác nhau nhưng phát âm giống nhau nên Gui và Trác Linh Bân ở đây không hề biết giới tính người mình nói về là khác biệt và Gui cũng không nhận ra Hoàng Tử là nữ)

Hai người đều trợn mắt nhìn đối phương. Tôi ở bên thắc mắc, thì ra họ là tình địch à? Không biết cô nàng nào may mắn như vậy? Không đúng, Gui là GAY! Nói như vậy, người họ tranh giành chính là đàn ông? Ặc, anh Trác cũng là GAY? Hức ~ chuyện này quá phức tạp, tôi không hiểu nổi.

Cuối cùng Gui hít sâu một hơi. “Bỏ đi, thi đấu xong rồi nói sau, ít nhất tôi không muốn ảnh hưởng tới trận chung kết mà cậu ấy coi trọng.”

Trác Linh Bân liếc nhìn Gui. “Ừm.”

Nhận được sự đồng ý của Trác Linh Bân, Gui xoay người bước đi, mà Trác Linh Bân cũng ngồi xuống.

Hình như tôi nên đi ra rồi? Tôi vội vàng đi đến chỗ ngồi, anh Trác vẫn mỉm cười. “Á ~~ em sắp muộn giờ học rồi, đi trước nhé, anh Trác.”

Lên lớp xong, quay về nhà, thậm chí ngay cả lúc nấu cơm, tôi vẫn nghĩ mãi về nội dung đối thoại của hai người họ.

Thứ nhất, là người anh Trác biết tám năm. Thứ hai, là nam. . . Đúng không? Gui là gay, không thể nào tranh giành con gái với anh Trác, mặc dù chuyện anh Trác cũng là gay khiến tôi shock nặng, thì ra thế giới này có nhiều gay như vậy, sao hồi trước tôi không biết nhỉ. Thứ ba, là người Gui biết không lâu nhưng hiểu tính cách.

Là ai nhỉ? Tôi rất tò mò, không biết là ai mà lại có sức hấp dẫn lớn như vậy, khiến Gui và anh Trác đều thích anh ta, hại tôi đau xót, còn khó chịu một chút.

“Bà chị, tôi định ra ngoài mua đồ uống, bà muốn uống gì?” Dương Danh đột nhiên đứng ngoài cửa thò đầu vào hỏi tôi.

Tôi ngây người nhìn Dương Danh, nghĩ lại cuộc đối thoại kia. Người anh Trác biết tám năm, giới tính nam, Gui biết không lâu nhưng hiểu tính cách, chẳng phải là thằng em Dương Danh sao?

Trời ơi, tôi phải nghĩ ra từ lâu rồi chứ. Thảo nào anh Trác đột nhiên chạy tới nhà tôi, nói không chừng thật ra anh ấy đã thừa biết Vô Tình là Dương Danh rồi ý? Vì vậy mới nhận nó vào đội? Mà Gui. . . Đúng rồi, nhất định trong thời gian coi Dương Danh là tôi, anh ta đã thích Dương Danh rồi, cho nên mới nói biết không lâu nhưng hiểu cậu ấy? Có phải vậy không? Vẫn cảm thấy hình như có phần không hợp lý lắm, nhưng lại rất hợp tình hợp lý? Tôi nghiêng đầu muốn làm rõ suy đoán của mình là đúng hay sai.

“Bà chị, chọn đồ uống có cần phải nghĩ ngợi căng thẳng thế không?” Dương Danh bắt đầu nhìn tôi sắp bóp vỡ đầu.

Mặc kệ, hỏi cho nhanh: “Dương Danh, mày nói cho chị biết, anh Trác có thích.” Hơi khó mở miệng, như vậy không phải biến thành hỏi em tôi và anh Trác có quan hệ gì sao? Tôi do dự.

Dương Danh vui mừng quá đỗi. “Cuối cùng bà cũng hiểu rồi? Bà chị, tôi còn tưởng bà chậm hiểu đến mức cả đời cũng không phát hiện ra.” Trác đại ca đáng thương thích bà lâu như vậy, tình cảm thâm kín của anh ấy cuối cùng cũng có thể vén mây mù thấy trời xanh rồi.

Tôi căng đầu nhưc óc, mình đoán trúng rồi ư? Trời ơi! Em tôi còn vui mừng như vậy, lẽ nào em tôi cũng có hứng thú với anh Trác? Không phải chứ, không phải nó vẫn luôn đi của gái sao? Lẽ nào cái đó đều là biểu hiện giả dối? Ngay cả em tôi cũng là gay?

Tôi khỏ sở nhìn Dương Danh. “Em trai, vậy chị hỏi mày, mày nghĩ thế nào về anh Trác?”

“Trác đại ca là người tốt, anh ấy thật sự vô cùng si tình đó, lại dịu dàng, là người có thể phó thác cả đời.” Dương Danh cười hi hi nói.

“Mày thích anh ấy?” Tôi ôm hi vọng cuối cùng hỏi.

“Đúng vậy, tôi rất thích anh ấy.” Dương Danh nói với vẻ chắc chắn, còn bổ sung: “Yên tâm đi, ba mẹ cũng rất thích Trác đại ca, ba mẹ rất tán thành.”

Trời ơi! Tôi há to miệng, không ngờ rằng em tôi thật sự là GAY, còn có hai người đàn ông tôi biết đang tranh giành nó? Ba mẹ tôi còn rất tán thành? Đây là thế giới gì vậy

~~“Nói thật đi, bà chị, rốt cuộc bà có chấp nhận chuyện này không?” Em tôi nghiêm túc hỏi.

“Chị. . . Nếu không chấp nhận thì làm sao đây?” Tôi sợ hãi nói, không chấp nhận sự thật em tôi là gay có được không?

“Vậy. . . Chỉ sợ sẽ có người rất đau lòng!” Nó lắc đầu, vẻ mặt bi thương.

Tôi nhìn vẻ mặt bi thương của Dương Danh, không cam lòng nghĩ nghĩ: Haiz! Em trai cũng lớn rồi, nó thích người nào người chị này cũng không thể quản nổi, ngăn cản nó, sẽ khiến nó đau lòng, thà rằng chúc phúc cho nó, dù sao ba mẹ cũng không phản đối. Tôi dứt khoát nói: “Haiz, tùy mày! Chỉ cần mày hạnh phúc vui vẻ là được rồi.”

Tôi đau lòng bước ra khỏi phòng, tiếc nuối vì không bao giờ có thể thấy em dâu, và cả những cháu trai cháu gái dễ thương trong tương lai của tôi.

Dương Danh mờ mịt nhìn tôi rời khỏi, nó gãi đầu. “Quái lạ, rốt cuộc mình vào trong phòng bà chị làm gì nhỉ?”

15. Q.2 - Chương 7: Chiến Đấu Không Hối Tiếc

ONLINE

Tối hôm qua luyện tập lần cuối xong xuôi, tôi vẫn cảm thấy thiếu tự tin, còn cảm thấy mình còn chưa đủ mạnh. cho nên liền xin nghỉ ốm ở nhà lén lút luyện tập.

Nói thật ra, thi đấu nhiều trận như vậy, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ thua cuộc ở một trận nào đó, nhưng cũng không nghĩ rằng sẽ vào đến vòng này. Tôi thật sự rất mạnh sao? Tôi không thể không lo lắng, chỉ muốn đánh càng nhiều quái, thăng lên cấp độ càng cao, với cấp độ 62 của tôi hiện giờ, rốt cuộc có cách nào để tồn tại giữa sáu trăm người không?

Không biết! Nhưng tôi vẫn không nghĩ rằng tôi sẽ thua! Tôi ngang tàng chém, đánh đến con quái cuối cùng, hất chỗ tóc ướt nhẹp trước trán ra.”Gui?”

“Ừm.” Gui âu sầu đi về phía tôi.

“Hôm nay onl sớm vậy?” Tôi hoài nghi, giảng viên cũng trốn tiết?

“Ừm, thứ sáu tôi luôn khá rảnh, nhưng hình như đây là lần đầu Hoàng Tử online vào sáng thứ sáu.” Gui cười hờ hững.

Ặc. Phải học lớp khác mà! Tôi cười gượng. “Đúng vậy, ha ha.”

Gui vẫn cười hờ hững, nhưng đáy mắt không giấu được nỗi cô đơn. Cô đơn không nên xuất hiện trên mặt Gui, đây không phải là Gui mà tôi biết, tôi không thích Gui như vậy chút nào!

“Tôi không thích anh thế này đâu, Gui. Thà rằng anh cứ như trước kia, luôn cười ngốc nghếch gọi tôi là Hoàng Tử điện hạ tôn quý.” Tôi nói xong, nâng kiềm nhắm tới quái vật mới xuất hiện.

“Vậy ư? Nhưng tôi. . .” Gui chau mày khế quát: “Tôi cần sự đáp lại của cậu, mới có thể tiếp tục được!”

“Hử? Không phải lần nào tôi cũng choảng cho anh một trận để đáp lại sao?” Tôi đắm chìm trong niềm vui thích mà vung kiềm giết quái, chạy, nhảy, né, trả lời Gui.

“Cái đó cũng là đáp lại sao?” Gui say mê nhìn bóng hình bay nhảy, ánh đao loang loáng và nụ cười sáng khoái mang theo hơi thở thản nhiên khát máu của tôi. “Cậu thật sự thích chiến đấu, Hoàng Tử.”

Tôi cười ha ha vung đao. “Đúng vậy, thích hơn bất cứ chuyện gì, vung đao, đá, phi người tránh né. Anh không thấy như vậy rất sáng khoái sao?”

“Thật ra tôi thấy nụ cười của cậu còn sáng khoái hơn nữa.” Gui lẩm bẩm: “Hoàng Tử, cậu thật sự thích tôi như trước kia sao?”

“Ừm!” Tôi cúi đầu tránh một cú tấn công, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên thì một mũi tên trong suốt bay sượt qua tai tôi, tôi quay đầu nhìn theo hướng tên, nó cắm chính xác vào giữa trán con quái có ý đồ đánh lên tôi. Tôi huyết sáo, giơ ngón cái khen ngợi Gui.

Gui hất tóc, ra vẻ tao nhã. “Để cứu Hoàng Tử điện hạ tôn quý, Gui sẽ trở thành xạ thủ chuẩn xác 100%.” Nói xong, lập tức bị tôi dùng Bánh Bao Thịt ném một phát.

Tôi đắc ý cười nói: “Đã nói với anh rồi, đừng gọi tôi là Hoàng Tử điện hạ nữa! Còn nữa, để xử lý anh, tôi cũng là tay ném 100% đó.”

Lúc này giọng nói của Tiểu Long Nữ vang lên từ kênh tổ đội. “Wa ~~ Ai đang online đó? Còn chịu khó hơn cả tôi.”

“Tôi và Hoàng Tử điện hạ.” Gui trả lời.

Nhưng tôi lại thắc mắc: “Thế giới này còn có ai không chịu khó hơn bà không?”

“Oh! Hoàng Tử ca ca cũng ở đây à?” Giọng nói kinh ngạc của Doll cũng vang lên từ kênh tổ đội.

“Xem ra mọi người đều tới.” Chị Vũ Liên vui vẻ nói: “Tôi đang ăn sáng cùng một con sói trốn việc!”

“Vũ Liên. . .” A Lang đại ca cất giọng xấu hổ.

Tôi nổi hứng đùa, hô to: “Mau mau, mọi người lập tức tới quán ăn tập hợp, đi làm bóng đèn 500W.” Sau đó tôi hoá tốc lôi Gui chạy vào trong thành.

“Hoàng Tử.” A Lang đại ca bắt đầu dĩ nói với tôi: “Anh biết em muốn đến làm bóng đèn, nhưng có cần phải nhìn anh và Vũ Liên không chớp mắt như vậy không?”

Tôi nghiêm túc trả lời: “A Lang đại ca, em sợ em không làm hết nghĩa vụ của một bóng đèn.”

“.”

“Hoàng Tử, có nắm chắc chiến thắng không?” Chị Vũ Liên dịu dàng hỏi.

“Em không chắc lắm.” Tôi trả lời theo sự thật, nhưng thấy thành viên đội Phi Thường lập tức lâm vào trạng thái căng thẳng, tôi lại nói: “Nhưng chưa chắc đã thua.”

“Không nắm chắc chiến thắng, cũng chưa chắc đã thua? Quả nhiên chỉ có thể là Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ cười ha ha.

Tôi vươn tay phải của tôi ra, nở nụ cười tự tin với mọi người, mà mọi người cũng mỉm cười, từng cánh tay đặt lên tay phải của tôi.”Đội Phi Thường, WIN.” Tôi hét.

“Đội Phi Thường, WIN!” Đội Phi Thường đồng thanh.

“Đi thôi, mọi người! Thi đấu, phải bắt đầu rồi.” Theo thường lệ, tôi vẫn dẫn đầu bước vào hành lang của hội trường thi đấu, vẫn không hề sợ hãi, vẫn không nghĩ rằng tôi sẽ thua, đồng đội thân yêu vẫn yên lặng đi phía sau tôi. Trong khoảng khắc tôi đặt chân lên hội trường, tôi chần chờ một lúc, tháo mặt nạ của tôi thả xuống đất, tôi quay đầu nhìn đồng đội của tôi. Mọi người ngẩn người, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định. Mọi người mỉm cười cười, cũng tháo mặt nạ xuống, ném sang một bên.

“Dù kết quả thế nào đi nữa, chỉ mong hình bóng dũng cảm của và vẻ mặt bất khuất của chúng ta sẽ ghi dấu mãi mãi trong mắt mọi người.” Tôi nói với giọng tuyên thệ.

Ở trung tâm trường đấu La Mã cổ đại, các đội nối đuôi nhau đứng vào vị trí.

“Các vị, một trăm đội ngũ ưu tú nhất trong Cuộc Sống Thứ Hai sắp sửa bước vào cuộc chiến sinh tồn ác liệt. Đừng chuyển mắt của các bạn đi chỗ khác, để tránh lỡ mất cảnh tượng đặc sắc. Đừng ngậm miệng của các bạn lại, hãy cổ vũ hết mình cho đội các bạn ủng hộ nhé! Tôi là bình luận viên ngày hôm nay, Tiểu Lý, sẽ tường thuật cận kề trận chiến sinh tử của sáu trăm người cho các bạn.” Bình luận viên Tiểu Lý hét to, còn điên cuồng chụp mic vung lên, không khí vô cùng cuồng nhiệt, khắp mọi nơi trên khán đài giăng đầy banner viết tên các đội, từng người xem đang hét to đội ngũ yêu thích của họ.

Tôi mở to mắt nhìn, sáu trăm người quả nhiên không hề tầm thường, càng gay go là sáu trăm người này rõ ràng đứng thành ba phe cánh lớn. Tôi hăm hở, ra vẻ tôi đây, ngạo nghễ. lên lút lẩn vào trong góc đứng. Đùa hả?! Cho dù có dũng cảm đến đâu đi nữa, kết quả của việc lấy trứng chọi đá vẫn sẽ không thay đổi. Tôi nhìn phía trên cùng của ba phe cánh lớn, đứng đầu mỗi phe cánh là ba thủ lĩnh khác hẳn nhau: Chiến sĩ người thú tộc hổ, chiến sĩ tộc người, chiến sĩ tộc thần, ai ai cũng toát lên khí phách vương giả.

Tôi hừ lạnh một tiếng. “Đứng chềnh ềnh như vậy, cẩn thận vương giả* biến thành người chết*.” Ai? Là ai lên lút nói ra khát khao không đạt được của tôi?

(*Vương giả Wángzhě và người chết Wángzhě phát âm giống nhau)

Lúc này, người Đội Hắc Ám Tà Hoàng cũng đã đến cạnh chúng tôi. “Em thấy cơ hội chiến thắng là bao nhiêu?” Tà Linh bình tĩnh hỏi tôi.

“Hừ, rất lớn, đại khái là lớn như bộ ngực của em!” (Cỡ A. . . Đau lòng!) Lúc so sánh còn thuận tiện tự dìm hàng mình, xem ra máu cuồng ngược của tôi cú xu hướng tăng lên, ngay cả bản thân cũng không bỏ qua.

Mình Hoàng khinh thường nhìn ngực tôi, nói: “So sánh cái kiểu vớ vẩn gì thế, anh bằng phẳng đến mức chẳng có cơ ngực.”

Thằng nhóc đáng chết, tốt xấu gì chị cũng được cỡ A đấy, được chưa?

“Phải cẩn thận đấy, thi đấu rất nguy hiểm.” Tà Linh nhún mày nhìn tôi.

“Yên tâm đi, anh mới phải lo cho Phong Vô Tình đó!” Haiz! Vốn dĩ không tính nói về chuyện khiến tôi đau lòng kia, nhưng nói cũng tốt, hy vọng Tà Linh sẽ đối xử với em tôi thật tốt. Tôi lo lắng quay đầu liếc nhìn Vô Tình, mặc dù Tà Linh và nó đều ra vẻ khó hiểu nhìn tôi, có lẽ hai người vẫn chưa định ọi người biết? Suy cho cùng chuyện này cũng không phổ biến lắm, cũng không phải mọi người đều có lòng dạ rộng lượng giống như tôi, có thể bao dung tình yêu BL (Boy love). Cố lên nhé! Em trai, chị gái sẽ ở phía sau lặng lẽ ủng hộ mày. Tôi rưng rưng nước mắt nhìn em trai duy nhất của tôi, thuận tiện nhìn Gui với ánh mắt thông cảm. Chịu thôi, ai bảo em tôi thích Tà Linh chứ! Gui đáng thương.

Không đợi ba người họ lên tiếng, tôi vẫy tay với chị Vũ Liên. “Chị dâu, chị lại đây đi! Em thấy sắp bắt đầu thi đấu rồi, chờ đến lúc bắt đầu chúng ta lập tức xem xét tình hình tìm nơi tị nạn.” Chị Vũ Liên gật đầu với tôi.

“Hoàng Tử, em và Vũ Liên đều phải cẩn thận, nhờ rằng hai người các em đều rất quan trọng, đều phải sống sót đến cuối cùng.” A Lang đại ca nhìn tôi, sau khi tôi ra hiệu OK với anh ấy, anh quay đầu về phía Tiểu Long Nữ và Doll. “Tiểu Long Nữ, em phải chú ý kẻ thù của em có ở gần hay không, nếu có thể hãy cố hết sức đừng để hi sinh. Doll còn phải dựa vào em, mặc dù anh cảm thấy em mới cần dựa vào Doll . . .”

Tiểu Long Nữ cười ngượng ngùng.

“Anh Lang, Gui phải dựa vào anh rồi.” Gui nhu thuận yếu ớt nhìn A Lang đại ca. Sau đó bị nụ cười tăm tối của chị Vũ Liên làm cho sợ hãi lẫn vào góc sấm hối.

“Trận đấu, bắt đầu.” Trọng tài lại hét lên những từ tôi quen thuộc.

Mặc dù trận đấu đã bắt đầu, nhưng tất cả mọi người đều đứng yên, người xem cũng ngừng tiếng hoan hô. Hiện giờ không ai dám thở mạnh, đấu trường mang vẻ yên tĩnh báo hiệu bão táp sắp sửa ập tới.

Tôi cũng không động dậy, ngoại trừ con mắt liếc về bên trái nhìn người thú tộc hổ vĩ đại mạnh mẽ. Không tôi, nhưng cơ bắp quá nhiều, nhìn hơi ghê. Lại hướng sang bên phải nhìn chiến sĩ tộc người lạnh lùng hùng mạnh. Rất tốt, nhưng lạnh lùng quá, khiến người khác cảm thấy khó chịu. Cuối cùng quay về chiến sĩ tộc thần ở chính giữa, thưởng thức vẻ điển trai ảo lá của tộc thần. Người này có thể nào là gay không? Tôi đoán.

Cuối cùng, chiến sĩ tộc thú dường như không chịu được cảm giác yên tĩnh thế này, hần vươn hai tay ra làm cử chỉ coi thường với tộc người và tộc thần. Chiến sĩ tộc người lạnh lùng liếc mắt đáp trả hần, còn tộc thần lại nở nụ cười bình thản. Chiến sĩ tộc hổ gầm một tiếng, ngón tay hướng tới chiến sĩ tộc người.

“Xông lên ~~” Hần gầm to, mà sự yên tĩnh trên sân đã bị đập tan hoàn toàn. Đồng minh chiến sĩ tộc hổ bắt đầu lao lên.

Chiến sĩ tộc người nhẹ nhàng nói tiếp một câu: “Giết!” Cũng bắt đầu tấn công vào kẻ địch đối diện.

Chiến sĩ tộc thần vẫn bình thản, hần giơ tay ngăn đồng minh rối loạn ở phía sau, thản nhiên nói một tiếng: “Ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi.” Tên này đủ đề tiện, thật đáng khen.

Tôi lập tức có quyết định, tôi kéo chị Vũ Liên, sau đó rón ra rón rén nhân lúc hỗn loạn mà len lỏi phía sau xuyên qua chiến khu. Lại nhân lúc mọi người đều chú ý tới sự tranh đấu của người và thú, lặng lẽ ẩn nấp phía sau đồng minh chiến sĩ tộc thần. Ở đây tạm thời sẽ là vùng an toàn, tôi nghĩ.

Ngay sau đó vai tôi bị vỗ nhẹ, tôi quay đầu nhìn lại, 1, 2, 3. 10 người. Tốt lắm, toàn bộ thành viên khác của đội Phi Thường và đội Hắc Âm Tà Hoàng đều chạy qua đây tị nạn. Tôi lại nhìn về cảnh tượng hỗn loạn ở phía trước. Đúng là hỗn chiến! Tình hình bên kia có thể nói rằng hoàn toàn không có kỹ xảo, thường xuyên là bạn không biết chém phải ai, cũng không biết bị ai chém. Tuy nhiên cũng không thể trách họ không có kỹ thuật, dồn đông cứ như thịt viên tôi làm, còn có thể vung vũ khí trong tay đã rất cảm động rồi, huống chi kỹ thuật? Không lâu sau, đã có hơn mười ánh sáng trắng tung bay.

Đột nhiên, chiến sĩ tộc người dường như phát hiện tình hình có vẻ bất thường. Anh ta hét lên điên cuồng, dường như đang kêu gào đồng minh tới đánh liên minh chiến sĩ tộc thần? Tiếp theo, tôi liền hiểu được anh ta đang hô to cái gì. Chiến trường không ngừng di chuyển về phía tộc thần bên này, chiến sĩ tộc người lại mang theo phần tử tinh anh, tấn công thủ lĩnh chiến sĩ tộc thần bên này. Đánh nhau rồi!

Cuối cùng ngay cả bên này cũng không an toàn nữa. Tôi quay đầu nhìn mọi người, khẽ nói: “Các tổ tự bảo trọng, đừng cứng chọi với cứng, không ai được phép bay đi, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định. Sau đó khẽ hô: “Giải tán.”

Tôi vội vã kéo chị Vũ Liên, đảm bảo không ai chú ý đến phía sau mới tiến lên. Mặc dù trên đường vài lần bị người ta nhìn chăm chăm, tôi cũng không phản kích, chỉ dựa vào nhanh nhẹn né điên cuồng hoặc dùng đao che chắn, sau đó tiếp tục trốn tới thế giới khác. May là cảnh tượng thật sự hỗn loạn, tôi chỉ muốn chạy trốn, cũng không có ai rảnh mà truy sát tôi và chị dâu. Nhưng thỉnh thoảng sẽ có người hô to mấy câu như đồ hèn, tay sai v . . v . . . Hừ! Cái này gọi là núi xanh còn đỏ lo gì thiếu củ đùn, hiểu không hả?

Tôi chỉ không hiểu, tại sao tất cả mọi người đều điên cuồng lao vào thịt người viên, hình như có thể chém mấy đao là thỏa mãn rồi. Nhìn xem ba đại thủ lĩnh kia có ai ở bên trong không? Không nói nhiều nữa, bây

giờ đao kiếm loạn xạ, quyền cước không có mắt, tốt hơn tôi nên cố gắng né tránh.

“Thưa quý vị khán giả, mọi người hãy xem cảnh tượng hỗn loạn này, tất cả những người tham gia đều chiến đấu anh dũng. Theo số liệu mới nhất, đã có 131. . . . 135 người bị loại, có 11 đội đã hoàn toàn bị đào thải. Bây giờ ba thủ lĩnh liên minh đáng chú ý nhất, chưa có nửa người bị loại, rốt cuộc đội ngũ của ba người này có trở hết tài năng không? Hay là sẽ có kết quả vô cùng bất ngờ? Oh, oh, búa lớn của người thú lại va chạm với bảo kiếm của chiến sĩ tộc người, trong trận chiến này ai sẽ thua cuộc đây?” Tiểu Lý kích động bắn nước bọt, nhưng cũng may nhờ bản tin của anh ta, tôi mới có thể biết tình hình hiện tại như thế nào. Đã có một hơn trăm người bị loại rồi? Thảo nào cứ như đang bắn pháo hoa vậy. Nếu không phải đang phải chạy trốn, tôi nhất định sẽ dừng lại thưởng thức.

“Chị Vũ Liên, chị còn chịu được không?” Tôi quan tâm hỏi, này giờ chị dâu bị tôi kéo chạy như điên.

“Chị không sao, hơn nữa chị vừa mới nhìn thấy tất cả mọi người đều không sao.” Chị Vũ Liên lại bổ sung một câu: “Ý chị là thành viên đội Phi Thường không sao, Tà Linh và Minh Hoàng hình như gặp phiền phức!”

“Cái gì?” Tôi nhíu chặt lông mày. “Họ ở đâu?”

“Bên trái phía sau, hình như Minh Hoàng không chịu ngoan ngoãn chạy trốn.”

“Chết tiệt!” Tôi phải nghĩ ra sớm chứ. Theo tính cách của Minh Hoàng, nếu bị người ta chửi là đồ hèn .v.v., nó nhất định không chịu hiền lành mà bỏ qua, chắc chắn sẽ kiên quyết kéo Tà Linh đánh nhau với đối phương. . . Có cứu hay không? Nói thừa! Tôi tự nhéo má của mình, không cứu còn gọi là đồng minh sao? Tôi vừa ngăn cản đao kiếm xung quanh vừa dò hỏi: “Chị dâu, thành viên tổ nào ở gần chúng ta nhất?”

“Lang và Gui ở ngay đằng sau chúng ta.”

“Được.” Tôi lập tức chuyển hướng, liếc mắt thấy A Lang đại ca và Gui cách chúng tôi không xa, liền xông tới chỗ họ.

“A Lang đại ca, Gui, hai người bảo vệ chị dâu một chút, em đi cứu người.” Tôi quan sát phương hướng của Minh Hoàng và Tà Linh, họ đang bị bốn người vây đánh, Tà Linh chống lại ba tên chiến sĩ, xem chừng rất khó khăn. . .

Tôi lặng lẽ tiến đến từ phía sau, thần không biết quỷ không hay cửa cổ ma pháp sư đứng phía sau, hần chưa kịp kêu lên tiếng đã bay đi rồi. Lúc này Tà Linh cũng thấy tôi, tôi ra hiệu bằng ánh mắt bảo anh ấy đừng nói gì cả. Tiếp theo quan sát chiến sĩ mạnh nhất trong ba người, tôi chém phăng cánh tay hần, hần kinh ngạc quay đầu nhìn tôi, tôi lại găm một đao vào tim hần, khiến hần trở thành chiến tích thứ hai trong hôm nay.

Còn lại hai tên chiến sĩ, một tên đã quay sang đối phó với tôi. Tôi xoay người rút về, dẫn hần về phía bọn Gui. . . . Tôi chỉ lên trán ra hiệu cho Gui, Gui cũng ra hiệu OK.

Tôi nhìn Gui nâng cổ cầm lên, Siêu Hồn Truy Âm Tiên lập tức bắn tới phía tôi. Tôi cúi xuống cuộn người lại tránh mũi tiễn, quay đầu liền thấy, Gui quả nhiên không phụ câu nói chuẩn xác 100% của anh ta. Mũi tên trong suốt cắm chắc chắn ở giữa trán chiến sĩ đuổi theo sau tôi.

Lúc này, Tà Linh cũng giải quyết xong gã chiến sĩ còn lại, đang nhìn tôi ở bên này. Tôi cười với anh ấy, còn anh ấy giờ ngón cái khen ngợi tôi.

Tôi trở lại bên người Gui và A Lang đại ca, lại chìa tay ra tóm lấy chị Vũ Liên. “Mọi người tiếp tục chạy trốn nhé!”

“Hoàng Tử, em phải cẩn thận chiến sĩ tộc thần kia, chị cảm thấy hần có thể sẽ là địch thủ cuối cùng của em.” Trên đường chạy trốn, chị Vũ Liên nói với tôi lời thăm thía.

Chị Vũ Liên thật sự không đơn giản, bị tôi xách trên tay chạy trốn, còn có thể nói nghiêm túc như vậy. Bội phục!

“Vâng, em sẽ cẩn thận, chị dâu.” Nhưng trước tiên cần phải sống sót giữa những người còn lại đã. Còn lại hơn hai trăm người (Căn cứ theo bản tin của Tiểu Lý), tôi phát hiện càng lúc càng khó đục nước béo cò, kể

địch thường xuyên đuổi theo cả buổi mới bằng lòng bỏ cuộc.

“Hoàng Tử, chiến sĩ tộc thú bay đi rồi đó, liên minh chiến sĩ tộc người và tộc thần đang vây đánh bè đảng còn sót lại của chiến sĩ tộc thú! Xem ra liên kết tộc thú kia sắp diệt vong, chị nghĩ, liên minh chiến sĩ tộc thần kia có thể sẽ là người thắng cuối cùng. Em có rảnh thì hãy đi giết liên minh tộc thần, để tránh cuối cùng họ còn lại quá nhiều người. Như vậy cho dù chúng ta và đội Hắc Ám Tà Hoàng liên thủ e rằng cũng rất khó thắng.” Chị Vũ Liên vô cùng lo lắng nói.

“Ặc. . . Nhưng em một tay phải xách chị dâu, tay kia đang phải cầm đao kiếm, thật sự không có nhiều tay lắm.” Tôi trả lời bất đắc dĩ, hai chân còn đang ra sức chạy, cũng không rảnh để đá người.

“Hoàng Tử, em thả chị ở chỗ Tiểu Long Nữ và Doll đi!” Chị Vũ Liên mỉm cười nhìn tôi. “Chị nghĩ những kẻ thù của Tiểu Long Nữ cũng không có thời gian đuổi theo giết cô ấy. Hơn nữa gamer nam cũng không thể nào đi đánh con gái, hai đứa vẫn rất an nhàn.”

“Nhưng mà kế hoạch của chúng ta. . .” Tôi nghi hoặc nhìn chị Vũ Liên.

“Đây là chính sách lừa gạt địch.” Chị Vũ Liên mỉm cười rạng rỡ. Nhưng kỳ lạ thật, tại sao tôi lại thấy rùng mình?

“Em lập tức đi giúp chiến sĩ tộc người đi, nhất định phải khiến hai phe cầm hòa, sau đó. . . Tốt nhất là nhân lúc anh ta và chiến sĩ tộc thần đánh tới khi hai bên đều tả tơi, hãy đâm một nhát từ phía sau, haha.”

Chị Vũ Liên, quả nhiên chị không phải là nhân vật bình thường. Tôi bắt đầu tò mò về nghề nghiệp ngoài đời của chị Vũ Liên. . . Tôi vừa nghĩ vừa chạy về phía Tiểu Long Nữ, may là hai người cách chúng tôi không xa.

“Vậy em sẽ đặt chị ở chỗ Tiểu Long Nữ này nhé? Mọi người phải cẩn thận chút.” Tôi hơi lo lắng nói.

Chị Vũ Liên gõ nhẹ lên đầu tôi. “Em mới phải cẩn thận đó.” Tôi cười chạy đi, chuẩn bị thực hiện kế hoạch khủng bố của chị Vũ Liên.

“Hãy vui chơi thỏa thích đi, Hoàng Tử. Nếu bắt em phải làm con rùa rụt đầu, vậy tham gia trận chiến này không còn ý nghĩa nữa.” Chị Vũ Liên nói một mình.

Tôi nhìn chiến sĩ tộc người đang chiến đấu hùng hục với chiến sĩ tộc thần nhàn nhã. Phải giúp tộc người? Hơi khó đó. Nhưng thú vị! Tôi cười hờ hững, trong lòng trào dâng niềm hưng phấn. Thấy chiến sĩ tộc người bị bao vây, đúng là thời cơ tốt để tôi giả làm đồng minh của anh ta. Quan sát những người vây quanh anh ta xuất hiện một chỗ hổng, tôi lập tức xông lên phía trước, phi thân cuộn người tiến vào vòng vây, chém mạnh vào chân họ, khiến nhiều người phải ngồi xổm xuống kêu rên.

“Cậu là?” Áp lực của chiến sĩ tộc người giảm đi nhiều, anh ta kinh ngạc nhìn tôi.

“Bạn!” Ít nhất bây giờ là vậy, tôi hào sảng vỗ lưng anh ta.

“Cậu không phải là đồng minh của tôi, tôi không nhận ra cậu.” Anh ta ngờ vực nhớ lại, nhân vật xuất sắc như vậy, anh không thể không chú ý tới được.

“Tôi không phải, nhưng tôi chỉ muốn giúp anh, không được sao?” Trong lúc nói, tôi vung đao cản kẻ đánh lên phía sau anh ta, giơ chân đạp khiến tên đánh lên mất thăng bằng, lại nhẹ nhàng cắt cổ hắn. Giải quyết xong xuôi, tôi không biết tại sao mà lại nở nụ cười đầm vị máu.

“Nam Cung Tội.” Nam Cung Tội trầm lặng thông báo tên mình, nhưng ánh mắt anh ta không giấu được sự kinh ngạc.

“Hoàng Tử.” Tôi vẫn duy trì cảnh giác nhìn bốn phương tám hướng, vừa độ sức với kẻ địch xung quanh, vừa trả lời Nam Cung Tội.

“Tình Linh Đắm Máu?” Nam Cung Tội không khỏi ngạc nhiên hô lên.

Ặc! Đúng là nickname đau nhất của tôi, tôi có đắm máu khủng bố như vậy không? Tôi có không?

Tôi chỉ. . (Tôi nhảy lên vung chân đá bay đầu một gamer). . . muốn phát triển theo hướng phim kinh dị mà thôi, cộng thêm, luôn thích. . . (Một lần nữa chém ngang người mấy gamer địch với tôi). . . người

mình thấm đẫm máu, hơn nữa còn rất lịch sự. . . (Thân thể máu me này nhẹ nhàng nhếch miệng cười với kẻ địch đang sững sờ). . . thích cười với mọi người mà thôi.

Vậy mà lại đặt cho tôi nickname đáng sợ như thế: Tinh Linh Đẫm Máu? Quá vô lý! Tốt xấu gì tôi cũng là thiếu nữ yếu điệu hai mươi tuổi mà!

“Tôi, đừng sợ ra nữa, tôi đây cùng hưởng thụ niềm thích thú của đánh đấm đi!” Tôi cười thoải mái với Tội đang hơi ngây người.

Nam Cung Tội hít sâu một hơi rồi mới nói: “Tinh Linh Đẫm Máu quả nhiên danh bất hư truyền. . .”

Tôi bắt mắt: “Gọi tôi Hoàng Tử.”

Khuôn mặt vốn hờ hững của Nam Cung Tội, cuối cùng xuất hiện nét cười.”Ừm, Hoàng Tử.”

“Người kia là ai?” Phạm, chiến sĩ tộc thần vốn đang nhàn nhã, nhìn tình thế phía trước đột nhiên đảo ngược, trong lòng có chút bất mãn. Cái tên tinh linh xấu xa kia rốt cuộc là ai? Không ngờ có thể đảo ngược được thế cục vốn dĩ nghiêng hẳn về một bên. Nguy hiểm! Trong lòng Phạm vang lên dấu hiệu cảnh báo. Khuôn mặt vốn dĩ cười nhàn nhã của Phạm trào dâng sát khí, hất ra lệnh cho đồng minh bên cạnh: “Giết tinh linh kia, giết hẳn và Nam Cung Tội, trận đấu coi như kết thúc.”

“Chết tiệt, sao kẻ thù đột nhiên nhiều lên vậy?” Tôi đầu lại không xuể, dường như hầu hết đồng minh của chiến sĩ tộc thần đều nhằm vào tôi và Tội? Tôi quay đầu nhìn Tội vội vàng đón kiếm cần đao như tôi.

“Hoàng Tử, cùng tôi rút lui về phía sau.” Tội gào lên, lập tức kéo tôi vào trong đồng minh của anh ta, cuối cùng chúng tôi đứng trong đoàn đồng minh của Tội. Tội đột nhiên giơ kiếm chỉ thẳng về chiến sĩ tộc thần. “Phạm, anh có gan thì ra đây liều mạng với tôi, đừng hèn hạ tránh ở phía sau nữa.”

Tôi nhìn vẻ mặt vô cùng phẫn nộ của Tội, lại nhìn chiến sĩ tộc thần đối diện, Phạm, vẫn tỏ vẻ khinh thường. Chẳng lẽ, họ quen nhau từ trước? Mà xem chừng còn có thù oán không nhỏ, tôi thầm đoán.

“Nam Cung Tội, anh cũng quá ngây thơ rồi. Kẻ bất chấp đại cục như anh đây, tôi thực sự hoài nghi không biết làm thế nào mà anh triệu tập được nhiều đồng minh như vậy.” Phạm nở nụ cười có vẻ dịu dàng vô hại, nhưng tôi lại cảm thấy âm u lạnh lẽo, như thể nhìn thấy nụ cười tối tăm của chị Vũ Liên, hoặc là nụ cười vô tội của Tiểu Long Nữ lúc cô ấy giả làm heo để ăn thịt hổ. . . Phạm này, không đơn giản! Đánh giá của Chị Vũ Liên quả nhiên chính xác với tiêu chuẩn của chòm sao Song Tử.

“Anh. . .” Tội phần hận bất bình, hoàn toàn mất đi tư thái bình tĩnh vừa nãy. “Chẳng lẽ anh hề không quan tâm đến Dục Băng Phượng Hoàng sao?”

“Dục Băng Phượng Hoàng? Ai cơ?” Phạm nở nụ cười biết thừa câu trả lời, còn thêm vào vẻ khinh miệt.

“Anh. . .” Tội siết chặt nắm đấm, lao thẳng về phía trước, đồng minh bên cạnh vội vã giữ chặt anh ta không buông. Nhưng, Tội gào to: “Buông tôi ra, tôi phải qua đó làm thịt tên khốn nạn này. Phạm! Mày ra đây cho tao.”

Thấy tình hình sắp sửa mất kiểm soát, nếu còn tiếp tục như vậy, Nam Cung Tội không thể nào không thất bại thảm hại. Tôi lạnh mặt, vươn tay ra tóm cổ áo của Nam Cung Tội, lạnh lùng nói: “Tôi nhìn lắm người rồi, tôi tưởng anh là người trong nóng như lửa, nhưng hành sự bình tĩnh. Phạm nói không sai, anh đúng là không biết lấy đại cục làm trọng. Dù anh và Phạm có thù oán gì đi nữa, nhưng, bây giờ anh đang lãnh đạo một liên minh, hi vọng của mọi người đều do tay anh nắm giữ, nhưng anh lại muốn xông ra ngoài vứt bỏ tính mạng ư?”

Về mặt kích động của Nam Cung Tội từ từ giảm xuống, anh ta lắc đầu, bình lặng trở lại. “Cậu nói đúng, Hoàng Tử.”

Nói xong, anh ta vội vã triệu tập đồng minh, dần dần xuất hiện một đội quân vuông vắn. Huấn luyện thật tốt. Tôi hơi giật mình, không phải tôi lại dây vào chuyện ngu xuẩn chứ? Nếu Tội mạnh như vũ bão tiêu diệt Phạm, tôi phải đánh Tội bằng cách nào đây? Ha ha. Đến lúc đó nói sau! Mặc dù hình như tôi thấy thành viên đội Phi Thường và đội Hắc Ám Tà Hoàng đang ở góc lờ mờ tôi.

“Cảm ơn cậu, Hoàng Tử.” Nam Cung Tội cười chân thành với tôi. Sao tôi lại có cảm giác cắn rứt lương tâm?

“Chết tiệt, biết ngay cái tên tinh linh kia sẽ làm hỏng việc.” Phạm tức giận trợn mắt nhìn tôi. “Không sao cả, cho dù phải dựa vào thực lực tôi cũng không thua hần, mọi người mau dàn trận, phải liều chết chiến đấu.”

Tôi nghiêng đầu vừa nghĩ vừa đi, trở lại góc của đội Phi Thường và đội Hắc Ám Tà Hoàng, nhìn hai phe chống lại nhau. “Tiểu Long Nữ, chuyện này không liên quan gì đến tôi phải không?”

“Nếu đây là một phản ứng hóa học, vậy cậu chính là chất xúc tác cuối cùng trong đó.” Tiểu Long Nữ nhỏ mồm lạnh trả lời, mà hai đội tổng cộng là mười một người bất đắc dĩ đứng ngoài quan sát tôi đẩy sự tình lên đến đỉnh điểm.

Tôi buồn buồn nói: “Tiểu Long Nữ, tôi học văn, không hiểu hóa học gì đó của bà đâu.”

“Không biết ai sẽ thắng?” Tôi nhìn Tội và Phạm đang giằng co, vận dụng chiến thuật đó sao? Đáng tiếc tôi không hiểu chiến thuật hay phản ứng hóa học gì đó mà Tiểu Long Nữ nói, chỉ buột miệng hỏi.

“Thực lực hai bên chênh lệch không nhiều, tuy nhiên tôi nghĩ Phạm sẽ thắng.” Chị Vũ Liên bình tĩnh phân tích: “Dù sao Nam Cung Tội vừa bắt đầu đã lãng phí quá nhiều nhân lực dây dưa với tộc thú.”

“Vậy ư? Nhưng mà em thích Nam Cung Tội hơn.” Tôi nghiêng đầu, hơi bất mãn với phân tích Tội sẽ thua.

“Vậy thì em càng phải cầu cho Nam Cung Tội thua, nếu anh ta thắng, chúng ta phải chống lại anh ta, đến khi đó, em ra tay được không?” Tà Linh nghiêm túc nhìn tôi.

“Không biết, đến khi đó nói sau.” Tôi trả lời hờ hững, việc gì phải buồn phiền? Dù sao chị Vũ Liên nói cơ hội Tội thắng tương đối nhỏ.

Giọng nói kích động của Tiểu Lý lại vang lên. “Tình hình hiện tại rất căng thẳng. Theo số liệu, trên đấu trường chỉ còn lại chưa tới một trăm người. Chúng ta có thể nhận thấy rõ sự đối chọi của hai đồng minh lớn, tưởng chừng như hai đội quân cỡ nhỏ trên chiến trường vậy. Hiện tại nhìn từ trên xuống, số người trong đội quân chiến sĩ tộc người Nam Cung Tội dẫn dắt ít hơn số người của chiến sĩ tộc thần Phạm, tình thế cũng bất lợi cho Nam Cung Tội, kết cục chiến sự sẽ ra sao đây? Còn có biến động không? Chúng tôi có thể thấy Tinh Linh Đắm Máu vừa mới đại khai sát giới đang đứng ngoài quan sát cùng đội ngũ của anh ấy. Họ sẽ tiếp tục đứng ngoài quan sát sao? Hay là sẽ tham gia vào cuộc chiến, thay đổi chiến cục lần nữa?”

Lần đầu tiên muốn đánh Tiểu Lý một trận. Bị hần nói như vậy, mọi người đều chú ý tới những kẻ quan sát là chúng tôi đây. Ngay cả Nam Cung Tội và Phạm cũng không kiềm được mà nhìn lại. Dù sao hai bên đều chỉ còn lại không tới năm mươi thành viên, đội chúng tôi gồm mười hai người, nếu tham gia bên nào, rất có thể sẽ mang lại chiến thắng cho bên đó.

“Hoàng Tử, giúp tôi.” Nam Cung Tội đứng cách xa gào lên với tôi.

Mặt tôi lộ vẻ khó xử. Tôi cũng biết lúc này còn chưa phải lúc chúng tôi nhúng tay vào, phải chờ họ giáp lá cà đến lúc hai bên đều tả tơi, mới là thời cơ tốt cho hai đội chúng tôi xông lên thu dọn tàn cục. Cho nên, tôi chỉ nhìn Tội, người bạn tôi vừa mới quen, bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

“Ha ha, quả nhiên anh vẫn còn ngây thơ quá, Nam Cung Tội. Anh tưởng hần thật sự muốn giúp anh sao?” Phạm cười ác ý.

“Chẳng qua hần thấy anh không thể nào sống sót, nên mới nhúng tay mà thôi. Anh thực sự tưởng hần vì hai chữ bạn bè? Thật ra tôi ngưỡng mộ họ, còn hiểu đạo lý ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi hơn cả tôi, còn dễ tiện hơn cả tôi.” Phạm oán giận.

Tội im lặng nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy sự thất vọng. Cuối cùng, anh ta lạnh lùng quay đầu không nhìn tôi nữa.

Lòng tôi tràn ngập cảm giác tội lỗi, hơn nữa còn có cảm giác mất mát khi mất đi một người bạn vừa mới quen, rốt cuộc thắng lợi và bạn bè bên nào quan trọng hơn?

“Thắng lợi là nhất thời, bạn bè là vĩnh viễn.” Tôi đau đớn hạ quyết tâm, quay đầu muốn giải thích với mọi người. Nhưng nghĩ lại, tôi cũng mang theo kỳ vọng của đội Phi Thường, chúng tôi nói phải cùng nhau tạo nên truyền thuyết, cùng nhau chiến thắng, tôi phải làm sao đây?

“Hoàng Tử. . .” Đội viên Đội Phi Thường đau lòng nhìn tôi lâm vào cảnh lưỡng nan.

“Đi thôi, Hoàng Tử, anh đi cùng em.” Tà Linh đứng dậy.

Chúng tôi ngạc nhiên nhìn Tà Linh, tôi càng phần nộ, cho dù Tà Linh là anh Trác, nhưng thi đấu vẫn là thi đấu, anh ấy không thể giúp tôi như vậy.

“Em vừa cứu anh và Minh Hoàng, Hoàng Tử. Hơn nữa anh đi cùng em, như vậy cho dù cuối cùng, đội Phi Thường có chống lại đội bọn anh, cũng là công bằng năm đấu với năm.” Thái độ của Tà Linh kiên quyết.

“Ý của anh là, hai người chúng ta nhất định sẽ chết phải không” Tôi bắt đầu dãi gãi mặt.

“. Lưu Tinh Vũ.” Đột nhiên bầu trời gầm thét vang dội, chúng tôi kinh ngạc nhìn sao băng rơi xuống từng viên. Ước mau thôi, à không phải! Tôi quan sát sao băng rơi vào chỗ Phạm ở bên kia. Đương nhiên, ma pháp phạm vi rộng thế này không thể nào chỉ đánh trúng người Phạm, có không ít người của Nam Cung Tội cũng chết trong ma pháp tuyệt diệu này. Vậy là ai triển khai. Tôi nghĩ ma pháp sư hệ hỏa bây giờ còn chưa ra đi, lại có thời gian rảnh niệm ma pháp quy mô lớn này, cũng chỉ có chị Vũ Liên vĩ đại mà thôi.

“. Lôi Nộ Cửu Thiên.” Lưu Tinh Vũ còn đang rơi, tôi liền nghe một giọng nói phiền nhiễu quen thuộc. Ma pháp này không cần cùng đầu mà dùng gạch quan tôi cũng nghĩ ra, chắc chắn là một ma pháp sư hệ lôi rảnh rang khác, chính là thằng nhóc Minh Hoàng đáng chết.

Quá rõ ràng, mục đích của thằng nhóc đáng chết này bất đồng với chị Vũ Liên, nó thi triển ma pháp ở trung tâm đấu trường, hoàn toàn không đoái hoài đến sống chết của người bạn Nam Cung Tội của tôi, thuần túy là góp vui, tôi nghĩ.

“Chúng ta định biến thành kẻ thù chung hay sao?” Tôi hơi lo lắng nhìn bốn bề là đám người tháo chạy và những ánh sáng trắng bay tứ tung.

“Ừm, có thể sẽ thế, nhưng bị đại ma pháp đánh trúng, chị nghĩ chắc cũng không có ai còn trên một phần ba lượng máu mà đánh với chúng ta đâu.” Chị Vũ Liên mỉm cười nhìn màn mưa đá lửa và sấm chớp. (Lúc này tôi suy nghĩ, Phạm có là gì? Chẳng thể đáng sợ bằng một nửa chị Vũ Liên nhà tôi.)

“Nam Cung Tội!” Tôi lơ đãng nhìn Tội bị một tia chớp đánh trúng, ngã xuống đất không rõ sống chết. Còn chưa bay đi chắc là chưa chết! Tôi thấy ma pháp đã gần kết thúc, lập tức chạy lao vào trong, trốn tránh những luồng điện tán loạn, không ba thì năm lần còn chém mấy kẻ dám cản đường tôi, hoặc là tóm lấy chân tôi hô to cứu mạng.

Cuối cùng cũng xông tới bên Nam Cung Tội, khiêng anh ta quay về. Ngay sau lúc tôi đi, một viên sao băng còn sót lại đứng chỗ Nam Cung Tội vừa nằm.

“Thật không biết phải nói Hoàng Tử lương thiện hay tà ác, ra sức cứu Nam Cung Tội như vậy, nhưng trên đường lại chém một đồng người.” Chị Vũ Liên lẩm bẩm.

“Cậu ấy không lương thiện, cũng không tà ác, cậu ấy chỉ vô cùng coi trọng bạn bè.” Sứ Lang mỉm cười nhìn tôi điên cuồng khiêng Nam Cung Tội.

“Phù. . . phù.” Tôi thở hổn hển khiêng Nam Cung Tội về, đặt xuống đất.

“Tại sao phải cứu tôi?” Nam Cung Tội lạnh lùng nhưng quật cường nhìn tôi.

“Bởi vì không muốn nhìn thấy bạn bè chết không rõ không ràng.” Tôi thần nhiên đáp lại anh ta.

Lập tức tôi quay về phía A Lang đại ca. “A Lang đại ca, có thể trị liệu cho anh ấy được không?” A Lang đại ca gật đầu với tôi.

Tôi lại xông ra ngoài một lần nữa. Lần này, tôi đi tới bên người Phạm, hắn cũng có bộ dạng lung lay sắp đổ. Hắn trợn mắt nhìn tôi, như muốn nắm vằm tôi. Tôi đâm một phát vào bụng của hắn, sau đó

lại khiêng hấn về bên đội Phi Thường. “A Lang đại ca, cũng trị liệu cho hấn đi, em nghĩ hấn và Tội còn có chút ân oán cần giải quyết.”

Tôi hài lòng nhìn Tội và Phạm được A Lang đại ca trị liệu xong, hai người chuẩn bị quyết sống chết một phen, sau đó quay đầu về phía thành viên đội Phi Thường và đội Hắc Âm Tà Hoàng, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, đến lượt chúng ta quét sạch đấu trường rồi.”

Mặc dù trên sân còn lại hơn hai mươi người, nhưng, tôi nở nụ cười kiêu ngạo, không thèm coi hai mươi người này là đối thủ, tôi vung Hắc Dao lên.”Trò chơi, bắt đầu!”

Tiểu Lý lại lên cơn. “Mọi người mau nhìn xem, tình hình bây giờ thật sự đáng kinh ngạc. Hai đội vốn dĩ lặng lẽ ở bên, đột nhiên thi triển hai lượt ma pháp quy mô lớn, Lưu Tinh Vũ và Lôi Nộ Cửu Thiên. Hai đội quân đang giáp lá cà trên đấu trường gần như chết của chết, thương của thương. Nhưng mà Tinh Linh Đẫm Máu lại cứu Nam Cung Tội trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lại lôi cả Phạm nữa. Bây giờ hai người họ lại tiếp tục đứng lên giáp lá cà, rốt cuộc chuyện này là sao đây? Lại nhìn xem. Oh oh oh, đội Phi Thường và đội Hắc Âm Tà Hoàng cuối cùng cũng bắt đầu hành động. Chỉ mười hai người họ đấu với hơn hai mươi người còn sống sót trên đấu trường, mà lại không rơi vào thế hạ phong. Tàn sát! Cuộc tàn sát đến từ một bên. Hai đội này vẫn còn ba chiến sĩ chưa bị đụng chạm đến, hai đạo tặc ám sát xuất quỷ nhập thần, cun thủ và thi nhân lãng du tấn công từ xa, thậm chí còn có một số lượng lớn Khô Lâu, cuối cùng là ma pháp sư có lực sát thương rất lớn, trận đấu gần như đã xác định rồi. Mọi người hãy ngược mắt nhìn xem, cuối cùng hai đội này ai sẽ giành chiến thắng đây?”

Tôi vừa giải quyết những phần tử ngắc ngoải trên đấu trường, vừa nhìn màn quyết đấu tinh xảo của Tội và Phạm, hưng phấn nghĩ, cuối cùng có thể quyết thắng thua với Tà Linh rồi. Lần trước chưa phân thắng thua, lần này có thể giải quyết. Chiến đấu là chuyện thú vị biết bao.

Tà Linh chém chết kẻ địch cuối cùng. “Hoàng Tử, em muốn chiến đấu với Tội và anh ư? Chẳng lẽ không bởi vì bọn anh là bạn bè mà không xuống tay được?”

Tôi quay đầu về phía Tà Linh, Hắc Dao trong tay chỉ thẳng vào anh ấy.”Bạn bè vẫn là bạn bè, em quang minh chính đại quyết thắng thua với bạn bè. Em sẽ không mềm lòng, cũng hy vọng anh đừng có mềm lòng, Tà Linh. Đây là một cuộc đấu, em thích chiến đấu. Bây giờ em đang đứng trên đấu trường, trước mặt rất rất nhiều người. Đây là trận chiến của em, truyền thuyết của em, dù kết quả ra sao, em cũng không hối tiếc!”

Tôi nhắc dao!

16. Q.2 - Chương 8: Ngoại Truyện: Nhật Ký

Một thiên tài, chỉ số IQ 200, 15 tuổi đã vào đại học, 18 tuổi đã tốt nghiệp, 22 tuổi sửa xong luận án tiến sĩ rồi ra nước ngoài học lên tiếp, 25 tuổi nhận thêm một học vị tiến sĩ khác, 26 tuổi sau khi quay về nước được các trường đại học tranh giành mời làm giảng viên. Tôi nhìn một đồng thư mời trên bàn, nên đến trường nào đây? Tôi cảm thấy buồn cười mà lắc đầu, trường có lợi nhất cho tôi, chưa tới mười phút tôi cũng có thể tính ra được, có gì phải buồn phiền chứ? Đúng vậy, không có gì đáng để buồn phiền cả! Không gì cả. Bực mình, tôi chộp lấy tất cả thư mời tung lên trần nhà, giấy tờ vung vãi đầy đất, chỉ có một tờ rơi lên bàn.

“Chọn mày đi!” Tôi cầm thư mời lên, chỉ liếc nhìn tên trường, sau đó ký tên mình, tóm lấy mũ bảo hiểm, chuẩn bị đi gửi văn kiện.

Mỉm cười dịu dàng, sau khi ứng phó với ánh mắt mền mọ của nhân viên bưu điện, tôi đi vào phố điện tử, dự định nâng cấp máy tính của mình.

Ông chủ cửa hàng thấy món hời liền cười hì hì hỏi tôi: “Nâng cấp thiết bị tiên tiến như vậy, định vào Cuộc Sống Thứ Hai làm một trận lớn à?”

“Cuộc Sống Thứ Hai?” Tôi chau mày, đó là cái gì?

“Anh không biết Cuộc Sống Thứ Hai sao? Đây là game online thực tế ảo vừa mới đưa ra thị trường đó! Độ chân thực đạt tới mức trước nay chưa từng có, 99%. . .”

Tôi mở to mắt nhìn chiếc mũ được ông chủ khăng khăng đưa cho, không biết phải làm thế nào cả. Game online có gì vui chứ? Không phải chỉ có cầm kiếm chém chém chém thôi sao? Nhưng, vừa này không cần thận cầm sách hướng dẫn đọc một lèo rồi. Thật hận bản thân nhìn thấy cái gì có chữ liền mở ra xem theo phản xạ tự nhiên. Bây giờ các phương pháp thao tác ngập đầy đầu. Thôi kệ, lên xem thử! Dù sao mình cũng không có việc gì làm.

Trước tiên phải quyết định chủng tộc chức nghiệp, xúc xắc tôi dùng lúc trước để đâu rồi nhỉ?

Vừa online, có phần ngây người không biết phải làm gì. Vừa này tung xúc xắc ra thì nhân lãng du tộc ma, thì nhân lãng du phải luyện công thể nào? Trong túi, chỉ có một bộ áo quần và một cây sáo. Chẳng lẽ tôi phải cầm sáo đi đánh quái? Game ngày nay đều kỳ lạ như vậy sao?

Nhoáng cái đã hết một tháng, tôi cũng càng thích nghề nghiệp thì nhân ngâm du nhân nhã, ôm cổ cầm yêu dấu rong chơi khắp nơi, thì thoảng luyện công, thì thoảng tới góc đường trong thành ca hát. Tôi vén mái tóc dài, cảm thấy còn thiếu cái gì đó? Rốt cuộc là thiếu cái gì nhỉ? Bỏ đi, hát đã.

Đang hát, phía trước dường như hơi lao xao? Tôi dừng tiếng đàn ngẩng đầu nhìn, hình ảnh một thiếu niên tuấn mỹ khiến người phải khác ngưỡng mộ đập vào mắt tôi. Thiếu niên còn nhìn tôi bằng ánh mắt ái mộ mê luyện? Đồng tính ư?

Thú vị! Tôi không biết tại sao mà mình lại nổi hứng trêu đùa mỹ thiếu niên. Tôi với mỹ thiếu niên nhìn nhau, sau đó tôi đi qua, yêu cầu được hôn lên tay thiếu niên như đối đãi với một vị công chúa.

Ngoài dự kiến của tôi, thiếu niên chấp nhận, còn đỏ ửng cả mặt. Tiếp theo phải làm gì đây? Không xong, tôi lại một tay tự tạo ình tình cảnh ngượng ngùng nan giải này.

Tôi và thiếu niên ngẩn ra một hồi. . .

“À, xin hỏi anh có biết tôi là nam không?” Thiếu niên đột nhiên hỏi hộp hỏi.

Lại có thứ để chơi rồi! Tôi cười, dùng ngón tay nâng khuôn mặt thiếu niên lên, còn tỏ vẻ mê mẩn nhìn thiếu niên. “Đương nhiên tôi biết, sao tôi có thể nhầm một người uy phong như cậu là cô gái yếu mềm được!”

Mặt thiếu niên cứ như bị dừng hình, thật là lạ. Tôi không hiểu tại sao thiếu niên lại phản ứng như vậy? Nhưng khuôn mặt ngẩn tò te của cậu ấy lại rất buồn cười. Tôi cười, đáy lòng dâng lên một trò đùa quái đản. Sau đó, tôi đột nhiên ôm chầm lấy thiếu niên, còn cảm thán: “Quả nhiên vẫn là đàn ông tốt, cơ bắp đàn hồi như thế này, cảm giác tuyệt hơn ôm đám con gái mềm nhũn rất nhiều.”

Thiếu niên cuối cùng cũng cười. Quả nhiên là đồng tính, tôi nghĩ, thật sự đáng tiếc cho khuôn mặt có thể quyến rũ nữ giới từ năm đến năm mươi tuổi này.

Một giây sau, tôi liền biết mình đã sai rồi. Không ngờ thiếu niên có công lực kinh người, một chiêu Cửu Đầu Long Thiểm?! đã khiến tôi nếm vị cái chết lần đầu.

Rời khỏi điểm hồi sinh, tôi không hiểu, không hiểu thiếu niên đó có suy nghĩ gì? Hành động của thiếu niên không hề logic chút nào! Ôm niêm ngờ vực, tôi thử nghĩ một cách giải thích hợp lý, nhưng đều tổn công vô ích. Thôi kệ, luyện công thôi! Dù sao, chắc sẽ không gặp lại nữa! Trong lòng không biết vì sao lại thấy mất mát với sự thật không được gặp lại này?

Zombie là quái vật luyện công tốt nhất của tôi, di chuyển chậm chạp. Tôi có thể vừa bước đi chậm rãi, vừa dùng Truy Hồn Siêu Âm Tiễn tiêu hao lượng máu của nó.

“Tiểu Long Nữ cố chống đỡ.” Một tiếng hét to cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn, giật mình không ngờ lại là thiếu niên đó?

Tôi nhìn thiếu niên càng chạy càng cách xa đạo tặc mà hét to, lập tức hiểu tình hình. Tôi quyết định giúp đỡ họ. “Truy Hồn Siêu Âm Tiễn.”

Tôi nhìn thiếu niên, trong lòng tò mò vô hạn. “Tôi rất nóng lòng muốn gia nhập đội ngũ của các bạn.” Kể luôn đi đi về về một mình như tôi, không ngờ lại nói một câu mà tôi không bao giờ nghĩ sẽ nói ra.

Thiếu niên đó, thì ra tên là Hoàng Tử, vô cùng thích hợp với cậu ấy.

Càng thú vị là, Hoàng Tử lại tưởng tôi có ý đồ không tốt với cậu ấy? Ha ha, tưởng tôi bị đồng tính ư? Đây là lần đầu tiên đấy. Thú vị, vậy tôi sẽ diễn cho cậu xem nhé!

*

Tiếp theo, cách tôi đối đãi với Hoàng Tử, có thể nói là khiến bản thân cũng buồn nôn không chịu nổi, thậm chí giúp cậu ấy tịnh thân rồng để nấu canh long tiên. Nhưng thật bất hạnh, đó là lần đầu tiên tôi bị đánh đau đến vậy, mà còn bị giẫm đạp. Nhưng không biết vì sao, tôi chỉ nhớ mỗi cặp má sùi sưng sục kia của Hoàng Tử.

*

Lần đầu tiên nhìn thấy nước mắt của Hoàng Tử, là lúc Hoàng Tử bị một con bé đáng ghét đá. Tôi rất cảm phần. Không ai được phép làm chuyện như vậy với Hoàng Tử, lại càng không được phép làm Hoàng Tử khóc. Hoàng Tử hợp với cười, hợp với chơi đùa, hợp với phình má, nhưng tuyệt đối không hợp với khóc. . . . Lần đầu tiên tôi quyết định vung tay tát con gái, mặc dù sau này biết được kẻ đó không phải là con gái.

*

Hôm nay, bị Tiểu Long Nữ hỏi một câu. Cô ấy hỏi tôi rốt cuộc có cảm giác gì với Hoàng Tử, bởi vì cô ấy phát hiện tôi không bị gay.

Tôi trả lời tôi chỉ cảm thấy thú vị. Nhưng chết tiệt, sau khi tôi nói ra chợt cảm thấy do dự. Thật sự chỉ bởi vì vui thôi sao? Chỉ bởi vì vui, cho nên tôi để Hoàng Tử đánh tôi đập tôi? Tôi hoang mang .

*

Hôm nay ở trong trường phát hiện một người rất giống Hoàng Tử? Là cậu ấy sao? Tôi rất nghi hoặc, có điểm giống, nhưng lại cảm thấy hơi thất vọng. Người này thật sự là Hoàng Tử sao? Tôi vẫn thích Hoàng Tử trong game, cho nên tôi quyết định không quan tâm Hoàng Tử rốt cuộc là ai, dù sao cậu ấy trong game mới là người tôi thích.

Tôi thích? Chết tiệt, ý nghĩ gì thế này?

*

Tiểu Long Nữ lại tới hỏi tôi một lần nữa. Tôi hơi dố kị hỏi lại cô ấy có quan hệ gì với Hoàng Tử? Sao lại quan tâm cậu ấy như vậy, mà hình như Hoàng Tử cũng thân với Tiểu Long Nữ?

Tiểu Long Nữ không trả lời tôi, chỉ nhìn tôi cười, nụ cười kia. dường như còn hiểu bản thân tôi hơn cả tôi nữa. Chết tiệt!

*

Hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện. Chuyện thứ nhất là tôi phát hiện tôi nhận lầm người, Dương Danh vốn dĩ không phải Hoàng Tử. Thứ hai là Hoàng Tử xảy ra chuyện. Cậu ấy đau đớn kêu rên ở kênh tổ đội, ruột gan tôi tưởng chừng như vỡ nát. Tôi không thích nghe giọng nói đau đớn của cậu ấy. Tôi chạy điên cuồng, nhưng không tìm thấy cậu ấy. Mãi cho đến tôi thấy cậu ấy được Tà Linh ôm trong lòng, tôi vươn tay ra muốn ôm lấy Hoàng Tử, nhưng Tà Linh lại phản nộ đi ngang qua tôi? Tôi cảm thấy rất lo lắng.

Vì sao? Vì sao Hoàng Tử lại nhìn Tà Linh với vẻ mặt đó? Tôi không thích cảm giác đó, vô cùng, vô cùng không thích!

*

“Tiểu Long Nữ, Hoàng Tử thích Tà Linh ư?” Tôi gần như điên cuồng hỏi cô ấy.

“Tôi không biết, nhưng mà tôi biết Tà Linh thích Hoàng Tử. . . .” Tiểu Long Nữ nhìn tôi.

“Nhưng tôi cũng thích cậu ấy!” Tôi không để ý mà gào lên.

Tiểu Long Nữ nói.”Anh đang ở vị thế bất lợi.”

Vị thế bất lợi? “Tại sao? Rõ ràng là tôi chơi với Hoàng Tử cũng khá lâu rồi, Tà Linh, Tà Linh chẳng qua chỉ gặp cậu ấy vài lần mà thôi.” Tôi thật sự đang ở vị thế bất lợi ư? Chẳng lẽ Hoàng Tử thật sự thích Tà Linh hơn?

“Vậy anh thật sự yêu Hoàng Tử rồi, anh không để ý tới giới tính của cậu ấy sao?”

Tôi cười thê lương: “Tôi nghĩ rồi, nhưng so với nụ cười của cậu ấy, giới tính của cậu ấy hoàn toàn không quan trọng. Tôi chỉ muốn canh giữ nụ cười của cậu ấy, không hề quan tâm tới giới tính như thế nào.”

“Tình cảm anh dành cho Hoàng Tử thật sự sâu đậm.”

“Đúng vậy, tôi sẽ mãi mãi canh giữ cho cậu ấy, ở đằng sau ủng hộ cậu ấy, bao dung cậu ấy, chia sẻ hết thảy đau khổ cùng cậu ấy, tôi xin thề.” Tôi nghiêm túc nói ra lời thề, canh giữ nụ cười đó, mãi mãi, mãi mãi, Hoàng Tử, em là tình yêu chân thành của anh.

Lần đầu tiên gặp em ấy, em mặc chiếc váy cả người màu hồng nhỏ nhắn, trên đầu còn thắt một chiếc nơ bướm, còn có đôi mắt biết nói, nhìn mắt của em thôi đã cảm thấy có thể hiểu hết tất cả về em.

“Anh ở bên cạnh nhà em à?” Em mở to đôi mắt hỏi tôi.

“Đúng vậy, em tên là gì?” Tôi tò mò hỏi em.

“Phong Lam, ba mẹ đều gọi em là Tiểu Lam.”

Tôi cười, cái tên thật dễ thương, khá hợp với cô bé này. “Anh là Trác Linh Bàn, gọi anh là anh Trác cũng được. Tiểu Lam, vào nhà uống cốc nước trái cây không?”

Tiểu Lam vô cùng phấn khởi trả lời tôi.”Có ạ!”

*

“Anh Trác, khi em lớn lên, anh có lấy em làm vợ không?” Tiểu Lam nhìn tôi đầy mong đợi. Tôi thở dài, cô bé mười hai tuổi bây giờ lớn sớm vậy sao?

“Sẽ, nhất định sẽ.” Em nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi như vậy, bảo anh phải từ chối thế nào?

Nhìn Tiểu Lam lớn lên từ nhỏ, bây giờ đã là cô bé mười hai tuổi rồi, đã tới tuổi có thể hỏi tôi có lấy em ấy hay không rồi! Tôi yêu thương xoa đầu Tiểu Lam. Lấy Tiểu Lam? Nghe vậy, dường như cũng tốt.

*

“Anh Trác anh phải chuyển nhà à? Vì sao?” Tiểu Lam khóc hỏi tôi. Đừng khóc, em không hợp với khóc.

“Anh. . . Bởi vì liên quan đến vấn đề công việc của ba anh. Em yên tâm, anh nhất định sẽ trở về tìm em, nhất định.” Tôi đau lòng lau nước mắt cho Tiểu Lam, âm thầm thề rằng nhất định sẽ trở về. Hơn nữa lần sau, tôi tuyệt đối không làm Tiểu Lam khóc nữa.

*

Trong Game Thế Giới.

Tiểu Lam? Tôi ngẩn ra nhìn người trước mắt. Đôi mắt khiến tôi tìm về ký ức qua từng giấc mơ hàng trăm lần đó, đôi mắt mà tôi không thể nào quên được đó. Là em ấy, là cô bé ngốc nghếch hỏi tôi có lấy em làm vợ hay không.

Tiểu Lam có còn nhớ anh Trác này không? Anh Trác hứa sẽ lấy em đó. Lòng tôi e sợ.

“Em có muốn làm vợ anh không?” Tôi đi lên hỏi em ấy.

Em hơi ngẩn ra, sau đó ngốc nghếch hỏi tôi: “Vậy anh sẽ lo cho em chứ?”

Cô bé ngốc này, rốt cuộc còn nhớ có anh Trác này không? Tôi hơi lo lắng rằng em ấy thật sự đã quên tôi rồi, mặc dù cho tới bây giờ tôi vẫn chưa quên em. “Ừm!”

“Được.” Em vui vẻ cười.”Nhưng tại sao anh lại chơi người thú?”

“Bởi vì người thú rất mạnh.”

Em ấy oh một tiếng.”Nhưng xấu lắm!”

Đúng là cô bé ngốc. Thảo nào quyết định làm vợ tôi nhanh đến vậy, chắc rằng mở miệng quá thẳng thắn, khiến con trai sợ hãi chạy hết, cho nên không tìm thấy ông xã. Dù nói như thế, nhưng lòng tôi vẫn rất hạnh phúc.

*

Nhìn lá thứ trong tay, tôi không biết phải làm thế nào. Tiểu Lam muốn chơi Cuộc Sống Thứ Hai? Vậy tôi còn sự lựa chọn nào khác sao? Cho nên, tôi liền nhảy sang chơi Cuộc Sống Thứ Hai. Nhưng, Tiểu Lam em ở đâu? Tôi PM Phong Tiểu Tiểu, Phong Tiểu Tiểu liên tục, nhưng tìm mãi vẫn không có người này. Tiểu Lam, em rốt cuộc ở đâu? Lẽ nào em không còn nhớ anh một chút nào sao?

Không quan tâm đến anh chút nào sao? Cay đắng trong lòng dường như có thể tràn đến miệng.

*

Tôi chỉ không thể tin được, người đi qua trước mắt không phải là Tiểu Lam sao? Thì ra Tiểu Lam vẫn học cùng đại học với tôi? Tôi ra sức vỗ tay với em ấy. Em lại không hề nhớ ra tôi, nghĩ vậy, trái tim này rất rất đau.

Buổi tối, lên Cuộc Sống Thứ Hai, tâm trạng rất kém, thậm chí tôi cũng để mặc cho Minh Bân nổi giận loạn xạ. Có vẻ nó đã chọc giận đội ngũ trước mặt này, đội Phi Thường? Tên thật lạ.

Hừ! Vậy tới đánh một trận đi, dù sao tâm trạng của tôi cũng rất tồi tệ.

*

Chết tiệt, cuối cùng tôi không kiềm chế được, quyết định đi đến nhà Tiểu Lam.

Vừa vặn, tôi gặp Tiểu Lam ở bến xe buýt, lần này ánh mắt em ấy nhìn tôi đã thay đổi, hơn nữa em ấy vẫn nhìn tôi. Cuối cùng em cũng nhận ra tôi rồi, phải không? Khóe miệng của tôi mau chóng không khống chế được mà nhếch lên!

Cuối cùng xuống xe, em ấy vẫn không hỏi tôi, tôi đành phải tự mở miệng hỏi vậy.

“Tiểu Lam, em là Tiểu Lam phải không?” Tôi ra vẻ kinh ngạc hỏi em.

Thật khó tin, em ấy lại trợn mắt há mồm nhìn tôi. Em thật sự không nhận ra tôi, tim lại co rút đau đớn gấp đôi.

“Em quên anh rồi, anh là Trác Linh Bân, anh Trác, nhớ ra chưa?” Tôi cố gắng cười gượng.

Em ấy cuối cùng cũng nhớ ra tôi. Tôi còn chút đó để có thể vui mừng, tôi giấu cợt chính mình.

Theo Tiểu Lam trở về nhà em, thật kinh ngạc phát hiện ra, thì ra Phong Vô Tình chính là Phong Dương Danh. Xem ra không chỉ Tiểu Lam mới có đôi mắt kém cỏi, tôi cười khổ.

“Nhân yêu?” Tôi gần như không dám tin, Tiểu Lam lại có thể chạy đi làm nhân yêu. Vậy đương nhiên không thể dùng tên Phong Tiểu Tiểu này được. Nhưng em không chịu nói em là ai, ngay cả Dương Danh cũng không biết. Tôi hơi thất vọng, nhưng không quan trọng, ít nhất cuối cùng tôi cũng có thể quang minh chính đại gọi em ấy ở trường. Một khi có thời gian, tôi nhất định sẽ theo em ấy lên lớp, tôi vui vẻ nghĩ tới cảnh tượng cùng lên lớp với Tiểu Lam.

*

Để có thể sống sót trên đấu trường, tôi quyết định liên minh với đội Phi Thường, mặc dù Minh Bân vẫn cứ âm ỉ không yên Đội Phi Thường thật sự rất lạ, không ngờ có thể phái chiến sĩ duy nhất của bọn họ đi dẫn bất quá, cũng không sợ Hoàng Tử sẽ chết sao?

Hoàng Tử chưa chết, nhưng, nghe nói rơi xuống vực, thật là còn thảm hơn cả chết. Theo đạo đức mà nói, đội Hắc Ám Tà Hoàng chúng tôi cũng nên góp một phần lực mới đúng. Tôi suy nghĩ xem bên nào có khả năng cao hơn. Quả nhiên tìm thấy cậu ta rồi, thê thảm nằm trong vũng máu. Tôi đi qua, cho cậu ta uống hồng được thủy, cậu ta còn hỏi tôi có phải là Gui hay không. Xem ra Minh Bân không nói lung tung về quan hệ kỳ quái giữa hai người họ. Tôi buồn cười nghĩ.

“Oh. Thì ra là anh Trác!” Hoàng Tử lẩm bẩm.

Anh Trác? Tôi thần thờ, chỉ có Tiểu Lam mới gọi tôi như thế, hơn nữa Tiểu Lam chơi nhân vật nam. Tôi cẩn thận nhìn mặt Hoàng Tử, đôi mắt kia. . . Tiểu Lam! Chết tiệt, tại sao tôi lại có thể ngu xuẩn như vậy? Hoàng Tử chính là Tiểu Lam, hơn nữa, bây giờ em đang đau đớn nằm giữa vũng máu.

Lúc này, Gui đến, và tôi tràn ngập lửa giận. Sao họ có thể để Tiểu Lam chịu đựng đau đớn thế này, em ấy cần được bảo vệ chứ. Mà Gui còn có mặt mũi mà vươn tay ra đòi ôm Tiểu Lam của tôi đi? Minh Bân nói, giữa họ có quan hệ kì quái? Tôi căm tức nhìn Gui, đi ngang qua người hắn.

Cuối cùng, Tiểu Lam yêu cầu tôi đừng nói cho người khác, tôi sẽ không nói, nhất là giảng viên Mẫn Cư Văn, hắn không xứng với Tiểu Lam, hắn hoàn toàn không thể bảo vệ em ấy.

“Anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ mãi mãi đứng trước em, không để em nhận bất cứ thương tổn và đau đớn nào, Tiểu Lam của anh.” Tôi thề, sẽ không để đôi mắt kia hiện nổi đau đớn nữa, mãi mãi, mãi mãi, Tiểu Lam, bảo bối anh yêu nhất.

17. Q.3 - Chương 1: Người Chiến Thắng Cuối Cùng

“Bắt đầu đánh đi, Tà Linh, đừng để em nói lại lần nữa.” Giọng nói gọn chút tức giận của tôi vang lên.

Tà Linh thâm trầm nhìn tôi, đáy mắt mang theo chút ưu thương lẫn tẩn, cuối cùng anh ấy rút kiếm ra. “Vậy, đầu tiên anh phải quyết thắng thua với Tội trước, không thể để em cướp ánh đèn sân khấu mãi được.”

Tôi gãi mặt, tôi cướp ánh đèn sân khấu sao? Được rồi. Hình như có một chút. “Tùy anh vậy.”

Tôi nhìn Tội và Phạm, vừa lúc nhìn thấy Phạm bị dồn đến góc, sau đó bị Tội chém đứt đôi. Xem ra mặc dù về mưu lược Phạm dẫn dắt quân đánh thắng Tội một bàn (Hoặc có thể nói hắn tương đối dễ tiện?), nhưng về mặt PK thì không phải là đối thủ của Tội. Không phải tôi quá tàn nhẫn rồi sao? Lúc Phạm gần chết thì tóm hắn trở lại, để Tội đánh chết hắn. Quên đi! So với bị tôi đánh chết còn tốt chán.

Chém Phạm xong xuôi, Nam Cung Tội chậm rãi đi về phía tôi. Có thể nào, anh ta muốn gây chiến với tôi? . . . Thú vị! Tôi khẽ cười, tay cầm Hắc Dao, nhìn Nam Cung Tội đi từng bước đến gần tôi. Phải xuất chiêu rồi! Đáy lòng tôi căng lên.

“Hoàng Tử, cảm ơn cậu.” Tội đột nhiên nói câu này.

“. Hử?” Tôi ngây người, cảm ơn tôi? Tôi tàn sát đồng minh của anh ta không chừa một mống, còn cảm ơn tôi?

“Cậu cho tôi cơ hội được quyết đấu công bằng với Phạn.” Nam Cung Tội thấy vẻ mặt ngờ vực của tôi, vội giải thích thêm.”Mà đây chính là nguyên nhân chủ yếu tôi tham gia cuộc thi lần này.”

“Oh. Đúng rồi, Tà Linh nói anh ấy muốn đánh với anh.” Tôi chỉ Tà Linh.

Nam Cung Tội nghe vậy, chỉ cười cười. “Không cần, tôi nghĩ chỉ còn một mình tôi đơn độc cũng không cần phải so tới lui nữa, huống chi tôi còn có việc quan trọng hơn phải làm, nên cậu hãy giết tôi đi, Hoàng Tử.” Ánh mắt anh ta mang vẻ ưu thương nồng đậm.

Tôi cũng bị nhiễm vẻ buồn bã của anh ta, tôi trầm tĩnh nói.”Được rồi.”

Tôi còn chưa nói xong, một thanh kiếm đã xuyên thủng ngực Tội, còn chủ nhân của thanh kiếm này chính là Tà Linh. Tà Linh vô cùng tức giận nhìn Tội. Cái tên này kết bạn với Tiểu Lam còn chưa tính, bắt Tiểu Lam khiêng hân trên vai cũng bỏ qua được, bây giờ lại còn bảo Tiểu Lam giết hân? Sang một bên tự sát không phải gọn sao?!

“Tà Linh, anh làm gì thế?” Tôi bất mãn hét: “Tội nói muốn em giết anh ấy mà.”

Nam Cung Tội khó hiểu nhìn ánh mắt oán giận của Tà Linh. “Bỏ đi, cũng không sao cả, Hoàng Tử, chờ tôi xử lý xong việc sẽ đến tìm cậu uống một ly.”

Lần này lại nói chưa xong, một mũi tên trong suốt đã vọt tới từ sau lưng tôi, sau đó cắm lên trán Nam Cung Tội, mà kẻ đầu sỏ, Gui lạnh lùng nhìn Nam Cung Tội. Anh còn phong độ hơn cả Tà Linh, ít nhất anh nghe Nam Cung Tội nói còn trở về tìm Hoàng Tử, mới ra tay giết! Nhìn Nam Cung Tội hóa thành ánh sáng trắng bay đi, Gui và Tà Linh cùng nở nụ cười thỏa mãn tà ác. Ai bảo thằng cái tên có chút sắc đẹp này lại dám tùy tiện tiếp cận Hoàng Tử chứ!?

“Tình cảm của hai người trở nên tốt như vậy từ khi nào thế?” Ngay cả cười cũng giống nhau như đúc, tôi ngờ vực nhìn hai đồ tể này. Nhưng tôi vừa nói xong, hai người lập tức thu lại nụ cười, còn hung dữ trừng mắt với đối phương. “Hai người kì cục.” Tôi lẩm bẩm.

Tôi rút Hắc Dao ra, chỉ vào Tà Linh. “Dù thế nào đi nữa, bây giờ là lúc chúng ta quyết đấu. Tà Linh, em rất nhớ tể kiếm xuất quỷ nhập thần của anh!”

“Hoàng Tử. . .” Tiểu Lam. Sao anh có thể vung kiếm về phía Tiểu Lam yêu thương của anh được? Vốn dĩ anh định chết chung với Nam Cung Tội, như vậy Tiểu Lam cũng không cần giết bạn của cô ấy, mà bản thân cũng không cần vung kiếm về phía cô gái yêu thương của mình. Mặc dù làm như vậy rất có lỗi với đồng đội Hắc Ám Tà Hoàng! Anh quay đầu nhìn đồng đội, họ đều đang hy vọng chờ anh rút kiếm ra tay, mà Phong Vô Tình đã cầm nhầm kiếm trong tay rồi. Phong Vô Tình nếu em biết đó là chị ruột của em, em có thể ra tay được không? (Nó sẽ làm thịt em, bà chị cướp gái của nó, anh không cần lo lắng đâu.)

Tôi đợi Tà Linh rút kiếm, nhưng chân chừ không hành động. Lẽ nào anh Trác muốn nhường tôi? Mặt tôi trầm xuống, trong lòng khó chịu. Tôi muốn thắng, nhưng đây không phải là cái cách mà tôi muốn thắng, tôi gào to. “Rút kiếm.”

Tà Linh vẫn do dự nhìn tôi, sự tức giận của tôi càng dâng cao. Thế này là sao? Chẳng lẽ tôi cần người khác cố ý thua mới thắng được sao? Tôi. Gui đột nhiên đặt tay lên vai tôi, ánh mắt anh ta ý bảo tôi bình tĩnh lại. Gui đi về phía Tà Linh, tựa vào tai anh ấy nói khẽ: “Nếu cậu không muốn từ nay về sau mất đi Hoàng Tử, thì hãy rút kiếm ra. Bất cứ hành vi cố ý thua nào cũng chỉ chọc giận cậu ấy mà thôi. Cậu quen cậu ấy tám năm, chẳng lẽ còn không rõ tính cách của cậu ấy?”

Vấn đề là, trước kia Tiểu Lam không như vậy. Trong game Thế Giới, cô ấy luôn trốn ở phía sau anh, luôn đòi anh đồ này đồ kia. Bây giờ anh bắt đầu nhớ những hành động xấu xa trước kia của Tiểu Lam. Nhưng bây giờ Tiểu Lam thật sự đã trưởng thành, hiện giờ cô ấy luôn đứng trước đội ngũ, luôn cười thoải mái mà vung đao, cũng hiểu được phải tự cố gắng để đạt được những thứ mình muốn. Hoàng Tử đã không còn là Tiểu Lam trước kia nữa rồi .

“Tôi ngưỡng mộ Hoàng Tử hiện tại.” Nhưng nhớ nhung Tiểu Lam trước kia, Tà Linh lặng lẽ nghĩ trong lòng.

Tà Linh kiên định nhìn Gui. “Thầy hãy cẩn thận, cho dù bây giờ thầy đang giúp tôi, chúng ta vẫn là tình địch, cứ đợi tôi làm thịt thầy.”

Khóe miệng Gui nhếch lên.”Đó cũng là câu tôi muốn nói.”

Cuối cùng Tà Linh cũng rút kiếm, tôi cũng hài lòng vung Hắc Dao, hai đội bắt đầu cảnh giới. A Lang đại ca vội vàng bảo Doll chiêu hoán Khô Lâu, sau đó chỉ huy chúng tôi xếp đội hình, tôi và Khô Lâu đứng thành hình quạt bảo vệ mọi người ở phía sau, mà bên đội Hắc Ám Tà Hoàng thì Tà Linh và Phong Vô Tình đứng ở trên cùng, hai bên đều xếp xong đội hình.

A Lang đại ca dặn dò: “Mọi người chú ý, thắng thua đều đặt vào lúc ma pháp sư hai bên xuất đại hình ma pháp, cho nên, chúng ta phải xuất ma pháp trước, nếu không phải tiêu diệt Minh Hoàng. Tiểu Long Nữ, em đi đối phó với Playboy, quyết không thể để bọn họ tiêu diệt Vũ Liên, nếu có thể, liền giết Minh Hoàng. Gui cậu phải chú ý tới cung thủ của đối phương. Doll em phải cố gắng hết mức tránh ở phía sau, duy trì số lượng Khô Lâu và tuyệt đối không hi sinh chính là nhiệm vụ của em. Cuối cùng, Hoàng Tử bảo vệ tất cả đồng đội là trách nhiệm của em.” Chúng tôi ra dấu OK với A Lang đại ca.

Sửu Lang quan sát đội Hắc Ám Tà Hoàng, sau khi xác định họ cũng đã sẵn sàng, anh ấy xé góc áo của mình, ném lên trời, tất cả mọi người nhìn miếng vải chậm rãi rơi xuống, rơi xuống đất!

Hai bên đồng thời chuyển động.

Bình luận viên Tiểu Lý sau khi nín thở đã tuôn ra một tràng: “Trận chiến quyết định cuối cùng đã triển khai, đội Phi Thường đấu với đội Hắc Ám Tà Hoàng. Rốt cuộc đội nào sẽ trở thành đội chiến thắng Đại hội Người phiêu lưu đây? Chúng ta có thể nhìn thấy lúc này Tinh Linh Đẫm Máu Hoàng Tử đang ứng phó với tinh linh đen Tà Linh và kiếm sĩ loài người Phong Vô Tình. Ánh đao bóng kiếm nhanh đến mức khiến Tiểu Lý tôi cũng không biết phải nói từ đâu. Hiện tại Hoàng Tử đang chém liên tục, tiếp theo là cú phi người đá, đá thấp. . . Tà Linh cũng không chịu lép vế, thấp người lượn vòng trốn cú đá của Hoàng Tử, lại vung kiếm hình chữ Z, suýt nữa đâm trúng Hoàng Tử. . . Xuất hiện rồi, đây là tuyệt chiêu của Hoàng Tử ư? Trời ạ, thanh đao rực lửa chém liên tiếp, quả là chiêu thức quá sức tưởng tượng, đánh trúng chưa? Đáng tiếc. . . chỉ đánh trúng một lần. Đao kiếm lại tiếp tục leng keng, trận đối chọi giữa đao và kiếm sẽ có kết quả thế nào đây? Lại nhìn xem nhuyễn kiếm quỷ quyết của Phong Vô Tình đang tàn sát Khô Lâu. Phong Vô Tình đấu với tám con Khô Lâu cấp cao nhưng không hề rơi vào thế hạ phong, phương hướng của nhuyễn kiếm thật khó bề tưởng tượng, mỗi lần ra tay đều trúng điểm yếu, tốc độ mất máu của Khô Lâu khiến pháp sư vong linh lúng ta lúng túng. Khoan đã! Mọi người hãy lập tức nhìn xem màn tranh đấu của đạo tặc, như thể gió đấu với gió, mọi người có nhìn thấy không, hai người đang không ngừng qua lại như con thoi khắp mọi nơi trên đấu trường, khi thì tiếp cận đội Phi Thường, lúc lại bị dồn quay về chỗ đội Hắc Ám Tà Hoàng, nhanh đến mức Tiểu Lý tôi không phân biệt được ai là ai nữa! Đến nỗi ma pháp sư hai bên. . . Ma pháp sư có phải đang chuẩn bị đại hình ma pháp không? Không phải, ma pháp sư đang duy trì vòng phòng hộ. Xem ra hai bên đều có người tấn công từ xa khiến ma pháp sư không thể mặc sức thi triển ma pháp. Ma pháp sư và người tấn công từ xa đều đang giằng co, xem ra chỉ có thể kỳ vọng chiến sĩ ở phía trước để phân thắng bại, hoặc là đạo tặc ám sát thành công.”

Thì ra là như vậy, chỉ có thể trông cậy vào chiến sĩ và đạo tặc sao? Tôi cười, không thể thua Tiểu Long Nữ được, nếu không cô ấy nhất định sẽ chọc ghẹo tôi bằng giọng cười the thé. Tôi tăng nhanh tiết tấu vung đao, Tà Linh xem anh còn có thể không tổn sức mà đuổi kịp không? Tôi cười hờ hững.

“Aaaa. . .” Đầu gối đột nhiên đau buốt. Không thể nào! Rõ ràng tôi đã tránh được tất cả chiêu kiếm của Tà Linh. Tôi cúi đầu nhìn lại, không ngờ là một mũi tên cắm lên đầu gối tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn Thiện Xạ, không ngoài dự liệu, hắn đang cười đắc ý nhìn tôi, mà còn tệ hơn là, lại thêm mấy mũi tên bay tới. Tôi lẫn mình, vẫn bị trúng thêm một mũi tên vào vai trái, đau đến mức chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. May là A Lang đại ca lập tức giúp tôi buff lại phần lớn lượng máu đã mất, tôi mới có thể miễn cưỡng đứng lên. Lúc này, tôi mới vội vàng nhìn Tà Linh, để ngừa anh ấy thừa dịp vung kiếm về phía tôi. Nhưng anh ấy ngăn người lại còn có vẻ không đành lòng. Tôi giận dữ nhìn anh ấy, còn khua khoắng Hắc Đao một lúc trước mặt anh ấy (Đánh nhau còn phải nhắc nhở kẻ thù đừng mềm lòng, cần phải thừa dịp đánh lên tôi. Tôi thấy tôi đúng là xưa nay chưa từng có!).

Cuối cùng Tà Linh cũng lòng ngang tàng mất hung ác. “Viên Hoa Áo Nghĩa Kiếm Bốn Cô Nhân.”

Hay cho cái tên kì lạ của chiêu thức. Tôi đương nhiên cũng là không chịu lép vế. “Xem em đây, Đao Khiếu Chiêu Cuồng!”

Đao của tôi như biến thành trăm ngàn thanh đao, từng thanh từng thanh lao từ nhiều hướng chém về phía Tà Linh, người Tà Linh lập tức chảy máu khắp nơi, nhưng hay cho Kiếm Bốn Cô Nhân, thì ra là như thế. Khác hẳn Đao Khiếu Chiêu Cuồng của tôi, chiêu thức này của Tà Linh sử dụng đâm, hơn nữa chỉ đâm một lần, nhưng đâm mạnh vào điểm yếu. Đáng tiếc tôi bỏ qua ảnh hưởng của vết thương ở chân, chỉ hơi hơi tránh được vị trí của tim. Đao của tôi cách xa cổ của Tà Linh hai mươi centimet, mà kiếm

của anh ấy đang đâm sâu vào ngực phải tôi, còn mũi kiếm hướng về tim ở bên trái, thế nào đi nữa tôi cũng sắp chết rồi.

Trở về chủ đề chính, Vũ Liên đang duy trì vòng phòng hộ và Gui đang chờ thời cơ hành động hoàn toàn không dự đoán được, đối phương lại dám thu vòng phòng hộ đánh lên Hoàng Tử, rõ ràng đây là chiến thuật hi sinh. Điều đáng hận chính là, mặc dù Vũ Liên lập tức thu hồi vòng phòng hộ, để Gui điên cuồng bắn tên về phía Thiện Xạ, Thiện Xạ trước khi chết vẫn bắn mấy mũi tên về phía Hoàng Tử. Gui lập tức nhìn xem tình trạng của Hoàng Tử, vừa nhìn, trái tim gần như ngừng đập. May là tay anh lập tức bắn tên theo phản xạ, Tà Linh không chú ý tới Gui nên bị tên bắn trúng trán. Anh kinh ngạc nhìn về phía Gui, sau đó biến thành ánh sáng trắng bay đi.

Tôi thở phào, yên tâm được chút, đau buốt từ ngực phải lập tức nhấn chìm tôi. Tôi ôm ngực chịu đựng cơn đau, chờ câu chú trị liệu của A Lang đại ca niệm xong, tôi phải nhằm lúc Minh Hoàng đối diện còn đang niệm đại hình ma pháp, làm thật nó.

“Aaa!” Tôi không dám tin nhìn kiếm nhô lên từ ngực, quay đầu nhìn về phía chủ nhân của kiếm. Cảm giác chết dưới tay em trai mình thật sự như năm vị hợp lại, Phong Vô Tình cái đồ khốn nhà mày, rất biết nắm bắt thời cơ chém chết chị mày!

“Hoàng Tử. . .” Gui đứt ruột nứt gan mà gào lên, nhưng cũng chỉ thấy tôi theo gót chân Tà Linh.

Sử Lang không kịp đọc xong câu chú trị liệu, lập tức chỉ huy chiến lược mới: “Doll, cản Phong Vô Tình. Gui, tiêu diệt ma pháp sư. Vũ Liên.” Sử Lang quay đầu nhìn Vũ Liên, vốn dĩ định bảo cô ấy phải lập tức niệm đại hình ma pháp, nhưng Vũ Liên đã thấy Minh Hoàng bắt đầu niệm chú, lập tức niệm chú luôn.

Phong Vô Tình thấy tình hình bất lợi, rút cuộc cậu nên quay về bảo vệ Minh Hoàng, hay tiến lên tiêu diệt ma pháp sư đội Phi Thường? Cậu thét lên: “Playboy, đừng chơi ở bên kia nữa, mau quay về giúp đi.” Vừa nói vừa lùi về phía Minh Hoàng, dùng thân che cho cậu ta, nhuyển kiếm trong tay vùng lên ngăn cản Truy Hồn Siêu Âm Tiễn của Gui.

Playboy nghe vậy chỉ biết cười khổ, Vô Tình tưởng anh thích chơi lắm sao? Nếu hắn không theo sát đạo tặc tinh linh nhanh như gió mà còn biết trốn dưới đất này, không biết cô ta đã ám sát biết bao nhiêu người của đội Hắc Ám Tà Hoàng rồi. Nhưng, xem ra tình hình vô cùng dị thường, Playboy lập tức bỏ cuộc truy kích Tiểu Long Nữ, mục tiêu chuyển sang những người khác trong đội Phi Thường.

Tiểu Long Nữ và Playboy không ngừng luẩn quẩn vòng quanh Vũ Liên, hai người giằng co mãi. Playboy biết mình không thể nào làm hại Vũ Liên trước mắt Tiểu Long Nữ, hắn cười khẩy một tiếng, lùi chân lại một bước trượt đi mấy mét, người theo đà quay lại, chủ thủ trong tay khéo léo cựa cổ Doll. Doll dễ thương ngọc nát hương tàn theo tôi, mà Khô Lâu vốn dĩ đang định truy kích Phong Vô Tình cũng vỡ thành từng mảnh vụn.

“Chết tiệt!” Tiểu Long Nữ nhảy đến trước mặt Playboy, cô ấy nổi giận không đoái hoài đến sức mạnh của mình kém hơn Playboy, không kiềm chế được mà dùng chủ thủ đâm điên chém cuồng giáp mặt với hắn, chỉ thấy tia sáng loáng lên giữa hai, âm thanh vang lên không ngừng.

“. . . Lôi Nộ Cửu Thiên.” Minh Hoàng hô lên câu cuối cùng.

“. Lưu Tinh Vũ.” Vũ Liên đại tẩu chỉ niệm chậm hai chữ.

Tức khắc trời rung đất động.”Tôi rồi.” Hai đội cùng nghỉ.

Bởi vì di chứng sau khi chết, cho nên tôi hơi choáng váng bước chân vào hội trường thi đấu, đứng bên cạnh Thiện Xạ đã đứng ở đó từ trước. Vừa lúc nhìn thấy kì quan, tia chớp của Minh Hoàng tập hợp thành cột sấm sét, mà Lưu Tinh Vũ của chị Vũ Liên dùng để ước cũng ước không hết được. Tôi tìm tung tích mọi người. Rất đáng tiếc, không thấy ai cả. “Không phải sẽ lại hòa chứ! Lần trước còn có Tà Linh và tôi sống sót, lần này toàn bộ đều bị tiêu diệt?”

Tôi im lặng chờ đợi ma pháp qua đi, xuất hiện kết quả. Lúc này Tà Linh cũng tới bên tôi yên lặng nhìn đấu trường. Sau đó Doll treo lên hai hàng nước mắt, khóc lóc vì quá đau tới bên tôi thút tha thút thít. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tâm trạng càng lúc càng căng thẳng.

Bình luận viên Tiểu Lý và người xem đều ngẩn cổ mong chờ kết quả xuất hiện. “Thưa quý vị khán giả, bây giờ chính là thời khắc hồi hộp nhất, rốt cuộc đội Hắc Ám Tà Hoàng và đội Phi Thường ai sẽ giành được thắng lợi cuối cùng ở Đại hội Người phiêu lưu đây? Hay là toàn bộ hai bên đều bị diệt? A. Ma pháp dần dần tản đi, trong mây mù hình như có bóng người, mọi người mau nhìn xem đó là người của bên nào? Đó là, đó là. Người nằm trên đất là Phong Vô Tình, là kiếm sĩ loài người Phong Vô Tình của đội Hắc Ám Tà Hoàng, mặc dù anh ấy có vẻ đang hấp hối, nhưng anh ấy vẫn còn sống sót, đội ngũ chiến thắng đã xuất hiện rồi.”

“A! Là Vô Tình!” Tôi khó tránh có chút thất vọng, nhưng cũng biết cái này là hợp lý, dù sao ở trong ma pháp có lực sát thương khủng khiếp kia, người có khả năng sống sót cao nhất đương nhiên là chiến sĩ máu nhiều phòng ngự cao rồi. Tôi quay đầu chúc mừng Tà Linh: “Chúc mừng các anh đã chiến thắng.”

Tất cả người xem đều kêu gào như phát cuồng, Tiểu Lý càng kêu to như lợn bị chọc tiết: “Đội Hắc Ám Tà Hoàng. Đội Hắc Ám Tà Hoàng chiến thắng rồi.”

Một bàn tay xuất hiện! Chui ra từ đồng bùn đất trên nền đấu trường. Đầu tiên mấy người xem giương mắt chờ dẫn nhìn chăm chú, tiếp theo, giống như dịch bệnh lan tràn, tất cả mọi người đều nhìn bàn tay xuyên đất mà ra kia. Mọi người đều lặng lẽ ngóng chờ!

“Đó là thứ gì vậy?” Tôi sờn gai ốc, mới rằm tháng bảy âm lịch, không thể nào. có thứ gì đó quái phá chứ? Không thể nào! Cái thứ đó cũng chơi game online sao?

Sau đó một bàn tay khác cũng xuyên ra từ mặt đất, có không ít người xem không chịu nổi sự kinh dị, đã bắt đầu hét chói tai.

“Hơ. May là tôi đã phải trải qua trăm đắng ngàn cay học Độn Thổ.” Đột nhiên cả người chui ra khỏi mặt đất, Tiểu Long Nữ phủi bụi trên người lấm bầm.

. Tôi mất hình tượng mà há hốc, chẳng qua so với thành viên đội Hắc Ám Tà Hoàng bên cạnh, người xem, và Tiểu Lý, miệng của tôi còn tính là nhỏ.

Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng phủi xong bụi trên người, cô ấy nở nụ cười đáng ghét đi về phía Phong Vô Tình. “Cậu ~ hình như sắp chết rồi!” Trên mặt cô ấy là nụ cười tà ác cấp quỷ sa tăng, vô cùng xinh đẹp kiêu diễm, nhưng các bạn không muốn nhìn thấy lần thứ hai đâu!

Tiểu Long Nữ nhắc chủ thủ lên nhưng lại buông ra, nụ cười trên mặt cô ấy lại càng đáng ghét hơn. Cô ấy khéo léo nhắc chân lên, giẫm mạnh lên ngực Phong Vô Tình, vừa xoay xoay mũi chân vừa cất giọng quyến rũ: “Chết dưới đóa hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, cậu nói xem có phải không? Sở Lưu Hương đại hiệp.”

Cuối cùng, Phong Vô Tình phun ra một ngụm máu tươi, sau đó biến thành ánh sáng trắng bay đi. Thật sự không biết, rốt cuộc nó bị giẫm chết, hay là tức chết?

. Đội Phi Thường, chiến thắng! Trọng tài hô lên.

18. Q.3 - Chương 2: Vô Ngân Thành

“Tại sao tôi phải làm lãnh chúa chứ?” Tôi bất mãn cầu nhàu, tôi không biết phải làm lãnh chúa thế nào cả, để A Lang đại ca làm không phải tốt hơn sao? Lại để tôi làm! Ngay cả lãnh địa dùng để làm gì tôi cũng không biết, lẽ nào dùng để trồng rau sao?

“Tôi hỏi cậu, Hoàng Tử.” Tiểu Long Nữ chỉ tay vào mũi tôi chất vấn: “Cậu có biết bày mưu tính kế, có thể cai quản quân sự như A Lang đại ca không?”

Tôi nghiêng đầu, cai quản quân sự? Chiến thuật và chiến lược khác nhau ở đâu tôi cũng không phân biệt được.”Không biết.”

“Chẳng lẽ cậu cũng có khả năng quản lý tiền nong như chị Vũ Liên, có thể khiến tiền sinh ra tiền, nên có thể cai quản tài chính? Hơn nữa bởi vì là ma pháp sư, lại có thể quản lý đội quân ma pháp sư?”

“Không thể.” Tôi không tiêu hết tiền là tốt lắm rồi, hơn nữa người ta có phải là ma pháp sư đâu. Tôi tủi thân nghĩ.

“Vậy cậu có đầu óc thông minh như Gui, có thể thiết kế lãnh địa, còn có thể tiến hành giám sát công việc không?”

Tôi ngồi xồm vẽ vòng tròn trong góc. “Vẽ vẽ. . . Người ta đều nói tôi vẽ chó tương đối giống mèo.”

“Vậy cậu có kỹ năng như tôi, có thể đặt bẫy xung quanh lãnh địa, ngăn cản quái vật hoặc gamer khác tấn công không?”

“Tôi không tự giẫm lên đã tốt lắm rồi.” Bên người tôi có thêm hai con ma trôi.

“Vậy chẳng lẽ cậu có thể triệu tập Khô Lâu tới giúp việc xây dựng lãnh địa như Doll?” Tiểu Long Nữ dìm tôi phát cuối.

Không thể tin được. Ngay cả Doll cũng hữu dụng hơn tôi, tôi khóc than! “Nếu tôi vô dụng như vậy, vậy bà còn muốn tôi làm lãnh chúa gì chứ!” Tôi bĩu môi giận dữ.

Tiểu Long Nữ vỗ lưng tôi, nhìn tôi bằng vẻ mặt hiền lành? Giả đồ hiền lành? “Vì vậy mới bảo cậu làm lãnh chúa đó! Cậu cũng chỉ có thể làm lãnh chúa mà thôi. Lãnh chúa không cần làm gì cả, chỉ cần bề ngoài đẹp, có thể đại diện, không làm mất mặt lãnh địa chúng ta là được rồi!”

“Thì ra là như vậy! Thì ra bởi vì không biết làm gì cả, mới chỉ có thể làm lãnh chúa. . .” Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng. “Hu hu, sau này tôi nhất định phải học tập một ít kỹ năng, nếu không chỉ có thể làm lãnh chúa.”

. Làm lãnh chúa có khổ như vậy không? Thành viên Đội Phi Thường nghĩ.

Thuật lại câu chuyện, ngày đó bởi vì Tiểu Long Nữ sử dụng thuật Độn Thổ, trốn dưới đất an toàn trải qua trận oanh tạc điên cuồng của hai đại ma pháp, sau đó giẫm chết Phong Vô Tình, giành lấy chiến thắng Đại hội Người phiêu lưu. Đội Phi Thường chúng tôi vui vẻ lên đài nhận giải, nhận xong mọi người lên cơn mà gào lên vui sướng, còn thưởng thức cảnh tượng Đội Hắc Ám Tà Hoàng trợn mắt há mồm một giờ không nhúc nhích. Sau đó sự tình đau đầu liền tới. Bởi vì phần thưởng là một lãnh địa, cho nên chúng tôi liền vô duyên vô cớ có thêm một lãnh địa, hơn nữa nghe nói diện tích không nhỏ hơn ba thành Nhật Nguyệt Tinh. Chúng tôi đành phải bắt đầu bàn bạc phải làm thế nào để giải quyết cái thứ đau đầu này. . .

“Lãnh địa này là gánh nặng không nhỏ. Ba thành Nhật Nguyệt Tinh phân bố ở sát rìa đại lục, tạo thành một hình tam giác. Bởi vì khoảng cách giữa ba thành rất xa, phí truyền tống lại cao, cho nên phần lớn mọi người sẽ chọn một thành làm căn cứ địa, sau đó luyện công ở vùng xung quanh đó. Mà lãnh địa của chúng ta lại ở trung tâm đại lục, có khả năng sẽ chia đều khoảng cách tới các vùng khác của đại lục. Vì vậy nếu điều hành tốt, chắc chắn có thể lôi kéo phần lớn gamer của thành Nhật Nguyệt Tinh tới đây định cư. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, sẽ có rất nhiều người thêm muốn vùng đất này. Điều này có thể còn đáng sợ hơn quái vật quần công.” Tiểu Long Nữ nhũn chặt mày. “Mặc dù bây giờ còn được hệ thống bảo vệ, nhưng một khi thời gian kết thúc, Cuộc Sống Thứ Hai sẽ tự di tản NPC hộ vệ. Chúng ta phải tự bảo vệ thành, mặc dù có thể mua NPC hộ vệ, nhưng thứ đó quá tốn kém, hơn nữa dù sao cũng không phải là gamer, khả năng tùy biến thấp, không thể trở thành đội quân chủ lực. Chúng ta cần phải tự tạo lập quân đội, còn phải phát triển kinh tế và xây dựng.”

Vì vậy chúng tôi liền bắt đầu phân công chức vụ của mọi người. Mà từ phía trước đã rõ, bởi vì tôi chẳng biết gì cả, chỉ có bề ngoài đẹp đẽ, cho nên liền làm trang sức trưng bày Lãnh chúa!

“Mặc dù nói lãnh chúa là trang sức, nhưng Hoàng Tử, anh giao cho em một nhiệm vụ, tránh cho em quá nhàm chán.” A Lang đại ca hắng giọng. “Bởi vì chúng ta thiếu nhân tài nghiêm trọng, cho nên em phải lôi kéo vài người tới.”

“Em phải lôi kéo ai.” Những người ngưỡng mộ tôi ở hội ủng hộ? Không phải chứ!

“Tiểu đội Hoa Hồng.” Tiểu Long Nữ giơ thẳng ngón tay, nhìn thấy tôi hơi nao núng, cô ấy vội vàng bổ sung: “Mặc dù lúc trước âm ỉ không vui vẻ lắm, nhưng con người họ vẫn tốt, tôi tin họ không phải trách cậu đâu. Hơn nữa Tiểu đội Hoa Hồng có rất nhiều nhân tài.”

“Anh chị của Đội Hắc Ám Tà Hoàng.” Doll hô lên vui vẻ. “Họ đều là người tốt mà!”

“Nam Cung Tội!” Chị Vũ Liên thêm vào, nhưng Gui vừa nghe, mặt lập tức sa sầm. (Chẳng qua phản đối vô hiệu) “Trong Đại hội Người phiêu lưu, cậu ta tài năng trở thành thủ lĩnh của một trong ba đại liên minh, chắc hẳn cũng nhờ thể lực của cậu ta. Hoàng Tử, nếu như em có thể kéo cậu ta đến, có thể sẽ tăng thêm không ít quân số.”

“Đúng vậy, trước hết là những người này.” A Lang đại ca gật đầu. “Hoàng Tử, nhân lúc bọn anh đang hao tổn tâm trí sức lực xây dựng, liên lạc tán phét với họ đi, sau đó thuận tiện kéo họ về đây là được rồi. Đúng rồi, tốt nhất kéo thêm vài nhân tài hữu dụng khác nữa! Thế nào, nhiệm vụ của em rất đơn giản nhỉ?!”

Tôi ngậm ngón trỏ, nghiêng đầu nghĩ, hình như. . . rất đơn giản!? “Vậy được rồi, em đi đây. Mọi người vất vả rồi.” Tôi hơi áy náy. Mọi người đều vất vả xây dựng, còn tôi lại chạy đi buôn dưa lê. . . Haiz! Đều tại tôi chẳng biết gì, không giúp được gì cả.

Mọi người vui mừng vẫy tay tạm biệt tôi. Tôi cũng ra sức vẫy tay tạm biệt, sau đó bước chân lên con đường buôn dưa lê.

Cho đến khi không thấy tôi nữa, nụ cười của thành viên Đội Phi Thường cứng ngắc trên mặt.

“Ừm. . . Lương tâm thật dằn vặt, chúng ta lừa Hoàng Tử đi làm việc khó nhất, không sao chứ?” A Lang đại ca hơi lo lắng.

“Yên tâm đi, nhân duyên và vận may của thằng nhóc đó đều tốt vô cùng, huống chi, em cũng chẳng có lương tâm, cho nên không có chuyện bất an đâu.” Tiểu Long Nữ cười the the.

“Dù sao Hoàng Tử cũng là lãnh chúa mà, cậu ấy cũng phải gánh một chút ít trách nhiệm chứ!” Chị Vũ Liên mỉm cười, ngón tay kéo căng hết mức để thể hiện “một chút ít”.

Gui lo lắng nói: “Liệu Hoàng Tử có lạc đường không?”

. Thật ra đây là chuyện đáng lo nhất!

“Phải đi tìm ai trước đây?” Tôi đau đầu. “Đi tìm Đội Hắc Ám Tà Hoàng trước, dù sao cũng có anh Trác ở đó, tôi thấy kéo họ tới chắc cũng không khó lắm đâu nhỉ?”

Ý đã quyết, tôi lập tức PM Tà Linh. “Tà Linh, các anh ở đâu thế? Em có việc muốn nói với các anh!”

“. Ở trong Tinh Thành, nhưng trước tiên em đừng qua đây thì tốt hơn.” Nhận được PM của Tiểu Lam, mặc dù Tà Linh là rất vui vì có thể gặp được cô ấy, nhưng nhìn đội viên say đến mức loạn xì ngầu trong phòng riêng. Vừa nãy họ vừa uống vừa nói muốn băm Đội Phi Thường thành vạn khúc. Anh nghĩ Tiểu Lam đừng qua đây thì tốt hơn. “Có chuyện gì thế?”

“Em muốn mời các anh đến quản lý lãnh địa!” Tôi giải thích thẳng thắn.

“Ừm. Anh sẽ nói rõ với đồng đội, nhưng bây giờ họ đang tức giận, em đừng qua đây thì tốt hơn.”

“Ồ, vậy em đi tìm Nam Cung Tội trước đây.” Tiểu đội Hoa Hồng. xếp cuối cùng. Tôi thấy hơi áy náy, không dám đi tìm họ.

Tà Linh híp hai mắt nguy hiểm. “Em muốn đi tìm Nam Cung Tội? Tên Gui kia không biết đường ngăn em à?”

“Có mà, chẳng biết sao anh ta phản đối hăng thế, nhưng sau khi bị Tiểu Long Nữ bóp cổ, anh ta không ý kiến gì nữa. (Hay là không có cách nào để đưa ra ý kiến?)” Thật là. Gui nổi ghen với đủ các thể loại, gay đều phiên như thế sao? Dù nam hay nữ tiếp cận tôi, anh ta đều ử rử. Đáng thương!

“Đừng đi tìm Nam Cung Tội, anh bảo đảm Đội Hắc Ám Tà Hoàng sẽ gia nhập với các em.” Tà Linh nhìn đội viên với vẻ nguy hiểm, không thể để cho họ nói không!

“Em biết anh Trác anh tốt nhất mà. Vậy thống nhất thế nhé, nhất định phải tham gia với bọn em đó!” Tôi vui vẻ nói. Thu phục được một đội, xem ra tôi có thể trở về với Đội Phi Thường nhanh thôi! “Vậy em đi tìm Nam Cung Tội.”

“Ê.”

Đóng mặt ngữ của Tà Linh lại, tôi PM Nam Cung Tội lần đầu. “Nam Cung Tội, gọi Nam Cung Tội!”

“Ai vậy?”

“Hoàng Tử.” Tôi vui mừng thông báo tên mình.

“. . . Tinh Linh Đắm Máu?” Nam Cung Tội hơi giật mình.

“Gọi tôi là Hoàng Tử đi.” Tại sao Nam Cung Tội thích gọi tôi là Tinh Linh Đắm Máu thế?

“Oh, Hoàng Tử, cậu tìm tôi có việc gì vậy?” Nam Cung Tội vui vẻ nói: “Muốn tìm tôi uống một chén à?”

“Ừm. . . Cũng gần như vậy, có chút việc muốn bàn bạc với anh.”

“Không vấn đề, cậu qua đây đi! Tôi ở trong Nguyệt Thành, trước khi cậu đến nói với tôi một tiếng.” Nam Cung Tội âu sầu nói: “Tôi phải giải quyết chuyện của em nuôi Dục Băng Phượng Hoàng trước đã.”

“Được, tôi có thể phải đi mất mấy ngày, tôi cách Nguyệt Thành khá xa, anh cứ từ từ xử lý.” Được rồi, phải đi Nguyệt Thành phải không? Tôi mở bản đồ ra, Nguyệt Thành ở phía tây đại lục, phía tây là phía nào? Tôi mờ mịt rồi nhìn mặt trăng to đùng và sao đầy trời. Gui đã nói với tôi tìm được sao Bắc Cực thì đó chính là phía bắc, nhưng lần trước anh ta nói thế nào nhỉ? Trước tiên phải tìm sao Bắc Đẩu.Sao Bắc Đẩu là cái gì? Tôi lơ mơ nghiêng đầu. (Gui: Tôi dạy mãi mà cậu không hiểu, nhưng không phải đã cho cậu la bàn rồi sao.)

“Phượng Hoàng, em muốn làm anh tức chết hả?” Nam Cung Tội giận tím mặt với em nuôi trước mặt. “Rõ ràng Phạm lại lừa em, lẽ nào em còn chưa hiểu ra sao? Tại sao lại ngốc nghếch đưa đồ cho hắn?”

Dục Băng Phượng Hoàng cười thê lương: “Đại ca, yêu một người, muốn hi sinh dâng hiến cho người đó lẽ nào là sai sao? Em tin rằng sẽ có một ngày anh ấy thật sự cảm động vì em.”

“Em, em. Haiz!” Nam Cung Tội thở dài bất đắc dĩ, tại sao con gái có thể ngốc đến nông nổi này?

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phạm, em yêu anh ấy sâu đậm.” Phượng Hoàng say mê. “Anh ấy như một thiên thần hoàn mỹ, lúc anh ấy bước lại đây, em còn tưởng được nhìn thấy thần mặt trời Apollo tuần mỹ nhất! Em tin rằng trên đời này không có ai hoàn mỹ như anh ấy.”

. Nam Cung Tội sờ gai ốc khắp người. Phạm thật sự nhìn cũng được. . . Không biết so với Hoàng Tử, Phượng Hoàng sẽ thích ai hơn?

“A. Phạm lại PM em rồi, em phải đuổi theo ngay đây.” Vừa nhận được PM của Phạm, Phượng Hoàng mở cở trong bụng.

“Không được đi.” Anh còn chưa nói xong, em nuôi đã sớm không thấy bóng người, Nam Cung Tội đành phải vội vàng đuổi theo.

Tôi vẫn đi lạc đường, xem ra tôi không cẩn thận đi đến phía đông, cuối cùng lại về Tinh Thành. . . Sau đó dùng trạm dịch truyền tống thẳng tới Nguyệt Thành luôn. Nguyệt Thành thì ra là thành thị kiểu Trung Quốc. Dọc theo phố Trung Quốc, tôi vừa vui vẻ thưởng thức nhà trúc, đèn lồng đỏ, và cả kiếm khách vẩy quạt lông đầy đường. Đúng là thành kiểu gì sẽ nuôi nấng dạng người kiểu đấy. Quái lạ, thẳng em Sở Lưu Hương của tôi sao lại chạy tới Tinh Thành? Vừa nghĩ tôi vừa thuận tay mua một xiên hồ lô ngào đường gặm.

“Phượng Hoàng em đứng lại cho anh.” Nam Cung Tội điên tiết tóm lấy tay Phượng Hoàng.

“Buông tay ra, đại ca, anh để em đi tìm Phạm đi.” Phượng Hoàng hô to khóc lớn.

Nhìn thấy màn này, tôi găm hồ lô ngào đường, nghĩ rằng vận may của tôi cũng không tệ, còn chưa PM đã tìm được Nam Cung Tội rồi.

Phạm chậm rãi đi tới từ phố bên kia sang, khuôn mặt mang theo nụ cười. “Nam Cung Tội, anh làm vậy cũng quá khó coi rồi. Không chiếm được trái tim em nuôi cậu liền dùng vũ lực như vậy sao?”

“Mày nói gì? Đừng nói vớ vẩn, tao không muốn con bé bị tên súc sinh nhà mày lừa.” Nam Cung Tội giận tím mặt.

“Nam Cung Tội, lời này không thể nói lung tung, ai lừa anh? Phượng Hoàng, anh lừa em ư?” Phạm có vẻ vô cùng tự tin. “Chuyện gì anh cũng nói rõ cho em, bao gồm cả việc em chính là con thuyền duy nhất mà anh đặt chân lên.”

“Em biết, không sao cả, em không quan tâm.” Phượng Hoàng đắm đuối nhìn gò má anh tuấn của Phạm.

Phạm nhún vai với Nam Cung Tội, lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Mày.” Nam Cung Tội tức giận rút kiếm định xông lên quyết sống chết cùng Phạm.

Phượng Hoàng sợ hãi vội vàng chắn trước người Nam Cung Tội. “Dừng tay, đại ca, không cho phép anh làm Phạm bị thương.”

Mặt Nam Cung Tội hiện nét đau thương.”Phượng Hoàng, em.”

“Đại ca, em.” Phượng Hoàng áy náy nhưng cũng không chịu lùi bước.

Không khí chợt trở nên căng thẳng. Tôi nhai nốt viên hồ lô ngào đường cuối cùng, liếm môi, ném cái que trong tay vào thùng rác. Em gái si tình, anh trai lo lắng, còn có lãng tử vô tình lại phong lưu, đúng là vở kịch ủy mị khiến người ghét bỏ. Để tôi tới đập nát tình tiết nhảm chán này đi! Tôi cười nhạt.

Tôi thẳng người, nở nụ cười hờ hững, toàn thân toát ra phong thái cao quý. Bây giờ tôi là Hoàng Tử điện hạ hoàn mỹ nhất! Tôi nói với giọng trầm thấp dịu dàng: “Nam Cung Tội, là anh sao?”

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn tôi. Nên nói là mặt đỏ xức động nhìn tôi chăm chú. Tôi hài lòng nhìn Dục Băng Phượng Hoàng đang si mê nhìn tôi. Tôi bước chân tao nhã đi đến trước mặt Nam Cung Tội. “Thật có lỗi, tôi đến trước dự kiến, tôi vốn định tới tham quan trước, rồi mới đến thăm anh, không quá đột ngột chứ?”

“Không đâu. . .” Nam Cung Tội ngờ vực nhìn tôi. Nghĩ thầm rằng Hoàng Tử hôm nay có vẻ không giống bình thường?

“Ừm. Vị này là, nhất định là em nuôi Dục Băng Phượng Hoàng của anh nhỉ?” Tôi quay sang nhìn Phượng Hoàng đang ngẩn ngơ, nở nụ cười xán lạn nhất không ai địch nổi, có thể tiêu diệt cả nam lẫn nữ. “Nam Cung Tội thường nói với tôi về bạn!”

“Thật, thật sao?” Phượng Hoàng si mê nhìn chăm chú vào mặt tôi.

“Bạn đáng yêu như anh ấy nói!” Tôi vừa nói vừa đưa mặt tới sát cô ấy, thậm chí còn nghe rõ nhịp tim đập thình thịch của cô ấy. Cuối cùng, tôi nhẹ nhàng nhắc tay cô ấy, rồi hôn lên mu bàn tay.

Phượng Hoàng hít sâu một hơi, cuối cùng lặn ra ngắt ngay lập tức. Bây giờ tôi mới biết được vẻ đẹp trai của tôi còn có thể khiến người ta ngắt được. Tôi bất đắc dĩ ôm cô gái ngắt trong tay. “Nam Cung Tội, lại đây đỡ em của anh đi!”

“.” Nam Cung Tội yên lặng tiến tới ôm Phượng Hoàng đi.

“Lại là cậu, Hoàng Tử!” Khuôn mặt vẫn bình thản của Phạm cuối cùng cũng nổi lên sóng lớn, hấn nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Tôi nở nụ cười ác ý. “Sao vậy? Muốn gặp tôi đến thế cơ à?”

“Ai muốn gặp cậu.” Sự căm ghét tràn đầy trên mặt Phạm.

“Chao ôi! Sao lại thích nói ngược với lòng mình như vậy chứ?” Tôi cố ý làm bộ làm tịch bước tới gần Phạm, còn không quên trưng lên nụ cười mờ ám. “Muốn gặp tôi thì phải nói chứ, tôi bảo đảm lúc rảnh sẽ tới thăm sóc cho anh.”

“Biến đi.” Phạm lùi sau ba bước, còn không quên rút kiếm chỉ vào tôi.

Tôi cười khẩy, chống nạnh thờ ơ nói: “Anh thật sự muốn đánh với tôi sao?”

Nghe vậy, Phạm có vẻ hơi chần chừ. Hắn không thể quên nỗi biểu hiện của Tinh Linh Đẫm Máu trên chiến trường, nhưng vì mặt mũi hắn làm sao chịu rút lui, kiếm trong tay vẫn kiên quyết chỉ thẳng vào tôi.

Sắc mặt tôi thay đổi, đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Đừng tiếp cận Dục Băng Phượng Hoàng nữa, anh nên biết, từ hôm nay trong lòng cô ấy sẽ không có anh nữa.”

Sắc mặt Phạm khó coi đến mức xanh lét, hắn giận dữ cùng cực cười mỉa mai rồi nói: “Tinh Linh Đẫm Máu, không phải cậu quản quá nhiều chuyện rồi sao? Chuyện tôi với Phượng Hoàng không phiền cậu hao tổn tâm trí.”

“Hừ, Nam Cung Tội là bạn của tôi, em của cậu ấy cũng chính là em của tôi. Làm sao tôi có thể trở mặt nhìn Phượng Hoàng bị tên cầm thú nhà anh ăn cặn vết sạch.” Tôi hừ lạnh, rút Hắc Dao ra, rất hài lòng nhìn Phạm tái mặt, tôi càng nặng lời: “Muốn đánh hả? Bớt nói thừa, tới luôn đi!”

Phạm tái mặt nhìn tôi, lại cố ý nhìn Nam Cung Tội bên cạnh.”Muốn hai đánh một sao?”

Tôi lạnh lùng đáp lại: “Bớt tìm lý do, anh thừa biết Nam Cung Tội sẽ không ra tay.”

“Cái này, rất khó để nói!” Phạm ác ý đáp trả, thu hồi kiếm.”Tôi không muốn bị hai người vây đánh!”

Tôi không nói nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Phạm, dù sao tôi cũng không thật sự muốn đánh nhau với hắn ở giữa đường, lại còn vì cái lý do tranh giành con gái.

Phạm xoay người rời đi trước, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh băng. “Tinh Linh Đẫm Máu, sẽ có một ngày, tôi trả lại cậu món nợ này.”

Tôi nhếch mày: “Tôi chờ anh.”

Haiz, chuyến đi thăm Nam Cung Tội này khiến tôi có thêm một em gái theo đuổi, hơn nữa chọc phải một kẻ địch có thể lực. Nếu Nam Cung Tội còn không chịu gia nhập với tôi, cho dù là bạn bè tôi cũng phải bấm anh ta thành pa tê. Nghĩ đến đây, tôi nhìn Nam Cung Tội vẻ vẻ nguy hiểm. Anh ta vẫn nhìn tôi bằng vẻ vô tội và khó hiểu. “Nam Cung Tội, có gia nhập với tôi không?” Tôi nắm chặt cổ áo của anh ta.

“Hả?”

Trong nhà Nam Cung Tội.

“Thì ra là như thế, là vì chuyện phần thưởng lãnh địa!” Nam Cung Tội mỉm cười. “Thành của mọi người định đặt tên là gì?”

Tôi hút trà sữa trân châu, sau đó ngậy người.”. Tên thành?”

“Sao thế? Mọi người vẫn chưa quyết định sao?” Nam Cung Tội hơi giật mình.

Tôi nghiêng đầu nghĩ, nói không chừng những người khác đã quyết định rồi, chỉ quên nói cho tôi? “Chờ tôi hỏi một chút.”

“A Lang đại ca, thành chúng ta có tên không?”

“. Thôi chết, quên đặt tên rồi. Hoàng Tử em là lãnh chúa, em nghĩ một cái tên đi!” Giọng nói không chịu trách nhiệm của A Lang đại ca truyền tới. “Đặt tên xong thuận tiện đi đăng ký với Quản lý Đất đai trong thành. Vậy nhé.”

Thế này là thế nào. Tôi cau mày. “Họ bảo tôi tự đặt tên! Nam Cung Tội, hay là anh giúp tôi đặt tên đi.”

“. Trách nhiệm nặng nề này cứ để lãnh chúa cậu tự nghĩ thì tốt hơn!”

Tôi suy đi nghĩ lại, vò đầu bứt tai, dầm ngực giậm chân. Cuối cùng quỳ rạp xuống đất khóc. Hức ~ tôi không nghĩ ra! Tôi nhìn Nam Cung Tội bằng ánh mắt cầu xin ằng ặc nước.

“. Hay gọi là Vô Ngân Thành đi, tượng trưng cho tương lai vô hạn.” Nam Cung Tội suy xét, nói ra tên này.

“Tên rất hay!” Tôi cảm động xông lên cầm tay Nam Cung Tội, ánh mắt cảm động vô cùng, cất giọng nũng nịu. “Vì anh đã giúp mở đầu cho Vô Ngân Thành, vậy anh không được nửa đường chạy trốn nhé! Nhất định phải tham gia với chúng tôi, được không? Tội ~”

“. Tôi nghĩ chắc là có thể tham gia, tôi thì không sao cả, hơn nữa Phượng Hoàng trong đội chúng tôi nhất định sẽ theo cậu, chị của Phượng Hoàng cũng nhất định sẽ qua, ông xã của chị con bé là linh mục đội chúng tôi, em trai của ông xã của chị của con bé là đạo tặc của chúng tôi, còn lại một người chắc là cũng sẽ qua.”

“. Vậy quyết định như vậy đi, tôi, tôi còn phải đi tìm người khác, mọi người hãy tới Vô Ngân Thành tìm đồng đội của tôi nhé.” Nụ cười của tôi đã đông cứng trên mặt. Vừa nãy chẳng lẽ Tội có ý là: Nếu tôi phụ lòng Phượng Hoàng, chị gái, anh rể và em trai anh rể của cô ấy sẽ truy sát tôi? Haiz, phải sống những ngày sau này thế nào đây? Tôi cân nhắc bảo Gui thiết kế mật thất cho tôi trốn.

“Ừm! Không vấn đề.”

“Cảm ơn nhé, Tội.” Tôi cười vui vẻ, lại hoàn thành một nhiệm vụ .

Nam Cung Tội dầm vào ngực tôi một quyền. “Đừng khách sáo, bạn bè mà! Đi, đi đăng ký tên thành của mọi người, sau đó quay lại uống một chén.”

Tôi cười ngốc nghếch. Tôi thật sự phải uống rượu sao?

“Đây là đạo tặc duy nhất trong đoàn, Không Không.” Nam Cung Tội giới thiệu bạn nhậu anh ta gọi tới, đạo tặc nhỏ gầy Không Không.

“Xin chào, tôi là Hoàng Tử.” Tôi lễ phép chào.

“Đừng thấy Không Không nhỏ gầy như thế mà xem nhẹ, cậu ấy uống rượu ngàn chén không say, cậu phải cẩn thận đó, Hoàng Tử.” Nam Cung Tội cười ha ha.

Tôi cũng cười ha ha theo Nam Cung Tội. Nhưng đáy lòng thì đang xoắn vặn! Trước giờ tôi chưa uống một chén rượu nào cả, trời ạ! Lần đầu tiên uống rượu đã phải cụng ly với hai thằng con trai rồi sao? Không khỏi cũng quá gây khó dễ cho tôi rồi! Hức ~ Mặc kệ, mọi chuyện thành ra thế nào cũng không liên quan đến tôi!

“Đầu tiên chúng tôi kính Hoàng Tử thành công giành được chức quán quân một chén, cạn chén!” Nam Cung Tội hô to.

“Cạn chén!” Không Không cũng nâng chén lớn tiếng.

“Cạn!” Tôi chỉ biết nói như vậy. Nói xong, tôi nhìn thứ trong chén ba giây, cắn răng, trút hết chén rượu vào miệng. Cay quá! Tôi ngấn nước mắt, chẳng lẽ phải từ từ trút hết cái thứ nào vào miệng sao? Không phải chứ? Tôi khóc không ra nước mắt.

Ba tiếng sau.

“Một chén nữa nào!” Tôi lắc lư cầm chén rượu, lớn tiếng hét lên.

“Ặc. Không được rồi, Hoàng Tử thật lợi hại, đừng uống nữa.” Không Không mềm nhũn nằm sấp trên bàn, kêu la. “Còn uống nữa sẽ mất mạng đấy.”

“Ha ha ha ha ha, uống không thắng tôi rồi!” Tôi tự cao tự đại cười, nhưng người thì chao đảo. “Cậu còn được mệnh danh là ngàn chén không say mà!”

“Cậu, cậu là vạn chén không say, Hoàng Tử.” Nam Cung Tội mê man đã lâu đột nhiên tỉnh lại bật thốt câu này, anh ta day huyệt thái dương. “Đừng uống nữa, chúng ta về đi!”

“Oh.” Tôi có phần bất mãn trả lời.

Ba người chao đảo bước đi trên con đường trải đầy ánh trăng dịu êm. Ý nghĩ ưu sầu quấn quanh trái tim tôi. Không thể nhịn được, tôi lập muốn tức rút đao trải bày cảm xúc. Không nghĩ nhiều, rút Hắc Dao ra, ta múa may quay cuồng, nhảy nhót loạn xạ, kêu to hét lớn như lên cơn. Đến đến lúc mệt mỏi, tôi đứng thở hổn hển, bắt đầu nhớ lại tất cả những chiêu thức tôi đã học được. Cuối cùng, tôi bắt đầu múa, coi chiêu thức là điệu múa mà thể hiện nhuần nhuyễn. Được ánh trăng bằng lạnh trong suốt tôn lên, chỉ nghe thấy tiếng rít vui sướng của Hắc Dao, tôi càng cảm thấy khoái chí, bất giác cười kiêu ngạo. Ánh trăng, đao phong, bóng dáng mảnh khảnh bay tới lui, còn có tiếng cười kiêu ngạo nhưng không lỗ mãng đặc biệt của tinh linh, đan thành khúc nhạc tuyệt mỹ vờn quanh Nguyệt Thành cổ kính. “Ha ha ha ha ha. . . Ha ha.” Tôi cười điên cuồng.

“Hay! Hay cho đao khách cuồng ngạo.” Nam Cung Tội hào sảng hét lớn: “Tôi muốn được linh hội, Hoàng Tử!” Nói xong, rút kiếm ra, nhảy tới trước mặt tôi, đao kiếm lập tức giao nhau, tiếng leng keng như tiếng vọng sục sôi của khúc nhạc.

“Tôi cũng tới.” Không Không không nhịn được cũng rút chủ thủ ra, tiến vào trong vòng chiến như một cơn gió.

Tôi đá một chân về phía Không Không, đao tiếp tục chặn kiếm của Nam Cung Tội, tiếp theo lật người tránh đòn tấn công của họ. Ba người nô đùa trên đường như thể trẻ con búng bình, không ngừng tránh né, thỉnh thoảng cho đối phương một đao một kiếm, chơi như vậy không phải vui chết đi được sao. Cho đến khi trở lại trước cửa nhà Nam Cung Tội, tôi vẫy tay tạm biệt anh ta. Tôi nhìn sao giăng đầy trời, có khát vọng muốn chạy đến tận cùng thế giới! Tôi không khỏi nhắc chân bước tới một con đường mà tôi không hề hay biết. . .

19. Q.3 - Chương 3: Toàn Thể Tập Hợp

“Thật là, mấy hôm rồi mà chẳng thấy tăm hơi Hoàng Tử đâu cả.” Tiểu Long Nữ kêu ca.

“Em cũng biết cậu ấy rất cầu thả mà, chắc là không chú ý thôi!” Sứ Lang thờ ơ nói. “Bấy rập thế nào rồi?”

“Mới bọc được bốn phần mà thôi, lãnh địa này thật sự quá lớn.” Tiểu Long Nữ nhún mày.

Sứ Lang quay về phía bà xã. “Vũ Liên, kinh phí còn đủ không?”

Vũ Liên cũng nhún chặt lông mày. “Theo như bản kế hoạch mà Gui đưa ra, chỉ dùng tiền thưởng của Đại hội nhất định không đủ. Em định xây một nửa trước, sau đó mở thành, dùng thu nhập từ thuế để tiếp tục xây dựng.”

“Không thì bảo Gui điều chỉnh một chút có được không?” Sứ Lang lo lắng hỏi.

“Có thể chứ, nhưng em tin rằng nếu muốn quản lý thành phố này lâu dài, thậm chí nếu muốn thành phố trở thành trung tâm lớn nhất Đại Lục Trung Tâm thì không gì có thể hoàn mỹ hơn bản kế hoạch của Gui.” Mắt Vũ Liên tỏa ánh hào quang. “Em tin bây giờ vất vả một chút, tương lai sẽ không phải hối hận.”

“Em nói cũng phải. Em thật biết suy nghĩ sâu xa.” Sứ Lang dịu dàng trêu mếu nhìn vợ mình.

“Lang.” Vũ Liên yêu kiều xấu hổ khẽ lên tiếng, hai người nhìn nhau đắm đuối.

“. Em đi xem Doll và Gui thế nào rồi!” Tiểu Long Nữ ngượng ngập rời đi.

Tiểu Long Nữ rời khỏi công trình xây dựng mới thành hình, đi tới chỗ Doll đang cố gắng chỉ huy Khô Lâu xây tường, và Gui đang giám sát công nhân NPC và gamer còn lại. “Tình hình thế nào? Thuận lợi không?”

“Có phần chậm hơn kế hoạch.” Gui không quá hài lòng, trả lời. “Haiz. . . . Nhưng cũng không có cách nào cả, bây giờ kinh phí không đủ, không thuê được thêm công nhân. Nếu không có Khô Lâu của Doll, e rằng phải xây mất mấy tháng.”

“Haiz. . . . Nếu Hoàng Tử tìm được người ngay lúc này thì tốt quá. Ít nhiều cũng có thể giúp đỡ được chút.” Tiểu Long Nữ ngồi xuống, tay chống cằm buồn rười rượi.

Doll đột nhiên chạy tới như điên, vẻ mặt vô cùng rạng rỡ. “Anh Tà Linh tới rồi, cách anh chị Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều tới.”

Tà Linh vẫn dẫn đầu đội Đội Hắc Ám Tà Hoàng đi tới, dừng lại trước mặt Gui và Tiểu Long Nữ.

“Cậu tới rồi.” Gui nhếch mày, dường như không hề bất ngờ khi thấy Tà Linh.

“Hoàng Tử đâu?” Tà Linh nhăn mày.

“Còn chưa về!” Gui không vui trả lời.

“Vẫn ở chỗ Nam Cung Tội?” Tà Linh nổi gân xanh. “Thầy không quản sao?”

“Hoàng Tử cũng không phải là tù nhân của tôi, tôi lấy tư cách gì để cản chứ?” Gui nói với giọng điệu mỉa mai. “Hơn nữa chúng tôi cũng thật sự cần Nam Cung Tội.” Dù đúng là như vậy, nhưng Tà Linh ra sức trừng mắt nhìn Gui.

Doll vui vẻ kéo tay Minh Hoàng đang xì mặt và Vô Tình. “Thật tốt quá, Doll rất nhớ các anh chị! Anh Minh Hoàng và anh Vô Tình có nhớ em không?”

Vẻ mặt bất mãn của Phong Vô Tình dịu xuống, cậu xoa đầu Doll, cười với cô bé. “Có, rất nhớ em! Nhưng mà không quá muốn gặp người nào đó.” Lúc cậu nói người nào đó, ra sức lườm nữ đạo tặc ra vẻ vô tội nào đó.

Mà vẻ bất mãn của Minh Hoàng cũng bắt đầu trở thành vẻ khó xử, khi đón nhận đôi mắt to tròn trong suốt vô tội của Doll, cậu lập tức vứt bỏ vũ khí đầu hàng. “Được rồi, nhớ em được chưa?” Cậu nói với vẻ không tình nguyện.

“Anh Playboy, chị Hắc Bách Hợp.” Doll cười hi hi hôn lên má mỗi người.

Lúc này, Sứ Lang và Vũ Liên cũng bước ra từ tổng bộ lâm thời, vui mừng nghênh đón Đội Hắc Ám Tà Hoàng. “Các bạn tới rồi, thật sự tốt quá. Tôi còn đang lo không biết các bạn có bằng lòng tới giúp chúng tôi không!” Sứ Lang bắt tay Tà Linh.

“Bọn em đâu có thiếu phong độ như vậy. Miễn là thua quang minh chính đại, bọn em tuyệt đối không oán hận.” Phong Vô Tình khẽ phất quạt, nói với phong độ quân tử. . . . Vậy rốt cuộc là ai uống rượu say nói phải giết toàn bộ Đội Phi Thường, nhất là Tiểu Long Nữ? Đội Hắc Ám Tà Hoàng không biết làm sao liếc nhìn Phong Vô Tình.

“Tóm lại, vô cùng cảm ơn các bạn đã đồng ý giúp chúng tôi. Thế này đã giảm nhẹ không ít gánh nặng của chúng tôi rồi.” Sứ Lang mỉm cười tươi rói.

Vũ Liên nhú mày lẩm bẩm: “Nhưng từng này người vẫn quá ít, không biết Hoàng Tử có thể lôi kéo Tiểu đội Hoa Hồng và Nam Cung Tội đến không?”

“Đương nhiên có thể!” Một tiếng hét vang lên từ chỗ cổng thành chưa xây, khiến Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều ngẩng đầu nhìn. Tiếng móng ngựa phi nước đại truyền đến trong khối bụi mù mịt, dẫn đầu không phải ai khác mà chính là Nam Cung Tội. Anh cưỡi ngựa đến trước mặt Đội Phi Thường, bỗng dừng ngựa lại, nhảy xuống, hơn một trăm năm mươi bạn đồng hành phía sau cũng nhảy khỏi ngựa. “Hoàng Tử còn chưa về sao?”

“Vẫn chưa. . . .” Hai đội ngẩng người nhìn một trăm năm mươi người và một trăm năm mươi ngựa, trả lời đồng thanh.

“Ừm, vậy đành phải chờ cậu ấy trở về rồi giới thiệu lãnh chúa cho bạn bè của tôi biết. Bây giờ tôi giới thiệu trước, đây là Đoàn phiêu lưu của tôi – Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. Trong đoàn hầu như đều là chiến sĩ, chỉ có vài linh mục và pháp sư. Là Đoàn phiêu lưu có sức tấn công vô cùng mạnh.” Nam Cung Tội khó giấu vẻ tự hào nhìn Đoàn phiêu lưu mà mình vất vả quản lý.

“Đoàn phiêu lưu đó!” Tiểu Long Nữ vô cùng cảm động nhìn đội hình hùng mạnh của Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. “Tôi biết ngay Hoàng Tử không may mắn một cách bình thường, ngay cả Đoàn phiêu lưu cũng kéo về được.” Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng đều bất giác gật đầu. Quả nhiên Hoàng Tử vô cùng may mắn.

Nam Cung Tội nghe vậy, chỉ cười thoáng qua. “Tôi tới chỉ bởi vì Hoàng Tử thật sự làm người ta kính nể, dù là cách đối đãi với bạn bè hay là bản lĩnh đều khiến tôi và Đoàn phiêu lưu của tôi kính nể không thôi. Chúng tôi đều rất vui vì có thể gia nhập Vô Ngân Thành các bạn.”

“Vô Ngân Thành. . . ?” Sứ Lang hơi ngẩn người.

“Ừm? Hoàng Tử còn chưa nói ọi người biết sao? Tôi giúp cậu ấy đặt cái tên Vô Ngân Thành này đấy, đã đăng ký luôn rồi.” Nam Cung Tội thấy hơi lạ.

“Vô Ngân Thành! Không thể tưởng được người biết tên thành cuối cùng lại là những người sở hữu thành. Rốt cuộc Hoàng Tử chạy đi đâu chơi rồi?” Tiểu Long Nữ nổi điên.

Vũ Liên day huyệt thái dương, nói: “Hay là không dám đi tìm Tiểu đội Hoa Hồng, lại sợ chúng ta mắng nó, cho nên chơi trò mất tích luôn phải không?”

“Chắc không phải như vậy đâu, không phải nó đã quen bị chúng ta mắng rồi sao?” Sứ Lang có phần lo lắng, nói: “Không phải bị Tiểu đội Hoa Hồng từ chối, cho nên đau lòng quá mà trốn luôn rồi chứ?”

“Không phải lại lạc đường, ngã xuống núi chứ?!” Gui tái mặt nói. Nói xong ngay cả Tà Linh cũng lộ vẻ lo lắng.

“Cái gì? Ngã xuống núi thật sao?” Dục Băng Phượng Hoàng bên cạnh Nam Cung Tội nghe xong, sắc mặt thay đổi, lo lắng hỏi.

“Cô là ai?” Gui và Tà Linh đồng thời quay đầu nhìn Phượng Hoàng, ánh mắt đều nguy hiểm híp lại.

Không đợi Phượng Hoàng trả lời, một đạo tặc tộc người đột nhiên lên tiếng: “Sao Hoàng Tử lại có thể ngu xuẩn mà ngã xuống núi chứ?”

“Cậu lại là ai?” Gui và Tà Linh lại liếc nhìn bằng ánh mắt nguy hiểm.

Nam Cung Tội lập tức lên tiếng giới thiệu: “Đây là ma pháp sư Dục Băng Phượng Hoàng trong đoàn tôi, còn đây là đạo tặc Không Không. Không Không từng uống rượu với Hoàng Tử và tôi. Và chị của Phượng Hoàng, Bạch Diệu Lệ Nhân, là nữ chiến sĩ mạnh nhất trong đoàn tôi cũng là phó đoàn trưởng. Ông xã Song Ngoại của cô là ấy linh mục trong đoàn.”

“Sao nghe có vẻ Hoàng Tử giống một kẻ hồ đồ thế?” Bạch Diệu Lệ Nhân hơi bất mãn nói. Cô không muốn em gái Phượng Hoàng lại thích một kẻ kỳ quặc. Cô bất mãn quay về phía Không Không. “Không Không, cậu nói Hoàng Tử là người rất mạnh, cuồng ngạo lại giỏi giang hơn người, nhưng đối xử với phụ nữ thì vô cùng phong nhã, còn đối xử với bạn bè thì vô cùng phóng khoáng, xứng đáng là đàn ông, chị mới không dị nghị mà gia nhập Vô Ngân Thành. Bây giờ nghe họ nói vậy, sao lại có vẻ khác hẳn thế?”

Không Không vội vàng phản bác: “Em không biết tại sao họ lại nói Hoàng Tử như thế, nhưng tận mắt em nhìn thấy, Hoàng Tử thật sự giống như em nói, chính em đã uống rượu với cậu ấy, cũng giao thủ luôn rồi. Anh ấy vô cùng cuồng ngạo, tài giỏi đến mức khiến em và đoàn trưởng Nam Cung cũng không đánh bại được. Nhưng khi đối diện với phụ nữ thì luôn mỉm cười dịu dàng, điều này có thể hỏi Phượng Hoàng mà. Còn về phần bạn bè, ngày đó trên đấu trường mọi người cũng đều nhìn thấy rồi. Không phải cậu ấy còn chạy tới cứu đoàn trưởng khi vẫn là kẻ địch sao?”

“Là như vậy sao?” Bạch Diệu Lệ Nhân hoài nghi nhìn về phía Đội Phi Thường.

“Đúng vậy, Hoàng Tử thật sự giống như các bạn nói, vừa này chúng tôi chỉ đùa chút để không khí bớt căng thẳng mà thôi, đừng để trong lòng nhé.” Sứ Lang trả lời vô cùng nghiêm túc. Anh cũng không nói dối, nói tóm lại, Hoàng Tử thật sự giống như mọi người miêu tả, còn những phần khác, mọi người cũng không hỏi. không cần nhắc đến làm gì!

“Nam Cung, thật sự như vậy sao?” Bạch Diệu Lệ Nhân nghiêm túc nhìn chằm chằm Nam Cung Tội.

Nam Cung Tội gật đầu. “Ừ, hơn nữa cậu ấy mặc dù thoát nhìn cuồng ngạo, nhưng thật ra rất thoải mái, là người dễ gần.” Nam Cung Tội chần chờ một hồi, chắc là thế nhỉ? Mặc dù có lúc Hoàng Tử có những hành động quái lạ! Cái này không cần phải nói nhỉ.

Bạch Diệu Lệ Nhân dịu xuống, cô áy náy nhìn về phía Đội Phi Thường. “Thật sự có lỗi, nghi ngờ lãnh chúa của mọi người. Nhưng chuyện này có liên quan đến toàn bộ Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội, không thể không cẩn thận một chút.” Còn có liên quan đến hạnh phúc cả đời của em gái khiến người ta lo lắng của cô. Phụng Hoàng luôn yêu những kẻ không đáng để yêu, khiến cô vô cùng lo lắng. . . Xem ra lần này cuối cùng cũng yêu đúng người, cô không khỏi nhẹ nhõm trong lòng.

“Có gì đâu, đây là điều nên làm mà.” Sứ Lang che đậy lương tâm, trả lời.

“Lúc nào chúng tôi có thể gặp lãnh chúa?” Bạch Diệu Lệ Nhân hỏi.

“Cái này, lãnh chúa cậu ấy đang bận tẩu bốn bề, chỉ hy vọng có thể tuyển thêm nhiều nhân lực cho Vô Ngân Thành, e rằng phải chờ một chút mới có giới thiệu cậu ấy ọi người biết được.” Bên ngoài, Vũ Liên trả lời không nhanh không chậm. Bên trong, lập tức mở kênh tổ đội nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ngay lập tức PM Hoàng Tử, chưa PM lại thì không được ngừng, nếu bọn họ thấy được bộ dạng mơ màng của Hoàng Tử, chúng ta sẽ mất đi một đoàn phiêu lưu khó khăn lắm mới cầu tới được đây.”

. Nói cũng phải, Đội Phi Thường vừa nghĩ tới dáng vẻ Hoàng Tử hồ đồ cắn ngón trỏ nghiêng đầu. Nếu như bị người của Kiếm Vô Tội nhìn thấy, như vậy sự tình chắc chắn gay to. Vừa nghĩ tới đây, mọi người lập tức điên cuồng PM Hoàng Tử.

“Thì ra là như vậy, thật sự vất vả cho lãnh chúa.” Bạch Diệu Lệ Nhân hiểu chuyện gật đầu.

“Vậy chúng tôi sẽ nghiên cứu để sắp xếp chỗ ọi người, còn bố trí các chức vụ nữa.” Sứ Lang nói.

“Ừm, không vấn đề.” Bạch Diệu Lệ Nhân trả lời.

Lúc đoàn người đang định tiến vào tổng bộ lâm thời, Doll đột nhiên nhìn thấy ở bên cổng thành có người vô cùng quen mắt. Doll hét lên: “A! Là đội của chị Hoa Hồng.”

Đội Phi Thường quay đầu vừa thấy, quả nhiên là người của Tiểu đội Hoa Hồng đang do dự bên cổng thành. Vừa thấy Đội Phi Thường nhận ra mình, họ có vẻ hơi ngượng ngùng.

Sứ Lang lập tức đi về phía Tiểu đội Hoa Hồng. “Thật tốt quá, Hoàng Tử đã tìm mọi người rồi.”

“Hoàng Tử?” Đoàn Kiếm nghe vậy ngây ra một chút.

“Không phải Hoàng Tử tìm mọi người, nhờ tới Vô Ngân Thành giúp đỡ sao?” Sứ Lang tái mặt, nghi hoặc hỏi lại.

Tiểu đội Hoa Hồng ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Hoa Hồng chần chờ lên tiếng: “Bọn em không gặp Hoàng Tử, chỉ nghe nói mọi người được giải quân quân, muốn tới đây giải thích chuyện lần trước, nhân tiện xem mọi người có cần giúp gì không.”

“Thì ra là như thế, vậy rốt cuộc Hoàng Tử chạy đi đâu rồi.” Sứ Lang đau đầu nói. Nhưng nghĩ đến phía sau còn có Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội, anh lập tức lớn tiếng nói một lần nữa: “Xem ra Hoàng Tử còn chưa tìm các bạn đã tự đến trước rồi, thật sự tốt quá. Chúng tôi rất cần sự giúp đỡ của Tiểu đội Hoa Hồng!”

“Nhưng lần trước em đã trút giận lên Hoàng Tử, thật sự vô cùng xin lỗi.” Đoàn Kiếm áy náy.”Thực ra chuyện đó cậu ấy không có chút lỗi nào cả.”

“Em cũng không nên ép Hoàng Tử, còn. hôn cậu ấy.” Hoa Hồng đỏ bừng mặt, cúi thấp đầu.

Tình Thiên vươn đầu ra từ phía sau thân thể to lớn của Tiểu Cường. Cô ấy rưng rưng nước mắt: “Toàn bộ đều là lỗi của em, em không nên theo đuổi Hoàng Tử bằng cách không tốt đẹp như vậy. Em thật sự biết lỗi rồi, sau này không dám nữa.”

Vũ Liên dịu dàng xoa đầu Tình Thiên, ôm cô ấy vào trong lòng. Tình Thiên lập tức khóc thút tha thút thít. “Đừng lo, Hoàng Tử không hề trách mọi người đâu, cậu ấy rất muốn hòa giải với mọi người. Chờ cậu ấy trở về, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ khi được gặp mọi người.”

Nghe lời giải thích dịu dàng của Vũ Liên, Tiểu đội Hoa Hồng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng mỉm cười.

“Hoa Hồng, Tình Thiên, hai người vẫn thích Hoàng Tử sao?” Tiểu Long Nữ hơi lo lắng hỏi. Hai người này thật sự đã chuốc quá nhiều đau khổ vì Hoàng Tử, ngay cả Tiểu Long Nữ cũng phải đau lòng cho họ.

Tiểu đội Hoa Hồng đột nhiên nhìn Hoa Hồng với vẻ mờ ám, mà Hoa Hồng yêu kiều xấu hổ cúi thấp đầu. Đoạn Kiếm đứng bên cười rồi ôm lấy vai Hoa Hồng. “Hoa Hồng đã là bà xã của tôi, đương nhiên không hề thích Hoàng Tử nữa.”

“Cái này cũng không chắc lắm đâu!” Chuyên Buff Máu cười hi hi trêu Đoạn Kiếm, rồi bị Đoạn Kiếm nhìn khinh bỉ.

“Em sẽ không bỏ cuộc với Hoàng Tử đâu.” Tình Thiên đột nhiên lệ chảy hai hàng thoát khỏi vòng ôm của Vũ Liên, hét lớn, khiến mọi người đều hoảng hốt. “Em biết cách em dùng trước kia là không tốt, bây giờ em sẽ cải thiện, em nhất định sẽ dùng sự kiên nhẫn và tình yêu sâu đậm của em để làm anh ấy cảm động.”

“Cô cũng thích Hoàng Tử?” Nghe vậy, Dục Băng Phượng Hoàng hỗn hển chạy ra từ phía sau.

Tình Thiên nhìn Phượng Hoàng, ngờ vực hỏi: “Cô nói cũng? Lẽ nào cô cũng thích Hoàng Tử. ?”

“Đúng vậy, hơn nữa tôi cũng tuyệt đối không bỏ cuộc.” Phượng Hoàng kiên định gằn từng tiếng. Nói xong, giữa Tình Thiên và Phượng Hoàng có tia chớp giao nhau loẹt xoẹt.

Gui cất giọng lạnh băng không gì sánh được: “Hoàng Tử, là của tôi!”

Đúng lúc mọi người ngẩn ngơ nuốt câu nói của Gui, Tà Linh đã tức tối trừng mắt nhìn Gui. “Nói vậy, Hoàng Tử là của tôi!” Lại hai tia chớp khác giao nhau.

. Mọi người há mồm nhìn hai chàng trai đánh ghen vì một chàng trai khác, ngoại trừ Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng đã hiểu rõ mà cảm thán trong lòng, Minh Hoàng lại càng méo miệng không cam lòng nhìn chằm chằm vào anh trai Tà Linh.

“Hoàng Tử cậu ta, cậu ta là. ?” Bạch Diệu Lệ Nhân nhìn sắc mặt đã trắng bệch của em gái Phượng Hoàng, hỗn hển chất vấn Đội Phi Thường.

“Hoàng Tử không phải dân đồng tính đâu!” Tiểu Long Nữ nghiêm túc bảo đảm, cô nói sự thật mà! “Có điều cậu ấy thật sự quá điển trai, ngay cả đàn ông cũng không muốn bỏ qua cậu ấy mà thôi.” Vui quá đi, Tiểu Long Nữ cười thâm trong lòng. Cô không khỏi mong chờ lúc Hoàng Tử trở về nhìn thấy cục diện hỗn loạn này. He he he!

Phượng Hoàng và Tình Thiên đều thở phào, sau đó trừng mắt nhìn hai tên đàn ông đồng tính, nói đồng thanh: “Tôi cảnh cáo các anh, đừng làm hỏng Hoàng Tử! Anh ấy là của tôi.” Sau đó lại bắt đầu lườm nhau.

“Là của tôi mới đúng.” Hai chàng trai hét to xong, cũng gia nhập hàng ngũ lườm người.

“Không tệ ~ Vừa vặn có thể lập một bàn mặt chược, còn có chung chủ đề tán gẫu nữa.” Tiểu Long Nữ cười lạnh nói.

20. Q.3 - Chương 4: Tinh Và Vân

Vừa mờ mắt ra, tôi không khỏi thở dài cảm thán: “Trời thật xanh.”

Tôi lười biếng nằm ườn một lúc, thưởng thức bầu trời xanh biếc trước mắt, cuối cùng oằn oại bò dậy. Tôi liếc nhìn xung quanh, sau đó ngẩn ngơ cắn ngón trỏ, nói. “Rốt cuộc đây là đâu?”

Oh, có hải âu kia. Tôi ngạc nhiên mừng rỡ nhìn cả đàn hải âu bay qua. Ếh? Đó là buồm à? Lần đầu tiên tôi thấy đó, lớn quá. Ở dưới chân tôi hình như gọi là boong tàu? Tôi ngơ ngác đi theo mạn tàu ra bên ngoài xem. Biển thật xanh, gió còn mang theo vị biển. Ha ha, thật thoải mái, tôi cười ngây ngô mười giây. . . . Chờ chút! Tôi nhìn quanh quất. Trời ạ, xung quanh đều là biển xanh, mặt đất thân yêu sao lại không thấy! Tại sao tôi lại ở trên tàu? Tôi phải đi đâu đây?

Đừng lo lắng, đừng lo lắng. Tôi cố gắng bình tĩnh trở lại, nhất định là có nguyên nhân gì đó, thế nên tôi mới ở đây. Hồi tưởng lại, tôi nhớ tôi đã uống rượu với Nam Cung Tội và Không Không, rượu rất cay, rất khó uống. . . . Sau đó thì sao? Tôi ôm đầu cố gắng nhớ lại, nhưng không thể nhớ nổi, rốt cuộc sau đó xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên tôi liếc thấy có người, vội vã xông tới, giữ chặt cánh tay người này không buông. “Anh ơi, chờ hỏi chút, rốt cuộc tàu này đi đâu vậy?” Tôi đau khổ chường mặt hỏi.

“Đây là tàu Hải Dương Chi Tinh, là từ Đại Lục Trung Tâm hướng tới Đại Lục Phương Đông, sao cậu không biết vậy?” Nam thủy thủ ngơ vác trả lời tôi.

Đại Lục Phương Đông? Tôi hoang mang. “Đại Lục Phương Đông, sao Cuộc Sống Thứ Hai lại có nhiều đại lục thế?”

“ Thế giới này tổng cộng có năm đại lục, đông tây nam bắc trung, đây là thường thức người người đều biết đấy!” Thủy thủ nhìn tôi với vẻ quái lạ.

Là như vậy à? “Vậy lúc trước tôi ở đâu?”

“Chiều theo hướng đi của thuyền này, chắc cậu từ Đại Lục Trung Tâm đến thì phải?”

Tôi ôm gáy cười ngây ngô. “Nói cũng đúng đó!”

“Vậy tôi phải làm thế nào để quay về Đại Lục Trung Tâm?” Mặc dù đi tàu rất thú vị, nhưng nếu không mau đi tìm Tiểu đội Hoa Hồng, tôi nhất định sẽ bị Đội Phi Thường mắng chết mất.

“Cậu tới Đại Lục Phương Đông rồi lại đi thuyền về.”

“Vậy phải mất bao lâu mới tới Đại Lục Phương Đông được?”

“Còn năm ngày nữa! Không tám nhảm với cậu nữa, tôi phải đi làm việc đây.” Nói xong, thủy thủ vừa rời khỏi vừa lẩm bẩm. “Đúng là đồ kỳ cục, vé tàu đắt như vậy, chưa tới Đại Lục Phương Đông đã muốn quay về rồi. . .”

Sét đánh giữa trời quang! “Năm ngày, quay về phải mười ngày?” Tôi khóc không ra nước mắt, lần này không bị mắng chết mới là lạ.

Tôi thở dài.”Nói với đồng đội trước vậy!”

“Mọi người, tôi có việc muốn nói. . . .” Sao không trả lời?

“Gọi Đội Phi Thường, gọi Đội Phi Thường. . .” Vẫn không trả lời? Không thể nào, bây giờ phải có người online mới đúng chứ? Tôi bối rối, vội vã kéo anh thủy thủ lại. “Đại ca ~ Tại sao tôi không PM người trong đội được?”

Thủy thủ bị kéo mạnh trở lại, bất đắc dĩ hỏi. “Đồng đội của cậu ở đâu?”

“Ở Đại Lục Trung Tâm.” Tôi ngoan ngoãn trả lời.

“Người không ở cùng đại lục không thể sử dụng mật ngữ, bao gồm cả kênh tổ đội. Nếu ở trên biển, chỉ có thể PM với người trên tàu.”

Tôi giật mình há hốc miệng. “Lần này xong đời thật rồi.”

Không còn cách nào khác, đành phải chờ đợi trên tàu, vừa bắt đầu còn có thể nhìn biển và trời xanh, sau này nhàm chán đến nỗi muốn phát điên. Anh thủy thủ nói với tôi, bây giờ đang mùa ế hàng, rất ít người đi tàu, càng đừng nói đến tàu nhỏ neo từ lúc rạng sáng, cho nên trên tàu chỉ có mình tôi là gamer. Hu hu hu!

Tôi lặn ra trước, lặn về sau, lặn sang bên. Chán quá đi. Trời ơi, rốt cuộc tôi phải làm gì đây? Ngay cả anh thủy thủ NPC cũng bị tôi làm phiền không biết trốn đi đâu rồi, không có ai nói chuyện với tôi cả. Tôi ai oán vùi đầu giữa gối, viền mắt đỏ lên. “Hức, Tiểu Long Nữ, A Lang đại ca, Gui, Doll, chị Vũ Liên, em rất nhớ mọi người. Hức!” Bây giờ tôi mới biết, không có mọi người Đội Phi Thường, tôi cô đơn thế nào.

“Sao ma ma lại khóc?” Một giọng nói non nớt truyền ra từ trong túi.

Tôi ngẩn người, vội vàng mở túi ra.”Bánh ~ Bao ~ Thịt!”

Tôi lấy Bánh Bao Thịt ra, ôm chặt trong lòng, thuận tiện ra sức hôn, ra sức nhéo, ra sức vuốt ve nó.”Ma ma quên mất còn có con.”

“Ma ma,Thịt Bao Bao đau.” Bị bàn tay to của tôi tàn sát bừa bãi, vỏ của Thịt Bao Bao đỏ hết cả lên. Theo thường lệ, Bánh Bao Thịt sợ đau lập tức rơi giọt nước mắt siêu lớn.

Ặc! Gay to! Tôi vội vã ngon ngọt an ủi Bánh Bao Thịt, nhưng hiệu quả có hạn, Bánh Bao Thịt vẫn bật hai vòi nước. Ặc! Gay to, e rằng tôi sẽ trở thành gamer đầu tiên thí nghiệm xem tàu của NPC có thể chìm hay không. Tôi nâng Bánh Bao, nghiêng đầu tự hỏi, ừm, tình hình chắc là không nát đến vậy đâu, ít nhất tôi biết bơi kiểu chó.

“Dù lãnh chúa còn bốn ba ở bên ngoài, thành này vẫn không thể không quản, chúng tôi xếp chức vị cho từng người trước, nếu Hoàng Tử trở về có gì bất mãn, có thể thay đổi lại.” Sứ Lang nhìn mọi người ở bên dưới, mặc dù không biết Hoàng Tử rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi, nhưng vẫn phải bố trí ổn thỏa ọi người trước! Chỉ hy vọng sẽ không có người không phục. Nghĩ đến đây, Sứ Lang không khỏi thở dài, rốt cuộc Hoàng Tử mất tích ở đâu vậy.

“Vậy cứ làm như thế đi.” Nam Cung Tội bình tĩnh nói.

“Bởi vì tôi không rõ sở trường của các bạn, cho nên tôi thu xếp cho những nhân tài mà tôi biết trước đã, nếu như thiếu ai, làm phiền các đội thông báo bổ sung.” Sứ Lang nổi tiếng nghiêm túc. “Nam Cung Tội, Đoạn Kiếm, Tà Linh và tôi ở bộ phận quân sự, Vũ Liên ở bộ phận tài chính, Gui quản lý việc kiến thiết dân sinh, Tiểu Long Nữ quản lý việc thiết lập bầy quanh thành, Doll và Tiểu Long Nữ ở bộ phận ngoại giao.”

Nam Cung Tội cười nhạt. “Tôi nghĩ tôi chỉ có thể phụ trách thao luyện bộ đội, còn về phương diện chính sách hoặc chiến thuật, tôi đều giao cho Bạch Điếu. Cô ấy là cao thủ phương diện này.”

Bạch Điếu Lệ Nhân nhú mày. “Nhân tài có thể dẫn binh ra chiến trường và nhân tài có thể bày mưu tính kế, quyết sách có thể khác nhau đến ngàn dặm. Hay bộ phận quân sự chia thành hai tổ quyết sách và thực chiến, cũng chính là chia thành tướng quân và tham mưu, như vậy sẽ rõ ràng dễ hiểu hơn.”

Sứ Lang cân nhắc một hồi. “Bạn nói rất có lý, vậy làm như thế đi. Nam Cung, Đoạn Kiếm, Tà Linh các cậu là ba đại tướng quân, còn Bạch Điếu và tôi là tham mưu tả hữu. Như vậy bộ phận quân sự còn câu hỏi gì nữa không?”

Thấy mọi người không có ý kiến, Sứ Lang nói tiếp: “Về phương diện tài chính, ngoại trừ Vũ Liên của đội tôi, tôi thật sự không biết còn có ai là nhân tài, xin hỏi trong các đội có cao thủ ở phương diện này không?”

“Đội em đề cử Hoa Hồng.” Tiểu đội Hoa Hồng đều cười hi hi nhìn về phía Hoa Hồng, Đoạn Kiếm bổ sung thêm: “Hoa Hồng cũng không phải là cao thủ bình thường, cô ấy là nữ thần quản lý tài vụ đó!”

“Em cũng muốn gia nhập bộ phận tài chính, em cũng không phải là cao thủ quản lý tiền nong bình thường đâu.” Phụng Hoàng mỉm cười tự tin, mà người của Kiếm Vô Tội đều gật đầu lia lịa.

Sứ Lang vui mừng gật đầu. “Thật tốt quá, vậy bộ phận tài chính không cần để một mình Vũ Liên gánh vác nữa rồi.”

“Tiếp theo, về phương diện xây dựng, Gui và Tiểu Long Nữ, tôi hy vọng có đạo tặc có thể giúp Tiểu Long Nữ dựng bầy. Dù sao lãnh địa này thật sự quá lớn, chỉ dựa vào Tiểu Long Nữ e rằng rất khó khăn.” Sứ Lang nhìn những đạo tặc có mặt, Playboy, Không Không đều gật đầu với anh.

“Có người nào chuyên về thiết kế hoặc giám sát công trình không?” Sứ Lang nhíu mày hỏi.

Tình Thiên bĩu môi, không cam nguyện nói: “Em, nhưng người ta không muốn làm với hần.” Cô trừng mắt lườm Gui.

Đoạn Kiếm nghiêm khắc nói: “Công việc là công việc, việc riêng là việc riêng, Tình Thiên, em không thể lẫn lộn.”

“Xin lỗi, em sẽ giúp đỡ Gui thật tốt, vậy em sẽ vào bộ phận dân sinh.” Tình Thiên áy náy nói.

“Vậy còn lại ngoại giao, có ai muốn giúp Doll và Tiểu Long Nữ không?” Sứ Lang hỏi.

Tiểu Long Nữ mỉm cười trả lời: “Em tiến cử Phong Vô Tình.”

Phong Vô Tình hừ một tiếng: “Tại sao tôi phải vào bộ phận ngoại giao? Đặc biệt trong đó còn có cô.”

“Ôi chào, lẽ nào, đường đường Phong Vô Tình đại hiệp lại có thể công tư bất phân sao? Buông thả không thêm chăm chút cho khả năng nghiền ngẫm từng chữ một của bản thân, để cho nó mọc lên à?” Tiểu Long Nữ nói với giọng điệu mỉa mai đến cực điểm. “Hay là, sợ công trạng không vượt qua tôi, cho nên đơn giản không dám gia nhập?”

Phong Vô Tình hận đến mức ngứa răng. “Tôi mà thua cô á? Tôi lập tức gia nhập bộ phận ngoại giao, nhìn xem ai mới là cao thủ ngoại giao đích thực.”

Hiệp này, Tiểu Long Nữ thắng! Mọi người nghĩ.

“Vậy bố trí như vậy đã nhé!” Sứ Lang hài lòng viết bằng bố trí nhân viên. “Tiếp theo, phải nói về chuyện Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. Mặc dù trước mắt có hệ thống bảo vệ thành, nhưng không lâu sau, chúng ta sẽ phải tự gánh vác trách nhiệm này. Mà mọi người đều biết, những người nhìn thành chúng ta chăm chăm như hổ đói nhiều như lông trâu, cho nên chúng ta phải ngay lập tức tăng cường nhân lực của đoàn phiêu lưu, còn phải xác định chuyện quản lý.”

Sứ Lang nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Tội. “Tôi nói thẳng luôn nhé, một thành không thể có hai chủ, mà chuyện quân sự của chúng ta gần như đều dựa vào Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội. Nam Cung, cậu xác định đồng ý để đoàn phiêu lưu của mình phục tùng Hoàng Tử, cậu đồng ý ở dưới Hoàng Tử chứ?”

Nam Cung Tội nhìn thẳng vào Sứ Lang bằng ánh mắt kiên định, anh nói từng từ từng từ: “Nếu Hoàng Tử ở đây, tôi có thể quỳ xuống trước cậu ấy để thể hiện lòng trung thành trước mặt tất cả mọi người của Đoàn phiêu lưu Kiếm Vô Tội.”

“Tôi không phải một thủ lĩnh tốt thật sự, tôi cũng biết tôi không có vẻ cao ngạo thật sự của vương giả.” Nam Cung Tội nói chậm rãi. “Thay vì để Kiếm Vô Tội chỉ làm một đoàn phiêu lưu bình bình dưới tay mình, tôi thà rằng tìm một thủ lĩnh tốt hơn để lãnh đạo họ. Mà bây giờ, tôi tìm thấy rồi.”

“Không biết tạo sao tooi lại cảm thấy nụ cười kiêu ngạo của Hoàng Tử luôn khiến mọi người cảm thấy vô cùng thoải mái.” Đoạn Kiếm cười: “Tôi vô cùng muốn thấy, cậu ấy đứng trên tường thành cao chót vót, cười ngạo mạn.”

Legolas lạnh lùng nói: “Vậy sao? Thật ra tôi cảm thấy Hoàng Tử hơi ngốc nghếch. . . . Chỉ cần là bạn bè thì đều đối xử chân thành, ngay cả mạng cũng có thể không cần.” Sau khi nói những lời này, Legolas mỉm cười.

“Cậu ấy múa đao, mới thực sự là cảnh đẹp ý vui.” Không Không lắc đầu tán dương.

Phong Vô Tình ngượng ngập nói: “Mặc dù hồi trước hơi quá đáng với cậu ta, nhưng cậu ta thật sự không kém cỏi.”

“Được rồi, mọi người dừng ca ngợi Hoàng Tử tiếp nữa, nếu không tôi thấy dù cậu ta không ở đây, mộng cũng sẽ kiêu ngạo mà chống lên đấy.” Tiểu Long Nữ cắt đứt lời ca ngợi của mọi người. Haiz! Cô đau đầu nghĩ, nếu Hoàng Tử không trở về trong dáng vẻ như vậy, e rằng mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn.

Sửu Lang cũng dở khóc dở cười. “Tóm lại, trước lúc Hoàng Tử trở về, chúng ta hãy đưa Vô Ngân Thành vào quỹ đạo nhé!”

“Không vấn đề!” Mọi người tràn trề tin tưởng, chuẩn bị thể hiện bản lĩnh trước mặt lãnh chúa ngạo mạn, mạnh mẽ, lại nghĩa khí.

Tôi quỳ rạp trên sàn tàu ra sức chà, chà, chà sàn tàu, hu hu hu.

“Làm sao mình biết được vé tàu lại đắt như vậy. Không ngờ phải tốn năm nghìn pha lê lẻ ba vàng, trên người mình cũng chỉ có năm nghìn pha lê lẻ ba vàng cộng thêm mười đồng. Ai mà biết không đủ tiền bữa tối, lại còn bắt mình – gamer duy nhất trên tàu này – đi chà sàn tàu để trả nợ, thật nhẫn tâm quá.” Tôi vừa chà vừa lẩm nhảm: “Ồi chao, Bánh Bao Thịt sao con lại không có cánh tay dài chút, nếu không đã có thể giúp ma ma chà sàn tàu rồi.”

Bánh Bao Thịt ngoan ngoãn ngồi trên đầu tôi, từ lúc đầu đã hoàn toàn không biết tôi đang lẩm nhảm cái gì, đành phải trả lời. “Dạ, ma ma.”

Chà này, chà này. Từ từ, không có tiền? Vậy vé tàu trở về, hình như cũng cần phải mua? CHẾT TOI RỒI!

Người tôi mềm nhũn, năm nghìn pha lê, đó số tiền tôi dành dụm từ lúc bắt đầu game cho đến bây giờ. Mặc dù có chút tiền cống hiến cho đội ngũ, nhưng phải kiếm năm nghìn pha lê, vẫn cần rất nhiều thời gian. Làm sao bây giờ? Vậy không phải tôi phải mất rất nhiều thời gian mới trở về được sao, lại không PM được cho đồng đội, mọi người sẽ lo lắng cho tôi.

“Ê, tới Đại Lục Phương Đông rồi đó.” Anh thủy thủ hô to.

Tôi hoang mang nhìn anh thủy thủ. “Đại ca, vé tàu ngoài cách mua, còn có cách nào khác không?”

“Không có!”

Tôi hoang mang bị đuổi khỏi thuyền, hoang mang đứng ở bến cảng xa lạ, chỉ có ánh mắt kinh ngạc xung quanh vẫn quen thuộc như vậy. Xem ra khuôn mặt này của tôi cũng sẽ nổi tiếng ở Đại Lục Phương Đông, chẳng lẽ tôi phải đi bán thân kiếm tiền sao?

“Ông ọc. . .” Đói bụng quá, tôi muốn ăn cơm. Tôi ôm chặt bụng, nghĩ đến trên người không một xu dính túi mà nhũn cả người. Tôi thấy chưa bán được thân đã chết đói trước rồi!

Không chịu được tiếng kêu gào liên tục của bụng, tôi quyết định: “Đi săn!” Nhưng rừng ở đâu nhỉ.

Suy đi xét lại một hồi, tôi nghĩ chỗ nào có cây thì đó chính là rừng. Tôi đói đến mức sắp biến thành xác chết, không thể chờ được mà xông vào rừng. Quả nhiên nhìn thấy những bé sói con dễ thương.

“Bánh Bao Thịt, không có bánh bao cho con ăn, miễn cưỡng ăn chút thịt sói đi!” Tôi vừa ăn thịt sói như hổ đói, vừa iếng thịt vào cái miệng nhỏ nhắn của Bánh Bao Thịt.

Bánh Bao Thịt ngán nước mắt, chán nản nhai thịt sói.”Khó ăn lắm, ma ma.”

“Vậy à? Ma ma lại thấy rất ngon a!” Lúc đói sắp chết, cái gì cũng ngon cả. Tôi vừa lòng thỏa ý gặm hết chỗ thịt sói dai như rẻ rách, thoải mái xoa bụng nằm trên thảm cỏ ven hồ.

Rốt cuộc phải làm thế nào để liên lạc với đồng đội đây? Tôi đau đầu nghĩ ngợi. Tiếc rằng không có Tiểu Long Nữ có thể giúp tôi giải đáp, lúc này mới phát hiện cô ấy vốn dĩ rất hữu dụng.”Cuối cùng phải dựa hoàn toàn vào bản thân sao?” Tôi đau lòng nói.

Tôi nhìn mây trôi trên trời mà ngây người, mà cô đơn, mà không biết phải làm sao. Nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Mình không thích cảm giác rời xa mọi người.”

Mở mắt ra. “Tôi muốn trở về!” Tôi nhảy lên, nhìn trời mà hét to.

“Phải đi tàu à ma ma?” Bánh Bao Thịt vui vẻ hỏi.

“ Ừm, chờ ma ma kiếm được năm nghìn pha lê là có thể đi tàu.” Đầu tiên, phải đi đánh quái kiếm tiền trước đã, còn về bán thân. khi nào bắt đắc dĩ thì nói sau!

Đi đánh quái mạnh một chút, kiếm tiền cũng nhanh hơn. Tôi moi móc túi, bên trong còn chút được thủy trị liệu. Tôi yên tâm mà đi sâu vào rừng, khi xung quanh càng lúc càng âm u, tay trái của tôi cũng cảnh giới mà đặt trên đao, để có thể rút đao ra bất cứ lúc nào.

Có động tĩnh! Tôi dừng chân, nhìn đồng không mông quạnh không có cây cối ở phía trước, không ngoài dự liệu, phát hiện ra rất nhiều quái. Tôi mỉm cười, rút Hắc Đao ra, xem ra ngày trở về với đội không còn xa nữa.

Ngày hôm sau. . .

Tôi vòng một vòng giết chết hai con quái, rồi thu đao lại. “Đây là con quái thứ bao nhiêu rồi?”

“Con quái thứ 505.” Bánh Bao Thịt hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, trả lời.

Tôi thở ra một hơi. “Bao nhiêu vàng?”

Bánh Bao Thịt xoay lại thân hình mập mạp trắng trẻo, ra sức chui vào trong túi, sau một hồi, thân hình mập mạp trắng trẻo lại chui ra ngoài. “135 kim tệ, ma ma.”

“Ừm, mình cũng đã quen với hình thái quái vật Đại Lục Phương Đông rồi, hơn nữa cũng có tiền mua được liệu và được thủy, chắc là có thể vào sâu hơn chút.” Tôi nhìn dốc đứng ở phía xa, tối đó tìm quái cấp cao hơn? Tỷ lệ rút bảo vật của quái cấp cao tương đối cao, nếu đánh được mấy món tốt, nói không chừng có thể lập tức quay về.

“Được rồi, Bánh Bao Thịt chuẩn bị đi, chờ sau khi phát tán hương vị, chúng ta sẽ gặp được BOSS!” Hứng thú dào dạt.

“Xong rồi, Thịt Bao Bao chuẩn bị xong rồi!” Khuôn mặt nhỏ bé của Bánh Bao Thịt tràn trề sự kiên quyết ngay thơ. Dễ thương quá!

Tôi đặt Bánh Bao Thịt lên đầu xong, bắt đầu đi từng bước về phía sơn cốc vô danh, càng đi xung quanh càng tối, thì thoảng gió lạnh còn thổi từng cơn. Lạnh quá, tôi lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập, bắt đắc dĩ đành phải moi túi lấy ra áo choàng rất lâu không dùng mặc vào. Ấm rồi, tôi tiếp tục thẳng tiến tới mục tiêu.

“Cứu mạng.” Một tiếng kêu cứu đột nhiên truyền tới, tôi sửng sốt một lúc lâu, rồi mới nhắc chân chạy đi cứu người.

Vừa xông tới hiện trường, tôi liền nhìn thấy một cô gái bị tầm năm sáu con Khô Lâu Rực Lửa đuổi theo. Quái lạ, cảnh tượng này sao lại quen mắt thế nhỉ? Tôi dừng lại tự hỏi, lẽ nào lại là một pháp sư vong linh sợ Khô Lâu của mình?

“Tình, gắng lên, tôi uống chút thủy rồi lập tức cứu bà.” Một giọng nam truyền tới từ phía sau cô gái.

Cô gái khóc thét. “Mau lên, Vân, tôi chết mất.”

Tình? Vân? Hai cái tên này sao lại quen tai thế nhỉ? Tôi lại tự hỏi một lần nữa.

Lúc này, cô gái hình như nhìn thấy tôi, cô hô to với tôi. “Cứu mạng, làm ơn đánh Khô Lâu giúp với.”

Khuôn mặt của cô gái kia là, Lục Tình. Bạn thân trong đời thật của tôi. Trời ạ, Vân? Lẽ nào là Cổ Vân Phi? Tôi ngẩng đầu nhìn cậu nhóc ở phía sau. Quả nhiên là vậy! Thật sự là Vân. Tôi kinh ngạc đến mức sững sờ tại trận, thì ra Tình và Vân ở Đại Lục Phương Đông, còn run rủ đụng trúng tôi. Quả nhiên tôi không “may mắn” bình thường.

“Cầu xin anh, cứu em được không?” Lục Tình rưng rưng nước mắt, ra vẻ nhu nhược xông đến trước mặt tôi.

“Oh.” Tôi chờ dần trả lời xong, kéo Tinh ra đằng sau, rút Hắc Dao, cúi người chém đứt hai chân con Khô Lâu cầm đầu, tiếp theo đầu với con thứ hai, tôi chém nó thành hai đoạn, lúc này mới quay lại chém vỡ đầu con thứ nhất Nhờ Doll mà việc đối phó với Khô Lâu Rực Lửa đã gần như trở thành phản xạ tự nhiên rồi, động tác ngay tức thì, hai ba chiêu đã giải quyết được một con Khô Lâu. Trước khi Vân chạy tới cứu viện, tôi đã ung dung giải quyết xong năm con Khô Lâu Rực Lửa.

“Wow, mạnh thật đấy.” Vân tròn mắt há mồm nhìn tôi.

“.” Tôi có nên đáp lời không? Liệu có bị họ phát hiện ra tôi là Phong Lam không? Tôi hơi do dự.

“Anh thật sự rất mạnh, không như hai người yếu đuối bọn em. . .” Tinh tỏ vẻ ai oán, còn thở dài.

“.” Tinh, bà hãy thu hồi dáng vẻ nhu nhược lừa người chết không đền mạng kia ngay đi. Chiêu này đối với tôi, cũng chính là đứa bạn thân Phong Lam của bà, tuyệt đối không có hiệu quả đâu! Tôi cười he he, tôi đã quá rõ đứa bạn Tinh của mình rồi. Mặc dù thoát nhìn Tinh có vẻ mỏng manh đáng thương như Lâm Đại Ngọc, nhưng. trên thực tế, lại là cao thủ Taekwondo đá khắp nơi, có đôi chân vô địch thiên hạ.

Lúc này Vân cũng thở dài. “Đều tại “người bạn” cấp độ quá thấp này, rõ ràng không có cách nào bảo vệ bà.”

“Đừng nói như vậy, Vân, ông đồng ý kéo tôi đi luyện công, tôi đã rất cảm kích rồi.” Tinh vô cùng “cảm kích” nhìn Vân. “Haiz, thật hy vọng có cao thủ có thể kéo chúng ta đi luyện công.”

“Đáng tiếc, làm sao cao thủ lại có thể đồng ý kéo chúng ta, vốn là những kẻ không quen biết đây?” Ánh mắt Vân ảm đạm.

“.”

Tinh lại tỏ vẻ then thùng nhìn tôi. “Vị “cao thủ” đại ca này, cảm tạ ơn cứu mạng của anh, em là Lục Tinh, đây là “người bạn” Vân Phi của em, xin hỏi quý tính đại danh của đại ca là gì?”

“.” Bị Tinh làm nũng, tôi còn thật sự có cảm giác da đầu tê liệt, nếu cô ấy làm nũng với ai, kết cục của người này luôn thảm thiết bị nuốt không nhả xương.

Thấy tôi mãi không trả lời, mắt Tinh lập tức có sương mù bao phủ. “Lẽ nào, ngay cả tên đại ca cũng không muốn cho Tinh biết sao?”

Làm sao bây giờ? Tôi hoảng loạn nghĩ, phải nói tôi là Hoàng Tử ư? Nhưng, hình như Vân biết Hoàng Tử rất rõ, chắc chắn so với bản thân mình, cậu ấy còn biết rõ tôi ở Đại Lục Trung Tâm. Tôi phải giải thích nguyên nhân tôi xuất hiện ở Đại Lục Phương Đông thế nào đây. Nhất là, nguyên nhân này ngay cả tôi cũng không biết!

“Tinh, nếu đại ca không muốn nói tên cho chúng ta, chắc là thấy hai kẻ nhỏ nhen chúng ta chướng mắt rồi, cậu cũng đừng miễn cưỡng đại ca nữa!” Vân cảm phần, nói.

Vậy thì đừng gọi tôi là đại ca nữa. Tôi bất đắc dĩ nghĩ.

“Nhưng mà, haiz! Tôi tưởng chúng ta thật sự có thể có một đại ca võ công cao cường, hào khí ngất trời, nghĩa bạc vân thiên, sau đó đại ca và tôi sẽ.” Tinh ngưỡng mộ mà đỏ hết cả mặt, bỗng nhiên giọng nói lại nghẹn ngào và vô cùng thất vọng. “Nếu. . . Nếu đại ca khinh thường Tinh như vậy, vậy, vậy. . .”

“Tinh, bà cũng đừng thất vọng, tôi tin đại ca không có ý đâu. Chắc chắn anh ấy có việc, nếu không làm sao lại nhẫn tâm bỏ lại chúng ta. Đặc biệt là “cô gái” dễ thương như cậu đây!” Vân thì nói, còn Tinh ở một bên không quên tỏ vẻ thiếu nữ yếu ớt nhu nhược.

Tôi nhỏ mồm hôi lạnh. Cuối cùng cũng hiểu được hai đứa muốn làm gì, thì ra là muốn dùng mỹ nhân kế khiến “cao thủ đại ca” tôi đồng ý kéo hai đứa đi luyện công!

Bởi vì giao tình bạn bè, theo lý mà nói, tôi phải kéo hai đứa đi luyện công. Nhưng, tình hình hiện tại rất đặc biệt, tôi chẳng những sợ bị chúng nó phát hiện ra tôi là Phong Lam, còn sợ bị chúng nó biết tôi là Hoàng Tử. Như vậy rốt cuộc phải kéo chúng nó thế nào đây? Tôi không biết phải làm sao mà thở dài.

“Sao đại ca lại thở dài?” Tinh quan tâm hỏi.

Tôi nhìn ánh mắt quan tâm của Tinh, mặc dù không biết bây giờ cô ấy có thực sự quan tâm hay giả vờ, nhưng vẫn hơi cảm động. Bỏ đi, kéo chúng nó thôi! Dù sao từ lúc chơi Cuộc Sống Thứ Hai tới nay, tôi cũng không quan tâm tới chúng nó, mà chúng nó cũng không trách móc tôi, nếu lại từ chối, tôi sợ tôi sẽ áy náy mất.

Lòng đã quyết, tôi khụ hai tiếng, thể hiện dáng điệu “cao thủ đại ca”. “Chớ hỏi tên ta, chớ cản việc của ta, muốn theo ta thì đi!”

“Wa. . . Đúng là một cao nhân a!” Tôi vỗ tai, nghe Vân lẩm bẩm.

Tôi bước đi, đột nhiên nhớ tới, tôi vẫn chưa biết nghề nghiệp và cấp độ của chúng nó, thế này phải kéo thế nào đây? Tôi ném ra hai câu hỏi cho hai người theo sát tôi.”Cấp độ? Nghề nghiệp?”

Vân vui vẻ giới thiệu. “Đại ca, em là Vân Phi, cấp độ 45, nghề nghiệp là kết giới sư, em là tộc người.”

“Em là Lục Tinh, cấp độ 30, nghề nghiệp là đạo sĩ, cũng là tộc người.” Tinh xấu hổ trả lời tôi.

Đạo sĩ? Kết giới sư? Đây là nghề nghiệp gì, sao từ trước tới giờ tôi vẫn chưa từng nghe? Tôi dừng bước, gãi mặt, đành phải không ngại học hỏi kẻ dưới. “Giải thích đặc tính nghề nghiệp của hai đứa đi.”

Vân cười hì hì trả lời. “Kết giới sư tương đối hiếm, đại ca có thể không biết nhiều! Kết giới sư cũng như tên gọi của mình, công việc chủ yếu là tạo kết giới. Kết giới có rất nhiều công dụng. Ví dụ cơ bản nhất là Kết Giới Bình Diện, có thể ngăn cản công kích từ bên ngoài, thậm chí có thể phản xạ công kích như Kính Xạ Thuật. Hoặc là em cũng có thể tạo một Kết Giới Lập Thể, có thể khiến người hoặc quái vật trong kết giới sinh ra các trạng thái đặc biệt, đi kèm với nó em có Kết Giới Hư Nhược, có thể khiến quái vật trở nên yếu ớt, Kết Giới Hoàn Mạn có thể khiến quái vật cử động chậm chạp.”

Tôi gật đầu, rất giống với Gui, là nghề nghiệp phụ trợ. “Kỹ năng công kích?”

“Kết giới sư không có kỹ năng công kích.” Vân vẫn cười hì hì.

Không có kỹ năng công kích? Tôi sửng sốt, thảo nào Vân lại luyện chậm như vậy, không có kỹ năng công kích thì không thể luyện một mình! Kỳ lạ, không thể luyện một mình? Vậy Vân phải có đội ngũ chứ! Chưa từng nghe nói. Tôi nhú mày. “Cậu không cần quay về đội ngũ à?”

“Em không có đội ngũ.” Vân ngượng ngùng cười hai tiếng. “Bởi vì mọi người không hiểu nhiều về kết giới sư, vừa nghe chỉ dùng vòng bảo vệ, họ thà chọn ma pháp sư còn hơn. Hơn nữa cấp độ của em không cao, tác dụng của kết giới cũng có hạn, cho nên đến bây giờ vẫn chưa tìm được đội ngũ.”

Thảo nào kẻ cuồng luyện công như Vân mà bây giờ mới chỉ tới cấp 45. Cấp 45 này thật sự không biết là phải tốn bao nhiêu công sức mới luyện được. Nghĩ đến việc chưa hề giúp đỡ bạn mình, lòng tôi lại thêm nặng trĩu. Sau khi biết rồi, phải giúp Vân thật nhiều, tôi nghĩ.

“Nghề nghiệp đạo sĩ này, đại ca chắc là cũng biết tương đối rồi!” Tinh mỉm cười nói.”Chủ yếu là dùng phù chú triển khai các loại pháp thuật.”

Đạo sĩ? Tôi còn tưởng là cầm chuông chỉ huy cương thi. Nghe Tinh nói như vậy, hình như cũng gần giống ma pháp sư thì phải? Tôi nghi hoặc bước đi, nhưng, biết rằng Tinh có thể triển khai pháp thuật, mà Vân cũng không khác nghề nghiệp phụ trợ lắm, tôi cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ nghĩ xem phải đánh quái vật gì có lợi nhất? Thật gay go, tôi cũng không quá quen với Đại Lục Phương Đông, rốt cuộc phải đánh quái vật gì đây?

Lúc này, nụ cười của Vân đột nhiên trở nên vô cùng nịnh bợ. “Đại ca, không biết em có thể đề xuất nơi đánh quái tốt không?”

Tôi dừng bước, đề xuất của Vân thật ra lại giải quyết rắc rối của tôi. “Nói.”

“Chúng ta có thể đi đánh Quỷ Tử, quái vật này kinh nghiệm cao, tỉ lệ rơi bảo vật cao, hơn nữa còn có nhiệm vụ có thể làm, là quái vật rất tốt không thể thiếu khi thăng cấp, đánh lấy trang bị, kiếm tiền!” Vân hào hứng nói, sau đó lại tỏ vẻ ngượng ngùng. “Nhưng cao thủ như đại ca, chắc là không thiếu tiền dùng nhỉ!”

Tôi có thể không thiếu tiền, nhưng, thiếu một tấm vé tàu năm nghìn pha lê.

“Không biết đến bao giờ mới có thể kiếm đủ tiền, vé tàu đi Đại Lục Trung Tâm sao lại đắt như vậy!” Tinh bắt đầu thở dài.

Tôi giật mình, làm sao Tinh biết tôi muốn kiếm tiền mua vé tàu?

Vân và Tinh đều tỏ vẻ ngỡ ngàng, Vân lên tiếng: “Đại ca, thật ra bọn em đang gom tiền, muốn mua vé tàu đi Đại Lục Trung Tâm, đang định tới đó tìm bạn.”

Thì ra là tôi hiểu nhầm, xem ra Vân và Tinh thật sự định đi tìm thầy Mẫn Cư Văn, định gặp Hoàng Tử. . . Gặp tôi à? “Không cần đi nữa, tôi tự chạy tới cho các cậu gặp rồi.” Tôi không nhịn được mỉm cười.

“Gi cơ?” Vân tai thính nghi hoặc hỏi.

Tôi vội vã ho khan hai tiếng. “Không có gì.”

“Oh?” Ánh mắt Tinh tràn đầy hoài nghi.

“Mau đi đánh Ngụy Thiên Sứ đi!” Tôi vội vã chuyển đề tài.”Đi nhận nhiệm vụ trước!”

“Được, đại ca.” Vân vui vẻ trả lời tôi, nhưng, đối với đứa bạn Vân, dù tâm mắt của tôi bị áo choàng che khuất vẫn có thể nhìn ra, nụ cười xán lạn quá đáng kia, tuyệt đối có vấn đề, tôi có dự cảm xấu. Tôi sẽ không chết dưới tay bạn thân chứ?

Tôi im lặng đứng ngoài Công hội Đội phiêu lưu Bạch Hổ Thành, chờ hai người đi nhận nhiệm vụ. May là Công hội Đội phiêu lưu có treo bản đồ Đại Lục Phương Đông ở ngoài, cuối cùng tôi cũng có thể biết đại lục mà chân mình giẫm lên rốt cuộc có đặc tính gì. Mặc dù có xem hay không xem cũng không khác nhau là mấy, tôi muốn đi Nguyệt Thành mà lại lạc đường đến Tinh Thành, vậy còn trông cậy vào một tấm bản đồ có thể khiến tôi phiêu du khắp Đại Lục Phương Đông ư?

Tôi ngẩng đầu nhìn tấm bản đồ kia. Đại Lục Phương Đông, cũng như tên gọi, chính là đại lục ở phía đông Đại Lục Trung Tâm, có bốn thành thị thuộc hệ thống, chiếu theo đông Thanh Long, tây Bạch Hổ, nam Chu Tước, bắc Huyền Vũ mà sắp đặt, rất có hơi hướm phương đông, thảo nào ngay cả nghề nghiệp cũng đậm nét phương đông, ngay cả thức ăn cũng rất Trung Quốc! Dưới mũ áo choàng, miệng tôi đang mãi gặm bánh bao hấp tôi(1) vừa mới mua, chờ lát đi mua vằn thắn dầu ớt đỏ(2) là được, tôi thầm tính toán.

(1) Một loại bánh bao nhỏ của Trung Quốc, có xuất xứ từ vùng ngoại ô Thượng Hải. Bánh có nhân làm từ hỗn hợp thịt lợn, cua và trứng cá. Ảnh 1

(2) Đây là một loại vằn thắn của Tứ Xuyên, tiếng Anh là Sichuan Red Oil Wontons hay Red Oil Chao Shou. Ảnh 2

“Đại ca, bọn em nhận nhiệm vụ xong rồi.” Giọng nói to của Vân truyền tới.

Ặc, vằn thắn dầu ớt đỏ đáng yêu của tôi vẫn chưa kịp mua, đáng ghét!

“Để cảm tạ sự giúp đỡ của đại ca, Vân Phi và Lục Tinh mời đại ca một bữa nhé?” Vân thành khẩn hỏi tôi, mà tôi, dĩ nhiên là cầu còn không được rồi. Oh. . . vằn thắn dầu ớt đỏ của tôi, tôi tới đây.

Dọc theo đường đi. . .

“Đại ca, ăn ở Trung Hoa lâu được không?”

“Đại ca, anh thật sự không thể nói tên của anh sao? Vậy nếu chúng ta lạc đường thì phải làm sao bây giờ?”

“Đại ca, áo choàng này của anh thật sự rất phong cách, em nghĩ dáng người của anh chắc rất đẹp nhỉ? Không thể để em nhìn lướt qua phong thái sao?”

“Đại ca, em có thể hỏi chủng tộc của đại ca rốt cuộc là gì không? Nếu là chiến sĩ mạnh như thế, vậy chắc là tộc người nhỉ? Không phải là người thú chứ? Thoạt nhìn không đủ lớn mạnh, chắc là không phải vậy đâu.”

“Sắp tới Trung Hoa lâu rồi, đại ca đã ăn ở Trung Hoa lâu bao giờ chưa? Nếu chưa, vậy căn cứ của đại ca chắc không phải là Bạch Hổ Thành nhỉ?”

Từ đầu đến cuối, tôi không nói nửa câu.

“Tôi Trung Hoa lâu rồi, đại ca.” Tinh cười chỉ một hồng lâu cổ kính. “Rượu và thức ăn của Trung Hoa lâu đều rất ngon. Nhất là rượu, rượu Thanh Túy U Huân nổi danh Bạch Hổ Thành đó! Đại ca không ngại hãy gọi một chút thức ăn để no bụng đã, sau đó gọi một ít đồ nhắm rượu cùng với Thanh Túy U Huân.”

“Đúng đúng đúng, hiếm lắm mới gặp được một đại ca tốt, hôm nay phải nâng một chén với đại ca mới được.” Vân cười to.

“” Uống rượu? Nếu tôi lúc tôi tỉnh lại một lần nữa, phát hiện mình ở Đại Lục Phương Tây thì phải làm sao bây giờ?

Nhìn thực đơn, tôi không thể chờ đợi được mà gọi vồn thẩn dầu ớt đỏ của tôi, cộng thêm một đồng thức ăn mà chỉ nhìn tên đã thấy ngon vô cùng. Cuối cùng không cam lòng buông thực đơn, chờ thức ăn để thưởng của tôi bưng lên bàn.

Vân dặn hầu bàn.”Những món này, mang thêm hai hũ Thanh Túy U Huân.”

Tôi nhìn thức ăn bưng lên từng đĩa một với ánh mắt chờ mong, mặc dù chưa thấy vồn thẩn dầu ớt đỏ dễ thương của tôi, nhưng ăn món khác trước cũng được. Tay tôi cầm đĩa lên, một miếng thức ăn thơm phưng phức đã được đưa vào trong miệng đầy nước miếng. May là có mũ áo choàng che, nếu không hình tượng cao thủ đại ca của tôi đã bị hủy sạch sành sanh rồi.

Vân cầm lấy chén rượu trước mặt tôi, một hũ Thanh Túy U Huân lớn rót ồng ộc vào chén. “Đại ca, uống một chén đi?”

Tôi chẳng muốn để ý đến cậu ấy, thức ăn ngon của tôi ở đây, bạn thân có là gì? Móng vuốt sói của tôi lại vươn tới món ngân ti quyển(3) một lần nữa.

(3) Một món ăn truyền thống của Bắc Kinh, bột nhào được cắt thành những sợi mảnh như mì sau đó cuộn lại thành hình rồi đem hấp. Ảnh 3

“Ma ma, Thịt Bao Bao cũng muốn ăn.” Trên đầu tôi vang tiếng trẻ con non nớt của Bánh Bao Thịt.

Tinh và Vân hoang mang nhìn ngó xung quanh xem âm thanh phát ra từ đâu. Tôi bất động, suýt nữa quên mất sự tồn tại của Bánh Bao Thịt. Xem ra Bánh Bao Thịt ngủ trên đầu tôi, nên mãi mới lên tiếng như vậy! Tôi vỗ lấy ngân ti quyển, rồi tóm Bánh Bao Thịt trên đầu đặt lên đùi, sau đó nét ngân ti quyển còn to hơn Bánh Bao Thịt vào mồm nó, cuối cùng nhét Bánh Bao Thịt vào trong túi, như vậy cuối cùng cũng yên bình, tôi thở phào.

Đương nhiên, hết thấy đều tiến hành dưới lớp áo choàng. Áo choàng, mày đúng là công cụ để nuôi trộm pet, giữ gìn hình tượng!

“Quái, vừa nãy hình như nghe thấy tiếng trẻ con mà?” Tinh cau mày.

Nghe vậy, tôi cúi đầu khổ sở ăn.

Tinh và Vân thấy vậy, cũng không làm phiền tôi, cầm đĩa lên ăn.

“Đây không phải là Tiểu Tinh sao?” Một giọng nói khá ngứa tai truyền tới. Ai mà vô duyên như thế, làm phiền tôi ăn cơm? Tôi nhú mày ngẩng đầu nhìn.

Trời ạ, thật kinh điển, một công tử bột thật kinh điển, cả người là áo giáp vàng lấp lánh, có chút giống Phạm, nhưng lại không có vẻ cao nhã thần thành của Phạm. Càng khoa trương hơn chính là, trên đầu hắn còn đeo mũ sắt gắn vô số đá quý lấp lánh, thêm vào áo choàng đỏ rực thêu rồng ở mặt ngoài. Chỉ có một từ tục! Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người có thể tục đến mức trời đất kinh hải quỷ thần phát khóc. Tôi có mặc vàng thoi lên người cũng không thể tạo được hiệu quả gây cười như vậy. Đáng tiếc người này cũng được coi là thanh tú, nhưng lại ăn mặc như vậy, chỉ cảm thấy tục không đỡ được. Haiz! Tôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nhìn nữa, tôi sợ thị lực và khiếu thẩm mỹ của tôi sẽ hằn lại vết thương không thể xóa nhòa.

Lục Tinh nhăn nhó nhìn công tử bột, Vân cũng có thái độ khác thường, không liến thoắng nữa, mà trưng lên vẻ mặt lạnh lùng, ăn thức ăn, không nói một lời.

“Tiểu Tinh, sao đến Trung Hoa lâu ăn cơm mà không nói một tiếng? Thằng hầu bàn khốn nạn không thu tiền của bà chủ em đây chứ? Nếu vậy, anh phải mắng cho chúng một trận.” Công tử bột nói xong, mọi người phía sau hắn đều cười mờ ám.

Bà chủ? Tinh mở nhà hàng này lúc nào thế? Sao tôi không thấy cô ấy nói? Tôi ngờ vực, gặm chân gà của tôi.

“Hoàng Uy, anh đừng quá đáng như vậy, ai là bà chủ chứ!” Tinh đập bàn đứng lên, vẻ mặt giận dữ.

Hoàng Uy? Tên này nghe cũng được, nhưng dính tới con người liền. . . , tiếp tục ăn bánh khoai sọ của tôi.

“Đương nhiên là em rồi, Tiểu Tinh. Trung Hoa lâu này là của anh, em lại là bà xã thân yêu của anh, đương nhiên em là bà chủ của Trung Hoa lâu rồi!” Hoàng Uy háo sắc liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tinh.

Cuối cùng Vân không nhịn được nữa, giọng nói kiềm chế cơn giận của cậu ấy vang lên: “Tinh không phải bà xã của anh, anh đừng nói hươu nói vượn, rõ ràng là tên hóa sắc chết tiệt nhà anh quần lấy Tinh không buông.”

Nụ cười của Hoàng Uy biến mất, thay vào đó chính là khuôn mặt khinh thường, mặc dù tôi cảm thấy khá giống khuôn mặt người phải cút chó. “Tên rác rưởi nhà mày còn dám đi cùng với Tinh, tao đã nói với mày rằng tao gặp mày một lần sẽ giết một lần. Mày không hiểu hay thích bị giết hả?”

Eh? Đĩa thức ăn hầu bàn đang bùng lên không phải là vằn thắn dầu ớt đỏ tôi thích nhất sao? Tôi nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm vào màu đỏ xinh đẹp mê người của đĩa vằn thắn dầu ớt thơm phức, vô cùng cảm động. Mà rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Bởi vì bây giờ tôi chỉ dùng ruột để suy nghĩ, không hề hay biết.

“Thì sao chứ? Cho dù anh muốn giết tôi, Tinh vẫn đi cùng tôi, mà không phải là anh!” Vân nở nụ cười không sợ chết.

Hoàng Uy thay đổi sắc mặt, diên tiết gầm lên.”Mẹ mày, đừng ngang bướng như vậy, cứ chờ xem tao đánh mày thành nửa thức ăn này.” Tay phải hắn giành lấy món ăn trên tay hầu bàn, đổ cả đĩa xuống đất, giẫm chân lên.

Tôi trơ mắt nhìn vằn thắn dầu ớt đỏ sắp bùng tới trước mặt tôi, đột nhiên bị một bàn tay giành lấy từ tay hầu bàn, tiếp theo, vằn thắn đỏ xinh đẹp rơi xuống từ giữa không trung, hòa với những mảnh đĩa vỡ rải rác trên mặt đất. Lúc này, một cái chân chết tiệt khác lại giẫm, còn xoay xoay vài lần, vằn thắn dầu ớt đỏ của tôi lòi ruột ra khỏi bụng, ngọc nát hương tàn. . . Bởi vì kích thích quá lớn, tôi đứng dần ra, vằn thắn dầu ớt đỏ của tôi. . . không còn nữa?

“Hừ, anh đừng tưởng tôi dễ bắt nạt như vậy, tôi có đại ca rồi.” Vân tràn trề tin tưởng nhìn về phía tôi.

“Đại ca? Ha ha ha, lại là gì nữa?” Hoàng Uy khinh thường nhìn qua, hắn vẫy vẫy tay, năm sáu đứa tiểu đệ phía sau lập tức xắn tay áo. “Thật ra tao có rất nhiều tiểu đệ, xem đại ca của mày có thể chịu được mấy quyền của tiểu đệ tao?”

Sắc mặt của Tinh và Vân vô cùng khó coi, Tinh lạnh lùng lên tiếng.”Hoàng Uy, tôi không cho phép anh động vào họ.”

“Vậy được, em ngoan ngoãn làm bà xã của anh, sau đó. . . he he.” Hoàng Uy nở nụ cười ti tiện.

Đột nhiên, tôi nhảy lên, hai chân nhẹ nhàng đặt lên bàn, nhảy tới phía Hoàng Uy. Hắc Dao được tôi rút giữa không trung, ánh đao lập tức lóe lên! Tôi chạm đất phía sau Hoàng Uy.

“Vô sỉ!” Tôi lạnh lùng bỏ lại một câu. Phải biết rằng để làm được một đĩa vằn thắn dầu ớt đỏ là một việc không hề dễ dàng, sao có thể lãng phí đồ ăn như vậy? Hơn nữa đồ ăn đó lại là của tôi! Cái loại người này, trời không trừng phạt hắn, thì tôi phải trừng phạt!

Tất cả mọi người đều ngây người, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng lúc này, cổ họng Hoàng Uy đột nhiên trượt sang bên cạnh. Đầu tiên là một tia máu chậm rãi chảy ra, mọi người đồng thời kinh ngạc trợn mắt, một cột máu phun lên trời, đầu của Hoàng Uy cũng theo dòng máu mà buộc phải rời khỏi

người, lặn lốc dưới đất mấy vòng. Cuối cùng, hắn biến thành ánh sáng trắng bay đi, chỉ để lại vết máu đỏ tươi đầy đất.

“Làm sao có thể?” Vân lẩm bẩm. “Rõ ràng Hoàng Uy đội mũ sắt và mặc áo giáp, làm sao đầu và người mỗi thứ một nơi dễ dàng như vậy?”

Tôi hậm hực nhìn tàn thi của vằn thắn dầu ớt đỏ dưới đất, trong lòng vô cùng khó chịu, cảm giác hy vọng đã lâu lại không đạt được thật sự KHIẾN NGƯỜI KHÓ CHỊU! Tôi nhắc Hắc Dao, hướng về phía năm tiểu đệ của Hoàng Uy, cất giọng lạnh lùng tàn nhẫn hiềm hoi. “Mười giây, biến đi, nếu không thì chết!”

Đám tiểu đệ sững sốt, ánh mắt nhìn tôi có vẻ không cam lòng nhưng lại không dám tiến lên, không ai dám động đậy.

“Hừ!” Tôi hừ lạnh một tiếng, hai chân lập tức trượt đến trước mặt tiểu đệ gần tôi nhất, dùng kỹ năng nổi tiếng của tôi Cửu Đầu Long Thiểm. Tốc độ nhanh chóng của mười phát liên kích mang theo ngọn lửa, tạo nên những đường lửa đỏ xinh đẹp giữa không trung. Một đao cuối cùng, tôi chém thẳng xuống, rồi chậm rãi đứng dậy, thu đao, quay người trở lại chỗ ngồi. Mà cùng lúc tôi xoay người, tiểu đệ xui xẻo kia cũng biến thành ánh sáng trắng bay đi.

Từ đầu đến cuối, không ai phản ứng lại. Cho đến lúc tôi trở lại chỗ ngồi, đám tiểu đệ còn lại cuối cùng cũng bắt đầu tháo chạy. Tôi hài lòng tiếp tục cầm đũa, giải quyết thức ăn còn thừa trên bàn.

Trải qua một hồi, hồn của Tinh và Vân mới bay về với thân xác. Hai đứa nơm nớp lo sợ ngồi xuống, không dám động đũa, chỉ mở to hai mắt nhìn tôi.

“Vân, Tinh, đại ca có việc phải nhờ hai đứa.” Một lúc sau, tôi đặt đũa xuống, cất giọng nghiêm túc.

Vân nuốt nước bọt, Tinh có vẻ hơi hoảng loạn, hai đứa đồng thanh. “Chuyện gì vậy, đại ca?”

“Tôi có thể gọi thêm một đĩa vằn thắn dầu ớt đỏ không?”

21. Q.3 - Chương 5: Quỷ Vương Kenshin

Tôi cởi máy chơi game, có phần không biết phải làm sao. Không thể ngờ rằng tôi lại trở thành đại ca của Tinh và Vân, nếu như chúng nó biết được, tôi nhất định sẽ chết rất khó coi.

Tôi đứng dậy chuẩn bị bữa sáng, nhưng trong lòng lại vô cùng bức bối. Đã qua sáu bảy ngày rồi, vẫn không có cách nào để liên lạc với thành viên Đội Phi Thường. Haiz! Thật ra muốn giải quyết thì cũng không thiếu cách, đơn giản nhất là nói với thằng em tôi, nhưng không may là không thể nói được.

“Reng. . . reng reng. . .”

Mới sớm vậy mà ai gọi điện thoại thế? Tôi ngờ vực, vội đi nghe điện thoại. “A lô?”

“Tiểu Lam? Em không sao chứ?” Giọng nói lo lắng của anh Trác truyền tới.

“Em không sao. Thật tốt quá, cuối cùng có thể liên lạc với mọi người rồi.” Tôi vô cùng cảm động. Vậy mà tôi quên mất có thể nói cho anh Trác.

“Tiểu Lam, rốt cuộc em chạy đi đâu thế?” Giọng nói của anh Trác rõ ràng đã yên tâm trở lại.

“Em. . . em ở Đại Lục Phương Đông.” Tôi càng nói càng nhỏ tiếng.

“Đại Lục Phương Đông?” Anh Trác hơi sững sốt. “Em đến đó làm gì?”

“Không biết, sau khi em uống rượu với Nam Cung Tội, tỉnh lại đã thấy mình ở đó rồi!” Tôi tủi thân nói. “Hơn nữa không cùng đại lục thì không thể nhắn tin cho nhau, nên em không liên lạc với mọi người được.”

Giọng của anh Trác hình như có vẻ đang kiềm chế cơn giận? “Em uống rượu với Nam Cung Tội, uống đến bất tỉnh nhân sự? Em là con gái, sao lại biết biết phải tự bảo vệ bản thân như vậy?”

“Ặc. Ở trong game em là con trai mà!” Tôi gãi mặt. Chắc Nam Cung Tội và Không Không không làm chuyện đó với đàn ông đâu nhỉ? Hơn nữa trong game có thể bị cưỡng X sao? Ừm. Vấn đề đáng để hỏi Tiểu Long Nữ.

“Nhưng vẫn không được, dù sao em cũng là con gái.” Anh Trác vẫn khẳng khái.

“Oh. Không như vậy nữa đâu, em cũng không thích uống rượu!” Chẳng biết có phải không? Tôi nhớ rằng rượu rất khó uống, nhưng về sau tại sao tôi lại uống đến mức say không còn biết gì? Quái lạ!

Giọng anh Trác dịu lại: “Mà em cũng nên trở về Đại Lục Trung Tâm đi, đừng chơi ở Đại Lục Phương Đông nữa, tất cả mọi người đều chờ em ở Vô Ngân Thành, nhất là Nam Cung Tội còn mang theo cả một đoàn phiêu lưu tới, họ rất mong chờ có thể gặp em.”

“Nhưng em không về được, em không có tiền mua vé tàu.” Tôi khốn khổ ca thán với anh Trác.

“Cần bao nhiêu tiền?”

“Năm nghìn pha lê.”

“. Đêm nay lúc online anh sẽ hỏi Tiểu Long Nữ có cách nào để gửi tiền cho em không.” Anh Trác có phần lo lắng nói: “Nhưng tài chính của Vô Ngân Thành hơi hạn hẹp, không biết Vũ Liên có chịu chi tiền hay không?”

“Ặc. . . Vậy em tự kiếm tiền cũng được.” Tôi có phần ngượng ngùng, lãnh chúa tôi đây chưa làm được việc gì đã làm vật cản trở rồi.

“Anh sẽ nói với họ. Em nhận nhiệm vụ cao cấp trước đi, dựa vào năng lực của em, em có thể một mình hoàn thành nhiệm vụ cấp B rồi, nhiệm vụ cấp B thể nhận được trăm vàng đến nghìn vàng.” Anh Trác gợi ý, sau đó lại lo lắng nói: “Nhưng độ khó hơi cao, em phải xác định mình không gặp nguy hiểm mới có thể đi làm!” (Chú thích của tác giả: Công hội Người phiêu lưu đưa ra các nhiệm vụ khác nhau cho gamer. Mức độ khó khác nhau thì phần thưởng cũng khác nhau, độ khó của nhiệm vụ xếp từ cao xuống thấp: X, S, A, B, C, D, E, F, G.)

“Vâng, em biết rồi.”

“Chị, bữa sáng của tôi đâu?” Giọng nói bất mãn của Dương Danh truyền tới sau lưng tôi.

Tôi giật bắn cả mình, vội vã nói: “Anh Trác, như vậy nhé, bye bye.”

Cúp điện thoại, tôi quay đầu nhìn Dương Danh, sau khi xác định trên mặt nó ngoại trừ bất mãn, không có vẻ kì quái nào khác, tôi thở phào. “Bây giờ đi làm đây.”

Tà Linh sa sầm mặt tiến vào phòng họp bí mật tạm thời của Đội Phi Thường nhà tù, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, Đội Phi Thường và Đội Hắc Ám Tà Hoàng ở bên trong nằm rồi lại nằm, ngủ rồi lại ngủ, dồn sức ăn rồi lại dồn sức ăn, không hề mang dáng vẻ của đội ngũ thống lĩnh cao nhất trong thành chút nào. Tà Linh ghìm giọng nói: “Tôi có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói Đội Phi Thường.”

Sửu Lang lưu luyến buông Vũ Liên ra, đập đập Gui đang vui mình trong các bản thiết kế, nhắc Doll ra khỏi đồng đồ ăn vặt, cuối cùng lay tỉnh Tiểu Long Nữ đang ngủ chảy nước miếng. “Chuyện quan trọng gì vậy?”

“Tôi biết Hoàng Tử ở đâu.” Tà Linh nói, còn khiêu khích nhìn Gui. Anh hài lòng nhìn Gui tái mặt.

“Vậy rốt cuộc cái tên đó chạy đi đâu vậy?” Tiểu Long Nữ bất mãn cầu nhàu. “Chúng ta ở đây làm đến mức thừa sống thiếu chết, cậu ta là thành chủ mà lại vui vẻ dạo chơi bên ngoài.”

“Cậu ấy ở Đại Lục Phương Đông.” Tà Linh bình tĩnh nói.

Đội Phi Thường trợn mắt, mà Đội Hắc Ám Tà Hoàng ở bên đang nhao nhao cũng yên tĩnh trở lại. Trong thoáng chốc, nhà tù yên tĩnh đến mức tiếng nghe rõ tiếng lửa bập bùng của Hỏa Hoàng.

Cuối cùng, Gui tràn đầy vẻ quan tâm và lo lắng hỏi. “Tại sao cậu ấy lại ở Đại Lục Phương Đông? Tại sao không trở về?”

“Cậu ấy cũng không biết vì sao lại tới đó, có thể liên quan đến việc uống say. Còn cậu ấy không trở về là vì.”

“Tôi nghĩ tôi biết vì sao cậu ta không về rồi.” Tiểu Long Nữ bắt đầu nói. “Một tấm vé tàu đến Đại Lục Phương Đông mất năm nghìn pha lê, trở về cũng mất năm nghìn pha lê, tôi nhớ số tiền trên người Hoàng Tử cũng khoảng đó, chắc mua vé xong thì nhẵn túi.”

“Cái gì? 5000 pha lê?” Nụ cười trên khuôn mặt Vũ Liên vô cùng buốt giá, khiến thành viên hai đội không đành lòng được mà bị ai ba giây vì Hoàng Tử.

Tà Linh cũng phải tránh nụ cười khùng bố của Vũ Liên, anh nhìn Tiểu Long Nữ. “Tiểu Long Nữ, có cách nào gửi tiền cho Hoàng Tử không?”

Tiểu Long Nữ nhỏ mồm lạnh, tránh nụ cười càng lúc càng lạnh của Vũ Liên, trả lời gượng gạo. “Vốn dĩ các gamer có thể chuyển tiền cho nhau, giữa những gamer ở các đại lục khác nhau, ngay cả PM cũng không được, đương nhiên cũng không thể chuyển tiền.”

“Cái gì? Vậy Hoàng Tử phải làm sao bây giờ?” Gui cực kỳ hoảng sợ, nghĩ đến Hoàng Tử ở hoang mạc nơi đại lục xa xôi, không một xu dính túi, đói khổ lạnh lẽo, không mảnh vải che thân, cuối cùng phơi xác trên đường.

(Bạch Hổ Thành – Đại Lục Phương Đông: Ừm, vẫn thần dầu ớt đỏ, ngon lắm! Tôi đánh chén bữa sáng Vân và Tinh hiếu kính.)

“Đành phải bảo Hoàng Tử tự kiếm tiền mua vé tàu vậy.” Tiểu Long Nữ vươn vai, thờ ơ bỏ về ngủ tiếp.

“Ừm. . .” Sử Lang vò lông đầu. “Dù sao thằng nhóc đó bây giờ có ở đây hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Vô Ngân Thành. Kiếm Vô Tội đã ổn định ở Vô Ngân Thành rồi, họ không thể đi được nữa, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, Hoàng Tử không trở về cũng không khác gì.”

Vũ Liên mỉm cười. “Một hào cũng không cho!”

“Doll rất nhớ anh Hoàng Tử.” Doll nhú mày, sau đó khóe mắt nhìn đến đồ ăn vặt. “. . . Anh Hoàng Tử sẽ giành đồ ăn với Doll, quên đi.” Doll lại bỏ trở lại với đồ ăn vặt.

“Chờ đã, Hoàng Tử đang bơ vơ không nơi nương tựa ngoài kia, lại không một xu dính túi, chúng ta phải đi cứu cậu ấy!” Gui tái mặt hét lên với những đồng đội không có trách nhiệm.

“Không được đi đâu hết, ngoan ngoãn về bản thiết kế đi.” Mọi người đồng thanh.

“.” Tà Linh không biết làm sao. Xem ra tạm thời Tiểu Lam không trở về được. Cũng tốt, Gui kia sẽ không gặp được Hoàng Tử, nhưng anh lại có thể nói chuyện qua điện thoại với Tiểu Lam. Tốt lắm! Tà Linh nhếch khóe miệng.

Tôi khoan tay trước ngực, đứng bên quan sát quái vật tôi phải đánh, Quỷ Tử.

Quỷ Tử nhìn rất giống oni trong truyền thuyết Nhật Bản, mặt mũi hung tợn, trên đầu có sừng ngắn, còn mang theo thanh Katana ngắn, nơi sinh trưởng là hang động lạnh lẽo lại sâu thẳm. Nếu không có Tinh và Vân dẫn đường, chắc cả đời tôi cũng đừng nghĩ đến việc thoát khỏi động chín khúc quanh mười tám ngã rẽ này. Tôi thấy tôi phải cẩn thận không để lạc mất hai đứa, nếu không hậu quả còn thảm hơn việc vô duyên vô cớ chạy tới Đại Lục Phương Đông.

Sau khi Vân đứng yên bất động “Lâu” đến vài phút, cuối cùng không nhịn được lên tiếng. “Đại ca, bao giờ chúng ta mới bắt đầu đánh được? Không mau đánh lấy sừng quỷ, nhiệm vụ sẽ không thể hoàn thành được!”

Tôi bắt đầu nghĩ, tôi không hề hiểu về thể loại quái vật này, hơn nữa bên người cũng không phải là Đội Phi Thường bình thường vẫn phối hợp, thậm chí còn không có linh mục, nếu mạo hiểm ra tay, e rằng tôi sẽ gia

nhập hàng ngũ Quỷ Tử ngay và luôn. Nhưng, vẫn phải ra tay. Tôi đành phải yên lặng cầu nguyện mong sao quái này không quá mạnh. “Vân, Tinh, hai đứa lùi ra xa chút đi.”

Dẫn dò hậu sự xong. Là dẫn dò Vân và Tinh xong, tôi quan sát cẩn thận, tìm một Quỷ Tử lạc đàn. Tôi nhón bước, lén la lén lút ra phía sau nó, đâm mạnh một đao vào tim nó. Tiếc rằng độ nhạy cảm của Quỷ Tử hình như hơi cao, nó xoay người, đao này chỉ đâm vào vai nó, chất nhầy màu xanh phun ra ào ào. Quỷ Tử bị đau phần nộ rút thanh Katana ngăn ra, lưỡi kiếm chém về phía mặt tôi. Tôi lập tức khom người tránh Katana của Quỷ Tử. Ý tưởng vừa lướt qua, dứt khoát biến thành một cú lộn nhào về phía sau, hai chân đá vào mặt Quỷ Tử, khiến nó bay về phía sau. Cú lộn vừa chạm đất, lập tức bay qua chỗ Quỷ Tử, Hắc Dao lại chém tới Quỷ Tử, chặt cánh tay nó.

Quỷ Tử khóc thét lên, nó mất đi tay phải và vũ khí, không ngờ lại há mồm định cắn tôi. Tay trái tôi bóp chặt lấy cổ nó, Hắc Dao trong tay phải đồng thời đâm vào tim nó. Lúc tôi đang định thở phào, Quỷ Tử lại cắn tay trái của tôi, tôi khó chịu hừ một tiếng, chẳng lẽ điểm trí mạng của Quỷ Tử này không ở tim?

“Đại ca, chém đầu, phải chém đứt đầu của nó mới được!” Vân lo lắng gào lên.

Thì ra là như thế, lúc tôi hiểu ra, trên cổ của Quỷ Tử đã không còn đầu rồi. Tôi vội vã vứt bỏ thi thể phun máu kia, nếu không ném, có lẽ tôi sẽ trở thành cái lọ đựng dầu xanh mất.

“Đại ca thật sự dũng mãnh hơn người, tư thế oai hùng của đại ca khiến em cảm động sâu đậm, cú lộn nhào về phía sau của đại ca thật sự là trước nay không ai bằng, sau này không ai sánh, trong ưu nhã lại có vẻ quyết liệt. Haiz! Em thật sự bái phục. Nhưng mà đại ca có thể làm phiền anh cắt lấy sừng Quỷ Tử được không? Để em còn hoàn thành nhiệm vụ.”

Ồi giời, muốn tôi cắt sừng thì nói thẳng luôn đi, nói nhảm rõ lắm, nói đến mức da đầu tôi tê rần luôn rồi. Tê rần thì tê rần, nhưng sừng thì vẫn phải cắt. Tôi nâng đao chém, ném cái sừng mini đáng yêu kia cho Vân.

Đã biết được sức mạnh của Quỷ Tử, thuộc phạm vi tôi có thể ung dung ứng phó. Tôi yên tâm bắt đầu vạch ra kế hoạch giúp Vân và Tinh thăng cấp, sau một lúc suy nghĩ, tôi dẫn Tinh và Vân tới một hốc đá, bảo hai đứa đứng ở bên trong. “Tôi phụ trách dẫn Quỷ Tử đến. Tiếp theo, Tinh, tôi sẽ không để Quỷ Tử làm cô bị thương, cô yên tâm sử dụng pháp thuật. Vân, cậu hãy giúp đỡ tạo Hoãn Mạn Kết Giới.”

Nhìn hang động sâu hoắm, tôi nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu. Mở mắt ra, nở nụ cười hồ hững. Quỷ Tử, tôi đến đây.

Đầu tiên tôi dẫn một con Quỷ Tử tới, thoải mái đưa đao qua lại với thanh Katana của nó. Lúc này, Tinh lấy ra một lá phù, tôi tò mò lén lút nhìn về phía sau, chỉ thấy cô ấy dùng tay vẽ mấy nét lên lá phù, rồi ném phù ra, quát lên: “Tam muội chân hỏa, đi!”

Không ngờ lá phù đó lại bay thẳng tới hướng Quỷ Tử, tôi thấy hình như Quỷ Tử có ý đồ muốn trốn, ánh đao lướt mạnh qua, khiến nó không thể động đậy. Cuối cùng lá phù đó bay tới trước mặt Quỷ Tử, trong nháy mắt hóa thành ba ngọn lửa màu trắng bao vây Quỷ Tử. Quỷ Tử bị lửa thiêu kêu rên không thôi. Nó không cam lòng đột nhiên lao thẳng về phía Tinh. Đáng tiếc, tôi đá một phát liền khiến nó trở lại chỗ cũ.

“Tam muội chân hỏa, đi!” Thấy lửa sắp tắt, Tinh lại ném ra một lá phù nữa.

Lần này, tôi hài lòng nhìn lửa thiêu cháy Quỷ Tử.

“A.” Vân đột nhiên kêu lên: “Đại ca, sừng quỷ!”

Tôi nghe vậy, lập tức thuận tay tước cắt sừng của Quỷ Tử. Sau đó nhìn Quỷ Tử hóa thành tro bụi. Xem ra một lần có thể dẫn tới nhiều hơn chút, tôi hạ quyết tâm.

Thế là, số lượng Quỷ Tử từ một con, hai con, cuối cùng là ba con. Tôi nhận thấy như vậy đã đủ rồi, nhiều hơn nữa thì sẽ không đủ chỗ để tôi múa may quay cuồng. Tôi cứ thế mà dây dưa với ba con Quỷ Tử, tha hồ luyện tập phòng thủ. Lúc mới bắt đầu tay chân còn luống cuống, về sau vững vàng đến mức trôi chảy, tôi càng lúc càng thành thạo phòng thủ. Cách này khác hẳn hình thức tấn công loạn xạ lúc trước của tôi, là cách huấn luyện không tệ. Nhưng thật hy vọng quái mạnh hơn, tôi bắt đầu mệt mỏi.

Dẫn xong tầm mười lượt quái, tôi thở dài một hơi, hồ hững nói: “Nghỉ ngơi một chút.”

Tinh có vẻ hổ thẹn. “Thật sự xin lỗi, đại ca. Tinh quên mất đại ca cũng cần nghỉ ngơi.”

“Không sao.” Tôi ngồi xuống, hồi phục thể lực.

“Wa, thắng hai cấp, ngay cả nhiệm vụ đánh sừng quỷ cũng hoàn thành rồi.” Mắt Vân phát sáng lấp lánh.

Tôi có phần không muốn đánh Quỷ Tử tiếp nữa. Quái vật này không giúp ích gì cho tôi, mặc dù tôi chủ yếu là giúp Vân và Tinh, nhưng có thể đánh quái cấp cao hơn, đối với chúng nó chỉ có lợi chứ không có hại. Nghĩ đến đây, tôi lên tiếng hỏi. “Có quái nào mạnh hơn có thể đánh không?”

Ánh mắt của Tinh và Vân đột nhiên phát sáng, Vân càng vội vàng lên tiếng. “Đương nhiên có, đại ca, hay là chúng ta đi đánh Quỷ Nương đi? Giá trị của sừng Quỷ Nương cao hơn sừng Quỷ Tử.”

Tôi lại lên tiếng. “Đặc trưng của quái vật?”

Vấn đề này hỏi kẻ cuồng game Vân là không còn gì thích hợp hơn. Cậu ấy lập tức nói năng đĩnh đạc: “Quỷ Nương có không ít điểm chung với Quỷ Tử, nhưng cấp độ của Quỷ Nương cao hơn Quỷ Tử. Điểm yếu của chúng nó đều giống nhau là ở đầu, nhưng vũ khí của Quỷ Nương là móng tay dài sắc nhọn, hơn nữa tốc độ nhanh hơn Quỷ Tử một chút. Nhưng dựa vào tốc độ của đại ca mà nói, chỉ cần quen với cách tấn công của Quỷ Nương, thì chắc chắn không thành vấn đề.”

Tôi gật đầu. “Vậy đánh ả đi.”

Tôi đứng dậy, khởi động gân cốt. “Dẫn đường.”

Quỷ Nương có mái tóc dài vô cùng, làn da xanh nhạt, khoác lên trang phục cổ đại Trung Quốc, móng tay dài trên hai tay phát ra tia sáng sắc bén. Tôi tiến lên một bước dài, bắt đầu giao chiến với nó.

Kẻ cuồng game Vân nói quả nhiên không sai, Quỷ Nương thực sự có tính thách thức hơn Quỷ Tử. Tính nhạy bén của nó cao hơn Quỷ Tử nhiều, rất khó để tôi đâm trúng điểm yếu của nó. Hơn nữa tốc độ của nó lại rất nhanh, lúc đầu thậm chí còn khiến tôi né tránh chật vật. Đáng tiếc. . . Tôi khẽ cười. Các thức tấn công duy nhất của Quỷ Nương chỉ có đâm. Tôi căn chuẩn thời cơ, lúc Quỷ Nương vươn tay ra định chọc thủng người tôi, tôi hoàn toàn bất động, căn chuẩn lúc tay con quỷ đó chạm vào tôi mà chém phăng. Quỷ Nương mất đi một cánh tay lại càng chẳng đáng sợ hãi, tôi lại dùng lại cách cũ giải quyết Quỷ Nương. . . Mặc dù lần thứ hai dùng hơi thất bại, trên người có thêm cái lỗ “nhỏ”.

Tôi vẫn bình thản, lén lút trút hồng thủy, điềm nhiên như không trở lại bên cạnh hai người.

Ánh mắt Vân tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. “Đại ca thật là mạnh, em biết ngay đối với đại ca nhất định không là gì mà. Đại ca, bọn em ở đây chờ anh dẫn quái tới.”

“Ừm.” Lại có thể luyện công với quái mạnh hơn rồi, tôi tràn trề hạnh phúc đi dẫn Quỷ Nương.

“Đại ca thật là mạnh, mới ba ngày thôi, Lục Tinh đã thăng 5 cấp, em cũng thăng 2 cấp, quả nhiên đánh quái cấp càng cao thăng cấp càng nhanh. Đại ca tiếp theo đánh cái gì thì tốt đây?” Vân hi hi gọi một đĩa văn thần dầu ớt đỏ.

Tôi nhú mày, nhưng vẫn nhận đĩa văn thần đó. Nghĩ thầm rằng hình như tôi phải bắt đầu kiếm chút tiền chuẩn bị trở về rồi. Mặc dù theo truyền đạt của anh Trác, A Lang đại ca nói hiện giờ Vô Ngân Thành không có tôi cũng chẳng khác gì.

Tôi hồ hững nói: “Tôi không thể nán lại thêm được nữa.”

Vân và Tinh đều có vẻ mặt hoang mang. “Đại ca phải đi à?”

“Không phải, tôi phải kiếm tiền, tôi phải kiếm năm nghìn pha lê.” Tôi nuốt một miếng văn thần rồi nói.

“Kiếm tiền? Sao cơ, đại ca thiếu tiền ư? Nhưng sao tiền nhiệm vụ lúc trước anh đều cho bọn em hết sao?” Vân đột nhiên ngậm miệng, hơi nhú mày nói: “Đại ca, anh thiếu tiền sao lại cho bọn em hết?”

Tôi im lặng. Không phải Vân vẫn điên cuồng gọi tôi đại ca đại ca ư? Làm sao tôi có thể không biết xấu hổ giành tiền của chúng nó được?

“Đại ca, mặc dù bọn em không có năm nghìn pha lê, nhưng anh cầm trước chỗ này đi!” Tinh lấy ra một túi tiền đẩy đến trước mặt tôi.

Tôi thở dài, thấy trang bị vũ khí của Vân và Tinh cũng nên đổi rồi, làm sao tôi có thể lấy tiền của chúng nó được? “Không cần, tôi tự đi kiếm cũng được.”

“Nhưng đại ca anh thật sự phải rời khỏi bọn em sao?” Vân thất vọng và lưu luyến. “Bọn em lại không biết tên của anh, ngay cả dáng vẻ của anh cũng không biết, như vậy sau khi chia tay, chỉ sợ sẽ là vĩnh biệt, đại ca!”

Mặc dù không phải là vĩnh biệt, nhưng phải chờ tới khi Tinh và Vân kiếm được một vạn pha lê, sau đó tới Vô Ngân Thành tìm tôi, chắc rằng không thể hoàn thành trong khoảng thời gian ngắn. Tôi rất hi vọng có thể giúp chúng nó đến khi kiếm được vé tàu, nhưng mọi người Đội Phi Thường còn đang đợi tôi! Lẽ nào thật sự không có cách nào vịn cả đôi đường sao?

Dường như Tinh đang cố lấy dũng khí. “Đại ca, lúc trước em có thấy một nhiệm vụ cấp A, tiền thưởng rất cao, hơn nữa nội dung hình như cũng không quá khó, đi lấy dây buộc tóc của Quỷ Vương. Quỷ Vương cùng loại quái vật với Quỷ Tử, Quỷ Nương, chắc độ khó không hề hấn gì tới đại ca. Huống hồ, cho dù không đánh được, cũng có thể cướp dây buộc tóc rồi bỏ chạy.”

Nghe cũng không tệ thì phải? Tôi nghĩ, nếu như có thể cùng Tinh và Vân đi thuyền quay về Đại Lục Trung Tâm, vậy tôi sẽ không phải trải qua quãng thời gian nhàm chán muốn sụp đổ như trên đường tới đây nữa nhỉ? “Được, đi nhận nhiệm vụ.”

“Đại ca muôn năm!” Vân cao hứng hoan hô.

Dưới chỉ dẫn của Tinh và Vân, tôi lại quay về hang quỷ.

“Đại ca, lần này chúng ta phải dành chút sức để tìm đó. Quỷ Vương lang thang ở tí sâu trong hang động, không dễ tìm đâu.” Vân có chút lo lắng nói.

“Ừm, tìm đi.”

Tôi và Tinh, Vân đi vào trong hang động sâu thẳm, mau chóng tới điểm luyện công lần trước. Tôi dừng bước, lấy một ít gân cốt của Quỷ Nương và Quỷ Tử. Rồi bắt đầu đi tới nơi sâu hơn chưa từng đặt chân tới. Dọc đường đi đuổi theo đám Quỷ Tử, Quỷ Nương; tôi vẫn như thường lệ mà cảnh chúng lại, để Tinh và Vân luyện công thêm chút.

Không biết đã đi bao lâu, tôi bảo Tinh và Vân dừng lại nghỉ ngơi, nhân lúc đó cúng tế Ngũ Tạng Miếu. Tôi điên cuồng gặm bánh nướng, quấy và sữa đậu nành của Đại Lục Phương Đông.

“Đại ca, tại sao anh đối xử với bọn em tốt như vậy?” Vân vừa ăn vừa nhàn nhã hỏi.

Nói thừa, nếu không tình bạn của chúng ta là giả sao? Nhưng lời này không thể nói ra, tôi đành phải tiếp tục khoác lên phong độ đại ca. “Cô cậu gọi tôi gì?”

“Đại ca.” Vân nói đến đây, phì cười một tiếng. “Đại ca hào sảng như vậy, cũng chỉ vì một câu đại ca này ư?”

“Như vậy, không phải có phần không xứng sao?” Tinh nhìn tôi, trong mắt là sự đấu tranh? Chắc tôi nhìn lầm. “Anh không lo rằng giúp bọn em chỉ tốn thời gian, có thể giúp xong, chúng ta mỗi người một ngã, về sau không nhớ anh nữa sao?”

Tôi chỉ hờ hững nói: “Tôi chỉ hối hận vì những việc mình không làm. Một khi đã quyết, tuyệt đối không hối hận.”

Tinh và Vân đều không nói tiếp, không khí đột nhiên có phần nặng nề? Tôi ngờ vực, tôi nói sai gì à? Chẳng hiểu mô tê gì cả, tôi gặm quấy của tôi thì tốt hơn.

“A. . .” Tinh đột nhiên kêu lên một tiếng. Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy Tinh đung phải vách đá. Tôi nhìn chăm chăm về phía tên đầu số, vừa thấy, tôi lập tức phi thân đẩy Vân ra.

Một thanh Katana tiêu chuẩn đâm vào ngực tôi. Tôi xoay người giữa không trung, nhào xuống đất, rồi lập tức lộn về phía sau trở lại bên cạnh Tinh và Vân. Tôi chịu đựng cơn đau, tay trái ôm chặt lấy miệng vết thương chảy máu ròng ròng, nhưng không dám lấy hồng thủy ra uống. Bởi vì tôi biết, một khi tôi lấy hồng thủy ra, Himura Kenshin đối diện với ánh mắt lạnh đậm nhất định sẽ thừa dịp công kích.

Đúng vậy! Người đối diện mang mái tóc đỏ, một vết sẹo hình chữ thập, trang phục lãng nhân (1), chắc chắn đây là Bạt Dao Trai (2). Không thể tưởng tượng được cuối cùng tôi cũng gặp chính chủ của Cửu Đầu Long Thiểm mà tôi lấy trộm, cậu ta không tố cáo tôi vi phạm bản quyền chứ? Tôi nhả một giọt mồ hôi lạnh.

(1) Lãng nhân – Rōnin: Những samurai không còn chủ tướng trong thời kì Phong kiến ở Nhật Bản

(2) Bạt Dao Trai – Battōsai: Đây là danh hiệu của Himura Kenshin, người rút kiếm ra với tốc độ nhanh như chớp

Vân đỡ Tinh dậy, hét to với tôi. “Đại ca, hán chính là Quỷ Vương, anh phải cẩn thận đấy!”

Cái gì? Bạt Dao Trai là quỷ vương? Lẽ nào Quỷ Vương tôi giết lúc trước là Kaoru (3) sao? Ặc. Quên đi, còn nói tiếp, tất cả mọi người đều không biết tôi đang làm nhảm gì nữa mất. Bây giờ quan trọng nhất là, tôi cảm thấy quái trước mắt vô cùng, vô cùng khó đối phó. Cậu ta lại còn có thể đá bay Tinh mà tôi không hề hay biết. Còn nữa, đứng trước người luôn lấy tốc độ làm trọng như tôi mà cậu ta có thể làm tôi bị thương, có nghĩa là tốc độ của cậu ta có thể tương xứng với tôi, hoặc còn nhanh hơn tôi? Tôi nặng nề nghĩ, bởi vì tốc độ là vũ khí sắc bén nhất của tôi.

(3) Kamiya Kaoru: Là vợ của Himura Kenshin trong bộ manga Rurouni Kenshin của Nobuhiro Watsuki

Không khí lắng đọng, nhưng Bạt Dao Trai vẫn không có dấu hiệu lại đây, chỉ đứng yên tại chỗ lạnh lùng giáp mặt với tôi. Cuối cùng, cậu ta hơi hơi hé miệng nói: “Tinh linh, tại sao bước vào chỗ của tôi, cậu cũng biết hang quỷ không hoan nghênh cậu?”

Tôi thầm giật mình, cậu ta còn có thể biết tôi là tinh linh? Quái vật trí năng hóa? Cái này, lần đầu tiên tôi gặp được. Khoan đã! Quái vật trí năng hóa? Vậy ít nhất cũng phải là BOSS. Tôi nuốt nước bọt, không phải chứ?

Nếu thành viên Đội Phi Thường của tôi ở đây, chắc chắn tôi sẽ hiên ngang mà nói: Lên đi! Quái có não nhà cậu. Nhưng hiện thức tàn khốc, ngay cả linh mục buff máu cũng không có, dù có muốn hiên ngang đi nữa vẫn phải co rúm người lại. Tức chết tôi mất, tại sao gần đây tôi lại đen đủi đến mức ngay cả kiếm tiền cũng gặp phải BOSS trí năng hóa chứ?

“Tinh linh, rốt cuộc cậu tới đây làm gì?” Bạt Dao Trai đột nhiên tò mò nhìn tôi. “Đại Lục Phương Đông có rất ít tinh linh, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tinh linh.”

Thì ra là như thế, cho nên chưa bắt đầu đã muốn tiêu diệt tôi.

Tinh và Vân lúc này mới phản ứng lại. “Tinh linh? Đại ca?”

“Tôi đến mượn đồ của cậu.” Tôi vẫn cứ nói ra, dù sao tỉ lệ đánh thắng cậu ta và mượn được đồ của cậu ta hình như chẳng khác nhau là mấy. Từ vô hạn tiến tới không.

“Dây buộc tóc?” Bạt Dao Trai lại có thể tự chỉ vào dây buộc tóc của mình, còn cười. “Rất nhiều người tới đánh với tôi, chỉ bởi vì dây buộc tóc tả tôi này. Rốt cuộc dây buộc tóc này có tác dụng gì?”

Nghĩa là, rất nhiều người đều thất bại? Thế này thì quái trí năng hóa rốt cuộc mạnh đến mức nào? Chân tay tôi mềm nhũn. “À, có người ủy thác.”

“Ai?” Bạt Dao Trai lại có thể biểu lộ vẻ nghiêm túc.

Làm sao mà tôi biết là ai? “Đó là, cậu ấy, cô ấy là Kaoru.” Tôi nói bậy.

“Kaoru?” Bạt Dao Trai dường như giật mình thảng thốt. “Là cô ấy sao? Thì ra là như thế.”

. Không phải chứ? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này? Tôi sửng sốt, tôi không may mắn đến vậy chứ? Thật ra nhiệm vụ này không cần phải đánh con quái trí năng hóa? Lẽ nào lập trình viên game vừa hay lại là độc giả trung thành của manga Kenshin giống như tôi?

“Cậu hãy cho tôi biết, Kaoru có nói gì không?” Bạt Dao Trai chăm chú nhìn tôi.

Nói cái gì? Chẳng lẽ nhiệm vụ này còn có nhiệm vụ trước nữa sao? Thảm rồi, tôi kiên trì đến cùng, chơi trò đoán thử xem! “Cô ấy muốn tôi nói. . . nói cô ấy sẽ mãi mãi chờ cậu.”

Ánh mắt Bạt Dao Trai buồn bã. “Cô gái ngốc nghếch này.” Cậu ta vươn tay cởi dây buộc tóc.

“Hãy nói với cô ấy, đừng chờ tôi nữa, tôi đã không còn đường lui rồi.” Cậu ta mỉm cười đơn độc, đưa dây buộc tóc cho tôi – kẻ đang tròng lớn hai mắt, nghi ngờ về mức độ may mắn quá thể đáng của mình.

Tôi cúi đầu nhìn dây buộc tóc đầy vết máu loang lổ trong tay, rồi nhìn vẻ mặt bi thương của Kenshin, nội tâm dường như có thứ gì đó nổ tung. Từ “quái trí năng hóa” này đột nhiên biến mất khỏi lòng tôi, tôi đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt chính là kiếm khách cô đơn, bị giam giữ mà không thể đoàn tụ với người thương, hơn nữa lại còn là Kenshin mà tôi thích nhất nữa. Tôi hỏi: “Tại sao? Tại sao cậu không còn đường lui? Tại sao phải ở đây làm Quỷ Vương mà không trở về bên Kaoru?”

Kenshin nhìn tôi một hồi, cuối cùng thở dài, nói: “Cậu không cần biết, chỉ cần chuyển câu nói này cho Kaoru là được.”

Tôi vẫn muốn hỏi, nhưng Kenshin đã nhảy về phía sau, mau chóng tót lên vách đá rồi đi.

Trong lòng nặng trĩu. Tôi nghĩ, cậu ta chỉ là quái trí năng hóa, cậu ta chỉ là quái trí năng hóa. Nhưng sự áy náy ép chặt vào lòng tôi, dây buộc tóc này và câu nói kia không bao giờ có thể tới tay Kaoru, mà kẻ đầu sỏ, lại chính là tôi.

Vân, lúc này đã đỡ Tinh đứng dậy. “Đại ca, tốt quá rồi. Thì ra nhiệm vụ này lại hoàn thành như vậy, chúng ta có thể trở về lĩnh thưởng rồi.”

“Không, tôi muốn đi tìm Kaoru.” Tôi nắm chặt dây buộc tóc, hạ quyết tâm, mà tôi sẽ không hối hận.

“Đại ca, nhưng.” Tinh tái mặt.

Tôi vẫy tay, chuyện này không cần bàn bạc nữa. Bởi vì tôi biết, nếu tôi không làm, tôi sẽ hối hận cả đời, mà tôi đã làm, dù kết quả ra sao, tôi cũng không hối hận.

Vân và Tinh đều yên lặng, cuối cùng Vân nói: “Được rồi, nếu đại ca quyết định như vậy, bọn em sẽ cùng đi tìm Kaoru.”

Tôi gật đầu, giao dây buộc tóc cho Vân, sau đó ba người chúng tôi lặng lẽ bước đi. Tôi không ngừng nghĩ tới biểu hiện vừa nãy của Kenshin. Rốt cuộc quái trí năng hóa có cảm xúc hay không? Không thể nào nhỉ? Tôi lắc đầu, cảm thấy hơi buồn cười. Vậy còn Bánh Bao Thịt? Tự nhiên tôi đặt tay lên túi, Bánh Bao Thịt có cảm xúc không? Nó biết gọi tôi ma ma, biết khóc khi không thấy tôi đâu, biết vui vẻ khi được tôi vuốt ve, nó có cảm xúc không? Tôi không muốn nói không, không hề muốn.

“Đại ca, anh mau tới nhìn xem, dưới này có thứ gì đó!” Vân ở phía trước, quỳ gối bên một vách đá kêu lên.

Tôi nghi hoặc, đi về phía Vân, đứng ở vách đá nhìn xuống. “Đen ngòm thôi mà?”

Tôi thấy mắt cá chân bị nắm, kinh ngạc nhìn lại, Vân đang nắm mắt cá chân của tôi. Lúc tôi đang định hỏi cậu ấy làm cái gì, bỗng cảm thấy một đẩy mạnh từ phía sau. Bị Vân giữ chặt mắt cá chân, tôi không thể nhúc nhích, chỉ nghiêng về phía trước, hai chân treo lơ lửng. Cuối cùng, lúc rơi xuống, tôi chỉ có thể xoay người nhìn thấy ánh mắt cực kì phức tạp của Vân và Tinh.

Vân nhắm hai mắt lẩm bẩm: “Tại sao? Tại sao anh không chịu đi đổi lấy tiền thưởng? Tại sao anh lại phải giao dây buộc tóc cho em? Tại sao anh lại tin tưởng bọn em như vậy?”

“Lần này đại ca sẽ hối hận!” Tinh nhú mày cười khở.

Đầu tôi trống rỗng, sau đó nổi lên một ý nghĩ vách đá này sâu như vậy, tôi có thể sẽ chết luôn, sẽ không lay lắt trên mặt đất thừa sống thiếu chết.

“Ừm.” Tôi ngã theo hình chữ đại, va chạm với mặt nước. Mẹ ơi. Đau quá. Tôi nhún nhún, vùng vẫy nghiêng rằng mở miệng, lại nuốt vào vài ngụm nước lạnh băng, cơn lạnh khiến tôi run lên. Tôi gắng gượng, định bơi lên, áo choàng ngấm nước nặng vô cùng. Tôi luống cuống cởi bỏ áo choàng, gồng mình muốn bơi lên trên. Nhưng ý thức dần dần mơ hồ, hức, không thể tưởng tượng được chơi game còn có thể trải nghiệm nhiều kiểu chết như thế này.

Đột nhiên, bên bờ vực cái chết, tôi phát hiện có người ôm lấy thắt lưng của tôi, lôi tôi lên. Là Tinh và Vân tới cứu tôi ư? Vậy ư?

Tôi gắng mở hai mắt, ngẩn người nhìn một chàng trai đang hôn tôi? Sững sốt mấy giây, tôi mới vội vã đẩy cậu ta ra. “Kenshin?” Tôi kinh ngạc phát hiện, người trước mắt vậy mà lại là Kenshin vừa mới chia tay.

“Cậu khá hơn chưa?” Mặc dù là quan tâm, nhưng Kenshin vẫn nói bằng giọng điệu lạnh lùng.

Tôi chỉ ngơ ngác hỏi: “Cậu vừa hôn hấp nhân tạo cho tôi à?”

“Ừm.”

Tôi nghiêng đầu nghĩ, vậy không tính là nụ hôn đầu của tôi được. Không phải, nụ hôn đầu của tôi đã trao cho chị họ rồi. Hức ~ Có hiểu lầm gì không đây, nụ hôn đầu trao cho chị họ, nụ hôn thứ hai trao cho NPC? Haiz! Nụ hôn đáng thương của tôi đúng là lắm tai nhiều nạn.

“Cậu bị bạn phản bội?” Kenshin lạnh lùng đứng dậy.

“Hình như vậy.” Tôi khó chịu cất lời. Không ngờ Tinh và Vân lại hại tôi như vậy, mặc dù chúng nó không biết là tôi, nhưng cũng không thể hại người! Mặc dù, tôi cũng hiểu được tâm trạng muốn đến Đại Lục Trung Tâm càng sớm càng tốt của chúng nó.

“Cậu hối hận rồi, hối hận vì đã tin tưởng họ.” Ánh mắt của Kenshin lạnh băng vô cùng.

Tôi đứng dậy, gãi mặt. “Không, tôi không hối hận, dù thế nào đi nữa, tôi vẫn giúp họ, may là họ không biết tên và mặt của tôi, như vậy sau này gặp được tôi, họ cũng không cảm thấy áy náy. Cứ để đại ca này biến mất luôn đi, cũng là kết quả không tệ.”

Kenshin nhìn thẳng vào tôi, cuối cùng thở dài một hơi. “Tôi không hiểu cậu suy nghĩ cái gì nữa.”

“Ồ, việc này cũng khá phức tạp.”

Kenshin có chút khó khăn nói: “Tôi phải dẫn cậu đi gặp một người.”

“Ồ? Tại sao?” Tôi tò mò nghĩ. Là ai vậy? Không phải là Kaoru chứ?

“Đây là nhiệm vụ, nhiệm vụ ẩn.” Kenshin bí ai nhìn tôi. “Mà tôi không thể không tuân theo.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Kenshin, hình như đây không phải lời mà một NPC nên nói? Tôi nuốt nước bọt. Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ cậu ta thật sự đã có cảm xúc? Tôi buột miệng nói ra. “Rốt cuộc cậu có phải là NPC không?”

“Tôi là NPC, đúng không?” Kenshin nhìn tôi bằng ánh mắt mơ hồ lại đau khổ.

Tôi nhún nhún vai lạnh, có lẽ không phải như vậy, có lẽ cậu ta thật sự có cảm xúc và ý thức. Tôi chưa bao giờ thấy NPC lại có cảm xúc bị thương đau khổ như vậy. “Cậu có ý thức?”

Kenshin trầm lặng một hồi, hồ hững nói: “Tôi không biết, có một ngày trong lúc đánh nhau với gamer, đột nhiên cảm thấy sự tình rất quái lạ, tôi không biết mình rốt cuộc đang làm gì, hình như tôi phải đi tìm một người, tìm Kaoru. Nhưng, tôi nghe gamer nói chuyện, càng lúc càng thấy rằng mọi chuyện không phải như tôi nghĩ. Tôi là NPC, mà tôi tìm kiếm rất lâu, mới biết được ý nghĩa thật sự của NPC. Từ lúc đó trở đi, tôi không biết bản thân mình rốt cuộc là thứ gì nữa.”

“Cậu là Kenshin.” Tôi buột miệng thốt lên. “Cậu thật sự muốn gặp Kaoru sao? Hay là chúng ta có thể cùng đi tìm?”

“Tôi đã biết, tôi chỉ gặp được bìa mộ của Kaoru, tình tiết này đã được sắp đặt trước, tôi không bao giờ gặp được cô ấy.” Kenshin cười cay đắng.

“Cho dù gặp được thì sao chứ? Chuyện giữa cô ấy và tôi có thật sự xảy ra không? Thật sự đã cùng sống với nhau sao? Sau đó, tôi bị Hắc Ám Ma Thần khiên chiến, không may thất bại bị nhốt ở đây, còn Kaoru lại bị nhốt ở Tuyết Thôn, hai người không bao giờ gặp lại nhau nữa. Vốn dĩ, điều duy nhất tôi muốn là được gặp Kaoru, nhưng sau này tôi dần dần hiểu được, toàn bộ chuyện này đều là trò bịp.”

Tôi im lặng, trò bịp? Tôi chưa từng nghĩ rằng, những con người như chúng tôi, lại sắp đặt cho NPC một cuộc đời tàn khốc đến mức nào.

“Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn phải thực hiện nhiệm vụ ẩn của hệ thống. Tôi phải dẫn cậu đi gặp một người, nhưng tôi mong cậu đừng làm cậu ấy bị thương, có thể không, tinh linh?” Ánh mắt của Kenshin gần như là cầu xin.

Tôi cười toe toét. “Gọi tôi là Hoàng Tử, cậu yên tâm đi, bạn của Kenshin cũng chính là bạn của tôi.”

“Cậu ấy tên là gì thế?” Tôi vừa hỏi, vừa tò mò nhìn ngó xung quanh, vô cùng tò mò với hành lang trắng tinh này. Dựa vào cảm giác mà tôi có đối với Kenshin, tôi tin chúng tôi chắc sẽ đi tới một nơi giống Long Cung hoặc là điện thờ gì đó.

“Tên gốc là Lantis Ilanyushenlin, nhưng cậu ấy muốn tôi gọi là Sunshine.” Kenshin vừa dẫn đường, vừa trả lời câu hỏi của tôi.

Lantis Ilanyushenlin? Cái tên ngu ngốc này rốt cuộc là do tên lập trình viên ngu ngốc nào nghĩ ra vậy. Tôi thấy chắc chắn anh ta lật bừa từ điển tìm vài chữ từng rồi ghép vào với nhau. “Tên Sunshine này hay hơn nhiều, cậu ta là nam hả?”

“Phần lớn là thế.”

A? Vậy phần nhỏ kia là cái gì?

“Đến rồi.” Kenshin đột nhiên quay người lại, mà lúc này tôi cũng chú ý tới cánh cửa trắng tinh trước mắt, ở giữa khảm một viên ruby to đùng, viên ruby kia không biết có thể mua được mấy tấm vé tàu? Tôi âm thầm chảy nước miếng, cố dẫn lại xúc động muốn trèo lên chiếm lấy.

“Mong rằng cậu đừng làm cậu ấy bị thương, mặc dù nội dung nhiệm vụ yêu cầu cậu đánh nhau, nhưng cậu không cần ra tay. Sunshine đã không bị nhiệm vụ khống chế nữa rồi.”

“Oh, tôi biết rồi.” Tôi gật đầu, vui vẻ nghĩ. May là không cần đánh, ngay cả Kenshin tôi còn không đánh được, huống chi là nhiệm vụ ẩn biến thái đó. (Chẳng những phải biết Kenshin và Kaoru, ngoài trả lời chính xác, còn phải ăn no không có việc gì làm ngã xuống vách đá. Nhiệm vụ này không biến thái, thì cái gì mới gọi là biến thái?)

Lúc này, tôi không hề nghĩ đến chuyện NPC không bị nhiệm vụ khống chế lại đại diện ột chuyện vô cùng nghiêm trọng!

Kenshin mở cánh cửa, một tia sáng màu vàng êm dịu chiếu ra. Tôi dùng tay che hai mắt, chỉ thấy bên trong hình như có một bóng người. Tôi theo Kenshin bước vào.

“Sunshine, đây là Hoàng Tử, là tinh linh đã thông qua nhiệm vụ ẩn.” Kenshin nhếch khóe miệng.

“Oh? Thật sao?” Bóng người vốn dĩ đang nằm uể oải trên ghế dài đi tới phía tôi.

Tôi dần dần nhìn rõ bóng người đó. Sốc nặng. Tinh linh đen? Chỉ thấy màu da của cậu ta đen như tinh linh đen, nhưng không có mái tóc trắng, mà là mái tóc dài màu tím bạc được buộc cao kiểu đuôi ngựa, cộng thêm đôi mắt xanh ngọc bích. Trên người mặc áo và váy, chân váy dài lết đất, chân không mang giày, chỉ quấn vải.

Tôi há hốc, có hiểu lầm gì không? Không phải nói Đại Lục Phương Đông rất ít tinh linh sao? Sao nhiệm vụ ẩn lại có thể là tinh linh đen? Ấc, tôi bỗng nhìn ra tại cậu ấy có kiểu bình thường của loài người, rốt cuộc là sao đây?

“Xin chào Hoàng Tử, tôi là Sunshine.” Sunshine ưu nhã vẫy chào tôi.

Tôi nhú mày nhìn, cố đoán xem lập trình viên rốt cuộc nghĩ gì. Hoàng tử Ả Rập? Tôi đột nhiên nhớ tới, trang phục và màu da này không phải phong cách Ả Rập sao? Thì ra, thì ra lập trình viên muốn tạo ra phong cách Ả Rập. Tôi bình tĩnh ngó, không phải tinh linh đen, là người Ả RẬP.

“Hoàng Tử?” Sunshine tò mò nhìn tôi.

Tôi quay về hiện thực, vui vẻ chào hỏi người bạn mới. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người Ả Rập, mặc dù là NPC. “Xin chào, rất vui được gặp cậu, Sunshine.”

Sunshine và Kenshin đều khẽ cười, Sunshine không thể chờ được hỏi tình hình bên ngoài.

Bởi vì tôi không quen với Đại Lục Phương Đông, tôi đành phải kể lại tình huống tại sao tôi lại tới Đại Lục Phương Đông trước, sau đó mới bắt đầu miêu tả hết thảy về Đại Lục Trung Tâm. Bao gồm những người bạn Đội Phi Thường dễ thương của tôi và Vô Ngân Thành không biết hoàn thành xong chưa.

“Tôi thật sự muốn đi xem Đại Lục Trung Tâm.” Sunshine hơi nhú mày. “Rất muốn xem thế giới ngoài kia, rất muốn xem ánh sáng mặt trời thật sự.”

Ánh sáng mặt trời? Thì ra là như vậy, cho nên cậu ta tự gọi mình là Sunshine sao? Bởi vì cậu ta khao khát có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời thật sự. Tôi hạ quyết tâm. “Hai người đi cùng tôi đi, quay về Đại Lục Trung Tâm với tôi, tôi sẽ không nói ra thân phận của hai người, hai người có thể vờ làm gamer bình thường, nhất định không có vấn đề gì.”

“Thật sao? Cậu thật sự muốn dẫn chúng tôi đi?” Sunshine cười lên.

“Đúng vậy.” Tôi cũng cười, nhưng lại nghĩ tới một vấn đề. “Nhưng mà hai người không có tôi cũng có thể đi mà? Tại sao không đi?”

Kenshin cười khổ. “Không được, tôi từng thử rồi. Nhiệm vụ ẩn chưa bắt đầu, nếu tôi tự tiện rời khỏi hang quý, sẽ bị hệ thống ép buộc truyền tống trở lại. Còn Sunshine không thể bước ra khỏi cung điện này.”

“Vậy bây giờ có thể đi không?”

“Không được.” Sunshine nhú mày, thở dài. “Cậu phải hoàn thành tâm nguyện của Kenshin mới được.”

Tôi quay về phía Kenshin. “Tâm nguyện của cậu? Tâm nguyện của cậu nhiều quá đó.”

“Đó là quy định của hệ thống.” Kenshin bắt đầu nói: “Nhiệm vụ ẩn này là, cậu phải nói với tôi tên của người ủy thác Kaoru, tôi mới giao dây buộc tóc cho cậu. Sau khi lấy được dây buộc tóc của tôi, cậu không thể giao cho Công hội Người phiêu lưu, mà phải giao cho Kaoru đã lâm bệnh nặng. Kaoru cầu xin cậu dẫn tôi đi gặp cô ấy, sau đó cậu trở về hang quý, cho tôi biết tin Kaoru sắp qua đời, tôi theo cậu đi gặp Kaoru. Sau khi thấy mộ Kaoru, cậu cùng tôi đi tìm kẻ thù của tôi rồi báo thù, Sau khi hoàn thành, tôi sẽ biến thành pet hình người của cậu.”

Thì ra là như vậy, nhưng có bao nhiêu người biết được phải lấy dây buộc tóc như vậy? Lấy được rồi, còn phải bỏ tiền thưởng cao ngất, lại đưa dây buộc tóc rất khó khăn mới lấy được ột NPC khác? Còn phải đồng ý trở về dẫn Kenshin đi tìm Kaoru. Càng hài hước chính là, còn phải giúp NPC báo thù? Tôi nhỏ mồ hôi lạnh, âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của lập trình viên thiết kế nhiệm vụ biến thái này. “Thảo nào chưa có ai hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Ừm, mà nhiệm vụ của Sunshine còn khó hơn chút.” Kenshin vô tình nói. “Sau khi có được tôi, cậu phải rớt xuống vách đá, tôi sẽ cứu cậu, sau đó dẫn cậu đi tìm Sunshine. Tiếp theo, cậu phải đáp được tên họ đầy đủ của Sunshine, nếu không sẽ bị Sunshine giết. Sau đó mãi mãi mất đi cơ hội hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Lantis Ilanyushenlin? Tên này, tôi đoán đến ngày tận thế cũng không đoán trúng.” Tôi sụp đổ!

“Tên của tôi phải hoàn thành nhiệm vụ khác mới nhìn thấy được, hình như là khắc ở trên bia đá tiên tri của núi Trăm Lam, đỉnh núi cao nhất thế giới.” Sunshine chuyển ánh mắt, bất mãn nói: “Nhưng tôi không thích cái tên đó.”

“Nhiệm vụ này không định để người hoàn thành thì phải? Cần tình cờ đến mức nào mới có thể làm được chứ?” Tôi vô cùng nghi ngờ, nhiệm vụ này nếu không phải nhờ Kenshin và Sunshine có ý thức, e rằng đến lúc Cuộc Sống Thứ Hai đóng cửa cũng chưa chắc có người hoàn thành được phải không?

Kenshin cười khổ. “Chắc cũng không định để gamer hoàn thành phải không? Ý tôi là, cho tới bây giờ còn chưa có gamer nào đánh bại được tôi. Nếu tôi biến thành pet hình người của ai, vậy giá trị sẽ rất cao.”

Nói cũng phải, tôi nuốt nước bọt. Nếu đã có Kenshin, vậy tôi còn sợ ai? Ngay cả Tiểu Long Nữ cũng không thể bắt nạt tôi. “Vậy còn Sunshine? Không phải cũng biến thành pet hình người chứ?”

Sunshine cười ưu nhã. “Ừm, tôi cũng vậy. Cho nên cậu hoàn thành nhiệm vụ xong, tôi mới có thể đi ra ngoài.”

“Yeah, muôn năm ~ Chẳng những có thêm hai người bạn, mà còn là người bạn siêu mạnh nữa!” Tôi vui vẻ nhảy tưng tưng.

“Bạn ư?” Kenshin và Sunshine đều mỉm cười, quả nhiên họ không chọn làm người.

“Nhưng cậu phải hoàn thành tất cả nhiệm vụ trước đã, nếu không sẽ khiến hệ thống nghi ngờ.” Kenshin cắt đứt tiếng hoan hô của tôi.

“Oh, bình tĩnh đi, có cậu rồi tôi còn sợ không hoàn thành được sao?” Tôi không sợ trời không sợ đất, nói.

Kenshin dẫn đầu, tiếp tục giải thích việc chúng tôi cần làm. “Ừm, vậy chúng ta đi tìm phần mộ của Kaoru trước, hình như là ở tận cùng phía bắc của Tuyết Thôn, sau đó đi tìm Hắc Ám Ma Thần báo thù. Tiếp theo đi nhận nhiệm vụ nhà tiên tri, đi tìm ba nhà tiên tri tản mát khắp các nơi, mỗi nhà tiên tri sẽ đưa cho cậu một mảnh bản đồ bằng đá nhỏ, ghép lại là có thể đi lấy đá tiên tri ở đỉnh núi Trăm Lam cao nhất. Lấy được đá tiên tri, giao cho nhà tiên tri, nhà tiên tri sẽ nói lời tiên đoán, quý đang chờ đợi người yêu, người yêu cũng đang khổ sở chờ quý, chỉ ở nơi sâu thẳm nhất mới có hi vọng.”

“Tiên đoán quý gì vậy.” Tôi nghi hoặc. Người nào nhận được lời tiên tri đó chắc sẽ học máu nhỉ? Khó khăn lắm mới leo lên được núi cao, nhưng lại nhận được lời tiên tri kì quái.

Sunshine giải thích: “Chủ yếu là ám chỉ, phải hoàn thành tâm nguyện của Quỷ Vương Kenshin trước, sau đó nhảy xuống vách đá, mới có thể gặp được tôi.”

Thằng nào nghĩ ra được không bằng đi mua xổ số, bảo đảm trúng giải độc đắc! Khóe miệng tôi gật gật.

“Được rồi, nghe hình như cũng không khó lắm, tôi dẫn Kenshin đi tìm Kaoru đây. Sunshine cậu chờ tin tốt của chúng tôi nhé!” Tôi tràn đầy tự tin đích bảo đảm với Sunshine. Tôi nghĩ, có Kenshin ở đây, Hắc Ám Ma Thần có gì đáng sợ chứ? Chẳng qua chỉ là đi tìm mấy người, leo núi mà thôi, nhẹ nhàng thoải mái là có thể dẫn Kenshin và Sunshine đi rồi. Chuyện có lợi như thế này, có đứa ngốc mới không làm.

“Được, tôi chờ hai người trở về.” Sunshine tin tưởng nhìn tôi.

Ý chí chiến đấu dâng trào, tôi kéo tay Kenshin. “Đi, Kenshin, chúng ta mau làm xong nhiệm vụ, là có thể trở về đón Sunshine quay về Đại Lục Trung Tâm rồi.”

Tôi vừa kéo Kenshin, vừa vẫy tay với Sunshine, bước ra khỏi cánh cửa lớn màu trắng lúc này.

“Cố lên, Hoàng Tử, nguyện thánh Allah chúc phúc cho các cậu.” Sunshine cầu nguyện cho chúng tôi.

Kéo Kenshin, chúng tôi trở lại hang quỷ. Có Kenshin là người địa phương, chúng tôi ung dung ra khỏi hang quỷ. Lâu rồi không thấy bầu trời, tôi thoải mái kéo dẫn gân cốt. Xong xuôi, lại phát hiện Kenshin đang ngẩn ngơ nhìn xung quanh. Khó lắm mới thấy được bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, tôi không nhịn được mà cười thâm. Kenshin lập tức kìm nén, vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

Tôi đột nhiên nghĩ ra. “Đúng rồi, dáng vẻ này của cậu đi tới đi lui hình như cũng không tốt lắm, có thể sẽ bị rất nhiều người nhận ra cậu rất giống Bạt Dao Trai!” Mặc dù không phải ai cũng thích manga cổ xưa như tôi.Ặc, lập trình viên nhầm chán là ngoại lệ.

“Vậy sao? Chỉ cần nói tôi là pet của cậu không phải là được rồi sao?” Kenshin thờ ơ nói.

Tôi bất mãn nhìn cậu ta. “Nhưng cậu không phải pet của tôi, cậu là bạn của tôi.”

Kenshin nhìn tôi, mặc dù trên khuôn mặt vẫn lạnh lùng, nhưng tôi nhìn thấy trong mắt cậu có nét cười. “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cậu chờ chút.” Tôi chớp lấy túi, bối loạn một lúc, cuối cùng lôi ra một bộ đồ tân thủ tôi giữ lại làm kỉ niệm, may là lúc đó không bán. “Mặc cái này đi! Rồi buông tóc ra, làm như vậy sẽ không giống nữa.”

Kenshin nhận lấy quần áo, cởi đồ rōnin ngay tại trận. À, tôi có nên tránh đi không? Mắt tôi nhìn lên, thỉnh thoảng tò mò nhìn lên một chút, nhưng tôi xin thề, ngoài bờ vai không tính là rộng, cánh tay gầy gò, cơ bụng sáu múi và đôi chân thon dài của cậu ta ra, tôi chẳng nhìn thấy cái gì cả!

Thấy cậu ta đã mặc quần áo xong xuôi. À, là Kenshin nói rằng cậu ta đã mặc quần áo xong xuôi, tôi xé một sợi dây từ bộ đồ cậu ta vừa cởi, buộc thành đai trên đầu.

Được lắm, tôi hài lòng nhìn. Mặc đồ tân thủ, cậu ta rất giống cậu bé Kenshin mới lớn, như vậy thoát nhìn cũng không khác gamer khác là mấy, thậm chí còn thật sự rất giống tân thủ.

“Tôi vẫn gọi cậu Kenshin nhé? Chắc chẳng sao đâu.”

“Ừm.”

“Xuất phát thôi, để Sunshine khỏi phải chờ lâu.” Đi tìm phần mộ của Kaoru, đương nhiên, tôi không quên đeo lên mặt nạ ca kịch dễ thương của tôi.

“Nhưng, Tuyết Thôn nghe có vẻ rất lạnh?” Tôi lo lắng.

“Chưa từng đến, không biết.” Kenshin nói nhẹ tênh.

“Cậu có sợ lạnh không?” Tôi tò mò hỏi.

“Không biết, chắc là không sợ.” Mày Kenshin nhú lại, dường như không cảm thấy bản thân sẽ sợ lạnh.

22. Q.3 - Chương 6: Hắc Âm Ma Thần

Không sợ lạnh? Vậy rốt cuộc bây giờ ai đang ôm ghì lấy tôi để sưởi ấm đây? Tôi run cầm cập, chậm chậm bước từng bước lên phía trước một cách khó khăn, còn phải nữa lời nữa kéo Kenshin đang ôm ghì lấy tôi, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái.

Từ trạm truyền tống của Bạch Hồ Thành, Kenshin và tôi được truyền tống tới Huyền Vũ Thành ở phía bắc, cảm nhận rõ ràng nhiệt độ giảm mạnh, thế là tôi mua hai chiếc áo choàng nhung, rồi vội vã tiến về Tuyết Thôn. Càng đi tôi càng hiểu rõ vận mệnh của mình gặp ghềnh tới mức nào. Tại sao? Tại sao? Tại sao lại có bão tuyết?

Mẹ ơi, thật sự là lạnh đủ rồi. Tôi gần như móc tất cả những thứ có thể mặc trong túi ra che người bịt mặt, nhưng vẫn lạnh đến mức tôi cảm thấy nếu tôi nhỏ nước miếng, có lẽ sẽ rơi xuống đất sẽ đóng thành băng, hà hơi sẽ đóng băng lên mặt luôn.

Mà tình hình Kenshin ở bên cạnh còn thảm hơn tôi. Cậu ta đã đặt chân đến Tuyết Thôn từ trước, thế mà vừa bắt đầu đã run rẩy không ngừng, mặc thêm bộ đồ lông nhân của mình rồi mà vẫn không tốt hơn. Cuối cùng cậu ta dựa hẳn lên người tôi sưởi ấm. Xem ra, dưới cái lạnh khủng bố như thế này, ngay cả kiếm khách số một cũng không thể không bại trận!

“Ken. . . shin, rốt cuộc đã tới....chưa?” Tôi khó khăn thốt nên lời này.

“Sắp. tới rồi.” Sắc mặt Kenshin như băng. Ê, tốt xấu gì cậu cũng mở mắt ra nhìn đường đi chứ?

Trong cơn bão tuyết dữ tợn, trước mắt tôi gần như trắng xoá, chỉ biết nhìn la bàn mà bước về phía trước, hy vọng Thượng Đế, Phật Tổ cùng Allah sẽ thấy tôi gắng sức cứu người. cứu NPC như thế này, sẽ nhớ mà phù hộ cho tôi.

“A ~” Tôi bị vấp, ngã tại trận, in thành hình chữ đại trên mặt tuyết, mà cái tên khốn kiếp Kenshin còn nằm đè lên người tôi.

“Ken. Shin! Nếu cậu không đứng dậy, tôi sẽ ném cậu về hang quỷ ở cùng Sunshine cả đời đấy.”

“” Kenshin lạnh mặt, tâm không cam tình không nguyện bò lên khỏi “Lò sưởi”.

Bớt đi sức nặng của một người, tôi ai oán chậm rãi bò lên. Cho dù tôi có ba lòng hai ý, đông bái thần tây bái phật không có việc gì còn niệm niệm kinh Co-ran, đó cũng bởi vì có bái có thiêng, thành tâm bái nhiều thiêng nhiều, các vị có cần thiết phải trừng phạt tôi như vậy không? Ngay cả mặt tuyết trắng không có vật gì cũng làm tôi vấp được sao?

Kenshin nhú mày nhìn mặt đất. “Hình như cậu bị vấp vào hòn đá.”

Tôi vội vàng nhìn lại, kỳ lạ, hình dạng của khối đá kia sao lại rất giống. . . bia mộ? Tôi lại có thể giẫm lên một bia mộ? Trời ạ, anh quỷ thân mến, tôi không cố ý giẫm lên cửa lớn nhà anh đâu, buổi tối đừng tìm tôi báo thù nhé. Không đúng, đây là thế giới trong game, không phải người chết có thể sống lại sao? Sao lại cần bia mộ. bia mộ?

“Phần mộ của Kaoru?” Tôi kinh ngạc hô lên.

“Gạt tuyết trước bia mộ ra.” Tôi nói xong, lập tức lấy Hắc Dao làm xẻng, bắt đầu xúc tuyết.

Mặc dù làm việc này dưới bão tuyết vô cùng tốn sức, nhưng hai người chúng tôi vẫn gắng sức xúc tuyết, nhưng xúc lên một cân tuyết, thì lại rơi xuống trăm cân tuyết. Tôi và Kenshin cố gắng một lúc lâu vẫn không nhìn thấy chữ trên bia mộ. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ánh mắt của Kenshin cũng càng lúc càng lo lắng và tuyệt vọng. Thấy cậu ta như vậy, tôi lại càng gắng hết sức bình sinh mà đào, nhưng chỉ tốn sức.

Cuối cùng, tôi mệt đến mức không còn sức đào tiếp, đành nhìn Kenshin đào điên cuồng, tôi càng nhìn lại càng cảm thấy thương xót, cho dù Kenshin biết câu chuyện kia do hệ thống sắp đặt, không xảy ra thật nhưng vẫn không thể quên Kaoru sao?

Kenshin đào mãi xúc mãi vẫn không hết tuyết, động tác của cậu ta càng lúc càng cuồng loạn, máu tóc vốn dĩ chỉnh tề đã rối tung cả lên. Nhưng tuyết vẫn rơi không ngừng.

“Kaoru.” Cuối cùng Kenshin cũng buông kiếm, ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, trên mặt là những giọt lệ lạnh băng.

Tuyết ngừng rơi.

Tầng mây dần dần tản đi, ánh mặt xuyên qua đám mây chiếu lên bia mộ của Kaoru, tuyết trong phạm vi nhỏ nhỏ đó bắt đầu tan chảy.

“Mãi mãi đợi ái phu. Kaoru yên giấc ngàn thu.”

Kenshin loạn choạng đến trước bia mộ, quỳ phịch xuống. “Kaoru.”

Tôi đứng dậy, yên lặng bước tới sau lưng Kenshin, nhìn bia mộ kia. Mặc dù đã sớm biết kết cục ra sao, nhưng lúc thật sự nhìn thấy trong lòng vẫn thương xót vô ngần. Nói tôi thương xót vì Kaoru đã chết, thà rằng nói tôi thương cho Kenshin không tránh khỏi vận mệnh mà hệ thống dựng lên.

“Có phải tôi không nên đến không? Nếu tôi không đến, Kaoru sẽ không bao giờ phải chết.” Kenshin đắm xuống đất, hô to.

“Đau khổ chờ đợi mãi mãi, có lẽ cô ấy thà rằng nằm trong nấm mồ, chờ cậu tới gặp cô ấy.” Tôi nói chậm chậm: “Cũng như cậu, cho dù biết chỉ có thể thấy nấm mồ của cô ấy, vẫn muốn đi tìm cô ấy.”

Kenshin ngẩn ngơ một lúc lâu mới nở nụ cười khổ sở. “Có lẽ như vậy.”

“Đi báo thù đi, cho dù kẻ thù này không có thật, nhưng hãy hóa bi thương của cậu thành động lực chiến đấu, biến nỗi khổ của cậu thành nguồn sinh lực để vùng kiếm, đi chiến đấu, đi trút giận.” Mắt tôi bùng lên ngọn lửa quyết chiến.

Mắt Kenshin cũng tuôn ra ánh lửa. “Đi.” Nói xong, không hề ngoảnh đầu lại, không sợ lạnh xoay người lên đường.

Quả nhiên cũng là phần tử hiếu chiến. Tôi mỉm cười, tìm được người có cùng sở thích rồi.

“Kenshin, Hắc Ám Ma Thần ở đâu vậy? Mặc dù bão tuyết đã ngừng, nhưng tôi mệt quá rồi. Nếu mà quá xa, ngày mai chúng tôi đi có được không?” Tôi nhìn Kenshin bằng ánh mắt ai oán, bất đắc dĩ, mệt mỏi nhất của tôi. Đáng tiếc, Kenshin không hề giống Gui.

“Ở sơn động lưng chừng núi ngay kia thôi, đi mau.” Kenshin chỉ sơn động có phần xa lại không quá xa kia, lạnh lùng thúc giục tôi đi mau.

“Được rồi, được rồi.”

Tôi ai oán theo sau Kenshin trèo lên núi tuyết. Càng tới gần sơn động, lòng tôi lại càng lo lắng bất an, bởi vì tôi càng nhìn rõ tượng đá khổng lồ khổng lồ trước sơn động. Ngoài ra tôi cũng phát hiện ra cái cửa to lớn của sơn động này gần như có thể nhét vừa năm người tôi chồng lên nhau, năm người. Cao gần tới 9m thì phải? Nghĩ đến đây, tôi nuốt nước bọt. Không phải chứ? Chắc chỉ là động lớn, không thể nào có quái vật cao lớn như vậy chứ?

“Kenshin, cậu có biết Hắc Ám Ma Thần có hình dạng thế nào không?” Tôi nơm nớp lo sợ hỏi.

Kenshin không quay đầu, vừa gấp rút lên đường vừa quay về phía tôi. “Dáng vẻ hệ thống cung cấp cho tôi là khổng lồ lực lưỡng, mặc áo choàng đen, trên đầu có một cái sừng, cầm Hắc Ám Ma Kiếm to lớn vô cùng.”

“Nghe có vẻ rất khủng bố!” Tính từ khổng lồ, lực lưỡng, thêm vào cửa sơn động lớn như vậy. Tôi đột nhiên cảm thấy người giỏi như Kenshin và Sunshine cũng không thể giải quyết nó dễ dàng.

“Tới rồi.” Kenshin đột nhiên dừng lại.

“Phải vào sao? Tôi tìm xem có cái gì có thể đánh dấu trước đã, tránh cho chúng ta bị lạc đường trong sơn động.” Tôi vội vã lục tìm trong túi.

Kenshin đứng thẳng trước cửa động, đột nhiên thét lên: “Hắc Ám Ma Thần, ta Kenshin tới tìm ngươi đòi nợ.”

Tôi sửng sốt, nhìn theo Kenshin đi về phía hang động đen ngòm vô đáy, nhưng mà hết thấy đều rất yên tĩnh, dường như ngay cả gió và tuyết cũng không dám phát ra tiếng động. Nỗi bất an tràn ngập trong lòng tôi, lập tức rút Hắc Dao ra. Trong sự tĩnh lặng, tiếng rút đao vô cùng rõ rệt.

Một viên đá nhỏ đột nhiên rơi xuống từ đỉnh sơn động. Tiếp theo trời đất đột ngột rung chuyển, gió lớn lùa ra từ sơn động. Tôi gần như không thể giữ vững thân mình, hang động vốn dĩ đen ngòm nhưng bây giờ lại bao trùm màu xanh lục quỷ dị.

Tôi biết cuộc chiến sắp sửa bắt đầu, mà đối thủ lần này có lẽ là kẻ mạnh nhất mà tôi từng gặp. Tôi kiên định đứng cạnh Kenshin, ngạo mạn nhìn về phía sơn động.

Cuối cùng, Hắc Ám Ma Thần đã xuất hiện .

Tôi nặng nề lên tiếng. “Kenshin, mặc dù nói lớn nhỏ và sức mạnh không nhất thiết có liên quan trực tiếp, nhưng cậu có cảm thấy Hắc Ám Ma Thần rất có khả năng không nhìn thấy chúng ta mà không cần thận giẫm chết chúng ta luôn không?”

“.” Kenshin ngẩng cao đầu nhìn Hắc Ám Ma Thần trước mắt, không nói gì.

Mẹ ơi, nó thật sự nhắc chân rồi. Tôi vội vàng kéo Kenshin chạy ra xa. Nói đùa, ai có cách nào đánh với quái vật phải cúi đầu mới chui ra khỏi cửa sơn động cao 9 m này chứ?

“Không được, tôi phải báo thù cho Kaoru.” Kenshin giẫy khỏi tay tôi, vẫn cứ xông tới chỗ Hắc Ám Ma Thần.

Thấy Kenshin xông tới chỗ Hắc Ám Ma Thần, tôi chỉ cười khổ rồi bất chấp khó khăn quay lại, tôi vừa chạy vừa hô: “Kenshin cẩn thận chút, đừng so đo sức mạnh với nó.”

Dường như Kenshin bịt tai không thềm nghe, chỉ xông bừa vào Hắc Ám Ma Thần. Sau khi cậu ta xông đến trước mặt Ma Thần, lập tức nhảy lên đầu gối nó, rồi lại đạp lên cơ thể nó, lấy đà nhảy tới mặt Ma Thần,

rút kiếm ra trong nháy mắt. Khi kiếm sắp sửa chém tới mặt Ma Thần, bàn tay to đùng của nó đã vung tới bên Kenshin. Kenshin đành nhảy về phía sau, tránh bàn tay to đùng có thể sẽ đưa cậu ta tới miền đất chết.

“Kenshin, tôi sẽ thu hút sự chú ý của nó, cậu đánh lên từ phía sau.” Tôi hét lên, lập tức đem đâm dao xuống bàn chân của Hắc Ám Ma Thần.

Keng một tiếng, sao lúc đâm dao vào lòng bàn chân lại truyền tới tiếng sắt thép va chạm? Tôi cúi đầu nhìn, nuốt hai ngụm nước bọt, không ngờ rằng thậm chí tôi còn không làm xước da Ma Thần được. Thử lại một lần nữa, tôi dùng hết sức đâm dao xuống. Keng!

“Không thể ngờ Hắc Dao của tôi lại không thể đối phó được với Ma Thần, phải rèn lại mới được.” Tôi chìm sâu trong cảm giác thất bại, cô đơn cầm Hắc Dao, phía sau còn cuộn lên mây chiếc lá rơi.

“Hoàng Tử, mau tránh ra!” Tiếng gầm của Kenshin truyền tới.

Tôi ngẩng đầu nhìn, cái thứ gọi là Hắc Ám Ma Kiếm hướng tới chỗ tôi như chiếc máy bay đâm sầm xuống đất. Tôi nhanh chóng phi người sang bên né tránh, nhưng máy bay. Ma Kiếm lại chém ngang về phía tôi. Trời ạ. Tôi nhỏ như thế này mà nó lại có thể chém ngang tôi? Chuyện này không hợp lý lắm thì phải? Tên lập trình viên ngu ngốc. Tôi chặt vật gục xuống thành hình chữ đại, khó khăn lắm mới tránh được thanh Ma Kiếm kia.

Tôi nhanh chóng bò dậy, lập tức co chân chạy trốn mất dạng. . . Không, là thu hút sự chú ý của Ma Thần, để Kenshin có thời gian đánh lên từ phía sau! Lúc chạy trốn, tôi khóc không ra nước mắt, cảm thấy từng bước chân rung trời động đất của Ma Thần, máy bay Ma Kiếm kia hết ba lại năm lần vung loạn sau lưng tôi. Không biết tôi sẽ bị giẫm nát bét hay bị chém thành pa tê đây?

“Kenshin, cậu mau đánh lên đi. Nếu tôi biến thành pa tê hoặc một đồng nát bét, đảm bảo sẽ đến hang quỷ làm phiền cậu đến chết!” Tôi đau buồn hét lên.

“Tôi chém rồi, không có tác dụng.” Kenshin phẫn hận hét.

“Cái gì?” Tôi cực kì hoảng sợ, lẽ nào tôi phải chết ở đây sao? Nhưng tôi không muốn chết thảm như vậy. “Kenshin, bên nào có vách núi?”

Kenshin vốn đang buồn bã lập tức phản chấn trở lại. “Rẽ trái, rẽ trái đi thẳng là có.”

Rẽ trái? Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện, động từ rẽ trái lại khó thực hiện đến vậy. “Kenshin, tôi không có cách nào rẽ trái cả.” Tôi sẽ biến thành pa tê mất.

“Ma Thần, kẻ thù của ngươi là ta.” Tiếng gầm giận dữ của Kenshin vọng tới từ phía sau. Vừa nói câu này, Hắc Ám Ma Thần vốn dĩ ở phía sau tôi truy đuổi không ngừng lại chuyển hướng đuổi theo đánh Kenshin.

Thấy Kenshin chạy tới vách núi, tôi lập tức chạy theo, vừa chạy vừa nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào để Ma Thần ngã xuống vách núi? Ngáng chân nó? Tôi thấy, chắc tôi sẽ lập tức bị nó giẫm bẹp, hơn nữa nó còn không cảm thấy sự tồn tại của tôi!

“Kenshin, cậu định làm thế nào để nó ngoan ngoãn ngã xuống vách núi?” Không nghĩ được, tôi đành phải gân cổ gào với Kenshin ở phía trước.

“Hoàng Tử, giúp tôi dẫn nó tới bên vách núi, càng gần càng tốt.” Không đầu không não bỏ lại một câu, Kenshin dừng chân, tránh né bảo kiếm máy bay của Ma Thần, chờ tôi tới “Thay ca”.

“Tôi có thể từ chối không?” Mắt tôi long lanh nước.

“Không thể.” Kenshin lạnh lùng bỏ lại một câu.

Hức ~ tôi bất chấp khó khăn, lập tức phi người chém đầu gối Ma Thần, như thường lệ vẫn keng một tiếng. Tôi xoay người phi nước đại về phía vách núi, trong lòng chỉ cầu nguyện Kenshin thật sự có đối sách.

Ma Thần theo sát phía sau tôi, thời gian chiến đấu càng lúc càng dài, tôi dần dần hơi đuối sức, vài lần tránh được lưỡi kiếm, nhưng vẫn bị sức gió theo thanh kiếm làm cho ứa máu. Một mỗi cộng thêm đau đớn, tôi dần dần cảm thấy chóng đờ hết nổi, nhưng gắng gượng để không chết, Sunshine còn đang đợi tôi hoàn thành nhiệm vụ, tôi còn phải đưa cậu ta trở về Đại Lục Trung Tâm mà!

Bỏ cuộc? Tôi chưa từng nghe thấy từ này!

Cuối cùng cũng tới vách núi, tôi suýt nữa khóc ra nước mắt. Không ngờ vách núi làm tôi ngã hai lần này lại trở thành vật cứu mạng của tôi, thế sự thật khó lường.

Dù thế nào đi nữa, vách núi đã ở trước mắt rồi, tôi vội vã gân cổ gào với Kenshin. “Kenshin, tới vách núi rồi, cậu có cách gì thì mau lên đi, nếu không tôi cũng sắp chơi trò nhảy tự do hai người với Ma Thần rồi.”

Kenshin chỉ theo phía sau tôi, khuôn mặt trầm tĩnh gợn lên biểu cảm gió mưa chuẩn bị tới, tay phải đặt ở chuôi kiếm chuẩn bị. Thời cơ! Cậu ta đang đợi thời cơ tốt nhất để giải quyết kẻ thù cậu ta hận nhất.

Ặc, nghe nói tôi chỉ còn cách vận mệnh ngã xuống núi lần thứ ba 3 cm. Tôi quay đầu nhìn vách núi thâm sâu khó lường, lại nhìn Ma Thần to lớn trước mắt. Kỳ lạ! Tại sao tôi luôn phải chọn lựa giữa hai vận mệnh ngã chết và bị giẫm chết? Lần sau có thể đổi trò khác được không? Lúc tôi bó tay chịu trói mà trừng nhau với Ma Thần, khóe mắt tôi thấy có bóng hình vọt tới độ cao xấp xỉ chiều cao của Ma Thần. Mặc dù có nhờ mấy cái cây bên cạnh, nhưng lực bật nhảy của Kenshin vẫn vô cùng đáng sợ. Tôi âm thầm bội phục.

“Phá Không Trảm!” Kenshin uy mãnh gầm lên một tiếng, nhanh chóng rút kiếm ra chém xuống đầu Ma Thần, hình như cái này là Bạt Dao Thuật? Chỉ thấy đồng tóc của Ma Thần bị sức gió của kiếm thổi bay. Tiếp theo, là một tiếng keng ~ inh tai.

Mặc dù không biết Ma Thần có bị thương hay không, nhưng ít nhất sức lực của Kenshin đã khiến Ma Thần bắt đầu đổ nghiêng về phía trước, rơi xuống vách núi là chuyện sớm muộn mà thôi. Tôi lại âm thầm bội phục Kenshin một lần nữa. Nhưng, sao trời lại đột nhiên tối sầm lại? Tôi ngẩng đầu nhìn, trợn mắt há miệng nhìn tòa nhà lớn. . . Hắc Ám Ma Thần đổ sụp xuống phía tôi!

Trời ạ, Ma Thần mà cũng nên giảm béo đi! Thể tích lớn như vậy, hại tao không tìm thấy chỗ để trốn. Mẹ ơi! Tôi mang theo bộ mặt khóc tang, ai oán ngã xuống vách núi lần thứ ba. . .

“AAAAA. . . AAAAAA.” Tôi hét âm ỉ, nhắm chặt mắt chờ đợi cơn đau dữ dội khi rơi xuống đất. “AAAAA. . .”

“Cậu có thể ngậm mồm lại được không?” Giọng nói lạnh lùng của Kenshin truyền tới từ phía trên.

“A. ?” Tôi ngẩng đầu nhìn, mặt Kenshin xuất hiện trước mắt. Tôi ngây người, nhìn sợi vải màu đỏ trong tay Kenshin quấn chặt giữa thắt lưng tôi, còn có. Bởi vì cậu ta thiếu thắt lưng mà quần tụt xuống đầu gối. (>”<>

“Kenshin, mặc khó có thoải mái không?” Tôi nghiêm túc hỏi, kể từ lần trước “không cẩn thận” nhìn thấy, tôi liền rất muốn hỏi.

“Khó là cái gì?” Kenshin nhú mày.

“Chính là mảnh vải che ở vị trí quan trọng của cậu đó.”

Kenshin cúi đầu nhìn vực nhìn mảnh vải kia. “Cậu không mặc cái này sao?”

“Không, tôi mặc quần đùi.” Tôi trịnh trọng phủ nhận, tôi không đời nào mặc khó.

“Khác nhau thế nào?”

“Ồm, tôi thật sự rất sẵn lòng thảo luận sự khác nhau giữa khó và quần đùi với cậu, nhưng mà. . .” Tôi nhú mày. “Cậu biết đấy, treo người giữa không trung thảo luận về vấn đề quần lót thật sự không vệ sinh cho lắm, hơn nữa, hai chân tôi không thể đặt vững chãi trên mặt đất, thật sự khiến tôi không quen.”

Tôi đảo mắt. “Cho nên, cậu có thể kéo tôi lên trước không? Tôi bảo đảm sẽ phân tích phân loại tất cả các loại quần lót rồi giải thích hần hoi với cậu.”

Tôi trèo lên, ngồi sụp xuống đất, có phần không dám tin tôi có thể thoát chết từ tay vách núi.

“Kenshin.” Tôi lười biếng nói.

Chủ nhân: Hoàng Tử

Tên pet: Kenshin

Cấp độ: 100

HP: 10000

MP: 1500

Đặc tính cơ bản:

Sức mạnh: 300

Thể chất: 150

Nhanh nhẹn: 150

Trí lực: 50

Tinh thần: 50

Ngộ tính: 0

Kỹ năng: Bạt Dao Thuật, Liên Trảm, Phá Không Trảm, Long Tường Thiểm, Không Gian Phá, Kinh Thân Pháp, Bán Không Được, Thuần Gian Bạo Phát.

Đặc thù: Pet nhiệm vụ, không thể thăng cấp, không thể học kỹ năng mới.

“Cậu cấp 100 còn chưa tính, những chỉ số này cũng quá khủng bố rồi, thảo nào mạnh như vậy.” Tôi ghen tỵ nhìn những chỉ số này.

“Nhưng không thể thăng cấp thật sự quá đáng tiếc. Hệ thống này cũng quá dễ tiện, tôi phải tốn bao công bao sức mới đạt được cậu đó.” Tôi không nhịn được lẩm bẩm phàn nàn.

Kenshin lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, hờ hững nói: “Chạy có mấy bước cũng được coi là tốn bao công bao sức?”

Nghe vậy, tôi lập tức nhảy lên lý luận. “Cái gì mà chạy mấy bước! Tôi chạy tới từ Đại Lục Trung Tâm ngàn dặm xa xôi, còn phải khổ sở kéo Tinh và Vân nhiều ngày như vậy mới có thể bị chúng nó hãm hại rơi xuống vách đá. Hơn nữa, còn mạo hiểm dưới bão tuyết tới Tuyết Thôn, còn bị ném ngã. Ờ, Kenshin cậu đừng đi. Tôi còn chưa nói xong. Cậu còn dám nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng như vậy? Cậu biết không? Tôi chính là chủ nhân của cậu đấy. Ờ, đừng không để ý tới tôi như vậy!”

“Tiếp theo, phải làm sao bây giờ?” Tôi và Kenshin thoáng cái đã trở về Bạch Hồ Thành ở phía tây. Tôi thật sự không nhớ nổi tiếp theo phải làm gì mới có thể cứu được Sunshine còn bị vây ở hang quỷ?

“Đi Công hội Người phiêu lưu, nhận nhiệm vụ nhà tiên tri.”

“Ồ.” Tôi hiểu rồi.

Tiếp theo, tôi không thể đợi được mà tiến vào Công hội Người phiêu lưu, muốn làm xong nhiệm vụ ngay lập, sau đó đưa Kenshin siêu khủng và Sunshine cao nhả cùng quay về Đại Lục Trung Tâm. Haiz, nhớ mọi người Đội Phi Thường quá.

Nhận nhiệm vụ xong xuôi, nhìn tờ giấy trong tay kia, tôi cảm thấy tôi sắp ngất mất. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Tại sao bản đồ Công hội Người phiêu lưu giao cho tôi lại chỉ chỗ của ba nhà tiên tri tại ba điểm xếp thành hình tam giác trên toàn Đại Lục Phương Đông? Cái này, cho dù tôi không mù đường, chắc cũng phải tốn hết sức mới tìm được phải không?

Không sao cả. Tinh thần tôi phấn chấn trở lại, bên cạnh còn có Kenshin, tôi sợ cái gì? “Kenshin, chắc cậu tìm bữa cũng thấy ba nhà tiên tri nhỉ?”

Kenshin chậm rãi quay đầu, vẫn trưng lên khuôn mặt lạnh lùng đó. “Ngoài Tuyết Thôn mà Kaoru ở, những nơi khác không biết!”

. Xem ra nhiệm vụ này rất có khả năng bởi vì hai kẻ đại mù đường, mà khiến cho độ khó tăng lên ba cấp. Tôi thở dài, cam chịu số phận bắt đầu mất to trừng mắt nhỏ với tấm bản đồ. Bắt đầu từ chỗ gần nhất đi! Điểm gần nhất hình như là bên trái phía dưới, thoát nhìn, hình như ở ngay bên trái góc dưới Bạch Hồ Thành.

“Dù sao đi nữa, chắc đi về phía bên trái đằng kia là đúng rồi.” Tôi dứt khoát quyết định nhắc bước đi về phía trước.

“Hoàng Tử.” Kenshin vẫn yên lặng theo sau đột nhiên gọi tên tôi.

Tôi vẫn bước chân đi tiếp, chỉ hơi quay đầu hỏi. “Gì thế?”

“Cậu vẫn chưa nói với tôi chuyện quần lót.” Kenshin vô cùng nghiêm túc

“Ặc, quần lót. . .” Tôi chỉ biết đồ lót có quần lọt khe, quần ghen, quần ren, quần không viền. Không biết con trai ngoài quần đùi và quần tam giác còn có loại nào khác không? Hức ~ Làm sao tôi biết được. Tôi không thể giới thiệu quần lót ren với Kenshin nhỉ? Gay to. Tôi thật sự không nghĩ ra phải làm thế nào cả. Kenshin mặc quần lót ren. . . Pfff! Ừm, đáng cân nhắc đấy.

“Không cần nói .” Kenshin đột nhiên nói câu này.

Tôi thất vọng đầy cõi lòng, cầu xin bằng ánh mắt phát sáng lấp lánh. “Tại sao? Tôi rất muốn thảo luận với cậu về vấn đề này mà. Tôi nói với cậu nhé ~ được không?”

Ánh mắt lạnh lùng của Kenshin liếc về phía này. “Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của cậu, tôi đột nhiên không muốn biết .”

“.” Tôi gãi mặt, thì ra tôi cười quá lộ liễu. Lần sau phải nhớ không được cười linh tinh. Kế hoạch Kenshin mặc quần lót ren thất bại. . . Tôi hơi tiếc.

“Là biển?” Kenshin đột nhiên dừng lại, ngẩng người nhìn biển, tựa như chưa bao giờ thấy cảnh tượng này. Mặt cậu ta chứa đựng vẻ xúc động và vui mừng kinh ngạc.

Cảm nhận của tôi đối với biển không tốt như vậy. Lúc trước tôi bị nhốt trên biển, nhầm chán đến mức phải nói chuyện với một cái bánh bao, cuối cùng còn bởi vì mắc nợ mà bị bắt cọ sạch phân hải âu trên boong thuyền. Đúng là một câu chuyện mà tôi không muốn nhớ lại.

Kenshin hơi do dự hỏi, còn có chút ngượng ngùng. “Chúng ta có thể tới gần một chút xem không?”

Tôi cười, để lộ hàm răng trắng tinh. “Đương nhiên có thể.”

Dù Kenshin vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng rõ ràng bước chân đã trở nên gấp rút. Tôi cũng cười đi theo sau. Không thể ngờ Kenshin lạnh lùng cũng biết ngượng!

Kenshin dừng lại trước một màu xanh thẫm. Tôi im lặng đứng cạnh cậu ta, lên tiếng: “Rất đẹp nhỉ. Đợi cứu được Sunshine xong, chúng ta sẽ cùng nhau đến Đại Lục Trung Tâm. Chắc chắn hai người các cậu còn có thể thấy nhiều cảnh đẹp hơn.”

“Ừm.” Khuôn mặt lạnh lùng của Kenshin cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười hờ hững.

Tôi nhìn quanh, cảm thấy hình như chỗ này hơi quen? Tôi nhìn trái, đập vào mắt chính là một con thuyền vô cùng quen thuộc, còn có bến cảng vô cùng quen thuộc. Sao lại tới cảng được? Tôi cầm bản đồ đối chiếu, phát hiện tôi đi trật một góc 45o. Gay go to rồi! Ngay cả điểm gần nhất cũng không tới được, rốt cuộc tôi phải làm thế nào mới tìm được ba nhà tiên tri đây?

“Haiz, không tìm thấy đường.” Tôi nhú chặt lông mày.

Kenshin thu hồi ánh mắt chăm chú nhìn biển, kiến nghị. “Bên kia có rất nhiều người, đi hỏi đường xem sao?”

“Rất nhiều người?” Tôi quay đầu nhìn, thật sự không ít người, hình như quây lại xem cái gì đấy? Thú vị. Tôi cực kỳ hứng thú kéo Kenshin đi về phía đám đông. “Đi. Chúng ta đi hóng chuyện.”

“Hóng chuyện? Thú vị hơn biển không?”

“Ặc. . . Mỗi người một ý thôi.”

Thật sự là hơi nhiều người, hơn nữa không khí hình như hơi căng? Tôi nhìn đám đông xung quanh đều xoa nắm bóp tay, vẻ mặt căm giận, thậm chí còn rút vũ khí. Đang xảy ra chuyện gì vậy? Tôi thò đầu vào, muốn hóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tên ác bá Hoàng Uy.” Người cạnh tôi đột nhiên thốt ra câu nói này, giọng điệu còn mang theo sự run rẩy.

“Hoàng Uy?” Tên này nghe rất quen.

“Lục Tinh, rốt cuộc em có làm bà xã của anh không? Anh cho em biết, anh đã bố trí tay chân ở mọi điểm hồi sinh rồi. Nếu em nói không, anh sẽ chém thẳng nhóc này về cấp 1.” Một giọng nói ngứa tai quen thuộc vọng ra từ trong đám người.

Tôi vừa nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống. Được lắm Hoàng Uy, không ngờ lại ức hiếp bạn thân của tôi, còn bức hôn? Đúng là không coi tôi ra gì cả.

Tôi lấy hết sức đẩy đám người hèn nhát ở phía trước, thấy sắc mặt tái nhợt của Tinh và Vân khi bị mấy kẻ hành hạ. Tôi vô cùng tức giận, cất giọng lạnh tanh. “Nếu cô ấy lấy người, ta sẽ nuốt dao của mình.”

Mọi người đều liếc nhìn tôi, Vân kích động kinh ngạc hô lên: “Tinh linh? Đại ca là tinh linh. Đại ca, là anh sao?”

Tôi mỉm cười. “Không phải là anh, còn có tinh linh nào rong chơi ở Đại Lục Phương Đông sao?”

“Đại ca.” Sắc mặt tái nhợt của Tinh vô cùng phức tạp, cô ấy do dự kêu lên một tiếng.

Tôi nhìn Hoàng Uy lấp lánh ánh vàng, tục đến cùng cực, nói bằng giọng trầm tĩnh tràn đầy tức giận: “Hoàng Uy ư? Xem ra người vẫn chưa rút được gì từ bài học lần trước.”

“Mày. . .” Khuôn mặt của Hoàng Uy tràn ngập vẻ giận dữ những cũng phảng phất nỗi sợ hãi.

“Mẹ mày, mày đừng tưởng tao sợ mày. Lần trước mày đánh lén ông, lần này không đơn giản như vậy đâu. Chúng bay xông lên cho tao, chém chết nó sẽ có thưởng lớn.” Hoàng Uy gào lên với tôi.

“Kenshin, bắt đầu đánh đi.” Tôi nở nụ cười hồ hững, nói với Kenshin bên cạnh, đẩy lòng lại tràn ngập niềm hưng phấn. Hắc Ám Ma Thần khiến tôi phải nín nhịn nhiều như vậy, bây giờ cuối cùng gặp được người có thể bắt nạt, bỏ qua thể nào được!

Kenshin chỉ trưng lên bộ mặt lạnh lùng, gật đầu.

Tôi rút Hắc Dao, nhìn Hoàng Uy lùi ra sau sau đám đàn em, tôi cười lạnh lùng. Tưởng tránh ở phía sau có tác dụng sao? Tôi và Kenshin đồng thời phi người lên trên, chẳng hề sợ hãi tám gã đại hán. Bóng dáng hai người chúng tôi vọt giữa đao kiếm, Hắc Dao và kiếm của Kenshin càng nhanh đến mức chỉ thấy bóng đen và ánh bạc lóe lên, cũng như tia màu máu bắn ra.

Tôi sáng khoái không ngừng bay nhảy né tránh, không hề bận tâm tới tám gã đại hán. Lần trước một mình tôi cũng dám chống lại chúng, huống chi bây giờ đã có Kenshin khủng bố cấp 100 bên cạnh. Nói như vậy có lẽ hơi làm nhục người ta chút, nhưng mà tôi chỉ coi trận chiến này là trò chơi giải quyết ngứa ngứa.

Giao hai người còn lại cho Kenshin giải quyết, tôi mỉm cười đi về phía Hoàng Uy. “Hoàng Uy, nghe rõ cho tôi, đừng để tôi thấy anh ức hiếp hai người gọi tôi là đại ca kia một lần nữa, nếu không, dù cho anh mang theo bao nhiêu phế vật bên người, đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là ruồi nhặng bay loạn mà thôi.”

“Còn anh ư? Tôi tuyệt đối không hề bỏ lỡ mà giết luôn.” Tôi nâng đao, hất thanh đao hoàng kim có vẻ hào nhoáng nhưng vô dụng trong tay Hoàng Uy ra xa.

Cửu Đầu Long Thiểm!

Tôi cười kiêu ngạo ngửa mặt lên trời nhìn ánh sáng trắng bay đi. Sau một hồi thôi không cười nữa, tôi nhìn về phía Kenshin đã dọn dẹp xong hai người, thâm giết mình.Ặc, hình như vừa nãy tôi dùng chiêu thức của Kenshin trước mặt cậu ta? Nhưng mà. . . Trong số kỹ năng của Kenshin hình như không có Cửu Đầu Long Thiểm thì phải. Chắc không sao đâu? Tôi nhả một giọt mồ hôi lạnh.

“Hai đứa không sao chứ?” Tôi lo lắng nhìn Vân và Tinh. May thay, hai người ngoài sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng không có dấu hiệu bị thương.

“Đại ca. . .” Vân tiến lên trước, khuôn mặt tràn ngập vẻ hối lỗi. Tới khi đến trước mặt tôi, nó chột khụy gối. “Em xin lỗi, đại ca.”

Mắt tôi lờ ra, tên Vân sợ mất mặt đến chết này lại có thể quỳ gối trước mặt mọi người?

“Đại ca, bọn em lừa anh nhiều như vậy, tại sao còn giúp bọn em nữa?” Tinh cũng tiến lên, mặt nó tràn đầy vẻ do dự.

Tôi nhún vai. “Anh đã nói rồi, chỉ hối hận vì những việc mình không làm. Một khi đã quyết, tuyệt đối không hối hận. Anh đã quyết định giúp hai đứa, sẽ giúp tới cùng.”

“Đại ca.” Vân và Tinh đồng thanh nói, hình như hai đứa đã hạ quyết tâm. “Cầu xin anh cho bọn em đi theo với.”

“Hử?” Tôi nhíu mày. “Hai đứa chắc cũng có đủ tiền đến Đại Lục Trung Tâm rồi, hai đứa không cần lo cho anh, đi trước đi, anh còn chút việc phải làm.”

Sắc mặt hai người đột nhiên trắng xanh, Vân run rẩy nói. “Đại ca không chịu để bọn em đi theo sao? Em có thể thề, bọn em tuyệt đối không hại anh lần nữa.”

“Không phải như vậy. . .” Tôi nhíu chặt lông mày, có cần cho hai đứa theo không? Tôi hơi do dự. Theo lý mà nói, để hai đứa đi theo cũng là chuyện tốt. Dù sao cảm giác về phương hướng của Vân và Tinh tốt hơn tôi rất nhiều. Nhưng như vậy cũng phải nói rõ chuyện của Kenshin và Sunshine cho chúng nó.

“Quý Vương?” Tinh đột nhiên ngẩng người nhìn Kenshin, nhẹ nhàng thốt ra câu này.

Vân cũng quay đầu nhìn Kenshin, mang vẻ không thể tin nổi.

Sắc mặt tôi hơi thay đổi, vội nói: “Đừng nói gì cả, đi theo anh trước đã.”

Tinh và Vân dẫn tôi và Kenshin tới phòng riêng của nhà hàng nào đó. Hai đứa chúng nó lập tức ngồi xuống, bốn mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của Kenshin. Tôi hơi buồn cười, cố ý chậm rãi cầm lấy thực đơn, chậm rãi gọi từng món, ngoảnh mặt làm ngơ với vẻ lo lắng của hai đứa. Pfff! Tôi nhin cười tới mức sắp nội thương, không thể ngờ, tôi có thể chinh hai đứa trong game như vậy. Trước kia lần nào cũng là hai đứa liên hợp bắt nạt tôi.

“Cuối cùng, là món.” Tôi do dự, ăn gì đây nhỉ?

“Vần thần dầu ớt đỏ, phải không? Đại ca.” Vân cười hi hi tiếp lời. “Em cũng thích ăn vần thần dầu ớt đỏ rồi. Khẩu vị của đại ca quả nhiên là tuyệt nhất!”

Tôi nhíu mày. Đối với vấn đề đồ ăn, không phải tôi muốn nói, tôi dám bảo đảm ít nhất mình cũng là đứa sành ăn nhất trong đám bạn. Mọi lần đi ra ngoài không phải toàn do tôi quyết định đi đâu ăn và chọn đồ ăn sao? “Vậy vần thần dầu ớt đỏ đi.”

Phục vụ vừa bước ra khỏi phòng riêng, Tinh và Vân lập tức nhìn chăm chú Kenshin đến chết, ánh mắt rõ ràng chết cũng không bỏ qua.

Tôi thở dài, trở nên nghiêm túc. “Tinh, Vân, bây giờ anh phải nói với hai đứa một chuyện vô cùng quan trọng. Anh muốn hai đứa đảm bảo rằng không cho bất kỳ ai biết chuyện này. Hơn nữa từ nay trở đi không nhắc lại chuyện này nữa.”

Tinh và Vân kiên định liếc mắt nhìn nhau. Vân dứt khoát nói: “Đại ca, em dám thề từ này trở đi sẽ nghe theo đại ca. Nếu đại ca bảo bọn em không được nói, vậy bọn em không dám hé một lời.”

“Nếu đại ca lo lắng, vậy không cần giải thích với bọn em. Bọn em không dị nghị gì cả.” Tinh cũng nói như vậy.

Tôi dùng ánh mắt dò hỏi Kenshin, dù sao đây cũng là bí mật của cậu ta, tôi không nên quyết định hộ cậu ta.

“Nói đi, tôi không mong họ coi tôi là NPC bình thường.” Kenshin thản nhiên nói.

Tinh và Vân chờ ra ba giây, Vân lấp ba lấp bắp hỏi. “Cậu, cậu. . . có ý thức? Không thể nào? Tình tiết trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng lại có thể hiện rõ mồn một trước mắt?”

“Sự tình chính là vậy.” Tôi gãi mặt. Không thể ngờ trí thông minh của Vân còn cao hơn tôi, chỉ như vậy đã biết sự tình rồi. “Hơn nữa có ý thức không chỉ Kenshin, còn có một người khác, tên là Sunshine. Bây giờ anh đang nghĩ cách cứu Sunshine ra.”

“Còn một người khác?” Vân và Tinh đều sững sốt.

“Ừm, anh phải hoàn thành một nhiệm vụ khác mới có thể cứu Sunshine ra khỏi hang quỷ.” Tôi nhú mày. “Có chuyện này phải nhờ hai đứa rồi, anh không hiểu bản đồ nhiệm vụ được giao.”

“Đưa em xem nào.” Không hổ là Tinh, sau khi kinh ngạc lập tức hồi phục nguyên trạng, bình tĩnh kêu tôi cho xem bản đồ.

Tôi lấy bản đồ làm tôi rồi rầm kia ra, đưa cho Tinh. Tinh nhú mày nhìn bản đồ, rồi lấy thước đo góc ra đo đặc góc độ. Chuyên nghiệp quá. Tôi thầm bội phục, thảo nào chúng nó không bị lạc đường. Tôi phải học hỏi mới được, nhưng mà thước đo góc dùng thế nào?

“Từ cảng đi về phía 20° đông đông nam tầm 15 km là tới.” Tinh vừa nói vừa thu thước đo góc lại.

“Ồ. . .” Tôi vừa gặm thức ăn vừa thờ ơ trả lời. Dù sao vừa nãy Tinh và Vân đều nói đi theo tôi. Có hai đứa dẫn đường, tôi chẳng phải lo đông đông nam gì đó nữa rồi.

Tôi cầm lấy bánh bao thịt trên bàn, nhìn nó sững sốt một hồi, hình như rất nhiều ngày tôi không cho Bánh Bao Thịt ăn? Mồ hôi lạnh ứa ra. Thảm rồi! Đành phải mặc kệ Tinh và Vân vẫn còn ở đây, vội vã cho tay vào trong túi, ôm Bánh Bao Thịt ra.

“Ma ma ~” Rõ ràng Bánh Bao Thịt đã khóc đến mức sưng đỏ cả mắt, nhưng thấy tôi, nó vẫn có vẻ vui mừng. “Thịt Bao Bao rất nhớ ma ma. Bụng Thịt Bao Bao cũng đói lắm rồi ~”

Tôi thật sự đau lòng không nói lên lời, cũng vô cùng hối hận. Tôi lại quên mất không cho nó ăn. Tôi vội vã cầm bánh bao thịt dùng để ăn trong tay cho Bánh Bao Thịt ăn, vừa cho nó ăn vừa xin lỗi: “Xin lỗi, Bánh Bao Thịt. Ma ma quên mất, hại con đói lâu như vậy.”

“Hu ~ hu ~” Miệng Bánh Bao Thịt bị đút đầy thức ăn, nhưng đôi mắt to vẫn vô cùng vẻ nhìn tôi.

Nhìn Bánh Bao Thịt ăn vui vẻ, tôi yên tâm cầm đĩa chuẩn bị nhồi đầy bụng mình, nhưng lại đón nhận ba cặp mắt ngẩn ngơ.

“Bánh bao thịt mọc mắt. . .” Vân trợn mắt há mồm.

“Banh bao thịt biết nói.” Tinh nuốt nước bọt.

“.” Kenshin không nói lời nào.

Tôi cười gượng hai tiếng. “Đây là pet của anh, tên là Bánh Bao Thịt. Bánh Bao Thịt chào mọi người đi.”

Bánh Bao Thịt nuốt bánh bao thịt to dùng vào trong miệng, vui vẻ nhảy lên bàn, kêu: “Xin chào mọi người, tên Thịt Bao Bao là Bánh Bao Thịt, là pet của ma ma.”

“Ma ma?” Ba cặp mắt ngờ vực lại nhìn tôi.

“Bánh Bao Thịt không giỏi phân biệt giới tính lắm, toàn gọi anh là ma ma.” Tôi toát mồ hôi. Lời này là nói dối, có lẽ cả thế giới không ai phân biệt giới tính giỏi như Bánh Bao Thịt.

“Pet của đại ca thật sự đặc biệt.” Vân nở nụ cười bất đắc dĩ.

Ừm, tôi nghĩ, pet đầu tiên là Bánh Bao Thịt mọc mắt, thứ hai nhân vật manga Kenshin có ý thức, tương lai cứu được Sunshine xong, pet thứ ba không phải là hoàng tử Ả Rập có ý thức sao? Thật sự rất đặc biệt. Toát mồ hôi!

“Thì ra Thịt Bao Bao thích ăn bánh bao thịt, thật sự rất đặc biệt.” Vân nói với Bánh Bao Thịt “ngồi” trên đầu nó.

“Bánh bao thịt ngon!” Bánh Bao Thịt vui vẻ nhảy cẫng lên.

“Bánh bao thịt rất ngon. Vậy Thịt Bao Bao bắt đầu biết nói từ lúc nào vậy?”

“Sau khi đánh nhau với chim lửa.”

“Chim lửa là thứ gì?”

“Là pet của Gui Gui.”

“Gui Gui lại là thứ gì?”

“Gui Gui là . . .” Bánh Bao Thịt nghiêng đầu vất óc nghĩ ngợi. “Là thứ giống ma ma.”

“Ồ. . . Cũng là chiến sĩ tinh linh.” Vân chợt ngộ ra. “Vậy.”

“.” Tôi không nói gì.

Trên đường đi tới chỗ nhà tiên tri đầu tiên, hai người và một NPC không nói gì nghe cuộc đối thoại không nào của một người và một chiếc bánh bao. Xem ra Vân và Bánh Bao Thịt khá ăn khớp với nhau. Miệng hai “người” đều không dừng được, vừa hay cùng nói liên miên không ngắt!

“Tinh, còn bao xa nữa?” Tôi bất đắc dĩ hỏi, nghe hai “người” kia nói tiếp, tôi sợ tôi sẽ mắc chứng suy nhược tinh thần mất.

Tay trái Tinh cầm bản đồ, tay phải cầm la bàn. “Ồ quanh quanh đây thôi, đại ca.”

“Ồ, vậy tìm xung quanh đi.”

Bang! Chân tôi bị cản lại, hình như gặp vật cản gì đó? Cúi đầu nhìn. Không ngờ tôi lại đá cái bát của lão ăn xin ven đường ra xa 5 m. Tôi há hốc miệng. Trời ạ! Tôi làm chuyện tốt gì thế này? Tôi vội vã nhặt bát trả lại, xin lỗi tới tấp. “Xin lỗi bác, bát của bác đây ạ.”

Thấy bác ăn xin hình như không có phản ứng gì, tôi ngẫm nghĩ, cho tay vào trong túi lấy ra mấy đồng vàng, bỏ vào trong bát của bác ăn xin. “Thưa bác, cháu gửi bác chỗ vàng này, ngại quá, lật úp bát của bác rồi.”

Sự tình giải quyết xong, lúc tôi đang định nhấc bước đi về phía trước, lại thấy khuôn mặt kinh ngạc của Tinh và Vân. “Sao thế?” Tôi sờ mặt, vẫn còn mặt nạ mà! Sao hai đứa lại nhìn tôi chăm chú như vậy?

“Không có gì, chỉ là thái độ đại ca đối với NPC thật sự rất đặc biệt.” Vân hơi kinh ngạc.

Tinh hít sâu một hơi rồi nói: “Thảo nào, thảo nào hội Kenshin lại chọn anh tháo gỡ nhiệm vụ của họ.”

“.” Khuôn mặt không biểu tình của Kenshin giật giật hai phát. Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, nghe nói nguyên nhân họ chọn tôi hình như là bởi vì chưa có ai ngã xuống vách đá.

Nhưng vẫn phải giữ thể diện. Tôi khụ hai tiếng, cố tình nghiêm khắc nói. “Kenshin làm gì có nhiệm vụ nào cần anh giải quyết. Hai đứa đang nói bậy gì thế?”

Tinh và Vân có vẻ hoảng loạn. “Xin lỗi, đại ca. Bọn em chưa nói gì cả.”

Tôi gật đầu, giọng điệu cũng mềm đi. “Mau tìm xem nhà tiên tri ở đâu đi.”

“Vâng, đại ca.”

Giọng nói trầm tĩnh của bác ăn xin quỳ dưới đất vang lên. “Các người tìm nhà tiên tri có việc gì không?”

Chúng tôi quay đầu nhìn bác ăn xin dưới đất, tôi hơi do dự hỏi. “Chúng cháu muốn biết nội dung của tấm bia tiên tri trên Trạm Lam sơn, đỉnh núi cao nhất thế giới.”

Bác ăn xin thăm thở dài một tiếng, chậm rãi đứng lên. “Xem ra vẫn không trốn được! Ta chính là một trong ba nhà tiên tri.”

“A?” Chúng tôi sửng sốt, có nhầm không? Làm nhà tiên tri mà nghèo như vậy sao, nghèo đến mức phải xin cơm ven đường?

“Tiểu huynh đệ, thấy người là người tốt, ta sẽ không giày vò người. Vốn dĩ còn phải bảo người làm việc chứng tỏ mình là chính nhân quân tử.” Nhà tiên đoán cười điềm đạm. “Bây giờ, ta sẽ giao mảnh vỡ bản đồ Trạm Lam sơn cho người không điều kiện.”

Tôi ngẩn ngơ nhận bản đồ, đơn giản như vậy đã lấy được mảnh vỡ bản đồ đầu tiên rồi?

“Xin hỏi nhà tiên tri, vốn dĩ ông muốn bảo chúng tôi làm gì?” Tinh hoài nghi hoặc.

“Khiêu khích Mãnh Hồ trại trên HổSơn, giết ba đại đương gia.” Nhà tiên tri thản nhiên nói.

Tinh và Vân vô cùng không phong độ mà há hốc miệng. “Mãnh Hồ trại. Đây chính là khu vực nguy hiểm không kém hang quỷ, hơn nữa còn phải giết ba đại boss?”

Sau một hồi, Vân cuối cùng cũng ngậm miệng lại, sau đó ngưỡng mộ nhìn tôi. “Đại ca, em thật sự rất ngưỡng mộ anh. Sau này em nhất định phải học cách đối nhân xử thế của anh, có lòng dạ hành y cứu thế vĩ đại.”

Ê, đừng dùng thành ngữ loạn xạ như vậy có được không. Hành y cứu thế gì chứ?! Ông còn học văn học như tôi nữa chứ. Tôi gãi mặt, không thể ngờ một hành động nhỏ nhoi lại bớt đi phiền hà lớn. Thật sự bất ngờ. Nhưng cũng tốt, như vậy ngày quay trở lại Đại Lục Trung Tâm gặp Đội Phi Thường lại càng gần hơn nữa.

Tôi quay người về phía bác tiên tri ăn xin. “Cảm ơn mảnh vỡ của bác. Vậy chúng cháu đi tìm nhà tiên tri thứ hai ngay đây.”

Nhà tiên tri mỉm cười. “Đúng là thằng nhóc lễ phép. Vậy ta sẽ lại tiết lộ cho người. Nhà tiên tri phía bắc thường xuất hiện tại chỗ có gà vịt cá thịt rau xanh củ cải.” Nói xong, nhà tiên tri lại quỳ xuống, tiếp tục làm người ăn xin.

“Chợ bán thức ăn à?” Tôi gãi mặt. Vị trí của các nhà tiên tri thật sự quái lạ. Tôi còn tưởng bọn họ đều trốn ở núi cao xa, nơi chỉ có thể làm bạn với chim thú. “Vậy chúng ta đến Huyền Vũ Thành đi tìm nhà tiên tri phía bắc đi!”

“Vâng, đại ca.” Tinh và Vân lại có vẻ càng thêm ngưỡng mộ.

“Xem ra nhiệm vụ này đơn giản hơn tưởng tượng của mình.” Vậy ư? Tôi tràn trề tin tưởng mà nghĩ, Đội Phi Thường, em sắp về nhà rồi.

23. Q.3 - Chương 7: Cuộc Chiến Bắt Đầu

“Vũ Liên, còn thiếu rất nhiều tiền sao?” Sứ Lang đau lòng nhìn bà xã nhíu mày đã vài ngày rồi.

“Rất nhiều, rất nhiều.” Vũ Liên nhíu chặt mày, vội thảo luận bảng thu chi tài chính với Dục Băng Phượng Hoàng, sắc mặt hai người đều vô cùng khó coi.

“Không được, nếu không kiếm thêm nguồn thu nhập thì không thể trụ nổi.” Dục Băng Phượng Hoàng bộp một phát thả tài liệu xuống, day huyệt thái dương, buồn bã nói.

“Nhưng những người có thể kiếm tiền đều đã phá đi kiếm tiền hết rồi. Hai tuần nữa bảo vệ mà hệ thống phái tới sẽ bị thu hồi. Khi đó, đoàn Kiếm Vô Tội ở bên ngoài kiếm tiền nhất định phải trở về bảo vệ Vô Ngân Thành. Đến lúc đó, tài chính sẽ càng khó khăn.” Vũ Liên cũng lo âu nói.

“Khi đó không phải thành sẽ có gamer tới tiêu tiền sao?” Sứ Lang hỏi.

“Không, thành mới bắt đầu hoạt động, chắc chắn sẽ thiếu hụt. Chỉ riêng người bán hàng trong cửa hàng, đội trị an duy trì trị an, quân đội cũng còn quá ít người. Cho nên nhất định phải tiếp tục gia tăng nhân viên, mà chi phí cho việc này cũng ghê người lắm rồi, chứ đừng nói đến việc phải tiếp tục xây dựng thành. Bây giờ nếu không có một vạn pha lê thì không thể làm gì nên hồn cả.” Phượng Hoàng phân tích.

Sử Lang nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Bản thiết kế của Gui hình như gần xong rồi, sai cậu ấy đến ba thành Nhật Nguyệt Tinh hát kiếm tiền được không?”

“Ừm ừm.” Vũ Liên nghiêm túc viết phương pháp gia tăng tài chính.

“Tiểu Long Nữ, em lừa được bao nhiêu tiền rồi?” Sử Lang hỏi Tiểu Long Nữ đang nhàn hạ ngồi một bên.

“Mười mấy vạn pha lê em lừa đã dùng hết từ lâu rồi.” Tiểu Long Nữ liếc mắt nhìn Sử Lang. “Bây giờ em đang bị truy nã, Nhật Nguyệt Tinh Thành đều gần như biết mặt và thủ đoạn của em rồi, không lừa được nữa.”

“Thật đáng tiếc.”

“Nếu Hoàng Tử ở đây, chắc là có thể đi hát cùng Gui.” Tiểu Long Nữ nhú mày. “Giọng cậu ta cũng được, thêm vào khuôn mặt kia, nhất định có thể kiếm được khối tiền.”

“Hoàng Tử hát rất hay sao?” Phượng Hoàng say mê tưởng tượng.

“VẬY CHỜ HOÀNG TỬ TRỞ VỀ BẢO NÓ ĐI HÁT KIẾM TIỀN LÀ ĐƯỢC. DỰA VÀO NĂNG LỰC CỦA HOÀNG TỬ, NGHIÊM TÚC NHẬN NHIỆM VỤ, KIẾM TIỀN, BÁN THÊM MỘT ÍT BẢO VẬT NHỎ, CHẮC CŨNG KIẾM VỀ ĐƯỢC ĐỦ SỐ TIỀN!” Vũ Liên bàn tính.

“Vấn đề là cái tên đó có nghiêm túc kiếm tiền không?” Tiểu Long Nữ không tán thành lắm.

. Đây lại là vấn đề lớn khác!

“Không hay rồi.” Nam Cung Tội chậm rãi bước tới, sắc mặt trĩu nặng.

“Anh có thể đừng mở đầu bằng câu rung động như thế không? Chúng tôi đều biết tình hình không tốt.” Tiểu Long Nữ đảo mắt nhìn Nam Cung Tội.

Nam Cung Tội không ngó ngang tới Tiểu Long Nữ, chỉ giận dữ nói: “Phạm đang chiêu binh mãi mã, đợi bảo vệ của hệ thống biến mất sẽ tấn công Vô Ngân Thành.”

“Phạm?” Phượng Hoàng nghe đến tên người yêu cũ thì nhú mày, tâm trạng hỗn tạp.

“Đúng là họa vô đơn chí.” Mặt chị Vũ Liên sa sầm. “Lại phải nuôi thêm binh mã.”

“Hoàng Tử còn chưa trở về sao?” Nam Cung Tội bình tĩnh hỏi.

“Ồmm, cái này. . .” Mọi người Đội Phi Thường đều ấp úng.

Nam Cung Tội quay về phía Dục Băng Phượng Hoàng, nói nhẹ nhàng nhưng kiên định: “Phượng Hoàng, em ra ngoài trước, anh có việc muốn nói với thành viên Đội Phi Thường.”

Phượng Hoàng tuy không muốn nhưng cũng biết chùng mực, ồ một tiếng rồi ngoan ngoãn đi ra.

Nam Cung Tội thấy Phượng Hoàng đóng cửa phòng xong, xoay người đối mặt với Đội Phi Thường. “Nói đi, rốt cuộc Hoàng Tử đã xảy ra chuyện gì?”

Gian phòng tĩnh lặng.

“Tôi biết mặc dù Hoàng Tử rất mạnh, trọng tình trọng nghĩa, nhưng lại rất lơ mơ, hơi ngốc, mà còn mù đường nữa.” Nam Cung Tội vô cùng bình tĩnh nói.

“Sao không nói sớm ~” Mọi người đều thở phào.

“Anh đã biết tính tình của Hoàng Tử thế nào rồi mà không nói sớm, hại chúng tôi căng thẳng gần chết.” Tiểu Long Nữ ôm ngực, ra vẻ hoảng hốt.

“Rốt cuộc Hoàng Tử đang ở đâu?” Nam Cung Tội không ngại phiền phức hỏi thêm lần nữa.

“Ồ Đại Lục Phương Đông.” Không dẫn đo, Sửu Lang nói thẳng không che đậy.

Nam Cung Tội nhú mày, khó hiểu hỏi: “Ồ đó làm gì?”

“Kết quả của mù đường và say rượu.” Sắc mặt Tiểu Long Nữ u ám.

“” Cho dù biết tình hình thật sự của Hoàng Tử, Nam Cung Tội cũng không thể không ngăn người.
“Bao giờ mới về?”

“Không biết.” Tiểu Long Nữ thành thật nói.

“Hình như các người hơi thờ ơ với Hoàng Tử.” Nam Cung Tội có vẻ thờ ơ nhưng giọng điệu hơi bất mãn.

“Không phải thờ ơ, chỉ không muốn giam cầm cậu ta sớm như vậy.” Tiểu Long Nữ thản nhiên nói.

Nam Cung Tội mang ánh mắt khó hiểu.

“Sau này cậu sẽ hiểu.” Vũ Liên cười.

Gui bước vào phòng, mở đầu chính là câu. “Không hay rồi.”

Vài ánh mắt khinh bỉ lập tức bắn tới, Tiểu Long Nữ lười biếng lên tiếng. “Lại là cái gì không hay đây?”

“Tà Linh nói, Hoàng Tử có thể phải về muộn.” Gui buồn bã.

“Cái tên kia đang làm gì thế không biết?” Mặt Tiểu Long Nữ bỗng nổi gân xanh.

Tà Linh đi vào ngay sau đó nhú chặt mày. “Cậu ấy không chịu nói, nhưng hình như có vẻ rất quan trọng. Cậu ấy nói sẽ trở về nhanh nhất có thể.”

“Trở về nhanh nhất có thể? Người ta sắp đánh tới dưới thành rồi, cậu ta là Thành chủ còn dạo phố ở Đại Lục Phương Đông?” Tiểu Long Nữ đứng bật dậy. “Không được, Tà Linh, cậu nói cho cậu ta biết, dù cậu ta đang làm gì cũng phải lên thuyền trở về trong vòng ba ngày, nếu không người ta công thành mà Thành chủ lại không có mặt thì phải dựa vào cái gì để đánh đây.”

“Tôi sẽ nói cho cậu ấy.” Tà Linh gật đầu, nhưng thấy không đúng lắm thì lại thêm một câu. “Còn cậu ấy làm thế nào thì tôi không thể đoán nổi.”

“Việc cái tên kia sẽ làm ngay cả bản thân cậu ta còn không đoán được chứ đừng nói là cậu.” Tiểu Long Nữ day huyệt thái dương của mình, đau đầu nói. “Chỉ mong rằng cậu ta có thể trở về trước khi Phạm công thành, dù sao Hoàng Tử vẫn là trái tim của Vô Ngân Thành.”

Tôi cười he he, không ngờ lại có thể thu thập mảnh vỡ bản đồ dễ dàng như thế. Chẳng qua chỉ trả lời mấy câu hỏi của nhà tiên tri phía bắc trong chợ thức ăn, còn chơi xúc xắc so lớn nhỏ với nhà tiên tri phía đông trong sông bạc. Ba mảnh vỡ ngon lành tới tay tôi, nhiệm vụ này cũng đơn giản thôi!

“Tại sao anh lại có thể phân biệt được hai mươi loại rau củ và mười loại thịt cá khác nhau vậy? Còn viết được tên nữa?” Vân buồn bã nói. Cậu cảm thấy đồng thịt cá kia giống nhau như đúc, ngay cả hương vị còn chẳng khác nhau là mấy.

“Tại sao lại có người chơi so lớn nhỏ mà thắng mười lần liên tiếp?” Tinh nhỏ mồ hôi lạnh, thế này thì đúng là may không thể may hơn được nữa.

“Kenshin, bản đồ này ghép lại khó quá. Cậu thử ghép lại rồi đưa Tinh xem thử đi.” Tôi lúng ta lúng túng một hồi vẫn không làm rõ được ba mảnh này rốt cuộc là phải ghép kiểu gì, liền ném cho Kenshin giải quyết.

Mà người này lại có thể không ghép nổi ba mảnh bản đồ. Đầu óc Tinh và Vân trống rỗng, khoảng cách không lớn đến mức này chứ?

Kenshin cầm lấy bản đồ, đặt lên trên bàn, đang lúc chuẩn ra tay ghép lại.

“Wa, Kenshin cậu đã ghép xong rồi ư? Nhanh quá!” Tôi nhìn bản đồ đã hợp lại thành một miếng hoàn chỉnh trên bàn, vội vã bảo Tinh tới xem: “Tinh, em mau xem đây là đâu đi.”

“” Kenshin nhìn bản đồ đã ghép xong, nhúu mày, vẫn không nói gì cả.

“Có lẽ em đã biết ở đâu rồi.” Tinh có vẻ suy nghĩ gì đó.

“Vậy tốt quá rồi. Chúng ta mau xuất phát thôi.” Tôi nhúu mày. Nghe anh Trác nói, hình như tôi chỉ còn ba ngày để hoàn thành nhiệm vụ đưa Sunshine đi, không thể không nhanh chóng được.

“Cao quá.” Tôi đứng ở dưới chân núi nhìn Trạm Lam sơn cao chót vót chọc thủng tầng mây, không nhìn thấy đỉnh. Chợt cảm thấy có điềm gở, nhưng với khả năng của tôi và Kenshin, leo núi chắc không phải là việc khó? Đúng không nhỉ.

Tôi quay về phía Tinh và Vân. “Hai đứa không phải chiến sĩ, phải leo ngọn núi này e rằng hơi khó. Hai đứa vào lều bên kia chờ anh và Kenshin nhé.”

“Vâng, đại ca.” Tinh và Vân đều gật đầu.

“Kenshin, chúng ta đi thôi.” Tôi thấy Kenshin gật đầu với tôi, nhắc chân chuẩn bị leo ngọn núi này, nhưng mà. Tôi đột nhiên quay đầu lại nói với Vân: “Ê, trả Bánh Bao Thịt trả lại cho anh.”

Vân vô cùng kinh ngạc và thất vọng, lại còn ử rử và lưu luyến. Nó đâm lệ đưa Bánh Bao Thịt cho tôi. “Thịt Bao Bao phải mau chóng trở về đó, nếu không thì Vân Vân chán lắm.”

“Thịt Bao Bao sẽ mau chóng trở về, đừng khóc nữa, Vân Vân.” Đôi mắt to của Bánh Bao Thịt cũng tràn đầy nước mắt.

Trong không khí tràn ngập bi thương khi tình yêu chia xa cách trở, một người một bánh bao nhìn nhau ai oán, tựa như lứa đôi bị bắt chia ly. Thỉnh thoảng còn nhìn tôi với ánh mắt cầu xin tha thứ, cứ như đang cầu xin tôi – hung thủ vô tình vô lệ không tâm không can nhẫn tâm chia đôi rẽ lứa – rủ lòng từ bi buông tha cho chúng nó. Tới địa ngục đi! Tôi cố mạnh lên đầu Vân một phát.

“Đi thôi, Bánh Bao Thịt.” Tôi nổi hai sợi gân xanh, xoay người bước đi.

“Vâng ạ, ma ma.” Bánh Bao Thịt dồi dào sức sống nhảy tới, trong mắt tràn đầy vui vẻ, chỉ để lại Vân ai oán ở phía sau như một oán phụ.

“Rồi, leo núi thôi.” Nhìn Trạm Lam sơn cao vót chọc thủng tầng mây, thứ tôi nhìn thấy không phải là mây mù lượn lờ, mà là khuôn mặt của thành viên Đội Phi Thường.

“Còn bao lâu nữa?” Nam Cung Tội bình tĩnh hỏi Không Không và Tiểu Long Nữ.

“Trong vòng nửa ngày nhất định sẽ đánh tới.” Không Không cảm phẫn nói.

Tiểu Long Nữ sa sầm mặt phân tích. “Số người Phạm mang theo khoảng bảy trăm, chiến sĩ chiếm hai phần ba, còn lại gần như đều là ma pháp sư và linh mục, chiến lực rất cao, không dễ đối phó.”

Nam Cung Tội cẩn thận tính toán thế lực phe mình, có khoảng hai trăm chiến sĩ, năm mươi cung thủ, năm mươi ma pháp sư, hai mươi linh mục, hai mươi đạo tặc. Ừm, nếu đối thủ không phải là Phạm mà anh hận nhất, có thể anh sẽ đầu hàng ngay và luôn.

Nam Cung Tội không thể ngăn tiếng thở dài. Dù thế nào cũng phải bảo vệ Vô Ngân Thành vì Hoàng Tử, huống chi đoàn phiêu lưu Kiếm Vô tội cũng đổ bao nhiêu tâm huyết vào đây. “Bạch Điều, em chủ trì hội nghị đi.”

Bạch Điều bố trí ọi người cũng nhúu mày, tình hình thật sự không quá tốt, nhưng người ta nói thủ thành dễ dàng, công thành khó, chỉ cần có kế sách thỏa đáng, cô tin rằng muốn đánh gục Vô Ngân Thành cũng không phải là chuyện dễ dàng. “Các tổ báo cáo tình hình.”

“Tôi đã gắn chặt toàn bộ ba cổng đông tây nam vào tường thành rồi, không thể phá nổi. Ngoài cửa bắc ra, Phạm chỉ còn cách leo tường thành mới có thể tiến vào Vô Ngân Thành. Nhưng trên tường cũng đã đặt dầu sôi, chỉ sợ số người của Phạm nhiều đến mức dầu của chúng ta không đủ mà thôi.” Vừa nói, lông mày

Gui cũng nhứu chặt lại. “Cửa thành vừa mới xây xong. Haiz, đánh xong trận này, chỉ riêng chi phí mở lại ba cửa thành và xây dựng lại cũng quá đáng sợ rồi.”

Tình Thiên trái ngược với hình tượng tùy hứng bình thường, cô đeo cặp kính đen, tay phải cầm một đồng giấy tờ dài đến đất, còn tay trái lại cầm một chiếc bàn tính. Cô phân tích tỉ mỉ: “May là chúng ta đủ tiền để xây thành, độ vững chãi của tường thành có thừa. Với sức tấn công của năm trăm người. cũng phải 1 tháng 15 ngày 3 tiếng 46 phút mới làm tường thành của chúng ta đổ được. Nhưng trong game mà nói, tôi nghĩ không ai có thể dùng mấy chơi game trong lúc ngủ liền một tháng mà không xảy ra chuyện. Ngay cả độ vững chãi của cổng thành cũng vô cùng hoàn hảo, cho dù bị ma pháp tấn công, ít nhất cũng có thể trụ được vài ngày.”

Vũ Liên thở dài một hơi, dạy huyệt thái dương nói: “Haiz ~ Tiền cho ba cổng thành phải phải lấy đâu ra đây! Haiz, Phượng Hoàng em báo cáo đi, chị phải đi uống chén trà trấn định.”

Phượng Hoàng vội vã lên tiếng: “Bởi vì cung thủ chúng ta thiếu nghiêm trọng, cho nên mỗi chiến sĩ đều được bố trí cung thép trung cấp và mũi tên, mặc dù lực xa không bằng cung thủ, nhưng lấy sức mạnh bù lại, chắc có thể đứng trên tường thành dùng cung để tấn công kẻ thù. Mặc dù gia tăng gánh nặng tài chính.” Phượng Hoàng nói đến đây, bản thân cũng sửng sốt một lúc.

“Phương diện đồ tiếp tế thì sao?” Bạch Diệu Lệ Nhân cẩn thận hỏi, dù tình hình tài chính thế nào đi nữa, đồ tiếp tế nhất định phải có. Nếu ngay cả đồ tiếp tế cũng thiếu, vậy phải lấy ít thắng nhiều thế nào đây.

“Đều dựa trên danh sách đồ cần mua của tổ quân sự.” Vừa nhận được danh sách đồ tiếp tế cần mua như mảnh vải bó chân của bà già, vừa thối lại vừa dài kia, Phượng Hoàng suýt nữa ôm Vũ Liên khóc lóc thảm thương, nhưng hiện thực ép buộc (Thật sự là bị ép buộc bởi uy quyền của Bạch Diệu), đành phải ép Tiểu Long Nữ đi câu thêm vài con cá nữa. “Tình hình ma pháp sư thế nào?”

Hoa Hồng dịu dàng mà kiên định nói: “Tôi đã thông báo a pháp sư, nhiệm vụ chủ yếu của họ là dựng vòng bảo vệ, phòng ngừa ma pháp sư của Phạm phá hoại cổng thành. Nhưng tôi nghĩ số lượng ma pháp sư có lẽ không đủ đối với ma pháp sư của Phạm. Nhưng tôi đảm bảo đảm ma pháp sư của chúng ta đều được huấn luyện tốt nhất.”

Bạch Diệu cứng rắn nói. “Có phải uống lam thủy như nước lã cũng phải cố gắng gượng.”

Hoa Hồng và Phượng Hoàng đều thở dài, nhưng vẫn trả lời. “Vâng.”

“Bộ ngoại giao, có quân viện trợ không?” Mặc dù không ôm bao nhiêu hy vọng, Bạch Diệu Lệ Nhân vẫn hỏi.

Phong Vô Tình phe phẩy quạt lông, lắc đầu thở dài. “Quân viện trợ sao có thể mời tới dễ như vậy, Vô Ngân Thành hiện tại đã không còn gì để vơ vét, sẽ có bao nhiêu người chịu tới làm quân viện trợ chứ?”

Tiểu Long Nữ nổi gân xanh. “Khốn kiếp, lúc tôi bị tổ tài chính tóm đi làm việc cực nhọc, cậu làm trò gì ở bộ ngoại giao thế hả? Ngay cả quân viện trợ cũng không tìm được.”

Phong Vô Tình lạnh lùng đáp trả. “Làm việc cực nhọc? Có mà làm hồ ly tinh!”

“Cậu!” Tiểu Long Nữ chuẩn bị bóp cổ Phong Vô Tình, nhưng bị Sữu Lang tóm gáy, không thể bóp chết cậu ta.

Sắc mặt vốn dĩ lạnh lùng của Phong Vô Tình biến đổi, nhẹ nhàng nở nụ cười. “Quân viện trợ không được bao nhiêu, chỉ tìm được một trăm hai mươi chiến sĩ, ba mươi ma pháp sư và mười linh mục mà thôi!” Đáng tiếc bà chị có chết cũng không chịu bằng lòng giúp đỡ, nếu không chắc chắn có rất nhiều anh rể tới giúp. Đúng là bà chị không có nghĩa khí, giúp thủ thành cũng không chịu.

Miệng Tiểu Long Nữ lập tức biến thành hình chữ O, ngón tay run rẩy của cô chỉ vào Phong Vô Tình. “Sao, sao cậu có thể tìm được nhiều người như vậy?”

Phong Vô Tình sờ mũi, thành thật thừa nhận. “Ba mẹ tôi cũng chơi game, hơn nữa mẹ tôi còn là tác giả. Mẹ tôi triệu tập độc giả trung thành của bà tới trợ giúp.”

“Đồ lười biếng.” Tiểu Long Nữ khinh thường đáp.

“Cô.”

“Chuyện bấy rập thu xếp thế nào rồi?” Không ngó ngang tới cuộc đấu khẩu của hai người, Bạch Diệu quay sang hỏi đạo tặc Không Không.

Không Không gật đầu. “Lúc trước em đã triệu tập đạo tặc, chôn vô số bấy xung quanh Vô Ngân Thành, chỉ để lại mấy lối đi nhỏ. Hừ, cái tên Phạm ẻo lả kia nếu dám tới gần Vô Ngân Thành, em đảm bảo hắn không bị nổ lên trời thì cũng bị chôn sống.”

“Tiếp theo, là tổ quân sự quan trọng nhất.” Bạch Diệu quay về phía bốn người Nam Cung Tội, Tà Linh, Đoạn Kiếm và Sừ Lang.

“Từ lúc Kiếm Vô Tội tới Vô Ngân Thành, đã gắng sức tăng cường sức mạnh. Mặc dù mức độ ăn ý và sức lực của thành viên gia nhập sau không thể so sánh với thành viên gốc của Kiếm Vô Tội, nhưng một tháng này cũng có tiến triển lớn. Cấp độ trung bình khoảng 50, cũng không đến nỗi nào.” Nam Cung Tội báo cáo hết mình.

Sừ Lang nói năng dĩnh đạc. “Tôi bố trí nhân sự thêm vào của Vô Tình ở cửa bắc, để ngừa cổng thành bị công phá. Một trăm người này có thể chống đỡ chờ những người khác tới giúp, số người còn lại canh giữ trên tường thành, dùng cung tên và ma pháp để tấn công từ xa, ngăn cản kẻ thù tiến về phía trước. Còn Đội Phi Thường, Đội Hắc Ám Tà Hoàng và khoảng năm mươi cao thủ được tuyển chọn phụ trách canh giữ tháp trung ương.”

Đoạn Kiếm liếc nhìn Legolas, sau đó gật đầu với cậu ta. “Tôi và Legolas đã dạy chiến sĩ học Cung Tiễn Thuật sơ cấp. Mặc dù độ chuẩn xác và sức lực không thể sánh với cung thủ, nhưng ít nhất giương cung bắn tên cũng không thành vấn đề.”

“Tôi dựa theo những nhân tố như độ ăn ý và sự phối hợp, chia mọi người thành tổ nhỏ, sẽ có ích hơn cho giáp lá cà.” Tà Linh nghiêm túc báo cáo tiến độ của mình.

Thấy tất cả các tổ đều báo cáo xong, Bạch Diệu cũng lên tiếng nói rõ cách chiến đấu lần này. “Đầu tiên, tôi muốn nói trước, trong lúc chiến đấu, điểm hồi sinh của Vô Ngân Thành phải đóng lại, nếu không kẻ thù tử vong sẽ có thể đến điểm hồi sinh để hồi sinh, rất nguy hiểm cho chúng ta. Mặc dù đóng điểm hồi sinh, người của chúng ta cũng không thể trở về được, nhưng đây là việc phải làm, mọi người có hiểu không?”

Mọi người gật đầu.

Bạch Diệu tiếp tục giải thích. “Còn có một điểm mọi người phải nhớ. Chúng ta là phe thủ thành, nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta là bảo vệ cho thành trì này. Dù thế nào đi nữa, nhất định phải bảo vệ bảo thạch trong tháp trung ương của Vô Ngân Thành. Một khi bảo thạch Vô Ngân Thành vỡ nát, Vô Ngân Thành sẽ không thuộc về chúng ta nữa. Chắc mọi người cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng, cho nên, liều chết cũng phải bảo vệ bảo thạch.”

(Chú thích của tác giả: Trong thành của gamer có một tòa tháp trung ương, trong tháp là bảo thạch của thành. Bình thường tháp trung ương không thể mở ra, nhưng trong lúc công thành chiến, có thể dùng vũ lực phá mở. Bảo thạch của thành một khi bị vỡ, thành sẽ vào tay kẻ đánh vỡ bảo thạch, Thành chủ cũ sẽ bị mất thành này.)

“Liều chết canh giữ bảo thạch.” Tất cả mọi người hô lên.

Cuối cùng, Bạch Diệu không thể không đưa ra câu hỏi này, mặc dù Tội vẫn bảo cô đừng hỏi nữa. “Thành chủ có trở về không?”

Mọi người nhìn về phía thành viên Đội Phi Thường, mà Đội Phi Thường lại nhìn về phía Tà Linh, Tà Linh chỉ trả lời một câu. “Tôi không biết.”

Giọng nói của Bạch Diệu mang vẻ bất mãn vô cùng. “Thành chủ cả tháng vẫn chưa lộ mặt cũng chẳng sao, nhưng lúc có người công thành mà vẫn không ra trận. Nói thế nào cũng thấy quá đáng phải không?”

“Hoàng Tử sẽ trở về, nhất định sẽ trở về.” Tiểu Long Nữ kiên định nhìn Bạch Diệu.

Bạch Diệu cũng nhìn thẳng vào Tiểu Long Nữ. “Hy vọng như vậy.”

Hy vọng như vậy. Ánh mắt kiên định không dời, nhưng lưng Tiểu Long Nữ đã mướt mồ hôi lạnh, cầu trời phù hộ cho cái tên Hoàng Tử kia đừng lạc đường nữa!

“Vậy có khoảng một nghìn người.” Mặc dù là Bạch Diệu Lệ Nhân bình tĩnh lại không sợ sệt, sắc mặt cũng không thể không tái nhợt nhìn đội hình chỉnh tề với số lượng kinh người trước mắt này, áo giáp và vũ khí hoàn mỹ phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Xe công thành to đùng, còn có gần mười loại thang gỗ dùng để leo tường thành. Trời ạ, kích thích mà lớn hơn một chút, chắc cô sẽ nhảy xuống tường thành luôn mất.

Sắc mặt mọi người cũng không khá hơn, chỉ có Nam Cung Tội thản nhiên nói một câu. “Gắng lên. Tôi không muốn để Hoàng Tử thất vọng.”

Tà Linh nhíu mày. “Tôi tuyệt đối không để cô ấy lộ ra ánh mắt thất vọng.” (Vì anh ấy và cô ấy của Tiếng Trung phát âm giống nhau nên người nghe sẽ không nhận ra ngôi xưng ở đây có vấn đề.)

“Biểu tình thất vọng không thích hợp với Hoàng Tử.” Gui lạnh lùng nói.

Nam Cung Tội đi tới chỗ dễ thấy nhất. Hắn rút mạnh kiếm ra, tiếng kiếm làm dịu tâm trạng kích động của mọi người. Nam Cung Tội nhìn quanh một vòng, cất tiếng trầm khàn. “Vì Vô Ngân Thành của chúng ta, thề chết chiến đấu.”

“Thề chết chiến đấu ~” Chiến sĩ điên cuồng gào lên theo sau.

Nam Cung Tội nhìn Phạm cũng đang nhìn anh từ đằng xa, lẩm bẩm. “Tới đi, Phạm, chấm dứt thôi.”

“Đội cung thủ cầm sẵn tên, ở sau khe tường chờ mệnh lệnh, chuẩn bị bắn lượt tên đầu tiên.” Legolas dẫn đầu đội cung thủ.

“Tổ chiến sĩ đặt dầu sôi vào vị trí. Dùng cung tên tấn công trước, nếu có người leo lên tường thành, lập tức đổ dầu nóng. Ngoài ra, bảo vệ cho cung thủ và ma pháp sư.” Tà Linh bình tĩnh mà nhanh chóng hạ lệnh.

“Ma pháp sư dựng vòng bảo vệ!” Vũ Liên và các ma pháp sư lập tức đứng ở vị trí trong thành, hợp lực thi triển vòng bảo vệ đủ để bao Vô Ngân Thành lại.

Cuộc chiến hết sức căng thẳng!

“Hoàng Tử, ta sẽ kéo ngươi khỏi vị trí Thành chủ Vô Ngân Thành.” Phạm vẫn mỉm cười dịu dàng thờ ơ, chỉ có người thân quen của hắn mới có thể hiểu được trong mắt của hắn là sự u ám và ánh lửa thù hận.

“Mọi người chuẩn bị tấn công, để Vô Ngân Thành về tay chúng ta.” Bóng dáng Phạm như thể thiên tướng thần binh, lãnh đạo ngàn người tiến vào Vô Ngân Thành.

“Mau, mau, dùng dầu nóng ngăn cản họ leo lên.” Tà Linh điên cuồng chạy điên cuồng hét lên. “Vũ Liên, mau bảo ma pháp sư phá hoại thang leo tường.”

Vũ Liên vội vàng trả lời. “Được, Phượng Hoàng em ở vòng phòng hộ bên này chỉ huy, tổ ma pháp sư số một và Minh Hoàng đi theo tôi.”

“Chết tiệt, người phe mình ít quá.” Không thể ngờ Phạm lại có nhiều cao thủ dễ bỏ bẫy rập như vậy. Bẫy rập chỉ để vứt không, Nam Cung Tội không khỏi trầm mắng. Nhìn kẻ thù trào tường chỉ chút như kiến, anh chỉ có thể nén nỗi hoang mang trong lòng, điềm tĩnh bảo mọi người giữ vững. Bản thân thì ra sức giương cung bắn tên, chỉ hy vọng có thể bắn nhiều kẻ thù hơn chút. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xa, phảng phất có thể nhìn thấy khuôn mặt tĩnh lặng của Phạm, chỉ có một nụ cười như thể thành đã nằm trong túi.

“Tội, cố gắng bị phá rồi.” Sừ Lang cố gắng dằn nỗi hoang mang trong lòng.

“Cái gì?!” Nam Cung Tội không khỏi kinh ngạc hô lên. “Ma pháp sư không giải quyết được kẻ địch trước cổng thành sao?”

“Có, có lẽ số lượng ma pháp sư của đối phương quá nhiều. . . Tôi cũng không biết tại sao cổng thành lại bị hủy hoại nhanh như thế, có lẽ là Gui và Tình Thiên tính toán sai?” Sứ Lang nhíu mày. “Tóm lại, bây giờ nên điều nhân sự đi thủ cổng thành.”

“Nhưng người trên tường thành phải chống lại những kẻ trèo tường đã khó khăn rồi, không điều người đi thủ cổng thành được.” Nam Cung Tội hoảng loạn, lẽ nào phải điều người canh giữ ở tháp trung ương tới sao? Không được, tháp trung ương quá quan trọng, không thể để thiếu người. Nhưng nếu cổng thành bị phá, vậy hậu quả cũng không dám tưởng tượng.

Thấy sắc mặt Nam Cung Tội càng lúc càng trĩu nặng, Sứ Lang có thể hiểu được, dù sao anh cũng không nghĩ ra cách nào khả thi, hỏi Tội cũng chỉ mong có kì tích xuất hiện, mong có cách nào đó. “Tội. . . Có cách gì không?”

“.” Nam Cung Tội ngửa mặt nhìn trời, không khỏi thở dài một hơi. “Nếu có thể cho tôi thời gian một tháng hoặc kinh phí gấp đôi, quân sự của Vô Ngân Thành sẽ không trong tình trạng này.”

Nghe vậy, Sứ Lang chỉ biết vò lông đầu. “Hy vọng thằng nhóc Hoàng Tử kia có thể trở về kịp thời.”

Nam Cung Tội cười khổ. “Cho dù Hoàng Tử trở về cũng chỉ thêm vài người, có gì khác đâu chứ?”

“Không biết.” Sứ Lang gãi mặt. “Nhưng. . . bản thân Hoàng Tử đã là kì tích rồi.”

Nam Cung Tội khó hiểu nhíu mày, nghi ngờ nhìn Sứ Lang.

Sứ Lang cười cười. “Lúc đó chẳng phải cậu cũng vì kì tích của Hoàng Tử mới tới Vô Ngân Thành sao?”

Nam Cung Tội cười lắc đầu. “Haiz, lần này không thể dựa vào kì tích nữa rồi.”

Tà Linh từ bên đi tới, lộ vẻ trầm tĩnh dị thường giữa chiến trận hỗn loạn. “Hết dầu rồi, tường thành thủ không được, cổng thành cũng sắp mất. Tôi kiến nghị quay về thủ tháp trung ương.”

Tà Linh và Sứ Lang đều dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Nam Cung Tội chăm chú.

Tim Nam Cung Tội như bị cắt ngang. “Tất cả nhân viên vật tư quay về thủ tháp trung ương!”

Nhận được mệnh lệnh, các tổ nhỏ đều không cam lòng quay về thủ tháp trung ương. Lúc này, lợi ích của phân tổ huấn luyện liền xuất hiện, người trong tổ nhỏ vô cùng ăn ý. Cung thủ và ma pháp sư ở sau điện dưới sự yểm hộ của chiến sĩ, còn có thể vừa tấn công kẻ thù vừa rút lui, cũng loại bỏ được không ít kẻ thù. Mà các tổ nhỏ cũng tận dụng khả năng yểm hộ cho nhau, không ngừng trợ giúp những tổ nhỏ lâm vào khó khăn khác. Ngay dưới tình hình vừa đánh vừa lui thế này, chiến sĩ của Vô Ngân Thành lui đến phía quảng trường trước tháp trung ương, liều chết chiến với kẻ thù tiến tới cướp đoạt Vô Ngân Thành.

“Cung thủ bắn đi.” Không biết Nam Cung Tội đã đưa ra lệnh bắn tập thể lần thứ bao nhiêu, ánh sáng trắng trên trời như thể pháo hoa, nhưng vẫn không giết được bao nhiêu. Một ngàn người? E rằng không hết được, lòng anh trĩu nặng.

“Người nên đầu hàng đi, Nam Cung Tội, có lẽ ta sẽ nghĩ lại cho ngươi một chức vị nho nhỏ để làm.” Khuôn mặt Phạm mang nụ cười giận dữ.

“Hừ!” Nam Cung Tội chỉ cười lạnh một tiếng, mặc dù nhân số của Phạm vượt xa Vô Ngân Thành, nhưng là dù sao hắn cũng là phe công thành, chỉ riêng đồng dẫu sôi kia đã khiến hắn tổn thất không biết bao nhiêu người rồi. Hơn nữa Kiếm Vô Tội đã huấn luyện được cao thủ chuyên đánh trận lớn rất nhiều lần, tình thế không hấn bất lợi cho phe mình. Nghĩ đến đây, Nam Cung Tội cũng phấn chấn hơn.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.” Phạm lạnh lùng nói. “Giết!”

Nghi hoặc trong lòng Nam Cung Tội vừa dâng lên, đột nhiên bị đánh ngã xuống đất, đồng thời trên vai thấy lạnh lạnh, cơn đau lập tức truyền tới. Anh quay đầu liền thấy người đánh ngã anh là Tiểu Long Nữ, mà Bạch Diệu nhìn Phượng Hoàng bằng ánh mắt khó tin. Phượng Hoàng gần như không dám nhìn Phạm. “Haiz, Phượng Hoàng em.” Nam Cung Tội thở dài.

“Phượng Hoàng, em làm gì thế?” Bạch Diệu không dám tin nhìn em gái mình, vậy mà Phượng Hoàng lại muốn giết Nam Cung Tội? Hơn nữa không phải Phạm đã nói cô ấy quay sang thích Hoàng Tử rồi sao?

“Em. . .” Thấy Nam Cung Tội chưa chết, Phượng Hoàng cũng hoảng loạn, nhưng sau khi nhìn về phía Phạm, tim cô bị cắt ngang, lại tung ma pháp về phía Nam Cung Tội.

“Cô tưởng tôi là người chết hả?” Tiểu Long Nữ không chút hoang mang đá ngã Phượng Hoàng, còn ung dung giẫm lên cô ta.

Nam Cung Tội không thể cất một lời, trái tim lạnh băng. Phượng Hoàng, em gái nuôi mà anh đối đãi chân thành, dù cô ấy có phạm biết bao lỗi lầm anh đều tha thứ, dung túng cô, chỉ lo cô sẽ áy náy, sẽ đau lòng. Không ngờ kết quả cuối cùng vẫn là vậy.

“Tội. . .” Bạch Diệu áy náy nhìn Nam Cung Tội lòng đã nguội lạnh, còn em gái vội vã vùi mặt xuống đất, cô chỉ có thể thở dài. Chắc lẽ em gái cứ phải vì tình yêu mà hi sinh hết thảy sao? Lại còn làm gián điệp.

“Cổng thành là cô động tay động chân phải không?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của Gui lại vô cùng quả quyết. Anh không thể tính sai được, nếu không có ai động tay động chân, cổng thành không thể bị hủy hoại sớm như vậy.

Nghe vậy, dưới ánh mắt đau lòng bình tĩnh của mọi người, mặt Phượng Hoàng càng vui sâu hơn.

Tất cả đều gắng sức bảo vệ thành, nhưng không ngờ lại có gián điệp, hơn nữa lại là người thân cận như vậy. Người Vô Ngân Thành bên này chìm vào thoái trào, Phạm thừa cơ tấn công dữ dội. Vô Ngân Thành dường như sắp lâm vào nguy hiểm, xung quanh tháp bên ta đã bắt đầu xuất hiện chỗ hổng, hội Nam Cung Tội vô cùng áy náy, không khí chán nản.

Khác với bình thường, Phạm tiên phong xông lên phía trước, mọi người Vô Ngân Thành chán nản lại để kẻ thù xông thẳng tới trước mặt Nam Cung Tội. “Nam Cung Tội, ngươi vẫn thất bại.” Phạm nhẹ nhàng nói, khuôn mặt mang theo nụ cười vừa lòng thỏa ý.

Nam Cung Tội nhìn Phạm bằng đôi mắt u ám, cất giọng khàn khàn. “Ngươi muốn trả thù thế nào cũng được, chỉ cần buông tha Phượng Hoàng!”

Phạm cười như điên. “Buông tha Phượng Hoàng? Ha ha ha, cô ta không muốn ta buông tha cho cô ta đâu. Còn ngươi, Nam Cung Tội, ta tuyệt đối sẽ.”

“AAAA ~ người phía dưới tránh ra!” Một tiếng hét thê thảm truyền tới từ trên trời, hình như giọng nói này rất quen thuộc?

Bang!

Mẹ nó, sớm biết vậy đã không tùy tiện đứng lên, quả nhiên ngồi máy bay chính là ngồi máy bay, đừng có không việc gì mà “Đứng” máy bay. Ngồi thảm bay cũng vậy! Tôi khóc không ra nước mắt, cảm thấy toàn thân như muốn vỡ ra. Tôi nhìn lên trời, mọi người ngồi trên thảm bay, Kenshin và Sunshine vẫn thong dong uống trà, Tinh và Vân trợn mắt há mồm nhìn tôi ngã máy bay. . . Không, là ngã khỏi thảm.

Oh, thuận tiện nói rõ một chút, thảm bay là đặc sản Ả Rập, đương nhiên là bảo bối của hoàng tử Ả Rập, Sunshine. Cũng nhờ tấm thảm bay này, tôi mới có thể trở về Vô Ngân Thành nhanh chóng như vậy.

Tôi mang tấm thân co rút đau đớn, chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy mọi người Vô Ngân Thành đều đang nhìn tôi, tôi chậm rãi nói. “Hô ~ may là mặt đất mềm, suýt nữa ngã chết.”

Mọi người đều ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên tập trung nhìn dưới chân tôi. Tôi nghi hoặc hồi lâu, nhìn xuống dưới chân. Ấc, thì ra là đè chết một cái bánh nhân thịt, bánh nhân thịt này hình như còn rất quen thuộc? Tôi tóm lấy tóc ông anh bánh thịt kia, nhắc lên mới thấy, Phạm? Tôi gãi đầu, thì ra là hấn. Hô ~ lương tâm của tôi cuối cùng cũng yên ổn trở lại, loại người này đè chết cũng chẳng sao.

“Hoàng Tử!” Phạm vừa học máu vừa nghiêng răng nghiêng lợi trừng tôi.

“Lại là người!” Tôi tranh nói trước. “Câu thoại này ta nghe chán rồi, đổi đi.”

“Đừng trờng ta như vậy, ta cũng không biết tại sao lại hại người mãi như vậy nữa, có thể là bát tự* không hợp?” Tôi nghiêng đầu nghĩ, hình như tôi luôn khắc Phạm thì phải? Có thể là bởi vì hần gọi là “Cơm”**, trời sinh phải bị tôi nấu?

(*Bát tự: Can chi của giờ, ngày, tháng, năm sinh dùng để bói toán)

(**Cơm và Phạm phát âm giống nhau)

“Đúng rồi, người đến Vô Ngân Thành làm gì? Ngắm cảnh à? Thành mở sớm như vậy à?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“” Mọi người tiếp tục không nói gì.

Tiểu Long Nữ nhìn tôi đầy khinh bỉ, hỏn hển hét to. “Hắn tới công thành đó.”

“Thành chủ ngu ngốc cuối cùng cũng tìm được đường trở về rồi.” Minh Hoàng lúc nào cũng miệng chó không thể khạc ra ngà voi, đứng bên lành lạnh thét lên.

“Oh!” Ánh mắt tôi trầm xuống. Dám tới tấn công thành của chúng tôi? Gan to đấy! Tôi đâm một quyền ngay tại trận, khiến Phạm ngã xuống đất. Thấy hần thò tay vào trong túi lấy được thủy uống, tôi nhú mày, dùng chân giẫm lên mu bàn tay hần.

“Đồ dê tiện, có gan thì solo với ta.” Phạm thấy mạng mình rất có thể không giữ được, vội vã hét to.

Tôi nở nụ cười đầm máu, nhẹ nhàng lên tiếng. “Solo? Không vấn đề, chờ ta dọn dẹp đồng bọn của người trước đã.”

Tôi nhìn quân đoàn của Phạm, đột nhiên nhớ tới lúc anh Trác gọi điện thoại tới nói, Tiểu Long Nữ muốn tôi trở về nhớ phải khoác lên dáng vẻ Tinh Linh Đầm Máu. Haiz! Có phần không muốn lắm, nhưng lời Tiểu Long Nữ nói có thể vận lại sao? Tôi cam chịu số phận. Rút Hắc Dao rồi nhẹ nhàng liếm lưỡi đao, còn không quên mỉm cười. “Có thể giết nhiều người như vậy, thật tốt!”

Tôi hài lòng nhìn kẻ thù có trờng lớn mắt, có nuốt nước bọt. . . Ê, người bên kia, có cần thiết phải tiểu ra quần không? Tôi có khùng bố thế không? Tôi mới chỉ hai mươi tuổi, xinh đẹp động lòng người, xinh xắn đáng yêu

“Hoàng Tử, không khí Vô Ngân Thành bên này không hay lắm, cậu giải quyết đi.” Tiểu Long Nữ đột nhiên PM cắt đứt màn tự luyện của tôi. Cô ấy rất hiếm dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy, xem ra chuyện không nhỏ.

“Tại sao không hay?”

“Phượng Hoàng thích cậu là giả, mục đích là làm gián điệp. Cô ta phá hoại công thành, còn suýt nữa giết Nam Cung Tội.” Giọng điệu của Tiểu Long Nữ nặng nề. “Hoàng Tử, nếu cậu làm được, hãy đánh Phạm cho thảm một chút, xem Phượng Hoàng có thể hồi tâm chuyển ý thật sự thích cậu hay không.”

Tôi nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, Phượng Hoàng. Vận đào hoa của cô “Tốt” gần bằng tôi rồi đấy. Không yêu tên hoa hoa công tử ẻo lả thì lại yêu phải nhân yêu là tôi đây? Nhưng như trước, lời Tiểu Long Nữ nói không thể vận lại.

Tôi nhìn về phía Nam Cung Tội, quả nhiên anh ta mang dáng vẻ thừa sống thiếu chết, khiến tôi thấy rất không thuận mắt. Sau đó, tôi dùng gót chân phé hai tay của Phạm để hần khỏi uống trộm được thủy. Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tôi đi đến trước người Nam Cung Tội vùng một quyền. Nam Cung Tội không hề phòng bị bị tôi đâm ngã xuống đất, hần ngay người nhìn tôi.

Tôi nhú mày. “Chuyện em gái anh tôi sẽ giải quyết sau, anh và tôi giết người trút hận trước đã!”

Nam Cung Tội đứng dậy cười khổ, chuyện tình cảm này Hoàng Tử có biện pháp gì sao? Nhưng giết người của Phạm trút giận trước đã, thực ra anh rất sẵn lòng. “Ừm.”

“Phía trên uống trà xong chưa? Còn không xuống đây? Bắt đầu đánh thôi!” Tôi lười biếng nói.

Thăm bay chậm rãi hạ xuống. Sunshine, Tinh và Vân đều lui về phía sau. Thân là chiến sĩ, Kenshin, tôi, Tội, Đoạn Kiếm, và Tà Linh đều sỏng vai đứng trước, tôi mỉm cười nói:

“Game start!”

24. Q.3 - Chương 8: Ngoại Truyện: Thề Mãi Đi Theo

“Lần này, đại ca chắc sẽ hối hận nhỉ?” Lục Tinh cười cay đắng.

“Chúng ta đã nói bóng gió với đại ca rồi.” Vân Phi nói với giọng điệu phản bác.

“Đúng vậy, chúng ta đã nói bóng gió rồi, nhưng anh ấy vẫn tin tưởng chúng ta. . . .” Lục Tinh đột nhiên hét lớn với vách núi. “Đại ca, tại sao anh lại ngu ngốc như vậy?”

Vân cũng không nhịn được mà cất tiếng quở trách với vực sâu đen ngòm. “Đúng là ngu ngốc, không hề biết gì cả. Từ vụ Khô Lâu truy sát chúng tôi đã sắp xếp rồi. Chúng tôi đã thấy anh đánh quái mấy ngày trước. Nhìn thấy anh rất mạnh, muốn anh kéo chúng tôi đi thăng cấp, mới cố ý để Hỏa Diễm Khô Lâu truy sát, sao anh lại không biết chứ? Sao lại không nghĩ được Tinh chỉ biết dùng tam muội chân hỏa thì không thể nào đi đánh Hỏa Diễm Khô Lâu cùng đặc tính.”

“Rõ ràng tôi có thù với ông chủ của Trung Hoa lâu, sao lại có thể tới chỗ đó ăn cơm chứ? Không dùng não cũng biết, tôi chỉ muốn anh giúp tôi giải quyết tên khốn Hoàng Uy kia.” Sắc mặt Tinh u ám.

“Biết rõ nhiệm vụ dây buộc tóc này chưa có ai hoàn thành, thậm chí không ai có thể sống sót khi làm nhiệm vụ, nhưng nhìn thấy tiền thưởng một vạn pha lê kia, chúng tôi vẫn dẫn anh tới chịu chết, muốn liệu xem có cơ hội nào không. Nhưng thậm chí anh còn không nghe ngóng nội dung nhiệm vụ, cứ như vậy mà theo chúng tôi?” Vân Phi tỏ vẻ coi thường.

“Anh thấy thực lực của Quý Vương nhưng vẫn không nghi ngờ chúng tôi, lại còn giao dây buộc tóc cho Vân như vậy? Thậm chí còn đến bên vách núi? Lúc Vân tóm mắt cá chân của anh, anh còn tỏ vẻ khó hiểu.” Tinh cười ha ha. “Trên đời này, sao lại có người ngây thơ như thế, ngu xuẩn như thế?”

Hai người hết xong, lồng ngực thiếu oxy phập phồng không ngừng, dường như trút hết tất cả phiền muộn trong lòng. Về mặt của hai người y hết nhau, đều hoang mang trống rỗng.

Một lúc lâu sau, Tinh hồ hững lên tiếng. “Đi thôi, Đại Lục Trung Tâm còn đang đợi chúng ta. Đừng quên Tiểu Lam cũng ở đó.”

“Ừm.” Vân nhìn thoáng qua vách núi lần cuối, tâm trạng phức tạp ngay cả chính cậu cũng không biết rốt cuộc là cảm xúc gì.

“Mua vé rồi, lúc chờ thuyền, thuận tiện ăn chút gì đi.” Lục Tinh vẫn tỏ vẻ lùng.

“Ừm.” Vân Phi nhún mày. “Đi nhanh như vậy sao? Tôi còn hơi lưu luyến Đại Lục Phương Đông.”

“Đừng ngốc.” Lục Tinh khê quát. “Đừng quên, đại ca nhất định sẽ trở về Bạch Hổ Thành, trong quãng thời gian ngắn ngủi chúng ta đợi thuyền không gặp anh ấy đã phải tạ trời tạ đất rồi, ông còn muốn tiếp tục trì hoãn sao?”

Vân Phi im lặng không nói gì, chỉ theo Tinh bước vào một quán cơm tầm thường.

“Ông chủ, hai đĩa mì xào, một đĩa rau xanh, thêm một canh cá.” Vân nhìn thực đơn, giúp Tinh thờ ơ với thức ăn chọn món như thường lệ.

“Vâng, quý khách, có ngay đây.” NPC mặc đồ tiểu nhị lập tức mỉm cười đi sai bảo nhà bếp.

Vân Phi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vã hô to. “Đúng rồi, quên mất vằn thắn dầu ớt đỏ. Tiểu nhị, thêm một đĩa. . . .” Thét lên một nửa, sắc mặt Vân Phi tái mét.

“Thêm một đĩa gì?” Tiểu nhị hết mình quay về hỏi.

Lục Tinh nhìn Vân Phi trầm lặng, chỉ hồ hững lên tiếng: “Một đĩa thịt xé xào.”

“Vâng, có ngay.”

Vân Phi vẫn trầm lặng đến khi đồ ăn được bưng lên, cầm đũa gấp thức ăn, nhưng phát hiện bản thân không muốn ăn gì cả, bụng dạ nặng nề như nhét một khối đá, tràn ngập nỗi buồn không sao tả xiết. Cuối cùng cậu thở dài, đặt đũa xuống nhìn Tinh ăn từng miếng mì xào. “Tinh, tôi không thích như vậy.”

“Ông tưởng tôi thích sao?” Lục Tinh cũng buông đũa, vẻ mặt cứng ngắc. “Huống chi không phải kế hoạch này từ đầu đến cuối đều do ông vạch ra sao?”

“Nhưng tôi không ngờ đối tượng của kế hoạch này chỉ có một người. Tôi tưởng rằng không ai sẽ giúp chúng ta đến lần thứ hai.” Vân Phi tuyệt vọng nói. “Tại sao trên đời lại có người ngốc nghếch như đại ca chứ?”

“Anh ta quá ngốc nên mới bị chúng ta lừa. Cũng tốt, lần này cho đại ca một bài học, để anh ta không bị lừa nữa.” Lục Tinh thản nhiên nói, nói xong, lại cầm đũa gấp đồ ăn vào miệng, thể hiện không muốn nói thêm nữa.

Vân cũng chỉ biết thở dài. Cậu nhìn ra ngoài quán cơm, dường như rất chờ mong người nào đột nhiên lao vào.

Ngoài cửa thật sự xuất hiện bóng người, trên khuôn mặt Vân Phi tràn đầy kinh ngạc, lại có chút lo lắng. Đại ca lần này rốt cuộc có thể tha thứ cho bọn hắn hay không? Hy vọng đại ca ngốc đến mức tiếp tục tha thứ cho họ. Cậu thầm hy vọng.

“Cuối cùng cũng tìm thấy hai kẻ gian phu dâm phụ các người. Lần này, chắc không có cái tên mặc áo choàng tới làm loạn nhỉ!” Bóng người bước vào từ ngoài cửa, giọng nói tàn nhẫn của Hoàng Uy đã đủ để Vân Phi và Lục Tinh biết kẻ nào đang đến.

“Hoàng Uy.” Lục Tinh tái mặt.

“Đúng vậy, chính là anh, ông xã của em đây, Tinh Tinh tiểu bảo bối.” Hoàng Uy cười dâm dăng nhìn Lục Tinh.

Thấy bạn thân bị càn rỡ, Vân Phi làm sao có thể nhịn được. “Hoàng Uy, anh đừng tưởng chúng tôi vẫn là Ngô hạ A Mông (Chỉ người có học thức thấp), bây giờ chúng tôi không dễ ức hiếp như vậy nữa đâu.”

“Một kết giới sư muốn đối kháng với đàn em của tao kiểu gì chứ?” Hoàng Uy lạnh lùng nhìn Vân Phi. “Lại có thể ngu đến mức chọn nghề nghiệp vô dụng như kết giới sư.”

“Mấy nói gì ?!” Vân Phi cực kì giận dữ. Cậu hận nhất là kẻ đối xử không công bằng với kết giới sư, những người này đâu biết kết giới sư có ích thế nào trong việc thủ thành, cậu chỉ chưa gặp được người đánh giá đúng cậu mà thôi.

“Tao nói mày là đồ vô dụng, mẹ mày cách xa bà xã của tao ra chút.” Hoàng Uy rút Hoàng Kim Dao phát sáng lấp lánh, không hề lưu tình chém về phía Vân Phi.

“Vân!” Lục Tinh đẩy Vân Phi ra, Hoàng Kim Dao vô tình đâm vào người Tinh. Tinh khó chịu hừ một tiếng, không cam lòng nhìn Hoàng Uy, rồi biến thành ánh sáng trắng bay đi.

“Tinh. . .” Vân Phi nhìn ánh sáng trắng, gào thét điên cuồng.

“Mẹ, chém nhầm người.” Hoàng Uy nhìn Vân Phi với vẻ nham hiểm. “Nhóc con, tao biết chúng mày muốn chạy trốn, cũng biết chúng mày mua vé tàu. Nhưng tao cảnh cáo mày, mày muốn chạy thì cút một mình đi, Lục Tinh không thể rời khỏi Đại Lục Phương Đông, không thể thoát khỏi lòng bàn tay của tao.”

“Hừ, vé tàu có hiệu lực vĩnh viễn, không đáp được chuyến này, bọn tao còn có thể đáp chuyến sau.” Vân Phi lạnh lùng nhìn Hoàng Uy. “Tao không tin mày có khả năng thay đổi quy tắc của Cuộc Sống Thứ Hai.”

Hoàng Uy cười ha ha. “Tao không thể thay đổi quy tắc, nhưng tao có thể sắp xếp tay chân ở cảng 24 giờ ngăn cản chúng mày, thấy một lần giết một lần, tao xem chúng mày có bao nhiêu cấp để người của tao giết.”

Sắc mặt Vân trắng bệch. “Mày. . .”

“Nhóc, mày đừng hòng mang Lục Tinh đi trốn, cũng đừng nghĩ tới việc tiếp cận Lục Tinh, nếu không tao sẽ chăm sóc mày cẩn thận.” Hoàng Uy xoay người sai bảo đàn em ở phía sau. “Đánh thẳng nhóc này thật

mạnh cho tao, lúc sắp chết thì buff máu đánh tiếp, đừng để hấn dùng cái chết đào tẩu, đánh tới lúc hấn không dám tới gần Lục Tinh nữa thì thôi.”

“Hoàng Uy, tao ày biết, nhất định tao sẽ đưa Tinh tới Đại Lục Trung Tâm, nhất định!” Vân Phi giận dữ gầm lên, đáng tiếc, đối diện với mấy chiến sĩ, kết giới sư chỉ có thể bó tay chịu trói.

“Chết tiệt!” Cổ Vân Phi chật vật trốn offline, ngay lúc đó liền phát hiện tiếng điện thoại reo lên không ngừng.

Vân Phi ấn nút nhận điện, khuôn mặt lo lắng của Lục Tinh lập tức xuất hiện trên màn hình. “Vân, ông không sao chứ? Sao không bay về luôn?”

“Còn nói nữa, tên Hoàng Uy khốn kia đánh tôi bầm dập, còn sắp xếp linh mục buff máu không để tôi chết. Sau này không chịu nổi nữa, mới offline.” Vân Phi không khỏi sờ mặt, vừa nãy ở trong game khuôn mặt đã bị đánh sưng vù méo mó.

Lục Tinh tái mặt. “Ông còn làm gì mà không offline sớm, còn để hấn đánh. Ông, ông, ông bị ngu hả?”

“Không cam lòng thôi!” Vân Phi xấu hổ nói.

“Mặc kệ Hoàng Uy, tôi thấy ngày mai chúng ta online, lập tức tới cảng đáp thuyền rồi đi, nếu không thật sự gặp được đại ca, kết cục cũng không tốt hơn là bao.” Lục Tinh lo lắng nói.

“Hoàng Uy nói sẽ phái người canh ở cảng 24 giờ.” Vân Phi thở dài.

“Cái gì?” Sắc mặt Lục Tinh càng trắng bệch.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Vân Phi vô cùng lo lắng.

Lục Tinh hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại. “Vài ngày sau tới xem sao, Hoàng Uy không thể phái người chờ ở đó mãi được.”

“Hy vọng như thế.” Nhưng cậu cảm thấy, sự cuồng nhiệt của Hoàng Uy đối với Tinh hình như còn rất sâu đậm.

“Hoàng Uy, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Lục Tinh cảm phẫn. Người này rốt cuộc muốn làm loạn đến lúc nào, lại có thể canh giữ ở cảng nhiều ngày như thế.

“Anh muốn em làm bà xã của anh.” Hoàng Uy híp mắt cười trả lời.

“Đừng nằm mơ.” Vân Phi gầm lên giận dữ. “Thế loại lưu manh như mày, Tinh vốn dĩ thấy đã chướng mắt, mày tỉnh lại đi.”

Khuôn mặt Hoàng Uy tỏ vẻ ghê tởm, nhìn Vân Phi như nhìn đồng phân. “Thằng nhóc này đúng là muốn ăn đòn, còn lẻo đẻo theo Tinh của tao. Chúng bay đánh thật mạnh cho tao.”

“Hoàng Uy, anh dừng tay lại!” Lục Tinh cực kì hoảng sợ.

“Muốn anh dừng tay cũng được, làm bà xã của anh, Lục Tinh.” Hoàng Uy nói với giọng âm u lạnh lẽo. “Tuyệt đối đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Tinh, anh đã mềm mỏng lâu lắm rồi.”

“Tinh, đừng nghe lời hấn.” Vân Phi bị mấy người vây lại, thấy sắp lại bị đánh một trận, nhưng cậu vẫn ngăn cản Tinh.

Thấy Vân Phi bị vây lại, Lục Tinh hơi do dự, hốc mắt ngấn nước, yếu ớt đáng thương. “Tại sao anh phải bức tôi như vậy, chuyện tình yêu sao có thể ép buộc được?”

Sắc mặt Hoàng Uy cứng đờ. “Anh nói có thể là có thể. Theo anh có gì không tốt chứ? Anh cho em ăn, cho em mặc, cho rất nhiều tiền tiêu. Em còn có gì bất mãn nữa?”

Lục Tinh đau thương khổ sở, nước mắt cuối cùng cũng tuôn trào. “Cho tôi nhiều tiền tiêu, lẽ nào đây chính là yêu sao? Đây không phải thứ tôi muốn.”

Lúc này, đám đông ở cảng dần dần đông lên, người hóng chuyện cũng nhiều, thấy một cô gái như hoa như ngọc bị bức hôn đến mức ứa nước mắt, rất nhiều giọng nói quở trách vang lên, cũng có người không thể nhìn nổi nữa bắt đầu xoa bóp tay, không khí bắt đầu không khống chế được.

Sắc mặt Hoàng Uy trầm xuống, xoay người la hét với đám người. “Mẹ, chúng mày phàn nàn cái con khỉ, còn phàn nàn tao chém cha chúng mày luôn.”

Nghe vậy, đám người lập tức om sòm, rất nhiều người càng giận dữ gầm lên: “Mẹ, cướp hôn còn khốn như vậy.”, “Chém tao? Xem ông chém các mày trước.”, “Thật quá đáng, sao lại có thể bức con gái như vậy!” , “Thật đáng thương, cô bé kia khóc rồi.”

Đối diện với sự giận dữ của đám đông, Hoàng Uy không hề cúi đầu, còn hung hăng hơn. “Mẹ, ý vào nhiều người đúng không! Đừng tưởng Hoàng Uy tao chỉ có vài người thế này, chờ tao kêu mấy chục người tới dọn sạch chúng mày, xem chúng mày còn kêu cái gì.”

“Tên ác bá Hoàng Uy?” Trong đám người có tiếng hô kinh ngạc, chỉ cần là người đã từng ở Bạch Hổ Thành, đều đã nghe qua tên ác bá Hoàng Uy của Bạch Hổ Thành, dẫn theo tám tên đàn em ý thế hiếp người, thích dùng tiền ép người, thấy khó chịu liền chém bay gamer, thấy mỹ nữ liền trêu ghẹo. Hoàng Uy làm vô số việc ác, nhưng vì tiền, người chịu làm việc cho Hoàng Uy vẫn quá nhiều. Ý vào đồng chiến sĩ kia, đến nay không có ai dám chống đối Hoàng Uy.

Biết rõ ác bá trước mắt là Hoàng Uy, mọi người đã chuẩn bị ra tay liền trở nên do dự. Dù sao uy quyền của Hoàng Uy ở Bạch Hổ Thành đã cắm rễ sâu trong lòng họ, không ai muốn làm chuyện khiến bản thân không sống nổi ở Bạch Hổ Thành.

Vân Phi và Lục Tinh vốn dĩ chờ mong mọi người trên đường thấy bất bình, rút đao tương trợ, không ngờ một câu tên ác bá Hoàng Uy làm họ sợ hãi. Sắc mặt hai người lại trầm xuống.

“Quả nhiên, chỉ có kẻ ngốc như đại ca mới làm chuyện ngu ngốc trên đường thấy chuyện bất bình chẳng tha.” Vân Phi cười châm biếm, sau đó lại u sầu. Xem ra lúc cậu và Tinh rời Đại Lục Trung Tâm đi gặp Tiểu Lam còn rất xa, rất xa.

“” Nước mắt của Lục Tinh đã ngừng rơi, không dám ngẩng đầu nhìn mọi người. Cô chỉ thở dài bất đắc dĩ, xem ra cô và Vân phải biến mất khỏi Cuộc Sống Thứ Hai một thời gian rồi.

Hoàng Uy hài lòng nhìn mọi người đã yên ắng trở lại, rồi quay về phía Vân Phi và Lục Tinh. “Lục Tinh, rốt cuộc em có làm bà xã của anh không? Anh cho em biết, anh đã bố trí tay chân ở mọi điểm hồi sinh rồi. Nếu em nói không, anh sẽ chém thẳng nhóc này về cấp 1.”

Sắc mặt Vân Phi và Lục Tinh đều trắng bệch. Lục Tinh hơi hé miệng, nhưng không nói nên lời.

“Nếu cô ấy lấy anh, tôi sẽ nuốt đao của mình.” Một giọng nói quen thuộc truyền tới, tim Vân và Tinh đập thành thịch, đại ca?

Vân mừng như điên nhìn về phía phát ra giọng nói. Lúc này, người đó cũng đi ra từ trong đám đông, đó là một tinh linh tróc trắng đeo mặt nạ. Vân kích động kinh ngạc hô lên. “Tinh linh? Đại ca là tinh linh. Đại ca, là anh sao?”

Tinh linh mỉm cười: “Không phải là anh, còn có tinh linh nào rong chơi ở Đại Lục Phương Đông sao?” Chỉ có anh ấy, tinh linh với “Kỹ năng lạc đường” có thể đạt cấp 100 mới có thể lang thang ở đây.

“Đại ca.” Sắc mặt Tinh vô cùng phức tạp.

Tinh linh nhìn về phía Hoàng Uy, nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói hồ hững lại mang sức uy hiếp gió mưa sắp sửa ập tới. “Hoàng Uy ư? Xem ra ngươi vẫn chưa rút được gì từ bài học lần trước.”

“Mày. . .” Hoàng Uy tức giận, nhưng không thể quên nổi lần trước người này cho hắn một cú shock. Hắn biết Vân Phi và Lục Tinh đã không đi cùng người này nữa, mới tới gần hai người, không thể ngờ vẫn gặp hung thần dữ tợn mà hắn không muốn chọc vào này.

“Mẹ mày, mày đừng tưởng tao sợ mày. Lần trước mày đánh lén ông, lần này không đơn giản như vậy đâu. Chúng bay xông lên cho tao, chém chết nó sẽ có thưởng lớn.” Đối mặt với mọi người, Hoàng Uy sao lại chịu

để mất mặt, hướng chỉ lần trước tinh linh này đột nhiên đánh lên, làm hấn chết trước mới thắng được. Lần này hấn đã có chuẩn bị, đương nhiên thù này không báo không được.

“Kenshin, bắt đầu đánh đi.” Tinh linh nở nụ cười hờ hững, nói với chiến sĩ tóc đỏ giống tân thủ đứng bên, chiến sĩ tóc đỏ chỉ lạnh mặt, gật đầu.

Hai bóng người bay nhanh về phía Hoàng Uy.

“Đại ca.” Vân Phi giật thót, không thể ngờ đại ca lại không nói gì đã giúp họ. Tại sao đại ca đối xử với họ tốt như vậy? Thậm chí sau khi cậu và Tinh tận tay đẩy đại ca xuống vực, cướp mất dây buộc tóc, dự định bỏ trốn, đại ca vẫn không hề chùn bước giúp họ. Đại ca này thực sự rất ngu ngốc, mặc dù nghĩ vậy nhưng Vân vẫn cảm cảm động.

“Tinh, chúng ta tới Đại Lục Trung Tâm với đại ca được không?” Vân bình tĩnh đích hỏi Tinh, nhưng lại nói với giọng trần thuật. “Sau khi tới Đại Lục Trung Tâm gặp Tiểu Lam, tôi muốn theo đại ca, không muốn đi tìm thầy và Hoàng Tử nữa.”

“Ừm.” Nhìn hai bóng người giao đấu với Hoàng Uy, Tinh trả lời không hề do dự. Cô cũng biết, không theo người như đại ca mới là đứa ngốc thật sự.

Tinh linh và chiến sĩ tóc đỏ chém sạch sành sanh tám gã đại hán và Hoàng Uy. Tinh linh ngửa mặt lên trời cười dài. Dáng vẻ ngạo mạn kia khiến đám người xung quanh hoảng hốt.

“Đại ca, bọn em quyết định đi cùng anh.” Vân Phi và Lục Tinh lóe lên ánh mắt kiên định, bên miệng là ý cười vô tận.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/1-2-hoang-tu>